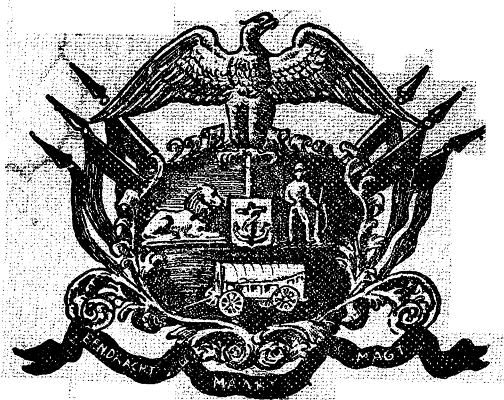
MY LEWE EN STREWE

MANIE MARITZ

R175-00

Deur my toedoen
maar met jou geld!
Geel Bul.

ERRATA

Aan die leser van hierdie boek wens ek verskoning te vra vir 'n aantal lastige foute wat met die druk hiervan ingesluip het. Die omstandighede waarin die boek gedruk is, was sodanig dat 'n foutlose uitgawe, wat in die beste omstandighede moeilik is, in hierdie geval onmoontlik was.

Behalwe die twee aangesuiwerde foute op bladsye 5 en 96, eersgenoemde waarvan my geboorte jaar 1976 i.p.v. 1876 is, maak die errata egter geen wesentlike verskil aan die inhoud van die boek nie.

MANIE MARITZ.

Johannesburg,
24 Januarie, 1939.

"L."

Gedruk deur "L"—Jhb. en uitgegee deur Gen. M. Maritz, Posbus 1397, Pretoria.

INHOUD

Hoofstuk		Bladsy
	INLEIDING	3
I.	Wat is reg en geregtigheid	5
II.	In Natal	11
III.	Ladysmith en Colenso	15
IV.	In Theron se Verkenners Korps	18
V.	Onder Malan en Scheepers die Kolonie in	25
VI.	Na die Noordweste	30
VII.	Sonde met die Hoofkommandante	37
VIII.	Die Stryd en die Vrede in die Noordweste	42
IX.	Leliefontein, Springbok en Concordia	48
X.	In Europa, op Madagaskar en met Jacques Le Baudy	55
XI.	Terug in Transvaal	58
XII.	'n Lunch in die Pretoria Klub	62
XIII.	Die Rebellie Stort in Duie	69
XIV.	My trek na Angola	76
XV.	Krygsgevangene onder die Portugese	81
XVI.	My ontvangs in die Vaderland	89
XVII.	Die Joodse Verborge Hand	97
XVIII.	Joodse Afkoms en Invloed in ons Kerk	102
XIX.	Die Joodse Geloof	109
XX.	Die Verborge Hand	112
XXI.	Protokol No. 2	115
XXII.	Protokol No. 3	116
XXIII.	Protokol No. 4	119
XXIV.	Protokol No. 5	121
XXV.	Protokol No. 6	123
XXVI.	Protokol No. 7	123
XXVII.	Protokol No. 8	127
XXVII.	Protokols Nos. 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23.	
	KONKLUSIE	137

		Bladsy
Bylae.	Instruksies van die Minister van Verdediging Gen. Smuts, aan Maritz om oor die grens te trek, en die gevolge daarvan	139
„	Uittreksel uit Rapport oor Rebellie. (Blse. 22, 23, 24 en 25)	140
„	Verklaring van P. J. Joubert	147
„	Bedanking van Generaal Beyers met Antwoord van Generaal Smuts	150
„	Generaal Kemp verloor alle Selfbeheer	
„	Uittreksel uit Rapport oor Rebellie (Blse. 19)	
„	Onderhandeling tussen my en Generaal Coen Brits	156
„	Korrespondensie tussen Genl. Botha, Pres. Steyn en Genl. Smuts met betrekking tot Hun Pogingen om Bloedvergieting te Voorkom	160
„	Korrespondensie tussen Genl. Botha en Pres. Steyn	161
„	Korrespondensie tussen My en die Bevelvoerende Offisier te Upington.	
„	Ooreenkoms tussen Maritz en die Goewerneur van Duits Zuidwest-Afrika	169
„	Proklamasie van Maritz aan die Volk van Suid-Afrika	169
„	Die Hoofmotief van Luit. Kol. Maritz	172
„	Die Lot van die Duitse Jood	173
„	Die Sleutel van die Geheim	173
„	'n Joodse Plan van Wereld-Oorheersing	173
„	Die Groot Sameswering	180
„	Jode wil Christene Uitroei. (Disraeli)	181
„	Deur wie die Wereld regeer word	182
„	Die Groot Sameswering	183
„	Die Komplot van die Middeleeue	185
„	Teen Nasionaliteite en Gelowe (Adolphe Cremieux Jood)	187
„	Die twee Gesigte	188
„	Die Simbool van die Joodse Oorwinning	188

Bladsy

Bylae. Waarom Jode nie soos Ander Mense kan wees nie. Die Joodse Kode Volgens die Talmud 241
„ Lojaliteit—Iets Onbekends 242
„ Vrymesselary, 'n Gevaarlike Instrument van Judaisme 244
„ Wereldheersers. Die Verborge Hand 249
„ Zionisme 'n Gerieflike Kapstok 249
„ Die Volkerebond — 'n Joods-Vrymesselaars Idee 250
„ Nahun Sokolow 252
„ „Procedures of the International Grand Convent of Freemasonary" 253
„ Die Wurggreep. Hoe 'n Land in 'n Wurggreep Gevang Word 254
„ Vernietigers van Sedelikheid. Bydraes tot die „Beskawing" 257
„ Vlagswaaiers maar nie Vlagverdedigers nie 259
„ Herzl en die „Protokololle" 259
„ Half weg tussen Upington en die Plaats Christiana 260
„ Wat die Oorlog die Engelse Regering gekos het 261
„ Tabel aantonende die getal manne, vroue en kinders wat in die konsentrasiekampe gedurende die Engels-Boere Oorlog (1899-1902) aangekom het 262
„ Burgers wat gedurende die Oorlog gesneuwel het 262
„ Getal Engelse Offisiere, Onder-Offisiere en Manskappe wat deel geneem het in die Oorlog 263

Bladsy

Bylae. Geheime Joodse Komplot deur die „Catholic Gazette" van Engeland Ontsluier 189
„ Kommunisme 'n Wapen tot Joodse Oorwinning 193
„ Joodse Kommunisme en Bankwese. 'n Dokument van die Amerikaanse Geheime Diens 206
„ Jode Arbeid en Jode Kapitaal 208
„ 'n Joodse Belegging in Rewolusies 209
„ Orals Leiers 210
„ Britse Witpapier wat die Jode Ontmasker het 211
„ 'n Goue Spinnerak oor die Wereld 212
„ Die Rooi Vlag 212
„ Die Verband Tussen die Joodse Bank en Kommunisme 214
„ Waarvoor „Ons" Bid 218
„ „Ons Jode Het Julle in 'n Nuwe Hel Beland" (sê Dr. Oscar Levy) 218
„ Die Waarheid agter die Worstelstryd van die Proletariaat 220
„ 'n Rabbi Pleit Skuldig en Regverdig Anti-Semitisme 221
„ „Die Lot van die Duitse Jood" (deur Dr. Manfred Reifer) 221
„ Die wrede Progroms van die Geskiedenis. Die Outeurs en Slagoffers daarvan 226
„ Die Vreesaanjaende Joodse Bloedgeheim...... 227
„ Die Pontiffs van die Goue Kalf. Meesters van die Wereld 228
„ 'n Allesvervolgende Ras van Aasvoels-Volgens die Jood Samuel Roth in sy boek „Jews Must Live" 230
„ Die Belangrikste Professies 233
„ Die Jood in die Handel 234
„ Kol Nidre 234
„ Die Joodse Beskawing 235
„ Die Vrouemark 235
„ Waarom Jode nie Nasionale Burgers kan wees nie 235

MY LEWE EN STREWE

Genl. MANIE MARITZ

1938

INLEIDING.

Dis nodig om vooraf 'n woordjie van verduideliking te sê, oor die ontstaan van hierdie boek en die doel daarvan.

Daar sal diegenes wees wat 'n oorlogsverhaal verwag; sommige 'n geskiedenisboek, en ander weer 'n lewensbeskrywing. Dit is egter nie die doel van hierdie boek nie. My ênigste doel is om my volk iets konkreets voor te lê oor 'n gevaartoestand wat ons volksbestaan bedreig; om daardie deel van die stryd om reg en geregtigheid, wat nog nie bekend is nie, aan my volk voor te lê. Ons volkie het gely, gestry, smarte verduur en alles op die altoor van sy vryheid gelê. En wat het ons daarvoor gekry?

Nou lê ek hierdie boek in u hande met die doel om u, my mede-stryders, en jong Suid-Afrika te toon dat ons stryd nog nie verby, en nog nie verlore is nie.

Alles is in ons hande. As ons as Kristene net ons gesonde verstand wil gebruik, dan kan ons nog die vrugte van ons ellende pluk. Onder Kristene bedoel ek Boere sowel as Engelse. Het daar in die heldeworsteling nie net soveel Engelse as Boere gesneuwel nie? En **wáarom?**

Wie die oorsaak van al die smart en ellende was, sal ek bewys. Dis hoog tyd dat ons as Kristen-nasie wakker word en iets dóen! Doen ons niks dan wag ons dieselfde lot as wat Rusland getref het.

My boek is 'n vraag aan my Volk. Om 'n antwoord aan my volk te kan gee, is dit noodsaaklik dat ek teruggaan na die verlede, en ons volksverlede ondersoek. Pres. Kruger het gesê: „Neem uit die verlede wat goed, skoon en edel is, en bou dáarop die toekoms." Dit is wat ons moet doen!

Om duidelik aan te toon hoe ons oë verblind is, is dit nodig om 'n kort oorsig te gee van my loopbaan, wat ek moes deurmaak, wat tiepies is van baie ander gevalle. Ek moet verduidelik waarom ek 'n sekere standpunt ingeneem het.

Dinge het voor my oë en onder my neus gebeur, maar ek het nie geweet wat daar gebeur nie. Jare later het ek eers tot ontnugtering gekom, dat ons 'n verkeerde vyand beveg.

Wanneer ek in die volgende bladsye gebeurtenisse aanhaal wat betrekking het op persone, moet onthou word dis geen swartsmeerdery of beswaddering nie, maar alleen feite wat aangehaal word om u die ware toedrag van sake duidelik te maak.

Ek doen 'n beroep op my Engelse vriende, dat, as hulle dit wel meen met die Afrikaanse nasie, dan is dit nou die tyd

om alle geskille oor „home" en dié soort dinge te laat vaar, saam te staan as Kristene, en te veg vir ons voortbestaan,— nie alleen die Afrikaner se bestaan in Suid-Afrika nie, maar ook die Engelsman s'n.

Ek gee die lesers(es... my loopbaan en my werk, en die gevolgtrekking waartoe dit my gebring en moet bring ; en as ek dan in die volgende bladsye dikwels die eerste persoon enkelvoud besig, dan sal my welwillende leser(es) wel so goed wees om in gedagte te hou dat dit geen opset is nie, maar slegs noodsaak, omdat ek, van eie ervaring, eie leed, eie oortuiging praat.

Verder wens ek my dank uit te spreek vir hulp en ondersteuning, wat ek van menige goeie vriend ontvang het.

WAT IS REG EN GEREGTIGHEID?

Op 26 Julie 1976 is ek, Salmon Gerhardus Maritz in Kimberley gebore. My ouers was Johannes Stephanus Maritz en Anna Coetzee, ek is **linia recta** afstammeling van die Voortrekker, Gerrit Maritz.

My ouers het later weggetrek uit Natal aan die Tugela na die delwerye aan Vaalrivier. Geleentheid vir die onderwys was in die dae uiters skraal, soos dit vandag nog op verafgeleë plase toegaan. Dit was maar vee oppas, en skoolgaan om die beurt.

Dit was op my 19de verjaarsdag dat ek van my ouers weg is, na 'n oom van my in Johannesburg. Dié oom het my op die stasie ontmoet. Nog maar jonk en onbekend met die stad, en al sy gewoel, het ek my oom gehelp om 'n kapkar as „keb" te drywe.

Eendag kom daar 'n gerug, wat elkeen laat dink het, nl. „Jameson ruk op na Johannesburg toe"!

Vir 'n tydlank het die gevoelens tussen Boer en Brit al baie hoog geloop, en baie keer is daar vuisgeslaan. My oom en sy hele familie is saam met ander in alleryl met die kapkarre na Vereeniging, omdat die gerugte die rondte gedoen het dat die Regering die stad gaan platskiet.

Op Vereeniging het ek vir die eerste maal in my lewe 'n perdekommando gesien ; dit was die Vrystaatse kommando, wat opgeruk het om die Transvalers te help teen die Jameson inval. Hierdie Kommando het 'n geweldige indruk op my gemaak. Die indruk was só groot dat ek by my terugkeer in Johannesburg, waar daar nog altyd gerugte van oproer was, en dat die Engelse die fort wou inneem, my gaan aanmeld het vir vrywillige diens. Ek is toe ingeskryf as een van die wagte by die fort. Deur hierdie vrywillige diens het ek my eerste graad Transvaalse burgerskap gekry.

Ek het toe by die Zuid-Afrikaanse Republiek se Politie aangesluit.

Eers was ek voet-konstabel by die Doornfonteinse stasie. Dit is waar die Verdedigingsmag kantore vandag staan. Die polisie was onder kommandant Van Dam.

Nadat ek my opleidingskursus deurloop het, is ek op spesiale diens geplaas. Die diens was meestal om smokkelhandel met drank te belet.

My onmiddellike meerdere was Sersj.-maj. Jacobs. Hy was baie goed vir my. Gou egter het ek uitgevind dat hier 'n groot fout was. Terwyl ek in 'n sekere stadsgedeelte op diens geplaas word, word op 'n ander gedeelte drank verkoop.

Ek was egter verbied om uit my wyk na 'n ander te gaan. Ongelukkig het ek ook Kaffers gevang wat met drank gesmokkel het, ek het hulle verplig om my die plek aan te wys waar hulle die drank verkoop het, en toe moes ek uitvind dat dit juis dié plek was waar ek nie mog kom nie. Die gevolg was 'n botsing tussen my en my meerdere offisier. Hy wou glad nie my klag opneem nie. Ek het egter die drank verseël en die saak opgeneem teen 'n indiwidu met die naam van Joe Sage, swaer van Sersj.-maj. Jacobs. Sage is met £150 beboet. Hy wou my self £150 gee, om die saak terug te hou.

In die tussentyd het ek Jode op 'n hele paar ander plekke gevang. Die eienaars van die smokkel-besigheid was almal Jode. Dit was verbied om drank aan naturelle en kleurlinge te verkoop. Die onwettige drankhandel was uitsluitlik in hande van Jode, wat kafferwinkeltjies aangehou het. Die eerste wat die Jode gedoen het, as hulle gevang word, was om die wykskonstabel te probeer omkoop. Gewoonlik het ek hulle met geld en al na die aanklagtekantoor geneem. Soos Rhodes, het hulle gemeen elke man het sy prys. Hulle was ook altyd uitermate vriendelik, net om te sien of hulle jou nie in hulle kraal kon lok nie.

Terwyl ek daar op diens in die strate was, het ek gesien hoedat daar steeds meer en meer Jode ingekom het, met die gewone lang swart manelbaadjie en hardebolkeiltjie op, met 'n lang baard, gewoonlik baie vuil en smerig. Hulle het dan eers bottels, sakke en ou klere opgekoop en verkoop. Na 'n tydjie kry 'n mens hulle op 'n ander plek, hier het hulle dan 'n vuil krotjie, waar hulle tweedehandse klere, ens. verkoop en —drank smokkel. Na 'n rukkie vind jy die plek in puin, verbrand; natuurlik was dit verseker; of hy word uitverkoop, bankrot. Later vind ek dieselfde Jood in 'n ander deel van die stad waar hy 'n groter besigheid het, maar nou onder 'n ander naam. Dit was ook vir my snaaks dat 'n mens so maklik van naam kon verander. Die Kristen is hoogmoedig op sy stamnaam, maar dit het my duidelik geword dat die Jood geen trots van die aard besit nie.

In daardie dae het 'n mens nooit 'n Afrikaanse man of vrou in die tronk gesien vir enige soort misdaad nie. Die Jode het jong Jode van uit Europa ingevoer, en hulle 'n salaris van £15 tot £20 per maand betaal, om in die winkels te bedien, en drank te smokkel. Word hulle egter gevang, dan betaal hulle nie die boete nie, maar gaan eenvoudig tronktoe. Wanneer hulle dan uitkom kry hul volle betaling. Daar het 'n groot Joodse sindikaat in die onwettige drankhandel bestaan, en die aandeelhouers het nooit in die hande gekom nie, al het ons hulle goed geken. Hierdie sindikaat het duisende ponde profyt gemaak. Die brandewyn wat verkoop is,

was díe grootste gif,—twak, peper en 'n bietjie brandewyn. Dit word dan teen 5/- per bottel verkoop. Party van hierdie selfde Jode is vandag ons base en baie van die Kristen-manne en -vroue wat onskuldig en rustig in die land geleef het, is vandag in die tronk.

Na die vermelde saak was daar vir my geen ander uitweg as om aansoek te doen vir 'n verplasing na die Berede polisie, onder Luit. Oosthuizen. Hier was ek ook nie lank nie, of ek word weer op spesiale diens geplaas. Ek het eers geweier, maar daar was niks aan te doen nie, ek moes gehoorsaam.

Ek het onder Luit. Murphy van die voetpolisie gedien, my maat was Stoffel van Vuuren, en hier was dit maar weer die ou storie oor, van op diens in die één wyk terwyl die onwettige handel en ontughuise in die ander voortgeset word.

Johannesburg was in dié dae 'n ware Sodom en Gemorra. Daar was finansiers, fortuinsoekers, skurke, straatmeisies en ontughuise van alle soorte. Daar was weelde en armoede en alle sondes wat te bedenke is.

So gebeur dit toe dat my getroue ou maat Stoffel van Vuuren, en ek op 'n sekere nag in siviel by 'n plek met 'n snaakse rooi liggie instap. Alles daarbinne het onskuldig genoeg gelyk. Daar was twee Jodinne wat 'n sigaret-winkeltjie daarop aangehou het. By nader ondersoek, egter, het dit geblyk dat hier onwettige praktyke uitgevoer werd Dit was omtrent twintig minute oor twaalf, Saterdag-op-Sondagmôre. Ons stap toe van daar na die aanklagskantoor om 'n verklaring te maak en 'n lasbrief te verkry.

Toe my maat en ek weer by die plek kom was alles donker en stil. Sondagaand het ons die meisies gaan arresteer. Maandagmôre, toe ons voor die hof verskyn, gee Luit. Murphy getuienis af teen my, dat hy die meisies om twaalf uur die Saterdagaand sekere verklarings laat maak het, terwyl my verklaring twintig minute oor twaalf plaasgevind het. Die saak is voorgekom maar daarop van die hand gewys.

Toe ek die getuiebank verlaat, sê Mnr. Adam Boshoff, destyds publieke aanklaer, maar later bekende joernalis, en rebel saam met my in 1914, aan my, dat ek versigtig moet wees, want dat hulle my gaan arresteer vir meineed.

Later het geblyk dat toe ons die eerste maal by die publieke vroue was, my offisier in die kamer by hulle was. Toe ons wegstap het hy hulle gesê, dat ons polisie is, en hy het hulle gewaarsku. Dit het die vroue later self getuig.

Ek is daarop dadelik na Pretoria gegaan waar ek die geval aan die Staatsprokureur, Mnr. J. C. Smuts, later Gene-

raal Smuts, voorgelê het. Hy sê toe aan my, dat ek maar moes teruggaan na Johannesburg, en my laat arresteer. Sodra hulle my arresteer moes ek hom laat weet.

By my aankoms op die Johannesburgse stasie is ek toe ook gearresteer geword en in die fort opgesluit.

Maandagmôre het ek vor die hof verskyn. Dit saak is van die hand gewys. My maat was te getrou, en wou nie teen my getuig nie. Die offisier het egter sy sin gekry, en ek is uit die diens ontslaan.

Staatsprokureur Jan Smuts het my daarop laat roep. Weer het ek die saak aan hom verduidelik. Daar was in Johannesburg allerlei soorte dobbel en ontughuise, maar vir sekere huise kon ons geen lasbriewe kry om die persone aan te keer nie, omdat die betrokke amptenaar nie die lasbriewe wou onderteken nie. Breestraat 19 was een van die vernaamste plekke van die aard. Staatsprokureur Jan Smuts het my vervolgens van Pretoria se polisie meegegee, en ook Dr. Cleaver na Johannesburg gestuur as Publieke Aanklaer, met 'n volmag om aan ons die nodige lasbriewe uit te reik wat ons nodig had.

Toe het ons op één aand 'n klopjag op al die huise waar ons voorheen nie mog kom nie, uitgevoer en âlmal gevang. Daar was 70 stuks, manne en vroue. Sommige is tot 7 jaar gestraf andere die land verwys,—alger Jode en Jodinne.

Soos te bedenke is, was my ou offisiere baie verbitter teen my. Hulle het toe van die Polisie teen my opgemaak, om rusie met my te soek. Een aand het dit ook so ver gegaan, dat ons handgemeen geraak het, maar ons het die rusiesoekers so geslaan, dat ons hulle na 'n dokter toe moes neem.

Waarom die rusie? Omdat die Jood daaragter gesit, en my offisiere gebruik het om sy doel te bereik. Afrikaners moes mekaar stukkend slaan, tot voordeel van 'n Jood. Maar in dié dae het ons nie so oor die saak nagedenk nie, 'n ras soos die Jood het vir ons eenvoudig nie bestaan nie. Later sal ek verduidelik hoe ek uitgevind het, dat hulle oorsaak was van âlles.

Prostitusie was volgens 'n resente wet, onwettig, en die Jode het jong Jodinne uit Europa ingevoer om onder kontrak in een of ander Kafee te kom werk. As hulle eers hier was, was hulle onder die Jode dwingelandy, en werd gebruik om vir hulle geld te maak deur die aanhou van ontughuise. Die Jood se werk was om op die hoek van die straat te staan, en dop te hou hoeveel persone en hoeveel geld daar verdien word. Op dié manier het hulle honderde ponde gemaak.

Vandag bestaan hierdie huise nog onwettiglik, maar Kris-

ten meisies word daar gebruik om die vuil geld te verdien. Dit is deel van die joodse bestaan en word hom deur die Talmud veroorlof.*)

In sekere geval het ons 'n huis bespied waar twee Jodinne gewoon het. Kaffers het daar in en uit gegaan. Binne 'n paar uur het ongeveer sestig Kaffers die plek besoek. Ons het hulle in stilte op 'n ander hoek almal gevang. Die Kaffers het getuig dat hulle die meisies besoek het, en 5/- elk betaal het.

Om in besonderhede te tree sal boekdele vul. Hierdie dinge word hier egter net aangehaal, om aan te toon hoe dit in dié dae in Johannesburg toegegaan het.

Ek is vervolgens na die Boksburgse Paskantoor verplaas. Hier was my hoof Mnr. Frikkie van Maanen, later staf-offisier van wyle Generaal Beyers. Hier het ons gewere ontvang en 'n klein wapenskouing gehou. Generaal Piet Joubert was ook daar, en het 'n groot indruk op my gemaak met sy mooi bos baard en uniform. Die gevegte van die Voortrekkers skiet my te binne, en deur my brein flits net die één gedagte „as ek eers saam met Generaal Joubert is, keer niks my nie".

Intussen het die politieke toestand by die dag erger geword. In 1887 het lord Milner in Kaapstad aangekom, met die opdrag van Chamberlain om die republiek 'n oorlog op te dring, en in Junie 1899 het die onderhandelinge tussen hom en President Kruger op niks uitgeloop nie.

Ek was gestuur na Lourenço Marques in verband met 'n sekere saak. Op 'n Maandagmôre lees ek in 'n koerant dat die Engelse 'n „monster" vergadering op die Markplein in Johannesburg gehou het, alles op aanstoke uit Kaapstad om die onluste tussen Boer en Brit oor die s.g. „franchise". Die Boere het hulle op die byeenkoms uitmekaar geslaan. Hulle, die Engelse, sou die Saterdagmiddag in die ou Sirkus-gebou 'n vergadering hou. Dadelik het ek besluit, om daar teenwoordig te wees, en ek is terug Johannesburg-toe.

Ons het ons klaargemaak vir 'n geveg. Ons was ongeveer 50 man, onder Mnr. Adam Boshoff. Toe ons egter op die vergaderplek aankom, het ons besluit dat, aangesien Boshoff Goewernements amptenaar was, hy die leiding nie op hom moes neem nie.

Onder die galery waarop die sprekers gestaan het, het ons plaasgeneem. Toe hulle begin praat, sê ek aan my maats dat hulle my moes optel, sodat ek bo by die sprekers kon kom. Skaars was my kop bokant die tralies uit of 'n vrou slaan my oor my kop met 'n sambreel, en so'n rooi Engelsman wou

---

*) Die Talmud is die Joodse bybel.

my met sy „horssweep" slaan. Ek gryp egter die sweep, en ons altwee val op die grond. Ons was nog nie mooi op die grond nie, of 'n mens sien net slaan. Ek ruk 'n stoelpoot uit, hardloop die trappe op om by die voorste klomp te kom, maar toe ek daar kom vlug die spul sodat ek maar moes omdraai. Die gevoelens het baie hoog geloop tussen Boer en Brit, wat voor die tyd vredelievend saam gewoon het.

Die vergadering was gou op 'n end. Geen Engelsman was daar meer te sien nie. Al praat dies wat daar was ook hoe krom Afrikaans, maar hul praat niks anders as Afrikaans nie.

Engeland het sy troepemagte in Natal en die Kaapkolonie van oorsee begin versterk, en in September 1899 het die Suid-Afrikaanse Republiek die Boksburgse kommando, waaronder ek was, opgeroep. Die kommando het opgeruk na Sandspruit, tussen Standerton en Volksrust, waar 'n aantal ander kommandos reeds was.

Onder Veldkornet Adriaan Dirkse is ek saam met Generaal Lucas Meyer se kommando. In hierdie kommando was Chris Muller, later Generaal, ons kleine kamp-korporaal. Hy was baie streng, en het dus baie sonde en ergernis met die jongspan gehad. 'n Ander burger in die kommando was Christiaan Beyers, 'n prokureur van Boksburg, later Generaal Beyers, asook Naas van Wyk, later kommandant en een van die dapperstes.

Nadat ons 'n hele ruk op Sandspruit gelê het, het op 11 Okt. die ultimatum gekom. Onmiddellik na verloop daarvan het ons Natal binne geruk. Dit was 12 Oktober 1988.

Onderwyl ons by Newcastle lê, kom die Rustenburgse kommando verby. Hierdie waardige ou ooms het ons jongeres met vertroue besiel. Hulle was in ons oordeel die baanbrekers! hulle is die manne wat die Rooinekke sou kafloop.

„Waarheen gaan julle oompies", het ons gevra.

„Ons gaan piesangs eet, nefies" het hulle teruggeroep.

Weinig het hulle en ons toe geweet dat baie van hulle eers in Indië sou piesangs eet.

II.

IN NATAL.

Baie van ons was nog heeltemal onkundig, wat betref die drag van die Engelse troepe. Ekself het nog na die ou rooibaadjies gesoek. Naby Glencoe-stasie het ons die eerste Engelse soldate gesien. Hulle was perderuiters en in kakiekleding.

Ons was erg teleurgesteld, toe ons nie naby genoeg kon kom om 'n geveg met hulle te begin nie. Ons het toe voortgetrek tot op Glencoe-stasie.

'n Rapport het ingekom van die geveg by Dundee. Dadelik is ons dáarheen, toe die volgende dag was ons op pad, in suid-oostelike rigting. Voor ons het 'n kop gelê. Hier sou ek my eerste ondervinding as burger opdoen. Veldk. Dirkse het my beveel om op die kop uit te gaan en te spioen. Met my flukse blou ryperd jaag ek somaar die kop uit, en halfpad boontoe bespeur ek aan my linkerhand, omtrent 300 tree van my af, 'n gepakte muilesel, 'n bulhond en 'n klompie mense in geel klere. Daar ek nog altyd rooibaadjies soek, had ek geen idee dat hierdie mense Engelse soldate was nie.

Dadelik jaag ek terug om aan die Veldkornet rapport te doen. „Loop vang hulle" was sy kort en saaklike bevel. 'n Paar, A. J. Koster, No. 1 Esselenstraat, Gert Heynz, P Kruger, van ons storm toe daar en dan die kop uit, en voer letterlik die Veldkornet se bevel uit. Die arme hond was egter al wat in die skermutseling platgeskiet is.

Met 'n patrollie is ons toe verder na Dundee, waar alles reeds verplunder was. Hier en daar kon 'n mens 'n waardige ou burger sien ry met 'n bondel op sy perd. Hier het ek in besit gekom van 'n pragtige blou merrie-perd, wat voorheen aan die Engelse behoort het.

Ons is weer terug na Glencoe, aangesien hier niks te doen was nie.

Reeds in hierdie dae het ons kennis gemaak met die wederwaardighede van die kommandolewe. In die reen en nattigheid moes ons slaap. Daarby het ons baie honger gely. Gedurende die eerste ses mande moes ons leer aanpas by die kommando-lewe.

'n Dag nadat ons op Glencoe aangekom het, hoor ons die gebulder van kanonne. Dadelik was my twee maats, Tys Dames (wat saam met Jameson die Transvaal ingeval het, en in die Rebellie van 1914 op genl. Lukin se staf gedien het, en gevang is deur Duitsers op Sandfontein) en Attie de Villiers gereed om daarheen te ry, maar ons offisier het ons,

tot ons bittere teleurstelling, bars beveel om te bly. Attie de Villiers was ltaer adjudant van Genl. Liebenberg, onder wie hy die lewe op die slagveld ingeskiet het.

Die dag daarop is ons in die rigting van Elandslaagte, waar die geveg plaasgevind het. Op pad daarheen het ons 'n paar honderd Indiërs teengekom met dokters, ambulanse en draagbare. Voor ons egter daar aangekom het, het ons verneem dat die Boere onder genl. Kok en die Engelse daar slaags was, en dat die Boere die slegste daarvan afgekom het. Dit was meestal Johannesburgers, Hollanders onder Komdt. Lombaard, Duitsers e.a. Genl. Kock was gewond en gevang, later in Ladysmith oorlede. Graaf Zeppelin, Dr. Herman Coster, Staatsprokureur, H. K. Hall van Johannesburg en Gideon Joubert, behalwe ander, het daar hul lewens verloor.

Daar is toe besluit om oor Elandslaagte na Ladysmith te trek. Op Elandslaagte het vars rye grafte, dooi perde en stukkende waens duidelik aangetoon die vernieling wat daar plaasgevind het en die woestheid waarmee die geveg gewoed het.

Aan die Ooste kant van Ladysmith het ons laer opgeslaan. Die Sondag voor die geveg is nog 'n burger en ek op wag gesit nie ver van Modderspruit af nie. Dieselfde middag is sowat 30 Engelse te perd nie verder as 600 tree van ons verby nie. Ons het egter bevel gehad om nie te skiet nie. Later toe ek die saak oordink, het ek toe die konklusie gekom dat dit Engelse offisiere was, wat die posisie vir die volgende dag se geveg kom bespied het, en as ons geen teenbevel had nie, kon ons hulle almal maklik gevang het. Ek het dan ook in dié sin gerapporteer.

Vroeg die volgende môre sien ek in die rigting waar ou Long Tom op Pepworth kop gestaan het 'n wolkie in die lug uitslaan. Onmiddellik daarna hoor ons ook die knal van die skoot. 'n Bom bars!—die geveg het begin.

Helder klink die bevel „Opsaal"! Ons jaag storm en neem besit van die randjies, ongeveer 400 tree van die Engelse posisie by Moddespruit. Kanonne bulder en spuu vuur, klein gewere kletter, die geveg woed nou hewig voort. Ons spring van die perde af agter 'n randjie en neem posisie in, agter klippe. Bo-oor ons bars die bomme en fluit die koeëls. Nie 'n enkele Engelsman was daar te sien nie. Ons skiet maar somaar in die rand so omtrent 400 tree voor ons.

Dit was die eerste eintlike geveg waaraan ek deelgeneem het. Natuurlik het dit gladnie gerym met my idee van oorlogmaak nie. Nog steeds was ek onder die indruk dat die vyandig-gesindes mekaar bestorm, en van naby bestook totdat een klomp oorgee of dood is. Die geveg was vir my dus gladnie so gevaarlik as wat ek my dit voorgestel het nie.

Onder al die geskiet het ek aan die slaap geraak, wakker geword en maar weer geskiet. „Wel", kom die gedagte by my op, „as dit oorlog is sien ek kans om my hele lewe deur oorlog te maak".

Teen omtrent 4 uur n.m. steek die Engelse op die rand 'n witvlag uit. Sommer dadelik is ek op my blou merrie se rug en storm op hulle af. 'n Ou oom Bouwer en nog 'n burger doen dieselfde, maar terwyl hulle reg op die Engelse afjaag, steek ek regs verby. Bouwer het reeds naamgemaak in vorige kafferoorloë as 'n dapper krygsman. Onderkant die rand het 'n klompie Engelse in 'n paar kafferkrale posisie geneem en was onbewus van die witvlag wat hulle maats teen die rand gehys het. Hulle skiet op ou oom Bouwer, en tref hom deur die maag en sy maat deur die been.

Toe ek op die rant was, kom ek op 'n klomp teruktrekkende Engelse af. Weens hun snaakse drag nl. die Skotse rokkies, kon ek nie eers uitmaak wat daar aangaan nie. Dit was egter die latere welbekende Skotse soldate.

Een van hulle het ek dadelik gevangegeneem. Maar toe ek met hom skuins oor die rand terugkom, knal die kanon en die bom slaan tussen ons neer, gelukkig het dit nie gebars nie. My perd slaan agteroor, en die Engelsman neem die loop af na die spruit se kant toe.

Eers het ek gedink my perd was geskiet,—dit was juis die mooi merrie wat ek die dag by Dundee gevat het,—maar toe ek sien my perd makeer niks nie sit ek die Skot weer agterna. By die spruit gekom, kon ek die Skot nêrens sien nie; hy het spoorloos verdwyn. Ek hoor egter iets in die water en, ja, dáar tussen die biesies lê hy, sodat net sy neus bo die water uitsteek. Ek het hom na my offisier geneem.

Natuurlik het ek onder die indruk verkeer dat ek 'n kordaat stuk gedoen het, maar toe moes ek eers hoor dat ek voor die Krygsraad moes kom, omdat ek sonder bevel tussen die Engelse ingejae het, en dat daardeur twee ander burgers geskiet werd.

Aan ons kant was net ou oom Bouwer en die seun van ds. Postma gesneuwel, en een burger die been afgeskiet.

Na die geveg was ek verstom om te sien hoeveel gewonde en dooi Engelse daar teen, en bo-op die kop lê. Ons kanonne het hulle op die dwarste geskiet. Die tonele was hartverskeurend. Hier roep een na sy moeder, daar een na 'n suster of geliefde. Ander kreun van pyn en smeek om water. Ons het ons werk gehad om te help, en water aan te dra vir die gewondes, totdat die ambulans opgedaag het.

Dit was vir my ongelooflik om te dink dat soveel mense

geskiet was, want ek het die dag gedurende die geveg nie éénmaal 'n Engelsman gesien nie.

Wat ek nie kon verstaan nie was, waarom ons dié dag nie die geveg opgevolg het nie, want wat ek van die terugtrekkende Engelse die dag daar agter die kop gesien het, was hulle moedeloos en afgemat. Ons kon tussen hulle ingejae het en hulle almal gevangeneem het soos dit gelyk het.

Hier was dit ook vir my onverklaarbaar toe ons die môre die bevel kry om op te saal, en dit net 'n klein klompie was wat gehoorsaam. By ons posisie aangekom en in die geveg van ons perde afgespring, was dit net 'n handjievol wat in die posisie ingehardloop het, die ander het by die perde agter gebly. Die offisier steur hom ook nie daaraan nie. Later eers het ek tot die ontdekking gekom dat dit gewoonte was, en dat daar geen dissipline bestaan het nie. Hierdie gebrek aan tug het die Boere-kommandos baie duur te staan gekom. Dit het gebeur dat die offisier uit die posisie wegja, en nie eers sy burgers waarsku nie, sodat hulle in gevaar gebring en stukkend geskiet werd.

Na die geveg het ek my perd opgesaal en oorgery na die Johannesburgse Polisie kommando. Hier was ek weer by my ou maats, Jannie Erasmus, my broer Bill, Abraham en Koos van Zyl, Boet Jacobs (later kommandant Jacobs van Boshof) en ander.

III.

LADYSMITH EN COLENSO.

Die beleërings tydperk het by Ladysmith aangebreek. Dit was maar elke dag so'n bietjie veg, meestal op lange distansies, en 'n bombardement van die kanonne. As jy hoor „daar blits hy" moet jy net koets.

Begin Desember trek 'n deel van die Polisie na die suide van die Tugela, onder bevel van Luit. Pohlmann. Die aand van die 14de Desember het ons in die laer van Colenso aangekom, digby Fort Wylie. Genl. Louis Botha was hier in bevel.

Vroeg die volgende môre het ons onder geweldige kanonvuur 'n posisie moes inneem aan die Tugela-rivier, oos van die trein-brug. Op die koppie was skanse deur die Engelse gemaak, asook 'n platform vir hulle groot kanonne.

Hier het ons te doen gehad met Genl. Buller, destyds opperbevelhebber van die Britse troepe in Suid-Afrika.

Sover as mens kon sien was daar oorkant die rivier net kakies te sien; dit was kakies sover die oog gereik het. Dit wemel en krioel van die kakies. Hulle kom soos golwe aan, en probeer om die rivier en die brug te bereik. Maar golf op golf word terug en plat geskiet deur die Boere.

Omtrent elfhonderd tree voor ons oorkant die rivier het daar twee batterye Armstrong kanonne ingejaag en 'n tydlang dood en verderf op ons uitgespu, so vinnig as wat hulle kon laai en skiet.

Dit was 'n bloedige warm dag. Die stof en kruitrook van kletterende koeëls en barstende bomme het soos 'n miswolk oor ons gehang. Ons was dors en honger. Die helse lawaai en die lyddiet het ons 'n hoofpyn besorg wat ons koppe byna wou laat bars het van pyn. Hier naby sien ons die blinkwater van die Tugela, maar tussen ons en die water is die dood. Teen ongeveer half-tien die môre had ons die kanonne stil geskiet. Herhaalde male het die Engelse ingejae met vars spanne perde om die kanonne aan te haak, maar telkemale is die perde plat geskiet. Hulle het slegs twee van die veldkanonne in veiligheid gebring.

Die Engelse het nog steeds soos golwende graan op ons aangestorm, maar ook soos ryp graan voor die sekel geval, so maai ons koeëls onder hulle.

Omtrent 4 uur die namiddag kom daar van Chieveley 'n aantal ambulans-waens af. Ek gaan toe na Luit. Pohlmann en vra hom of ons nie sal deurja en die kanonne gaan haal

nie, want ek het gehoor dat die Engelse die slotte van die kanonne vernietig, en dan is hulle vir ons nutteloos.

Luit. Pohlmann antwoord, dat hy nie sonder bevel kan gaan nie, maar as ek wou kon ek vrywilligers vra en gaan.

Vrywilligers werd gevra en sewe van ons spring op ons perde en jae tot oorkant by die kanonne. Die kanonne het op 'n maanhaar gestaan, aan die ooste en weste kant was daar twee slote, wat later inmekaar loop. Ek sê toe aan Jannie Erasmus dat hy die Engelse aan die oostekant moes vang en ontwapen, en dat ek die aan die westekant sou vang en ontwapen. Die Engelse aan die oostekant het oorgegee, maar die aan die weste wou nie, en skiet op my. My maat Piet de la Rey, is daar deur die maag geskiet. Ons ruk om en jae die sloot in, spring van die perde af, en storm te voet na die kanonne. Daar gekom, het sommige van die gewonde Engelse hul hande opgesteek, maar offisiere wou nie. Weer gaan ek na die Engelse wat nie wou oorgee nie, en sê : „who is the officer in command"? Een van hulle staan op antwoord :

„I am the officer in command".

Hy was 'n mooi, lang Engelsman, met 'n gryse snor en sê verder :

„Go back, I won't surrender !" en hulle skiet weer op my. Ek moes vir die derde maal terugval.

Van die Krugersdorpse burgers kom ons toe te hulp, en storm op die kanonne af. By die kanonne is een van die Krugersdorpers deur die kop geskiet. Hier, by die kanonne, het 'n Engelse Luitenant gelê, en later het ek uitgevind dat hy lord Roberts se seun was. Ek het hom weggetrek van onder die gewonde perde, wat in hul pyn aanhoudend by sy kop met hul pote gekap het. Een van die Krugersdorpse burgers het Kol. Bullock met sy geweer teen die kop geslaan, omdat hy nie wou oorgee nie. Die ander Engelse het toe oorgegee.

'n Paar van ons, waaronder Jannie Erasmus, jaag toe die Engelse agterna wat terugtrek, ons het 'n klompie van hulle platgeskiet. Die Engelse het nie teruggeskiet nie, maar eenvoudig teruggetrek. Dáar kon jy sien hoe 'n springbok skut Engelse skiet ! J. Erasmus was 'n goeie skut.

As ons op hierdie moment die Engelse agterna geset had, sou ons 'n groot slag gelewer het.

Weer terug by die kanonne gekom, was die Staatsartillerie reeds doende om die verowerde veldstukke aan te haak en weg te neem. Hulle moes die dooi perde uitspan en ander inspan om dit te doen.

Kol. Trichardt en Genl. Erasmus kom toe ook daar aan, elk met 'n keil op en 'n manel aan. Hulle praat net groot van hoe hulle Engelse geskiet het.

Aan die noord-ooste kant van die slagveld jaag toe net 'n 400 Engelse verby met twee kanonne. Ek vra aan Komdt. Trichardt of ons hulle nie kon gaan vang nie. Die antwoord was: „jou bog, wat weet jy van oorlog, ek bring jou netnou voor die krygsraad".

Nadat die Engelse oorgegee had, smyt hulle die gewere weg en smeek net om „water, water". Daar was geen haat nie. Nou, tussen die gekreun van die gewondes en die sterwende, was daar geen Boer of Brit nie, daar is net mense, wat gehelp moes word, en mense wat help.

IV.

IN THERON SE VERKENNERS KORPS.

Twee dae na die geveg van Colenso word die Politie-kommando per trein na Johannesburg gestuur. Vandaar gaan dit per trein deur die Vrystaat na Colesberg, in die Kaapkolonie.

Die treinreis was 'n plesier na die konmmandolewe ; nog te meer daar die vroue en die nooientjies van die Vrystaat ons oral langs die spoor op die stasies met koek en koffie getrakteer het. Vol moed dat hulle die oorlog gaan wen, hef die kommandos die Transvaalse Volkslied aan as hulle so'n stasie uitstoom.

Terwyl ons op die Bloemfonteinse stasie wag, sê een van die kêrels nog dat die Engelse nie die forte sou vat nie. Ek antwoord toe, dit sou nie nodig wees nie, menende ons sou die vyand nie oor die grense laat kom nie. Die dag toe die Engelse Bloemfontein intrek van Bainsvlei se kant af, sit ek teen die randjies by dieselfde fort, en kyk hoe die burgers streep-streep wegry en die Engelse die dorp neem sonder 'n skoot te skiet.

Ons posisie is ons aangewys tussen Colesberg en Coleskop onder Komdt. H. J. Schoeman. Die Engelse het kort na ons aankoms Schoeman se laer aangeval, en daar het Lt. Marais van die Rydende Polisie sy lewe verloor.

Die Kommissariaat het baie te wense oorgelaat. Ons het honger gely. So'n endjie van ons af was 'n verlate Engelse laertjie, in die gesig van die vyandelike posisie. Ek sê toe aan Jannie Erasmus, ons moes daar gaan kos soek. Na so'n bietjie huiwering het hy ingestem, en ons het reisies geloop na die laertjie toe. Koeëls klap en fluit, maar ons bereik die plek veilig, en, nadat ons ook bietjie rondgesnuffel het, kry ek twee wolsakke en tussen ons twee haak ons 'n sakkie meel aan, en laatvat daarmee so vinnig as ons kon. Toe fluit die koeëls eers ; die stof slaan om ons uit, sommige koeëls vind 'n plek in die sak, maar ons haal veilig ons skans.

Bevel en orde was baie swak. Daar kon noueliks sprake gewees het van orde, dissipline of organisasie. Ons posisie was hier 9 myl reg oos van Colesberg, op Sir Abe Bailey se plaas, onder Luit. Oosthuizen, waaronder Komdt. van Dam was, maar laasgenoemde was nie aan die front nie.

Op sekere môre het die burgers klompiesgewyse begin terugry na die laer toe. Toe al die burgers weg was saal ons seksie ook op, en ry agterna, want kos het ons vir die laaste paar dae nie gehad nie, behalwe 'n ou mofram van Sir

Abe, wat ons daar geskiet het. Nadat ons die ramvlees geëet had wou twee kêrels oor een or ander baklei, en werd gesê: „kyk hoe werk die ramvlees"! Ons was omtrent 2 myl van ons posisie weg toe, ons 'n klompie mense van Colesberg af sien aankom, en 'n klompie van ons manne wat voor ons uitgery het ontmoet die mense, maar dit was nie lank nie of hulle spat uitmekaar en jaag dat dit bars terug. Ek sê toe aan my maats,—„daar is fout, ons moet omruk**! Tot ons grootste geluk, het ons dit gedoen, want dit was Genl. J. H. de la Rey wat aangestel was om die kommando oor te neem, en hy dryf die kêrels terug na die posisie toe met die sjambog. Ons het ook amper deurgeloop.

Onder Genl. de la Rey het ons 'n hele paar gevegte gelewer, en dit het ook sommer baie beter gegaan. Genl. Jan Celliers (Jan Bakkies) was oor ons aangestel. Daar het ek gesien hoe mooi Genl. de la Rey lyk as hy in 'n geveg injae. Dit was 'n gesegi soos van 'n arend, met die baard aan weerskante van sy gesig verby. Onverskrokke jae hy onder die koeëls in. Dit was hier nie nodig om te wag vir die sjambok om te begin nie. Sy oë was genoeg. Van toe af het dit met ons beter gegaan.

Na 'n paar gevegte werd d.d. 2 Februarie 1900 die Polisie-konmmando teruggestuur na Bloemfontein.

Genl. Cronje het homself ingegrawe te Paardeberg langs die Modderrivier. Genl. de Wet het sy bes geprobeer om die omsingelende Britse magte teë te hou, maar kon nie daarin slaag nie. Cronje was vasgekeer, en het hom op Majubadag daar met by die 4,000 man oorgegee.

Van Bloemfontein is Jannie Erasmus en ek vooruit, hy na sy mense in die Boshoffse distrik, en ek na 'n huisie aan die noordekant van die Modderrivier, waar die rapportryers was.

Dieselfde nag wat ek daar aangekom het, het Danie Theron teruggekom uit die laer van Cronje, waarheen Genl. de Wet hom met 'n rapport gestuur het. Hy het die Jobstyding gebring, dat Cronje nie kans sien om genl. de Wet se plan uit te voer nie.

Ek het by die Heilbronners aangesluit totdat ek weer by by kammondo kon kom. Hier het die Engelse die eerste gebruik gemaak van 'n ballon, om mee te spioen. Die burgers wat soiets nog nooit gesien het nie, was baie nuusgierig, en het op die rande in klompies gaan staan buite die posisie, soos mierkatte, om die wonderlike ding te bekyk. Sodoende het hulle 'n goeie skyf vir die Engelse kanonne geword.

Die een Jobstyding op dei ander het ons hier bereik. Op 27 Februarie 1900, het Genl. Piet Cronje hom oorgegee met by die 4,000 man. Dieselfde dag ontset Genl. Buller vir Lady-

smith. Dat hierdie treurige tydings die burgers moedeloos gemaak het, is seker. Baie saal hul perde op en ry weg. Dit was een groot vlug voor die oorweldigende oormag van Britse troepe uit.

Genl. de Wet het gesien wat aangaan, en geprobeer keer, maar die burgers vlug asof hulle met skrik bevange was sonder die minste teenstand te bied.

Op Abrahamskraal het ek weer by die Polisie-kommando uitgekom, en my broer hier weer ontmoet, waar ons 'n hewige geveg gehad het. Pres. Kruger het hier by Genl. de Wet gekom, maar moes dadelik weer verder, aangesien die Engelse op die Boere se hakke was.

Die Polisie-kommando, gewend aan beter tug, bly bymekaar. Eers is ons na Bloemfontein, toe na Winburg, waar ons Pres. Steyn gekry het, en hy die kommando moed ingepraat het. 'n Paar dae later kom ons op Smaldeel (Theunissen) aan, en kry ek ook weer my ou maat Jannie Erasmus.

Op 20 April het ons in die rigting van Boshof getrek. Ons was nou onder Genl. Andries Cronje, 'n broer van Genl. Piet Cronje. 'n Taamlike hewige geveg met die Engelse het omtrent 12 myl noordoos van Boshof plaasgevind.

Jannie Erasmus, Koos Scheepers, Sersj. Jan van Zyl en ek storm die posisie in en toe die Engelse padgee neem ons besit, en een van die Engelse gewondes wat daar gelê het, trek ons by agter die skuiling in.

Hy vra : „Wie is julle ?"

Ons antwoord : „Ons is Boere !"

„Nee, dit kan nie wees nie ; julle praat dan Engels", sê hy.

Terwyl ons daar in 'n hewige geveg gewikkel was, sien ek twee burgers te perd na ons toe aangeja kom. Die Engelse steek hulle onder die lood, so heftig dat ek nog aan hy maats sê : „kyk hoe skiet hulle daardie twee". Die Engelse bestook ons toe ook besonder erg sodat ons moet uitjae, en toe ek op my perd spring en hy wegvlieg, waai my hoed af. Ek hou in en spring af om my hoed op te tel, want liewer sonder kop as sonder hoed het ek gedenk. Om 'n bos gekom, sien ek iemand daar lê en herken my broer se perd wat weghardloop. Ek wou afspring, maar die Engelse skiet so erg op my, dat ek moes uitjae, en ek dag by myself : twee in één slag is darem te veel ! Maar toe ek so'n endjie weg is en omkyk, was dit vir my asof ek sien hoe my broer sy hand optel. Ek ruk toe om, en jae terug, om my broer daar op die grond te vind met sy geweer agter die rug. Hy was swaar gewond ; 'n koe...l op die linkerwang in en op die kop uit. Van die

hersens het aan sy hoed gesit. Ek het hom water gegee en hy kom toe weer by. Op my vraag of hy pyn had, was die antwoord: „nee, wie by die Here is, het geen pyn nie!" Ons het hom in 'n kombers uitgedra en in die koelte neergelê. Die Engelse het intussen padgegee. Ek is dadelik daar weg om 'n vervoermiddel te gaan soek, maar ek het gesien dat hy, die gewonde, nie sou lewe nie, en hy sê aan my; „Sê aan ons ouers, hulle moenie oor my treur nie; ek is in die hand van die Here".

Die volgende môre om 5 uur, die dag waarop hy 21 jaar sou gewees het, is hy dood.

Die kommando was reed vooruit, op die plaas was geen mens nie, en daar was geen tyd nie. Om 8 uur staan sewe van ons om die ope graf. Sersj. van Zyl het 'n stukkie uit die Bybel gelees en 'n kort gebed gedoen. Toe maar weer op die perde en voort.

Vrywilligers word gevra vir die keurkorps van die twee Republieke onder Danie Theron. Vyf van ons sluit daarby aan, namelik Jannie Erasmus, Abraham van Zyl, Danie Kolver, Marthinus Nel en ek.

Kapt. Danie Theron het my vervolgens as spioen gestuur na genl. du Toit, wat aan optrekke was van Veertienstrome, en hy het my verlof gegee om my vader van my broer se dood te gaan vertel. My vader was toe op Klipdam. Ek het my vader hier vir die eerstemaal sedert my vertrek na Johannesburg in 1895, weer gesien. 'n Week later is ek terug op kommando waar ek spioenwerk vir genl. du Toit gedoen het tot op Klerksdorp.

Van Potchefstroom is ons per trein na Johannesburg vervoer. Op die trein ontmoet ek Luits. Tossel en Donovan, vroeër my offisiere in die Polisie in Johannesburg. Hulle wil net weet hoe dit met die Boere kommandos gaan, en vis na informasie so al wat hulle kon. Ek het hulle egter vertel dat hulle net spioene vir die Engelse is. Hulle het nie geveg nie.

Van Klerksdorp is ons verder per trein met die Johannesburgse kommando na Krugersdorp. Op Gatsrand het ons geveg, maar moes terugval op Johannesburg. Die Engelse het egter om Johannesburg getrek. Die dag voor die inbesitname van die stad is 'n paar van ons die stad in. Daar het ons 'n klompie Engelse gevang wat die stad ingekom het. Dit was meestal ou inwoners van Johannesburg, van wie ons sommige geken het o.a. Percy Lucas, 'n ou bekende van my.

Om twee uur die nag is ek van die fort weg—alleen, in die rigting van Auckland-Park. Oral was Engelse, maar ek klop aan by 'n huis, en die vrou, wat alleen was, maak oop. Aan haar vra ek of sy nie Engelse gewaar het nie. Sy deel

my toe mee, dat 'n Engelse patrollie net daar gewees het en 'n sterk mag reg in die pad lê wat ek moes gaan. Ek wou 'n draadtang leen maar die vrou kon my slegs 'n klein byltjie gee. Met die byl het ek die heinings-drade op die kolf van my geweer afgekap. Die geweer het ek nog en die merke is ook nog duidelik sigbaar.

Die hele nag deur het ek aangesukkel, en kort-kort op Engelse afgestuit. Dit was baie donker en elke geluidjie kom mens verdag voor. Skielik hoor ek iets, en is onmiddellik van my perd af, maar kon nie uitmaak wat dit was nie. Dit gaan soos mense wat praat. Met gespanne senuwees kruip ek op hande en voete nader met 'n rewolwer in my hand. Eindelik is ek digby en luister goed. Dit was varke in 'n hok!

Toe dit begin lig word kry ek eers koers. Die eerste kommando waar ek by uitkom was by Sesmylspruit, naby Pretoria. Dit was die van Kapt. J. Pienaar en Komdt. Piet Blignaut.

In Pretoria het ek by Kapt. Danie Theron uitgekom en my ou maats ook aangetref. Per trein is ons na Middelburg, en daar het Kapt. Theron sy korps gereorganiseer.

Op 5 Junie 1900 het die Eegelse Pretoria beset.

Danie Theron se korps was ongeveer 200 man sterk. Die korps het altyd gesê: „ons is Komdt. Dikeet se mense" as ons gevra word wie ons is. Kapt. Theron se lyfspreuk was „Nee seuns, ons eet nie vark nie" as hy 'n onsinnige bevel ontvang. Die korps het uit manne van alle nasionaleteite bestaan. Onder andere was hier Wynand Malan, Boet Jacobs, Stoffel Schoeman, Adriaan Stander, Jack Hindon, Slegtkamp, Banie Enslin, H. D. J. Bodenstein en Verloren van Themaat, Ben Coetzee, P. Joubert (Joubertjie), H. Willies, Walter Mears e.a. Die offisiere was Luit. Isak Marais, B. Enslin, Jan Theron (later Kommandant) en verskeie ander dappere kêrels.

Nadat die korps voorsien was van alles trek ons oor Villiersdorp die Vrystaat in, en ontmoet Genl. de Wet se Kommando. Sy verkennerswerk word toe oorgelaat aan die korps—die T.V.K.: Theron se Verkenners Korps, Saam met Genl. de Wet het ons in die Vrystaat kruis en dwars geveg.

Een more vroeg by Wolwehoek-stasie, toe Genl. de Wet se laer oor die spoor getrek het, stuur genl. de Wet my met 'n paar man langs die spoor op na Vereeniging se kant toe, om wag te hou terwyl die laer oor die spoor gaan.

Die manne wat by my was sit ek op wag en stap 'n endjie met die spoor om te sien of alles pluis was. Dit was ongeveer 4 uur in die môre. Ek het nie te ver geloop nie, of ek

kom hy 'n brug en daaronder sien ek 'n „Tommy" op en neer paradeer. Stil glip ek af en staan hom voor by een van die pilare, en „hendsop" hom. Ek vra hom toe waar sy kamerade was. „Oh they are asleep" was die antwoord, „Go and call them" beveel ek hom. Ek volg hom en omtrent 50 tree van die brug af gaan hy oor die spoor en daar voor my staan omtrent 50 Engelse, nie meer as tien tree van my verwyder nie, met gevelde bajonette. So'n koue rilling loop op eens oor my maagstreek, toe ek dink hoe dit moes voel om al die bajonette daardeur te kry. Daar was geen ander raad dan om groot man te speel nie. Ek vertel aan die sersjant, dat ek deur Genl. de Wet gestuur is, en dat hulle maar moes oorgee.

Hy kyk so af met die spoor, en sien die swart laer trek. Ewe parmantig vra ek „What are you going to do?" En die patetiese antwoord was: „I suppose we shall have to surrender"! Dit voel asof daar iets kouds van my maag af wegsak, en ek sê toe „alright put down your arms en come this way". Ek blaas my fluitjie, en die manne wat ek op wag geplaas het kom aangehardloop.

Ons moes waghou tot dat die kommando oor die spoor was, en Wynand Malan kom met 'n klompie manne daar aangeja en sê, dat ongeveer 400 Engelse van Wolvehoekstasie in aantog is. Ons moes die gevangenes net so los, en jaag agter die Engelse om wat van Wolwehoek af kom, en skiet op hulle. Daar het 'n verwarring onder die vyand ontstaan en ongeveer 75 van hulle jae by 'n paar Kafferstrooihuise in. Daar was geen ander genade nie, ons moes die strooihuise oor die kaal vlakte storm. Wynand jae met 'n paar man agter die strooihuise in, waaragter die Engelse was, en my maat Hickley en ek jae 'n ander strooihuis storm. Toe ek stilhou trek die Engelsman die skoot in my gesig af. My geweer byna uit my hande maar voor hy weer kon skiet, skiet ek hom plat en Hickley skiet die ander. Ons kon toe vir Wynand gaan help, en dit was nie lank nie of hulle hys die witvlag.

Adriaan Standers het omtrent 100 tree van die strooihuis af van sy perd gespring by 'n Engelsman wat van sy perd geval het, en al skuiling wat hy gehad het was om die Engelsman voor hom te hou totdat die geveg verby was.

Ons het 'n jong seun van Dewetsdorp by ons gehad, omtrent 15 jaar oud, Piet Joubert, wat almal „Joubertjie" genoem het. Hy was baie dapper en kon dit nie verdra dat iemand hom 'n onreg aandoen of 'n leun vertel nie. Net na die geveg praat die Engelse offisier met „Joubertjie," maar hy is ewe parmantig en was die kwaadste toe die offisier vir hom sê: „My boy you will still become a British soldier." In 1914 toe hy kaptein was in die Veredigingsmag het ek hom daaraan

herinner. Al antwoord wat ek gekry het was: „Ons sal sien."

Danie Theron wou weer Transvaal in, om genl. Botha te sien en voor te stel om 'n groot trek die Kaak Kolonie in te onderneem. Dit was die regte plan. Die Korps was nou aan Vaalrivier naby Parys, nadat ons vir Genl. de Wet en Pres. Steyn deur die Engelse lyne, Transvaal ingehelp het.

Eendag, tussen Johannesburg en Vereeniging stuur Danie Theron my om die spoor te gaan verken en rapport te maak oor hoe die treine loop. Ek het die rapport gestuur en op orders gewag, maar niks ontvang nie. Die volgende dag is ek terug na die laer, en moes daar die treurige tyding verneem dat ons Kaptein geskiet was. Dit was vir almal 'n harde slag.

Die geval het so gebeur. Genl. Liebenberg het aan die Kaptein 'n versoek gerig om versterking en, gesê dat hy hom op 'n sekere plaas moes ontmoet. Toe kapt. Theron daar aankom verneem hy dat die Generaal op 'n kop in posisie was. Na gewoonte versorg Theron eers sy manne en perde, en ry toe met nog 'n burger na die kop. Hy alleen is die kop uitgegaan, en kry daar die Engelse en skiet op hulle. Hulle vlug terug en bombardeer daar die kop met kanonne. Een van die bomme vang 'n klip en 'n stuk daarvan tref die Kaptein langs die gesig en sy, en verpletter die eenkant.

Die burger onder die kop wis van niks en toe hy hom kom kry skiet die Engelse op hom. Die Engelse het die Kaptein na die plaas gebring en daar begrawe, en die volgende dag is van die kêrels terug en het hom herbegrawe.

Danie Theron was die liefling van sy manne. Hy was seker een van die bekwaamste offisiere, dapper en eerlik. Sy gewoonte was, as afgesaal word, maak hy net sy ou swart hengs los, en die gaan snuffel kos by die ander perde. Die Kaptein stap dan van die een klompie burgers na die ander. By 'n vuur gekom maak hy hande warm, al is die dag ook hoe warm. Waar die kos klaar is, daar eet hy. Is dit slaaptyd kruip hy by die naaste burger in. Sy leiding en bekwaamheid blyk ook daaruit dat al sy burgers later van die beste offisiere geword het. Sy naam sal voortleef in die harte van sy manne en by die Afrikanervolk, as die van 'n held.

Ons kommandetjie was sonder leier. Daar was maar net een Danie Theron, en die kommando het toe ook somaar opgebreek. 'n Paar burgers het egter besluit om die T.V. Korps te laat voortbestaan. Party van ons wou genl. Flip Botha kies as leier, maar die meerderheid het luit. Jan Theron gekies, 'n baie goeie man, maar hy het as leier en vegter nie naby sy neef gekom nie.

V.

ONDER MALAN EN SCHEEPERS DIE KOLONIE IN.

Ons kommando het nog by genl. de Wet gebly, al die gevegte meegemaak en die spioenwerk verrig, totdat genl. de Wet met sy tweede intrek in die Kolonie in ons onder Wynand Malan met 24 man vooruit gestuur het om in die Kolonie verkenningswerk te doen.

Die tweede nag nadat ons van Genl. de Wet af weg is, val ons Philippolis aan, en daar is een van ons manne geskiet. In die rigting van Aberdeen getrek, was ons slaags met 'n patrollie van 25 onder Lt. Tidbitts, wat ons aanstonds kafgeloop het. Gedurig was dit maar 'n botsing met die Engelse. Van Luit. Titbitts het ek 'n mooi swart Irish hunter merrie gekry, wat ek later aan Kapt. Scheepers gegee het, toe ek na die Noordweste is. Haar naam was „Alice." Dit was 'n pragtige dier.

Een middag was ons afgesaal op 'n plaas van 'n Mnr. de Kok, net nadat ons Aberdeen aangeval het. Malan en die meeste van die manne was in die water onderkant 'n meule, en ek het hulle net gewaarsku om uit te kom toe 'n meid aangehardloop kom en sê: „My basies hier is die Engelse!" Blitssnel aangetrek en opgesaal, vat Malan met 12 man die linker, en ek met 4 man die regter vleuel. Toe die Engelse ons gewaar, spring hulle om en jae oor 'n nek. Ons jaag toe weerskante van die Engelse uit, en met die injae skiet die Engelse my pragtige geel ryperd onder my dood. Ek klim toe op van Wyk se perd—hy is later deur die Engelse doodgeskiet soos aangehaal is in „Hoe zij Stierven." Ek gee die brief aan sy moeder meer om te toon hoe 'n ware patriot en dapper man gesterf het. Gelukkig was ons aan weerskante hoër as die Engelse, en hulle sonder skuiling. Ons storm van weerskante tot tussen hulle in, maar toe ons by hulle kom was ons net drie man, en hulle weier om oor te gee. Mens voel maar sleg as jy met 3 man teen 50—60 Engelse soldate staan, wat op jou aanlê en weier om oor te gee!

Ek roep toe luid teen een van die manne: „Spring op jou perd, jae na genl. de Wet toe en sê hy moet dadelik versterking stuur!" Toe ek genl. de Wet se naam noem, laat hulle hul gewere sak en kom uit. Dit was die s.g. „Remington Tigers," onder 'n Kaptein en twee Luitenante met 130 man en 10 karre. Die Kaptein het baie sleg gevoel dat hy hom laat vang het deur 'n paar Boere. Aan hulle kant was 30 dood en gewond. Ons klompie het niks oorgekom nie,

behalwe Wynand Malan, wat 'n skrapie aan sy vinger gekry het.

Dit was die tweede maal dat genl. de Wet se naam my gered het. Nadat ons die Engelse gevang en ontwapen het, het ons die karre en gewere aan brand gesteek, die beste perde uitgesoek en die ander doodgeskiet.

Hier het ek „Chrisjan" gevat, 'n eersteklas skietperd, wat die Engelse van komdt. Weilbach in Natal gekoop het.

Ons het verder die Kolonie ingetrek, maar was slegs 25 man bymekaar. Agter ons was 'n Engelse mag van 500, gedurig op ons hakke. Aan weerskante en voor ons was Engelse. Die vyand het nog die voordeel van Kaffer en Hotnotspioene gehad. By dit alles word van elke plaas, waar ons oortrek of staan, 'n volledige rapport aan ons agtervolgers gestuur. As dit nie was dat ons ou klompie onder 'n man soos Danie Theron geleer veg het, en onder 'n man soos Wynand Malan gedien het nie, sou ons toe lankal in die Engelse hul hande gewees het. Ons het niks ontbreek nie, en het meer kos en gewere gehad as wat ons kon gebruik.

In gevegte het ons die paar burgers nog verdeel. 'n Klompie moes vooruit om te spioen, en ons handperde wat deur 'n paar volk in die hand gehou word, te beskerm. Die res word wyd uitmekaar in die gevegslinie geplaas. So het ons Engelse gevang, party tot driemaal op dieselfde dag.

Malan het vooruitgegaan met die meeste van die manne, om 'n posisie in te neem, en my met 'n paar man agtergelaat om die Engelse terug te hou. Vroeg die môre kom van die voorste spioene terug na die plaas toe. Die Engelse was naby ons en ek vang daar so'n lang Australiër. Om elfuur dieselfde môre vang ek hom weer. Hy het gebly vir middagete en toe het ons hom laat loop. Teen die invalle van die aand het ons van die posisie af teruggekom na die kommandotjie toe en teen skemer sien ons twee Engelse teperd na die plaas toe afkom. Hulle draai van mekaar af, maar my maat staan die een voor, en ek hardloop die ander voor. Toe hy naby kom hoor ek hy sit op sy perd en sing „Home sweet Home." „Hendsup", skreeu ek van agter 'n bos, maar hy meen dat dit sy maat se fratse was, en vererg hom en sê: „Oh you are not going to play the fool with me!"

Ek lê toe aan en toe die ou sien wie dit is, roep hy boontoe en sê: „You fellows again!" Hy het toe gesê dat dit vir hom die beste lyk om maar by ons aan te sluit, want hy sien ons het dit baie beter as hulle. Hulle het by ons geëet, en toe ons daar weg is het hulle daar gebly.

Ons het opgetrek in die rigting van Aberdeen. Die nag

het ons die dorp binnegejae. Wynand Malan het die wag met sy rewolwer platgeskiet.

Oos van Aberdeen gewaar ons een môre 'n klompie perde wat in die teenoorgestelde rigting trek. Eers dag ons dit was Engelse, maar gou merk ons dat dit Boere was. Dit was Kaptein Gideon Scheepers. Dat ons bly was om hierdie besliste krygsman te ontmoet, behoef nie gesê te word nie. Dit het ook ons klompie versterk.

Dit was nog maar steeds die ou storie,—veg, trek en veg; vang—loslaat en weer vang.

Hiervandaan trek ons toe saam, en op die plaas Blaukrans besluit Malan en Scheepers om te rus. Dit was 'n baie lekker plaas. Mooi nooiens en musiek, en beide Malan en Scheepers het daar baie van gehou. Dit was egter 'n gevaarlike plaas. Daar het drie paaie op die plaas ingekom, suid, oos en noordwes. Verder was die Noorsdorings so dig dat daar geen deurgang was nie.

Dit was 'n Donderdag toe ons daar aangekom het, en Sondagmôre was ons nog daar. Ek het begin onrustig word, en vir Wynand gesê dat ons moes trek. Hy vra my toe of ek bang word. Bang was ek nie maar ek het besef wat kon gebeur as die Engelse ons daar vaskeer. Hy stuur my toe met 'n patrollie uit met die noord-weste pad, en sê ek moet ry in die rigting van die spoor tot by die huis wat Kapt. Scheepers 'n paar dae tevore afgebrand het.

Ek het tot daar gery, niks gemerk nie en teruggekom, maar aan hulle gesê dat ons liewer moes opsaal en trek. Wynand het egter op sy ou manier, met sy een slapoog en grimlag die saak van hom afgeskuiwe.

Die volgende môre vroeg klap die koeëls op ons. Die Engelse wasop ons. Daar is 'n verskil tussen die klank van 'n Mauser en die van 'n Leemetford. Die mauser sê „koep," die Leemetford „koeka."

Komdt. Fouche ruk uit met die pad na die ooste, en Wynand gee bevel dat ons posisie moet inneem. Ek het egter gemeen dat dit beter was om te maak dat ons daar uitkom. Ons handperde het ons agter Komdt. Fouche aangestuur.

Ons had nog nie eers kans gehad om die Engelse onder die lood te steek nie, toe skiet hulle só kwaai op ons handperde dat hulle omspring. Die paar van ons wat in die posisie was, spring op ons perde en jae in die rigting van ons handperde. Daar was nou net een raad: die volk moes die perde los, en los aanjae deur die noorsdorings na die noorde kant toe. Maar wie sê so! Ons was nog nie eers goed op weg nie, toe skiet die Engelse ons reg van voor. Hulle was ons ook dáar voor.

Ek neem toe 'n klompie manne met my, en storm die Engelse. Ons moes egter 400 tree oor 'n oop vlakte na hulle op die kop. Net met die uitkom skiet die Engelse agt manne plat,—dood en gewond.—Dadelik ruk die ander om. Daar was vir my niks anders te doen nie dan om die sjambok te gebruik en storm die Engelse aan die weste in 'n mielieland, en om 'n pad deur te veg. Ons het daarin geslaag, na veel moeite en gevaar.

Wynand Malan en Kapt. Scheepers het gelukkig ook deurgekom. Ons verlies was 8 man en 80 perde.

Ons is die Kamdebo („kanniebô") berge in. Gedurige reën, koue en honger moes ons ondervind. Dit was moeilike dae.

Ons verneem toe van 'n klompie Engelse, wat uit Aberdeen gekom het en op sekere Provert se plaas naby die dorp onder die berg lê. Dieselfde nag trek ons af daarheen, en vroeg die volgende môre net met sonuit val ons hulle aan. Daar was omtrent 100 man. Toe hulle ons gewaar neem hulle posisie in in die huis en waenhuis. Skietgate word deur die mure gemaak. Dit was na ons sin, want toe was daar minder gevaar. Iemand in 'n huis of blokhuis wat deur skietgate moet skiet het nie 'n kans nie, want die wat buite is,—veral 'n klomp jong Afrikaners wat onverskrokke is en met korrel en visier skiet—skiet eenvoudig op die skietgate, en die verdediger kan sy kop nie voor die gat bring om te kyk waar ons is nie. Hy moet maar net die skoot aftrek, en soos die ou Hollander gesê het: „Mag God geve dat het treffe." Dis 'n plesier om so'n klomp jong Afrikaners te sien die skietgate stormloop en die aanmerkings te hoor. As dit nie was dat die blokhuise so naby aan mekaar was, dat hulle van die een na die ander geskiet kan word het hulle niks beteken en kon 'n mens helder oordag daarheen stap en dit neem. Dit was dus nie lank nie, of ons het die Engelse gevang; want ons het geweldig honger gehad, en lus vir koffie, en dan ken 'n Boer geen gevaar nie. Nou sou ons gaan kosmaak en van die Engelse se bully beef en klinkers eet, maar wat 'n teleurstelling!—hulle het ook niks gehad nie. Daar was niks aan te doen nie. Die boer se skape is aangekeer, 'n paar gevang en geslag. Gou-gou het die aangename braaivlees geure ons honger aangewakker.

Die boer het verslae gestaan en kyk na die groot stukke vlees wat ons afgesny en gebraai het. Dit het my gelyk asof hy gemeen het „julle sal dit nooit opgeëet kry nie." 'n Geliefkoosde braat was die lies en so'n vier ribbetjie daaraan. In die spit oor die vuur kry dit net kans om so op'n bondel te trek en goed warm te word, dan val ons dit aan. Nadat die stuk

opgeëet is en 'n klompie water agterna gedrink, het die boer net sy kop geskud en weggestap.

Ek dag so by myself „Toemaar ou maat, as jy ook drie dae laas geëet het en n harde geveg deurgemaak het, sou jy jou kop nie skud nie."

Die Luit. het 'n mooi vos-bles perd gery, en die het ek vir my gevat. Hy wou my £250 vir die perd gee. Ek sê toe aan hom: „As hy vir jou £250 werd is, is hy vir my £500 werd, want my lewe hang af van my perd, enjoue nie."

Dit was „Irish Hunter." Meer as eenmaal het die perd ook die slag gelewer wat ek nie met 'n ander perd sou reggekry het nie. 'n Draad, bos of sloot kon my nie keer nie. Met 'n geveg is dit altyd so, „eerste kom eerste maal."

Die middag na die geveg kom komdt. Malan en kapt. Scheepers by my en sê, dat twee burgers, Jack Burger en Andries de Kock met 'n rapport uit die Noordwestelike Kaapland aangekom het. Hulle sê daar is baie rebelle maar geen leier nie. Baie sou ook nog rebelleer, en hulle vra of ek sou gaan. Ek sê toe aan Wynand Malan dat ek sou gaan maar nie as offisier nie. Ek sou net so veg soos ek hier veg, tot tyd en wyl daar 'n offisier kom. Ek wou nooit offisier wees nie, omrede ek gemeen het dat waar ek offisier is, daar sou die orde gehandhaaf moes word; daar sou strenge dissipline wees, wat ons kommandos nie gehad het nie, en waarvan hulle nie gehou het nie. In 'n geveg het ek altyd die leiding op my geneem, waar dit namelik nodig was, maar sodra dit verby is, dan wou ek met die bestuur niks te doen hê nie.

VI.

NA DIE NOORDWESTE.

Die onbekende moes ek in. Daarom het ek besluit om manne met my te neem op wie ek kon staatmaak. Nadat ek die twee burgers goed ondervra en alles uitgevind het hoe die omstandighede by hulle was en hoe hulle feitlik aan die genade van die Hotnots oorgelaat was, het ek besluit om dadelik te gaan. Met my het ek geneem Steuerwald, 'n Hollandse spoorwegamptenaar, stil geaard, beslis en handig met die verpleging van wonde. Die Markies Robert de Kersauson, 'n jong Franse aristokraat, wat vrywillig uit Frankryk gekom het om ons te help veg het ook meegegaan. Hy was 'n neef van generaal de Villebois, wat aan ons kant geval het naby Kimberley met die opblaas van die brug. Verder was daar Helgaard Steyn, almal lede van die ou verkennerskorps. Daar was Mike van Wyk, Nicolaas van Wyk, Victor Hugo 'n rebel van Moorreesburg en Willem Burger (Wit Jack) de Kock, Joubertjie en ek.

Dit was 'n kordaatstuk van geen geringe betekenis wat die twee burgers uit die Boesmanland uitgerig het, om 500 myl deur die vyand te trek sonder dat hulle gevang is. Dit was n heldedaad, waarvoor onder ander omstandighede eremedaljies toegeken sou geword het.

Dieselfde middag, na die geveg, het ons vertrek, 10 stuks op weg na die Noordwestelike Kolonie, met ons Hotnot agterryers en handperde.

Op Ouplaas ry ons nog dieselfde middag op 'n kolonne Engelse af. Met 'n paar man storm ek op hulle af, en skiet 'n paar dood. Voor die Tommies nog mooi wis wat daar gebeur was ons alweer weg. Hier het ek my eerste geveg met die vosperd gelewer; 'n Paar Engelse het weggejae, ek het hulle ingejae en met die rewolwer geskiet en gevang.

Die volgende môre vroeg, net met sonuit, kom ons uit op die plaas van Mnr. van der Ahee. Ek het met 'n paar man vooruit gery en van der Ahee neem ons vir Boere en was baie vriendelik, maar toe hy die Hotnots in kakie sien, hou hy hom woedend. Hy dag toe dat ek 'n Engelsman was wat my Boer hou net om hom te vang. Dit was dinge wat werklik gedurende die oorlog gebeur het. 'n Soort Afrikaners in diens van die Engelse, kom op Boerplase en hou hulle as Boere, en sodra die boer goed is vir hulle word hy by die Engelse verklae. Hy word dan gevang, en die tronk gestop, swaar beboet en soms met die dood gestraf.

Die ou oom was toe ook net parmantig met ons. Ek

vat hom aan die baard, gee hom 'n skud en sê: „Nee ou maat, as jy wil bakklei, sluit dan by die Engelse aan en beveg ons, maar nie hier op jou plaas nie." Toe bedaar hy en sê: „nee, alles is reg; ek dag jy's 'n Afrikaner wat my wil verraai." Die ou tante het gou vir ons heerlike kos klaargemaak, en ons perde is ook goed gevoer.

Die volgende middag was ons afgesaal op 'n plaas Poortjie van een van der Merwe. Ons het nie wagte uit gehad nie, omdat ons haastig was, en net gou wou eet. Ons het ok nie Engelse daar verwag nie, maar terwyl ons nog aan tafel sit bars my ou Boesman in by die deur, met twee Engelse wat hy gevang het en sê: „Kyk,—hier sit julle en eet, en hier is die Engelse!"

Dit was egter twee verdwaald onskuldige ou Tommies op fietse. Hulle gewere was op die feitse vasgegespe, en toe die ou Boesman hulle gewaar, kom hulle om die stal se hoek. Hy gryp 'n geweer wat daar staan, en „handsup" hulle. Dood geskrik, dewyl hulle ook niemand daar verwag het nie, gee hulle somaar oor.

Van daar is ons in die rigting van die Drie Susters. Ons het die spoor goed verken en net so met skemer oorgegaan. Die spoor werd bewaak met blokhuise, en is aan weerskante versper met drade, behang met blikke. Gewoonlik is daar 'n geweer gestel, en sodra dan die draad geknip word, rammel die blikke, die skoot knal en die Engelse storm die blokhuis in, om posisie op te neem. Maar teen dat dit gebeur het was ons gewoonlik al oor die spoor. In die laaste gedeelte van die oorlog het ons baie so gemaak, as die Engelse kolonnes trek, nader ons hulle; ons lê hulle voor, en ek versteek my. As hulle dan onder skoot is skiet die manne op hulle, en sodra hulle omspring jae ek tussen hulle in en skiet hulle met die rewolwer. Daarom het ek altyd gesorg vir die beste perd en nie soos Mohammed vir die mooiste vrou nie. 'n Mooi perd is 'n goeie en troue vriend; 'n mooi vrou is dit nie altoos nie. 'n Jodin het Mohammed se lewe geneem. Voordat die vyand by so'n maneuver weer tot verhaal kom, trek ons alweer oor die naaste bult, waar ons vlees braai en hulle inwag.

Ten middernag kom ons by die plaas van sekere Jackson, en sê aan hom dat ek 'n Engelse kaptein is wat tien Boere, wat op weg is na Brandvlei, agtervolg. Ek was bang Jackson sou ons verklap solank ons nog daar by hom was, terwyl ek my manne 'n kans gee om kos te maak en my perde te voer. Ons was honger en moeg, en moes nog ver ry. Jackson was vir ons baie goed. Robert de Kersauson het opgetree as tolk vir die manne; hoewel hy goed Engels kon praat was sy Afrikaans maar tamelik krom. Hy en ek het in die huis geeet, maar terwyl Jackson gevra het om die manne buite te

hou aangesien sy vrou bang was vir die Tommies, het hulle buite gebly.

Die volgende môre het ek Jackson uit die droom gehelp. „Ek is baie jammer," sê ek, „maar ons is Boere." Hy was volstrek nie teleurgesteld nie maar bly, dewyl hy altyd gehoor het dat die Boere sulke vreeslike mense was.

Nie te ver daarvandaan ry ons ons vas teen 'n 60 Engelse van Victoria Wes, en moes die ganse dag veg. Eers toe dit donker word, het ons weggetrek. Dwarsdeur die nag het ons sonder afsaal getrek en die son wou net uitkom, toe ons op „Blousyfer," die plaas van Mnr. Cloete kom. Daar was geen voer of weiding vir die perde nie, maar ongeveer 1,000 tree van die huis af was 'n ou mielieland. Agter die huis het 'n geslagte skaap gehang, en ek laat my manne die skaap neem en in die mielieland gaan afsaal en kos maak.

Robert en ek bly by die huis agter sonder perde om meer van die boer uit te vind. Ek het net my rewolwer by my gehad en die Fransman sy geweer, nadat ons 'n koppie koffie gedrink het, vra die Fransman om uit te hardloop na die kraal toe, en te kyk of hy niks sien nie. Die kraal was omtrent 300 tree daarvandaan, op 'n bultjie. Hy was nog nie eers by die kraal nie, of hy laat kom weer terug so al wat hy kon, met die meedeling dat die Engelse in aantog was. Ek vat toe sy geweer en patroonbande en laat hom hardloop om op te saal en my vosbles te bring. Ek hardloop toe self na die kraal toe, en sien die Engelse op 'n jaaggallop aankom. Die kraalhek was in die rigting van die aanstormende Engelse. In die hek skud ek die patrone uit, laai die magasyn vol en slaan die visier op 700 tree.

My eerste skoot was vlakvoor die Engelse. Hulle maak halt, en my tweede skoot plant ek tussen hulle. Daarna skiet ek so vinnig as ek maar kon want ek was bang hulle sou my storm. Hulle spring egter van hulle perde af en val plat, en ek slaag 'n sug van verligting. Die slag is gelewer, dag ek toe, want hulle perde neem die loop en ek skiet net waar ek 'n kop op die oop vlakte kon beken; en toe ek hulle nie meer kon sien nie, skiet ek op die perde.

Joubertjie bring toe net my perd, hy en ek spring in die saal en jae tussen die Engelse perde in, vang 'n paar wat ons kon gebruik, en skiet verskeie van die ander dood.

Voordat ek op die Engelse begin skiet het, het sewe van hulle afgedraai na die noordekant, en met 'n paar man jaag ek toe op hulle af. Ons het drie gevang terwyl die res ontvlug het.

Later het ons 'n Engelse konvooi onder Kapt. Bertram gevang, waarby ek die rapport gekry het van die offisier van

Blousyfer se affêre aan Bertram. Hy beskuldig laasgenoemde van slegte werk, want hy het dan op 250 Boere afgekom terwyl hy agter tien in was. 'n Hewige geveg, sê hy, was die gevolg, en die Boere het teruggeval in die rigting van Brandvlei. Al die tyd het ek net op Blousyfer geveg, maar die offisier teen wie ons daar geveg het, moes Cloete se wa en donkies kommandeer om sy manne terug te neem na Victoria Wes. Dieselfde man moes later voor 'n militêre gereg verskyn en is tot een jaar tronkstraf veroordeel omdat hy 'n valse rapport gemaak had. Heelwat Engelse het op Blousyfer geval.

Ons het vervolgens op Brandvlei aangeruk en hier het ek die eerste rebelle getref onder sekere Froneman, wat as kommandant opgetree het. Hy was egter nie kommandant van die Boesmanlanders nie, maar het van Kakamas af gekom, en inderdaad was Albert van Niekerk („Ou Vale") kommandant en Kampfer veldkornet.

Oosthuizen was Froneman se veldkornet, en toe ons by hulle aankom was Froneman enigsins buite weste, sodat hy nie op 'n perd kon kom nie, wat nogal lastig was terwyl hulle ons eers vir Engelse aangesien het.

Die „Kommandant" het die manier gehad om enigeen wat nie na sy sin handel nie te laat opsluit of oop te trek en 25 houe te gee. Hy wou my ook aanstonds allerlei wette voorskryf. Die volgende dag, 'n Sondag, het ons uitgetrek na Nelskop, in die rigting van Calvinia, en die middag omtrent 2 uur (ons was afgesaal, so'n endjie van Veldk. Oosthuizen af), kom daar twee van die wag aangejae, en vertel aan Oosthuizen dat daar dertien perderuiters aankom. Hulle saal toe dadelik op, en het Oosthuizen gaan vra wat verkeerd was, waarop hy my toe van die Engelse sê.

„Wel, wat wil jy maak?" vra ek hom.

„Ek wil hier uittrek," was die antwoord.

„Nee," s* ek, „saal af."

Ek neem toe ook net 13 man, waaronder Joubertjie, A. van Niekerk, Apie van Niekerk en Wit Jack, laat my vosperd opsaal en vra, Boonzaaier die weg, om my met 'n laagte op te lei sodat ons by die Engelse kon uitkom. Ons kom ook by hulle uit, en hulle spring onmiddellik van hul perde af, wat ons ook doen, maar merk dat sommige Engelse weer in die saals spring.

Omtrent duisend tree agter die Engelse was 'n groot kop, Swartkop, en hulle jae daarheen. Ek laat 'n paar man agter en met die ander jae ek regs van die Engelse verby, na dieselfde kop. Dit was 'n noodsaaklike maneuver want as die Engelse die kop had sou ons op die oop vlakte sonder enige skuiling wees.

Tussen ons en die kop het daar lelike diep slote voorgekom, maar my vosperd spring daar gemaklik oor. Die ander se perde kon nie oor nie; en hulle moes omry, en so was ek naderhand alleen voor.

Toe die Engelse die eenkant van die kop injae, jae ek van die teenoorgestelde kant in, en toe ek afspring skiet hulle my deur die arm. Op dieselfde oomblik kom Joubertjie by my. Die plek was taamlik oop en gevaarlik, en ek vra hom om daar te bly terwyl ek sou kyk of die vyand nie van die eenkant van die kop ankom nie.

Net met die opspring skiet hulle my toe weer deur die arm en deur die rug, sodat ek val. Joubertjie hardloop na my en maak my gordel los, en toe kom ek weer dadelik by. Ek het gedink dat ek die skoot deur die maag had, maar gryp nog my geweer en hardloop reg op die Engelse af.

In die tussentyd het die ander kêrels ook angekom, en nadat ons die Engelse enige tyd onder die lood gesteek het gee hulle oor. By hulle was twee dood en twee gewond, waaronder die Luitenant.

Die volgende dag is ons die Boesmanland in, en op die plaas te Bo-op, van ou Gert Nel, het ons oorgebly. Ou tante Hessie Nel was baie goed vir ons, en het my wonde baie lief verpleeg.

Hiervandaan het ek kommandant Froneman en sy veldkornet Oosthuizen, teruggestuur na Kakamas waar hulle vandaan gekom het, en het my eie kommandotjie hier begin te organiseer. Ons was nou ongeveer 100 man bymekaar. Die perde was sleg, wapens en ammunisie was daar glad nie, behalwe die paar gewere wat ek saamgebring het, en die 13 gewere wat ons op Swartkop van die Engelse gevat het, sodat daar 'n plan gemaak moes word om gewere en ammunisie in die hande te kry.

Ek neem toe 50 man, met ongeveer 25 gewere en trek in die rigting van Calvinia, waar ons 'n week later op 'n Sondag rapport ontvang van 'n Komdt. Conroy, om te sê dat hy aangestel was as Hoofkommandant van die Kolonie, en dat ek dadelik moes optrek na Brandvlei.

Ek sê toe aan Veldk. Albertus van Niekerk en Kampfer, dat ek die kommandant Conroy nie ken nie, en volgens sy rapport nie sou sê dat hy veel van oorlogmaak af wis nie. As ek in sy plek was, het ek gemeen, sou ek sake eers 'n bietjie nader ondersoek. Aangesien ek egter nie 'n offisier was nie, trek ek nog dieselfde middag na Brandvlei.

Dit begin toe te reën, en dit gee mistige weer af, so erg dat ons byna niks kon sien nie. 'n Paar uur van die plaas af, op Voëlvlei, kom my ou Boesman agterryer van agter opge-

jae, en roep. „Kan jy nie die Engelse daar voor jou sien nie?"

Dadelik laat ek die manne met wapens vorentoe kom en dies sonder wapens 'n end terug. Die Engelse gewaar ons toe ook vir die eerste keer, en neem posisie in, maar voordat hulle klaar was storm ons tussen hulle in, en vang almal. In die skermutseling is 'n paar Engelse gedood en gewond. Net kaptein Bertram en een man het dit ontloop.

Ons buit was 4 muilwaens en 'n paar karre, volgelaai met ammunisie, klere en 'n volle ambulans-uitrusting met allerlei nuttige mediese instrumente; ook 'n klomp nuwe saals.

Dit was toe onmoontlik om verder op te trek na Brandvlei, en ook keer toe terug met ons buit na die laer in Boesmanland. Die volgende môre was daar nog altyd 'n digte mistigheid, en ons het op die plaas Lekkeroog uitgespan. Die wag gewaar perderuiters, maar ons meen toe dat dit kommandant Conroy se mense was. Ek laat egter vier man opsaal, en ons ry na hulle toe. Toe ons die rivier, 'n droë loop, deurgaan, gewaar hulle ons en kom na ons toe. Hulle had die waens herken, en meen dat dit hulle eie mense was. Tot my verbasing moes ek egter sien dat dit 'n klomp Engelse en gewapende Hottentotte was. Ek ruk my rewolwer uit, en roep in Engels: „Gooi weg julle gewere!" Hulle gee dadelik gevolg hieraan en ek lat hulle van hul perde styg, ongeveer 25 man. Ek gewaar toe nog twee man wat met die pad aankom, en vra een van die Engelse wie dit was. Hy sê dat dit Luit. Soams is, en ek sê aan Hilgaard Steyn en Petrus Steenkamp van Niewoudtville: „Ry daarheen en bring hom!" Olivier, wat maar eenvoudig was, het by my en die Engelse gebly.

Hilgaard Steyn het gery tot by die Luitetant, maar i.p.v. om hom te „handsup" slaan hy hom met die sjambok oor die kop. Die offisier ruk toe sy perd om en jae weg, maar Steenkamp spring van sy perd en skiet die Luitenant se perd onder hom dood.

Die Engelse by my het my vertel dat hulle tesame 75 was, en toe ek sien Steyn jae terug, was ek bang hy jae mismiskien in die ander Engelse vas. Ek laat Olivier dus by die gevange Engelse agter, en jae agter Steyn aan, maar toe ek omkyk sien ek twee van die gevanges by Olivier wegjae. Ek moes derhalwe dadelik omruk en die vlugtendes injaag. Gelukkig sien Steyn wat daar gebeur en kom agter my aan. Die twee Engelse wat hulle geweers weer bemagtig had, sien ons kom en skiet op ons. Hulle skiet Steyn se perd se been af en voordat hy by my was skiet hulle hom deur die skouer, terwyl my eie perd so tekere gaan, dat ek nie kon skiet nie. Toe Steyn bykom gee ek my perd aan hom om vas te hou, maar die ongemak was dat ek die Engelse nie kon sien nie, terwyl hulle my wel sien. Steyn kniel by my perd om hom vas te

hou, en dieselfde oomblik skiet hulle hom deur die kop. Hy gee net een kreun en val vooroor.

Ek spring toe op my perd om die Engelse voor te jae sodat ek uit 'n voordeliger posisie op hulle kon skiet, en op dieselfde oomblik tref die Engelse my saalboom, en voordat die perd nog kon wegspring skiet hulle hom deur die agterbene, onderstebo. Die Engelse,—hulle was 'n deurmekaar spul, Hotnots en Engelse,—spring toe ook op hulle perde, maar tegelyk daarmee kom toe van my mense uit die laer by, en ek kon een van hulle perde agternajae, en die Hotnot Oerson, doodskiet. Shaw het ontsnap. Hy was getroud met 'n baster meid en was n goeie wildskut. Hy het ook Wollie de Vos doodgeskiet, 'n maat van Hilgaard Steyn. Ons het die hele konvooi gevang, bestaande uit 6 waens en karre, volgelaai met kos, klere en ammunisie.

Ek het ook 'n paar rapporte afgeneem, waaruit ek gesien het hoe Soams en Bertram net my andag van voor moes trek terwyl die groot kolonne my van agteraf sou aanval.

Ons het teruggetrek na my laer op die plaas Klawervlei, en ek het Kommandant Conroy daar ontmoet.

Toe ons van Kalwervlei weg is, het die burgers daar maar sleg uitgesien, maar toe ons die plek weer bereik het hulle daar veel beter uitgesien met fonkelnuwe gewere, vet perde, blink kommaste, jasse, komberse, hoede en al wat nodig was. Die kommando was goed uitgerus.

VII.

SONDE MET HOOFKOMMANDANTE.

Komdt. Conroy het my sy aanstelling, deur genl. Hertzog geteken, laatsien, en ons spreek af dat ek eers my wond sou laat verpleeg, en die volgende môre die manne bymekaar roep en ek hom aan hulle sou voorstel.

Intussen arriveer die waens en karre wat ons gebuit het, en die burgers het daar so flink uitgesien met ordentlike klere en ander uitrusting, dat hulle vroue hul amper nie geken het nie.

Teen sononder stap ek na my laer om my wagte vir die nag uit te set, en vra aan my veldkornet waar ons die wag sou plaas. Tot my verbasing moes ek verneem dat die wagte reeds deur komdt. Conroy uitgeset was. Natuurlik was ek ontevrede, en wou komdt. Conroy net vat, en weet met welke reg hy in my laer wagte uitset. Ek was nog leier daar, en kon sulke inmenging nie duld nie.

Die Hollander Steuerwald kom toe na my met die voorstel, om Conroy na Kakamas te stuur. Hy, Conroy, het die voorstel aangeneem, en daarheen vertrek. Daar gekom, het hy tenminste een goeie ding gedoen, nl. om Froneman 25 te gee sonder tel. Lyfstraf het ek nooit toegelaat nie, al was dit 'n Hotnot, te slaan of te laat slaan nie.

Ons het 'n paar dae op Kalwervlei gelê, waar ek my kommando weer gereorganiseer het en het toe uitgetrek. Nie te ver weg nie, of ek kry 'n tweede rapport, van nog 'n Hoofkommandant, hierdie keer was dit Hoofkammondant Abraham Louw, ook met 'n aanstelling van genl. Hertzog. Wie nou die ware Jacob was wat genl. Hertzog aangestel het, was moeilik om uit te maak. Louw het 20 man by hom gehad, Conroy 6.

Ek het Louw ontmoet, en was gereed om die bevel aan hom oor te gee, maar die burgers was baie ontevrede. Hy was 'n baie manhaftige man, waar geen gevaar was nie. Hy wou my aanstel as sy veldkornet, maar ek het geweier, en my bereid verklaar om enige tyd as gewone burger onder hom te veg. Hy dreig my egter, en sê: „Jy is bekwaam daarvoor en jy moet dit doen!"

Ek sê toe aan hom: „kyk hier kommandant, met alle eerbied gesê, waar jy nou wil heengaan kom ek al lankal vandaan, en nou wil ek jou net sê, jy is gladnie meer Hoofkommandant hier nie, nou is ek die Kommandant."

Die hele kommando skree „Hoera!" Later het ons besluit om saam te trek.

Ek het van die kommando weggegaan die volgende dag, om nog 'n paar man bymekaar te maak, ons was toe 150 sterk.

Dié agtermiddag kom daar twee burgers aangejae, dat die perde nat van die sweet is. 'n Rapport van Kommandant Louw. Ek dag dadelik dat daar iets vreesliks weer gebeur het. Ek skeur die rapport oop, en, dit was wat ek lees: „As die Heeren Zegen daar is sal ek vanmiddag van hier vertrek."

Louw het nie daarvan gehou om naby Engelse te wees nie, maar as hy by 'n lojaal op die plaas kom of 'n arme Hotnot in die hande kry, dan word sy 25 gou-gou vir hom afgetel.

'n Paar dae later was ek op 'n plaas afgesael, ongeveer 30 myl noordwes van Calvinia. Ek het die môre 'n patrollie uitgestuur onder Veldk. Kampfer. Saam met hom was Steuerwald (die Hollander) en ook Robert (die Fransman). By 'n plaas aangekom waar daar 'n winkel was, het hulle nie wagte uitgeset nie, en toe hulle dit gewaar, skiet die Engelse op hulle. Hulle het posisie ingeneem, maar kon nie veel uitrig nie. Die Engelse was rondom hulle. Petrus Steenkamp gryp sy perd en jaag uit, maar die perd word onder hom doodgeskiet. Hy hardloop toe te voet, en dit goed 3 uur te perd ver, om hulp te kry.

Omtrent 3 uur die middag kom hy doodmoeg by my aan. Hy kon my nie sê hoeveel Engelse dar was nie. Intussen het komdt. Louw ook met 'n paar man by my aangekom. Ek laat 50 man met die beste perde opsaal, en ek op my vosperd Venus. Louw was ook by, maar hoe nader ons aan die Engelse kom, hoe verder het hy agter geraak. As die manne so by hom verbykom dan sê hulle: „So'n Hoofkommandant!"

My perd was uitstekend, en met 'n paar man was ek voor, o.a. Piet de Wet. Eindelik hoor ek 'n hewige skietery en daar sien ons hulle vasgekeer. My manne het ek agtergelaat en met my vosperd dwars deur die Engelse gejaag, tot by my mense om te sien waar hulle was. Ek het my bevele afgegee, terug gejae en toe met n paar man op die Engelse gejaag, om hulle voor en agter te bestook. Dit het ook nie lank geduur nie of hulle gee oor.

Die Engelse was onder Kapt. Veltheim en 'n sekere Luit. Joubert van Wellington. Sover ek weet was daar geen verliese aan hulle kant nie. Aan ons kant het Steuerwald n koeël deur die maag gekry, en tot my innige spyt is hy aan die wonde oorlede,—'n degelike, dappere, toegewyde kêrel. Strauss en die ou heer Burton was ook swaar gewond; eersgenoemde is oorlede en Burton het herstel van sewe skote.

Ons het gehoor van n klompie Engelse op Nieuwoudtville en het daarheen getrek. Komdt. Louw sou hulle gaan

vang en aan my 'n rapport stuur. Toe ek op Willemsrivier kom, hoor ek dat Louw die vorige dag in die dorpie was, maar nie die Engelse gevang het nie. Daar was maar omtrent 14 Engelse in die dorpie.

Ek neem toe 15 man en ry soheentoe. By die dorpie stuur ek Robert de Kersauson met 5 man aan die ooste kant van die dorp om, en ek jae met die ander in. Die veld was baie nat en ons moes padlangs hou, tot amper by die pastorie waar die Engelse in was, en toe regs, na 'n huis waar ons kon skuiling kry.

Met die wegdraai van die pastorie af na die skuiling toe, skiet hulle Joubertjie se perd onder hom dood. Daar was ook 'n baie digte mis en 'n mens kon nie ver sien nie. Toe ons die skuiling haal spring ons af en wou die pastorie te voet storm, om die Engelse te vang. Ons was omtrent 50 tree van ons perde af toe Joubertjie my roep. „Oom Manie," sê hy, „kyk die Engelse hier agter ons!"

Ek sien dat dit Engelse was, maar om my mense nie te laat skrik nie, sê ek : „hardloop maar na julle perde toe dit is komdt. Louw se mense, klim op maar moenie wegjae nie."

Ek hardloop reguit na die aankomende Engelse, en waai met my hoed. Hulle kan nie verstaan wat daar aangaan nie, deur die mistige weer. Party gooi die geweer aan om te skiet, maar dan waai ek maar met die hoed. Toe ek sien my manne is almal op hul perde, klim ek op my Krisjan en, met Joubertjie agterop, sê ek hulle moet op 'n stappie uitry, maar uitmekaar. Toe ons amper onder skoot uit was, sê ek : „Trap vas, kêrels!" Toe skiet die Engelse, maar dit was te laat.

Toe die offisier in bevel by die huis kom waar ons perde was, en hoor dat dit ek was wat daar was, kon hy sy hare uit sy kop trek van spyt. Hy het ons in sy mag gehad. Ons perde was nogal aan sy kant van die huis, en een sarsie sou genoeg gewees het om hulle plat te skiet.

Toe ons die eenkant van die dorp inkom, het 80 Engelse van die anderkant ingekom, van wie ons niks geweet het nie. As Joubertjie hulle nie gesien het nie, was ons daar gevang.

'n Tyd lang het ons maar in die omgewing geveg en getrek. Soms het ek kans gesien om 'n goeie slag te lewer as ek net genoeg ammunisie gehad het. Dit was met ons soos die Engelsman sê : „fight and run away, to fight another day." Ons het meer te doen gehad met die „Western Province Mounted Rifles," die „W.P.P.M.R." wat hulself nàderhand genoem het: „We Provide Maritz with Rifles."

Die Engelse kolonne was nou dag en nag op ons hakke, maar met hulle swaar konvooi kon hulle nie bybly nie, en ons ook nie in hande kry nie.

Ek het toe maar al die dorpies in die rondte gevat. Die taktiek was eenvoudig. Ons het die Engelse uitgelok en as hulle ver genoeg van hulle depôts weg is, spring ons vinnig die nag om, en verras die depôt vroeg die anderdag môre. So het ons 'n hele paar van die s.g. depôts geneem.

Op Sutherland, b.v. klop ek een môre vroeg an die deur, en toe die kommandant oopmaak, druk ek die rewolwer op sy bors en sê: „Handsup!" Daar binne hoor mens net: „For God's sake don't shoot!"

My plan was om nou vinnig deur te trek, om 'n konvooi wat agter ons was te ontduik en een wat uit Vanrynsdorp na Calvinia gegaan het, te volg; maar toe ek in die Bokveldberge slaags was met die Vanrynsdorpse kolonne kom die ander alwer vanagter, en was ek verplig om die berg die nag af te gaan met die plan om Vanrynsdorp dié nag nog aan te val. Die Bokveldse berg was egter te steil, en dit het ons baie langer geneem om daar af te kom, as ons gemeen het. Die nag het 'n hele paar van ons perde die berg afgerol.

Ek het die kommando die dag aan die voet van die berg in 'n doringrivier weggesteek. Die aand is ons toe weg en vroeg die môre met dagbreek was ons in Vanrynsdorp.

My manne het ek op wag geplaas, en met slegs 'n paar is ek reguit na die kommandant (Roston) se kamer. Ek het die posisie goed geken, draai die deur oop en stap binne. Die maat was nog in die bed. Ek vra toe aan hom in Engels: „Jy is die Kommandant, nie waar nie?"

„Ja," was die antwoord.

„Nouja, wat gaan jy doen, oorgee of veg?"

„Who are you?" kom die vraag.

„I am Maritz. And what are you going to do?"

„Well, if you are Maritz, what the Hell can I do?"

Ek sê toe hy moet die kers opsteek. Terwyl hy besig was daarmee, neem ek sy rewolwer en sporting mauser, wat aan die katel gehang het.

Ek plaas 'n paar man daar op wag, neem die vuurhoutjies en loop om na die Luit. se kamer, stap somaar in, en steek die kers op. Met groot oë kyk hy my verwonderd aan, en toe vra „Who are you?"

„Oh, you will soon find out,' antwoord ek.

Ek vat ook sy rewolwer en geweer by sy kop weg, en sê: „Come round to the Commandants room."

Hy staan op en wil ook somaar sonder skoene loop, maar ek laat hom sy skoene eers aantrek, anders kon hy dalk koue vat.

Die twee is onder 'n sterk wag geplaas, en toe het ons die fort aangeval. Daar is geveg tot ongever elfuur, toe het hulle die witvlag gehys. n Paar van hulle was dood en gewond.

Ons was baie spyt oor die klomp mooi perde wat doodgeskiet is. Hulle het om die fort gestaan. Ons het darem nog 'n klompie goeie perde, saals en gewere geneem.

Terwyl die geveg aan die gang was, kom ek voor die Magistraatskantoor verby. Op die stoep van die huis langsaan staan 'n Afrikaanse meisie en twee jong seuns. Ek vra die seuns waar die Magistraat se huis is, want ek wou die sleutels gehad het.

Die meisie sê: „Don't tell him."

Ek antwoord haar: „Oh, you needn't tell me," spring van my perd af en gryp 'n stuk telegraafpaal wat daar lê, en daarmee stamp ek die deur in.

Later, dieselfde middag sit ek in die straat op 'n blok, toe kom dieselfde nooientjie met twee ander daar aan, om te pleit vir die vier wit ponies van komdt. Roston. Hulle het dan elke middag met die ponies gaan uitry in geselskap van die Kommandant en ander offisiere. Hulle vra toe ook of ek die kommandant en sy twee luitenante sou toelaat om by hulle te kom teedrink.

Ek het gesê: „Ja, met die grootste plesier kan julle hul maar vat; ek het klaar met hulle."

Daar het ek toe die kantien oopgesluit, en die Tommies „free drinks" gegee. Dit was so in hulle smaak want hulle was baie dors. Ook nie te lank nie, of hulle lê die hele straat vol, want hulle het somaar deurmekaar gedrink.

VIII.

DIE STRYD EN DIE VREDE IN DIE NOORDWESTE.

Weer is ons die Bokveldse berge uit en daar het ons 'n tydlang rond geveg, en toe is ons die Boland in.

Een middag hoor ek van 'n Engelse konvooi, wat van Lambertsbaai uitgetrek het na Clanwilliam. Met 15 man jae ek die konvooi voor, maar die voorste deel was alreeds verby; daar was nog net vier waens agter met vier Tommies. Twee was voor die waens, en ek ja hulle storm en sê hulle moet „Handsup," maar hulle wou nie, en gryp na hulle gewere, om te skiet. Ek was egter klaar met my mauser rewelwer, en voordat hulle kon skiet, het ek elk twee skote gegee. Nou nog sien ek, hoe die een Tommie vooroor stort, en die bloed by mond, neus en ore uitloop.

Ons jae toe die voorste waens agterna, hulle was reeds uitgespan, maar toe ek naby kom sien ek dat daar nog meer Engelse op die duine voor was. My plan was om die waens te vat, maar vóordat ons by die waens kom, was ek tussen die Engelse wat duskant die waens 'n loopgraaf gemaak het.

Die offisier staan op en steek sy stok op, in die mening waarskynlik dat ons Engelse was. Ek steek my sjambok ook op, en ry terug na my manne wat al afgeklim het van hulle perde; maar nog altyd gee ek die teken aan die Engelse Offisier. Ek sê toe aan my manne om op te klim en ons jae toe na 'n huis ongeveer 500 tree daarvandaan. Gelukkig het hulle nie een van ons raak geskiet nie.

Dadelik stuur ek 'n rapport aan my kommando en vroeg die anderdag môre val ons die konvooi aan en neem toe 'n stuk of 15 waens vol gelaai. 'n Paar het ek teruggestuur, die ander het ons aan brand gesteek. By ons was één dood en by die Engelse 'n paar, waaronder Luit. de Kok van Malmesbury.

Intussen het daar uit Transvaal en Vrystaat 'n hele paar kommandos die Kolonie ingekom. By ons het uitgekom Komdt. Jannie Theron, en kapt. Smit (van die Vrystaatse Artillerie). Ek was bly om manne soos Stoffel Schoeman, Joh. van Brummelen, Hickley, Adriaan Standers, Danie Springler, wat saam met komdt. Theron gekom het, by my te hê. Hulle was almal van die ou T.V. Korps, en ek kon hulle toe aanstel as offisiere. Dit het my taak baie vergemaklik, want hulle was almal vertroubare en dappere kêrels, wat hulle spore verdien het onder die onvergeetlike Danie Theron. Later het ook Ben Coetzee saam met Genl. Smuts by ons uitgekom.

My manne was meestal Namakwalanders, Boesmanlanders en Bolanders. Hulle was gehard, kon sware ontberings

verdra, goed skiet en het geweet hoe om 'n perd te versorg. Bo alles was hulle manne wat orde en tug kon handhaaf en geleer het om te gehoorsaam. As ek nie die bekwame offisiere en troue kamerade gehad het nie, sou ek nie kon gedoen het wat die kommando van die weste reggekry het nie.

Van die plaas Bodam waar ons die konvooi geneem het, het ons verder die Boland ingetrek. Langs die see het ons 'n klompie Engelse van Kapt. Melk (van die groot perdeboere, Melk en Coetzee) gevang. Ons het die blokhuis op Velddrif gevat.

In Saldanabaai het 'n paar van ons manne slaags geraak met 'n Engelse oorlogskip. Dit is nie algemeen bekend dat 'n paar Boere ook die Engelse vloot aangeval het nie. Dit was Thys Boonzaaier, P. van Niekerk en enige ander.

Daarna het ons Hopefield en Porterville geneem. Ek wou nog verder intrek, maar ons het toe soveel perde gevat wat ons nie in die Engelse hul hande wou laat val nie, en daar was ook 'n paar gewondes, dat ek verplig gevoel het om terug te draai.

Toe ek op die plas Brandwag in distrik Calvinia kom, breek die masels onder die manne uit en ons was verplig om daar vir 8 dae te lê.

Nog altyd het ek die Engelse van uit Calvinia verwag, en derhalwe die wagte goed uitgeset. Thys Boonzaaier was die middag uitgewees, maar het niks gewaar nie. Ek was onrustig want ek het geweet dat die Engelse rapport gekry het dat my manne siek was, en hulle dus nie sou wag om my daar aan te val nie. Ek neem toe ongeveer 50 man en trek uit in die rigting van Calvinia, om 'n posisie so na aan Calvinia in te neem as moontlik is. Die nag saal ons af op die plaas Rooivloer, en ek sê die wag om my om half vier te roep, maar om 3 uur blaas ek die fluitjie en trek uit. Omtrent twee myl van die plaas af, kyk ons verbaas na die varse spore van perderuiters, waens en kanonne in die pad.

Die Engelse kolonne was verby, en agter ons op weg na die laer, met 'n ander pad!

Dadelik ruk ons om, en dit was nou 'n jaaggallop terug. Ek ry self 'n Namakwalandse perd, 'n swarte met die naam van „Polly". Die dier kon verbasend trippel. Ek druk hom met die spore dat hy moet hardloop maar dit is verniet,—hy sak net platter en platter. Die Veldkornet kom later van agter opgejae en sê ons moes stadig, die burgers kan nie by bly nie, en die perde sak uit.

Ek roep toe vier man uit: Thys Boonzaaier, Rudolph, David de Villiers en Nel, en gee aan Boonzaaier bevel om

so hard as hulle maar kon na die laer te jae, en met die kommando met Sakrivier suid te trek.

Toe Boonzaaier kom waar ons wagte moes wees, vind hy die Engelse daar, en dié skreeu vir hom „Handsup". Boonzaaier sê „alright", en nettoe die Engelsman sy geweer laat sak, druk hy sy perd met die spore en spring die Engelsman onderstebo. Hy jaag deur die Engelse. Van alle kante word op hom geskiet.

De Villiers se perd word doodgeskiet. Hy spring af, gryp sy geweer en hardloop terug, versteek hom in die berge waar hy gebly het totdat hy weer by ons kon aansluit. Rudolph se perd is ook daar doodgeskiet, en hyself in die kuit gekwes, maar hulle dring deur, tot in die laer.

Dadelik word opgesaal en hulle bestorm die vyand. Die Engelse skiet op die Boere, maar sonder ongeval jaag hulle deur. Ons het geen verliese gehad nie. Net twee man wat te siek was om perd te ry,—Vaaljan Nel en Reperk—het in die hande van die vyand geval.

Ek hoor die skietery maar kon nie bra uitmaak wat daar aangaan nie. My plan was om deur die Engelse te storm; maar meteens was alles stil en ek kan nie uitmaak wat aangaan nie. Na 'n rukkie wag sien ons aan die noordekant 'n stofdamp trek, en toe wis ons sommer dat die kommando uit was. Ek was gladnie van plan om my kommando daar in die hande van die Engelse te laat val nie, maar toe die skietery so skielik ophou, kon ek niks anders doen dan om te wag, want ek wis nie waar my manne was nie. My plan was, egter, om sodra dit lig word van buite aan te val.

By my kommando teruggekeer, het ek dadelik gereorganiseer, om 'n groot trek die Kolonie in te maak. Die plan was om by Wellington verby, die berge in te trek na Swellendam se kant toe. Voer het begin skaars word, en ek wou nie Namakwaland intrek nie. Ek het Namakwaland beskou as 'n soort reserwe. My groot doel was om nie slapende honde wakker te maak nie, en sodra ek uit die Boland terugkom 'n inval in Namakwaland te maak met my hele mag, en die Engelse te vang en al die dorpies te vat. Dan sou ek genoeg ammunisie en gewere hê om my kommandos behoorlik uit te rus, en vinnig met die hele mag die Boland in te val.

Hierdie plan het egter nie tot uitvoering gekom nie, want toe daag Asst. Komdt.-generaal Smuts weer daar by my op, en het my planne verander soos ek later sal verduidelik.

Ek het opgetrek en Piquetberg aangeval, Moorreesburg geneem en Darling ook aangeval. (Hier het Veldk. Hildebrand geval. Hy is die republikeinse burger wat die verste suid begrawe lê.) Na die geveg van Vierentwintigriviere het ek teruggeval want ek het toe soveel gewonde mense, perde

en gewere gehad, dat ek verplig was om my kommandos te verdeel. Die een 100 het ek teruggestuur, onder Korp. Piet van der Merwe wat by Elandsvlei by ons aangesluit het, met die gewondes en die perde.

Met die res, 300 in aantal, het ek in die rigting van Ceres getrek. Op die Bokkeveld onderskep ons telegramme waarin ons sien dat Genl. Smuts met 150 man in die rigting van Calvinia trek, en dat sy kommando in 'n heel swak toestand is.

Ek stel toe Komdt. Stoffel Schoeman aan oor my kommando, met die bevel dat hy hom in Namakwaland moes terugtrek. Met 'n patrollie van 8 man ry ek Genl. Smuts tegemoet. Die agste dag ontmoet ek sy kommando. Dit was mense van Komdt. Jaap van Deventer (later Sir Jaap), Komdte. Wynand Malan, Kirsten, twee Pyperse en van Reenen.

Die kommandante was vanplan om Calvinia met ongeveer 150 man aan te val. Die manskappe was moeg, swak gewapen en hulle klere het mesetal uit seildoek bestaan. Perde en wapens was in 'n droewige toestand. Ek maak toe die voorstel dat ons eers liewer Tontelboskolk moes aanval. Dit was 'n groot Engelse perde depot. Daar was ook baie voer. Vat ons Tontelboskolk dan het ons goeie perde en voer. By Calvinia sou ons net 'n klomp Hottentotte kry.

Ek gaan toe vooruit om die plek te verken, terwyl die kommando agterna kom. Ons kom die aand op die plaas Ou Muur. Terwyl ons daar is hardloop 'n Hottentot weg na die Engelse, om te sê dat daar Boere was. Ek het vier van my manskappe gestuur na my kommando, in Boesmanland om versterking en ammunisie.

Voor die volgende môre sien die wag sewe Engelse van Tontelboskolk af aankom. Dadelik laat ek opsaal en die perde in die stal staan. My manskappe laat ek goeie posisies inneem, en terwyl al die plaasmense in die huis moes gaan en ek voor die deur op die stoep gan sit, sodat hulle sou meen dis die boere van die plaas, en na my toe kom.

Op 'n stywe jaaggallop kom die Engelse na die plaas toe aan. Ongelukkig skiet een van my manne ontydig, toe die Engelse so omtrent 200 tree van die huis of was, anders het ek hulle almal daar op die stoep gevang.

Ons vang vier van hulle en met dieselfde ou trippelaar jae ek die ander agterna. Ek skiet een se been af. Twee het ontsnap. Die middag kom Komdt. van Deventer daar (Genl. Smuts had ek toe nog nie ontmoet nie, hy was op 'n ander plaas). Voorbereidsels werd gemaak om dieselfde nag nog Tontelboskolk aan te val. Ek gee toe aan die hand dat Genl. van Deventer van die westelike kant moes aanval, die twee

Pyperse en van Reenen van die Suide en Wynand Malan met my paar man waarby ek was, van die Ooste.

Wynand Malan het die plaas gevat, maar Genl. van Deventer het nie ver gevorder nie. Komdt. van Reenen het ook net tot by die eerste plaas gekom.

Voordat ons uitmekaar gegaan het, het ek aan hulle gesê, dat ons vir ons 'n Hoofkommandant moes kies, wat bevel kan neem en gee, want ons was sewe kommandante bymekaar en elkeen is onafhanklik en ons het die ondervinding dat waar daar nie 'n hoof is nie, word ook niks gedoen nie.

Ek was as Hoofkommandant gekies deur die burgers en kommandante van die noordweste, maar ek wou liewer sien dat hulle iemand anders kies, want Wynand Malan het later gesê, onder my bars dit en oor my ook. Niemand werd gekies nie, en die gevolg was dat hulle agt dae daar rondgeveg —'n mens kan maar sê gelê—en niks uitgerig het nie.

In 'n kraal het 'n klomp perde gestaan net onderkant 'n randjie. Die blokhuise was al op die rand langs gewees. Die huise waar Wynand Malan en ons in was, was omtrent 300 tree vn diae kraal se hek. Al aande sou hulle die perde gaan uithaal. Hulle stuur dan ook 'n paar man, maar sodra die Engelse hulle onder die lood steek, spring hulle om. Die geweervuur was kwaai. Die kraalhek was aan die ooste reg na ons.

Die vierde aand roep ek my staf en met hulle storm ons die kraal en spring agter die muur in. Met 'n mauser rewolwer in my hand stap ek na die hek om dit oop te maak. Dit was 'n hoë klipmuur kraal. Toe ek by die hek kom skreeu die kakie „halt", en meteen skiet hy ook. Hy skiet deur die rewolwer-kolf op die rewolwer gespe, en onder my regterarm in en agter uit. Ek val agteroor op my rug en spartel rond soos 'n hoender wat die kop van afgekap is. Joubertjie skreeu toe „Oom Manie is geskiet"!

Toe ek val, skreeu ek: „Skiet dat dit bars, kêrels"!

Later kom ek op, wil my rewolwer, wat aan 'n tou om my nek gehang het, met die regterhand vat maar die hand wou nie vat nie. Met die linkerhand vang ek die rewolwer en sit dit in my regterhand, sit ook die vinger aan die trekker en skiet al tien skote in die hek af, en ook die wag plat. Met die gespook en gespartel het die hek oopgekom en die perde bars daar uit.

Ons is terug, huistoe. 'n Paar man word op wag uitgesit, van Komdt. Louw se mense. Die een sê toe nee hy kon nie daar wagstaan nie, want hy ly aan 'n ongeneeslike kwaal. Nadat ek hom 'n paar rapse met die sjambok gegee het, was sy kwaal evenwel genees.

By die huis het mej. Bettie vn der Merwe my 'n goeie dop brandewyn ingegee, en toe voel ek sommer weer sterk. My wond is skoongemaak en verbind, en ek is dadelik weer op die perd, en terug na Ou Muur, waar die Engelse dokter my verpleeg het.

Die volgende dag is ek per kar, wat ek by Ou Muur gevat het, na Komdt. Pyper se posisie gegaan. Tot my nie geringe verbasing moes ek sien hoe helder oordag die Hottentotte afkom na die water toe. Was daar goeie orde op Tontelboskolk, dan moes die Engelse die derde dag al oorgegee het, want hulle het geen kos of water in die forte gehad nie. 'n Aanval het hulle nie verwag nie.

Dit is egter die ongeluk in ons ganse volkslewe. Niemand is verantwoordelik vir wat daar gedaan word nie. Dit was oorsaak dat ons tot hiertoe soveel verloor het. Dit is ook die oorsaak van al die nasionale armoede, ellende en verdeeldheid, wat ons aan alle kante aanskou.

Van Komdt. Pypers is ek terug na my kommando, in Namakwaland. Genl. Smuts het my toe aangestel, as Veggeneraal. Voordat ek die telegram van Genl. Smuts gekry het was dit my plan om al die kommandos bymekaar te maak, en so goed te organiseer as moontlik, om Namakwaland in te val, die dorpies daar te vat en dan die burgers in Namakwaland en Boesmanland op te kommandeer en met 'n sterk mag die Boland in te val.

Met ongeveer 100 man by my onder Komdt. Kampfer, gaan ek toe vooruit. Met 8 man gaan ek oor die Kamiesberge, en gee Komdt. Kampfer bevel om stadig aan te kom. Die aand kom ek op 'n plaas Koerlandskloof, en twee rapporte van Komdt. Schoeman bereik my die nag daar. Die Engelse was vanplan om uit te trek met 'n konvooi na Garies.

Ek laat toe twee van my manne agter op Koerlandskloof om aan Komdt. Kapfer te sê hoe hy moes trek, en aangesien my rewolwer stukkend geskiet was, neem ek Apie van Niekerk se geweer met een patroonband. Dit was baie gevaarlik in die berge, oral was daar Hottentotte.

IX.

LELIEFONTEIN, SPRINGBOK EN CONCORDIA.

Omtrent twaalf myl van Koerlandskloof was 'n sendingstasie, Leliefontein. Die pad gaan ongeveer 'n myl van die stasie verby. Toe ek by die stasie verbyry sê ek aan my sekretaris, Hendrik Nel, dat hy na die stasie moes ry en 'n proklamasie daar aanplak, om aan die Hottentotte te verduidelik dat ons niks aan hulle sou doen nie, as hulle hul rustig hou. Maar toe Nel wegry dag ek, as ek self ry sou dit miskien beter wees. Toe ons by die stasie kom, doop daar so'n lang baster my tegemoet en groet my ewe beleefd. Ek sê toe aan hom waar ek heengaan, en dat ek graag met die volk wou praat. Hy sê: „Nouja, dan moet meneer maar dar in die ringmuur ingaan". Ek antwoord, egter, dat ek nie in die ringmuur wou ingaan nie, maar liewer voor die kerk sou staan. Ons klim toe van ons perde af, voor die kerk, en staan by ons perde. Omtrent 'n 40 Hottentotte kom so om ons staan. Barnabas Links, die Hottentot korporaal, maak ook sy verskyning. Hy het 'n lang kierie en leun so agteroor op die kierie terwyl hy ewe parmantig hom laat hoor. Ek het hulle altyd goed behandel en wou vrede hou met die Hotnots, maar hy bly ewe parmantig. Hy vra my bars: „Wat soek julle hier? Dis mos nie hier oorlog nie". Eers praat ek mooi, maar ek word toe so stadigaan vies vir die ou, en sê hom dat ek hom sou sê wat ek daar soek, en dat hy nou maar moes stilbly.

Ek laat toe die proklamasie voorlees, maar net toe ons kom waar dit sê, hulle mag nie diens doen vir die Engelse koning nie, sê Barnabas Links:

„Jou moerskont, dis mos my regering dié" en meteen haal hy my met die kierie oor die kop.

Die Hotnots storm ons daarop en val ons toe aan. Ek skreeu: „Kêrels, grypjulle gewere"! Maar die perde skrik en spring by ons verby. Ons kry daarom vier gewere in die hande, en twee van die manne hardloop uit, (dit was Izak Booysen en Wouter van der Merwe). Wouter word deur die Hotnots gevang en hulle wil hom keelaf sny. Booysen had sy geweer by hom en skiet die Hotnot bo van van der Merwe af. In my geweer, wat ek die môre by my had, het ek vyf patrone in die magasyn gedruk, en een in die loop sodat ek net die steek agter kon uittrek, maar met die verbyspring van die perde, het ek nie my geweer in hande gekry nie. Toe die Hottentote my pak, spring ek uit onder hulle, trek die steek uit en skiet, maar daar was geen patroon in die loop nie! Die Hottentots pak my weer, en ek het net my werk gehad om op my voete te bly, want hulle slaan en skop my

dat dit 'n naarheid was. Ek kry egter die kans om die magasyn oop te maak en te laai, waarop ek weer onder hulle uitgespring en geskiet het. Ek tref twee in één skoot, Barnabas Links skrams deur die kop, en die ander 'n kopskoot.

Die Hotnots had Piet de Wet vas teen die kerkmuur, en hy skreeu net om hulp. Ek skiet toe weer twee in een skoot plat, en Piet Joubert (Joubertjie) het met sy rewolwer ook twee neergeskiet, waarop die Hotnots die hasepad kies.

John de Klerk en Joubertjie het hulle perde gehou, en ek stuur de Klerk na Komdt. Kampfer om versterking. Joubertjie moes uitjae en ons perde vang.

Toe die twee uitjae spring die gewapende Hottentotte agter die ringmuur op, en skreeu: „vang die Boere". Die voorste een skiet ek plat en hulle spring om. Een Hotnot wat by my agter die muur gestaan het skiet vlak voor my gesig verby, maar voordat hy weer klaar was skiet ek hom deur die rug en toe ek oor die muur kyk sien ek eers hoeveel gewapende Hottentotte daar in die ringmuur was. Hulle plan was om ons in één sarsie af te maai sodra ons daarinkom.

Goeie raad was duur, en ek het die wêreld bekyk. Eers wou ek die kerk in, maar daar sou ons vas wees, en toe dink ek ook aan Piet Retief, en sien reeds hoe ons toutjies aan die draad hang.

Ek sê toe vir die kêrels by my, dat hulle moes uithardloop na 'n koppie so omtrent 400 tree daarvandaan, en as hulle daar was moes hulle die Hotnots skiet, sodat ek kan uithardloop. Hulle spring weg en die Hotnots skiet hulle toe onder die stof, maar nie een raak nie. Toe hulle in die koppie was, toe spring ek weg maar kon die koppie nie haal nie. ek was te moeg. Die geveg met die gespuies het my gedaan gemaak, en nou fluit my keel soos 'n os wat swaar trek. Die wond onder my arm is ook in die gestoei oopgeskeur. Na 'n rukkie rus het ek weer opgespring en daarom die koppie bereik. Die Hotnots wou ons weer voorkeer, maar Joubertjie het hulle gelukkig terug geskiet. Joubertjie het ook van ons perde in hande gekry, en ons het veilig uitgekom.

Dieselfde aand het die kommando aangekom. Thys Boonzaaier was die eerste by, en toe hy by my kom sê hy: „Ek het jou gesê, die Hotnots sny nog jou kop af", omdat ek hom altyd gekeer het as hy die Hotnots wou aanval.

Dieselfde nag het ek ook aan Komdt. Schoeman 'n rapport gestuur om dadelik te kom. Hy kon ongelukkig nie die pad regkry nie, dit was te donker.

Die volgende dag, vroeg het ons die Hotnots aangeval, ek op my vosbles „Venus, en die manne tevoet. Die Hotnots wou nog teenstand bied, maar dit was te vergeefs. Dit het

te gou gegaan. Die eerste môre het ons 8 en die volgende dag 30 doodgeskiet.

Volgens Kol. Denys Reitz se boek moet ek vreeslik wreed gewees het met die geveg. Hy sê, toe hy en genl. Smuts daar gekom het, het daar nog 30 Hotnots tussen die klippe gelê met hulle gewere, dat genl. Smuts soheentoe geloop het, en net sy kop geskud toe hy terugkom, want, soos hy genl. Smuts ken sou die so'n wreedheid gladnie goedgekeur het nie.

Volgens Reitz sou genl. Smuts, dit eerder goedgekeur het as hy ons lyke daar gesien had. Ek kan hulle die versekering gee, dat ons dié dag daar voor die kerk hard moes veg vir ons lewens en as die Hotnots die oorhand gekry het, het hulle ons wreed verhoom. Kort tevore het hulle nog twee burgers gevang en op wreedaardige wyse vermoor. Hulle het die monde vol sand gestop en met stokke in die kele afgsetamp.

Dieselfde môre met dei geveg op Leliefontein, nadat die Hotnots ons daar angeval het, het Barnabas Links daar gewond gelê, en ek kon hom doodgeskiet het, want hy het die dood verdien, hy wou my en my manne vermoor. Genl. Smuts sou hom, as hy in ons posisie was, seker geskiet het. Die volgende môre, nadat ons hulle aangeval het, het ons al die gewonde Hotnots, waaronder Barnabas Links, op 'n kar gelaai en na Garies gestuur. Bevel is toe aan die ander Hotnots gegee, om die dooie volk te begrawe.

'n Paar dae na die Leliefontein geveg kry ek 'n rapport van Genl. Smuts, waarin hy my sê dat ek moes opkom om Calvinia distrik te beskerm ; hy self wou die Boland inval.

Ek gaan toe en ontmoet Genl. Smuts op die plaas Alties, naby Vanrynsdorp ; en het dit aan hom duidelik gemaak dat dit vir my en my kommando onmoontlik was om in Calvinia te bly. Daar is nie voer nie, en die wat daar is moet ons so bewaar dat as ons moet terugval ons iets het. Genl. Smuts sê toe darop hy wil nie meer terugval nie, maar in die Boland bly.

Ek het hom gesê dat dit onmoontlik was. Die kommando was te groot en die wêreld te nou. Ook was dit die reentyd, en gou-gou sou die Engelse ons teen die vol riviere vaskeer. Verter vertel ek hom toe van my plan om eers die kommando 'n bietjie te versterk, Namakwaland in te trek, die dorpies te neem en sodoende genoeg gewere en ammunisie bekom om later die Boland in te trek met 'n sterk mag wat hom snel kan beweeg.

Eers wou Genl. Smuts nie daarvan hoor nie, maar hy het tog later ingestem, maar net gedeeltelik. Hy wou net 'n gedeeltetjie van die kommandos neem, en hoe ek ook al pleit

en hom daarop wys, dat dit niks sal help om met 'n klein klompie burgers Namakwaland in te trek nie, hy het by sy voorneme gebly.

Ons het toe darem ooreengekom dat genl. van Deventer, komdt. Ben Bouwer en genl. Smuts Namakwaland sou intrek. Ek gee hulle daarop die volgende plan aan die hand ;—ek sou vooruit gaan en sorg vir perde en voer vir hulle, en ook aan die optrekkende kommando voer en perde tegemoet stuur, en genl. Smuts en die ander moes dan sorg dat hulle op sekere datum op die Kamiesberge is.

Ons het geweet dat die Engelse vanplan was om 'n konfooi van Springbok na Garies te stuur. Met 'n patrollie sou ek dan na Springbok gaan, en die storie versprei dat die kommandos terugtrek op die Kamiesberge. Ek was daar seker van, dat die Engelse dan sou uitkom, en ons kon hulle maklik vang. Om dan die dorpies te neem sou baie maklik wees, en kry ons dit reg, het ons die hele Namakwaland vir onsself.

Alles het goed gegaan. Die Engelse het mooi uitgekom. Ek het aan die kommandos perde en voer gestuur. Genl. Smuts, Ben Bouwer en van Deventer se kommando was egter nie op tyd nie, en my kommando was te swak om die Engelse te vang of vas te keer. Na die tweede dag se geveg het die Engelse ook teruggevlug na Garies. 'n Paar dae later het genl. Smuts daar aangekom, nadat ek hulle laat weet het dat hulle moes opkom.

Ons het toe besluit om Springbok aan te val. Genl. Smuts sou die fort aan die noordekant vat, genl. van Deventer die fort aan die westekant en ek die in die dorp.

Genl. van Deventer het sy fort gou gevat. Die een in die dorp het ek eers gevat na 'n geveg wat geduur het tot die aand om elfuur. Genl. Smuts moes veg tot die volgende môre voordat hy sy fort kon inneem.

Die môre vroeg, voor sonop, kom ek om 'n hoek, en daar sit Denys Reitz plat in die winkel se deur, met 'n blik konfyt, besig om dit met sy mes te eet. Ek vra hom of dit lekker was, en hy sê „lekker lê hier". Toe was hy nog Denys Reitz „van hier"). Denys was maar so'n traak my nie" maar dapper.

Die volgende dag is 'n patrollie van 28 man onder genl. Smuts gegaan om Concordia te verken. Die patrollie het bestaan uit genl. Smuts, komdt. Ben Bouwer, komdt. Kirsten, Attie Roos, Robert de Kersauson, die Fransman, veldk. van Brummelen, Denys Reitz, Joubertjie, veldk. Ben Coetzee, de Waal, myself en enige ander.

Toe ons van Springbok wegry sê ek aan genl. Smuts:

„Vandag gaan ons die Engelse vang!"
„Hoe weet jy?" vra hy.
„Ek het dit gedroom" antwoord ek hom.

„Toe, ou Koos die dromer" sê hy, doelende op genl. Koos de la Rey.

„Ek wed jou één pond teen honderd generaal", was my antwoord, „ons gaan hulle vang",

Ons het gery tot op 'n rand naby Concordia. Terwyl ons daar sit, sê ek aan genl. Smuts dat ons 'n witvlag moes instuur en die Engelse sou oorgee. Hy wou eers nie, maar later stuur ons die witvlag in, met Denys Reitz en Robert die Fransman. Hulle kom terug, en saam met hulle kom die kommandant van die Engelse, en gee oor.

Die volgende dag is ons na O'okiep om die posisie te verken. My voorstel was om die dorpie dieselfde aand te storm, hulle weet ons het die ander gevat en weet nie hoe sterk ons is nie. Ek het gemeen ons moes al die forte dié aand nog vat. Genl. Smuts wou egter nie. Hy wou hê komdt Sshoeman moes dié aand een fort neem, en komdt. Bouwer die volgende aand 'n ander.

Genl. Smuts wou ook eienaardiglik nie hê dat komdt, Schoeman en ek saam met ons manne moes ingaan nie. Ek het egter nooit my manne alleen vooruit gestuur en self agtergebly nie. Toe ons die eerste blokhuise vat, wou genl. Smuts nie hê dat ons moes vorentoe gaan nie; ons moes by hom bly, 1,000 tree agter die gevegsfront, en net die burgers moes vooruit. My ondervinding was dat, as ek saam met my burgers veg, ek nie manne verloor nie, en die geveg gou afhandel. Dit het ek hom gesê. Toe die laaste blokhuis die aand aangeval word, moes ek ook by genl. Smuts bly sit. Komdt. Schoeman het die eerste aand self gegaan en die blokhuise gevat.

Die burgers kon die blokhuise die tweede aand ook nie vat nie, en toe hulle weer kom bomme haal sê ek aan genl. Smuts, die laaste vyf bomme gaan ek self gooi. Onder by die fort trek ek my baadjie uit en laat veldk. van Brummerlen kyk waar ek gooi. Toe ek die laaste bom gooi bars dit gelukkig net bo-op die fort, en die Tommies gee 'n benoude gil daaronder.

Dit is seker hier waar kol. Reitz bedoel dat ek op 'n man se rug gestaan het om die "5 lbs. bomme" te gooi. Dit was nie 5 lb. bomme nie. Die bomme was gemaak in stroopblikkies of ander klein blikkies wat ons met dinamiet gevul het en 'n lont daarin, van omtrent een pond gewig. Die blik word weer toegesoldeer. Maar ons ongemak met dié fort was dat die dak rond afloop en die bom gegooi

moes word sodat dit bars sodra dit val, anders rol dit weer daaraf.

By die fort het ons ook menige grappies gehad, met veldk. Ben Coetzee en "Piet Mof" (de Villiers) aan die eenkant en die Tommies aan die ander.

"Tommie, give us a song"! roep die een. Dan skreeu iemand van die ander kant weer: "Oh, the parrot is locked up and can't sing."

Blokhuise was gewoonlik bo-op die koppe gebou, en dit was dus baie maklik vir ons om onder so'n blokhuis in te hardloop. Op 'n distansie was ek goeie maats met die Engelse, en as die geleentheid hom voordoen het hulle ons altyd n fles whisky gegee, met die beste komplimente en ook as ons trek en kom by 'n plaas verby, dan word die whisky agtergelaat met komplimente van hulle.

So goedgesind was ons teenoor mekaar dat ons 'n voetbal wedstryd gereel het. Vir dié dag sou ons wapenstilstand hou en 'n voetbal wedstryd op Concordia speel. Van die wedstryd het egter niks gekom nie.

Daar kom toe op hierdie stadium, ongeveer April, 'n telegram aan genl. Smuts, dat hy dadelik na Vereeniging moes gaan vir die vredesonderhandelinge.

Die middag na die ontvangs daarvan, kom genl. Smuts by my en vra my:

„Ou Manie, sien jy kans om jou kommando bymekaar te hou—want al maak Transvaal en die Vrystaat vrede kan ons nog verder veg"?

My antwoord was: „Ja, generaal, elke man".

Dié aand het ons 'n vergadering van die kommando gehou, en daar het genl. Smuts gesê, dat hy gaan om vrede te maak, maar as hy terugkom en sê dis oorlog, dan hoop hy die burgers sou net so tevrede wees, want al maak Transvaal en die Vrystaat vrede kan ons nog veg.

Die manne het éénparig hoera geskreeu!

Generaal Smuts is daar weg na Port Nolloth, om per boot by die Kaap om te gaan. Denys Reitz en genl. Smuts se swaer, Tottie Krige, het hy saam met hom geneem.

Na sy vertrek het ons nog meer geveg en planne beraam om die myne op te blaas. Ek het twee goederewaens vol dinamiet gelaai en ingestuur na O'okiep. Gelukkig het dit nie ontplof nie—gelukkig want dit was teen die einde van die oorlog, en sou 'n ramp sonder weerga of wins gewees het.

Tyding het onderwyl gekom, dat daar 'n wapenstilstand

gesluit was, en ons het opgetrek in die rigting Calvinia, met die kommandos, om daar op die terugkeer van genl. Smuts te wag. Met die terugkom van Genl. Smuts het hy ons gesê „daar is vrede gemaak, en ons moet die wapens neerlê."

Toe genl. Smuts terugkom was ons kommando op Soetrivier, 15 myl wes van Calvinia. Ek was op Matjesfontein, die aangrensende plaas. Omtrent 9 uur die aand kry ek 'n briefie van genl. Smuts, dat vrede gesluit is en ons die wapens moes neerlê. Ek o.a. besluit toe daar en dan om ons wapens nie vir die duiwel sou neerlê nie. Toe ek by hom op Soetwater kom, het ek hom gesê ek gaan nie wapens neerlê nie. Hy roep my toe eenkant, en sê ek moes nie so praat nie, want dit sou net moeilikheid veroorsaak; die burgers sou dan ook nie hul wapens wil neerlê nie. Ek sê hom toe dat ek net namens myself praat, en vra wat die voorwaardes van die vrede was. Dat die burgers hul wapens moes neerlê en dat hulle al hul privaat eiendom sou behou en huistoe kon gaan, nadat hulle 'n deklarasie geteken het, was sowat die sakelike inhoud.

Japie Neser het daar in genl. Smuts se gesig gesê: „Jy het ons verraai"!

My kommandos het ek toe na die dorpe geneem en laat oorgee, op die voorwaardes van genl. Smuts, en toe ek in Europa was ontvang ek 'n brief van Piet de Wet, waarin hy soveel tekenne gee dat ek hulle verraai en belieg het, dat hulle nog 3-4 maande in kampe moes bly en deur Hotnots opgepas, getempteer, en baie gemeen behandel werd. Die Hotnots het ook nog hul privaat eiendom op die plase gaan vat.

President Steyn het kort na die vrede van Vereeniging gesê:

„De onafhanklikheid prijs te geven was mij ondenkbaar, maar toch voelde ik het meest de in de steek lating van die Kolonialers die zich bij ons hadden aangesloten. Want hulle zal moeten boeten. Wij kunnen het vouwen zoals wij willen, maar van het feit, dat de Kolonialers in de steek werden gelaten, komt men niet weg! En als ik van één ding overtuigd ben, dan is het dat, als men al de andere voorwaarden liever had laten staan, en slechts op de éne nl. de amnestie had gestaan, dan hadden wij dat verkregen."

IN EUROPA, OP MADAGASKAR EN MET JACQUES LE BAUDY.

Soos gesê werd, wou ek nie my wapens aflê nie, en is toe deur na Duits Suidwes-Afrika, en na Swakopmund. Van daar is ek per Duitse skip langs die weskus op en na Hamburg. Ons was 'n hele paar offisiere op die skip o.a. Komdt. Lategan, Komdt. Louis Wessels, Komdt. Japie Neser, Komdt. Conroy, Veldk. Van Brummelen, Robert de Kersauson, die Fransman, Muller en Andries de Wet van Doornside.

Ek is nie eintlik met 'n bepaalde doel na Europa nie. Waar sou ek egter anders heengaan? My wapens neerlê wou ek nie, nie vir 'n Engelsman nie, en ek wou ook nie onder hom bly nie. In Duitswes het ek nie kans gesien om te bly nie. Jou buurman is 'n afgedankte ou soldaat, met 'n meid-vrou, en onder die Duitse militêre-stelsel was dit maar moeilik om mee klaar te kom.

Oral in Duitswes is ons baie goed ontvang. In Windhoek was ek tuis by mnr. Gustav Volgt, en werd uitgenooi om by die offisiere in die Casino te eet. Op Okahandja was ek tuis by mnr. Albert Voigt.

Die Boere het 'n groot naam en 'n goeie naam by die Duitsers verwerf. Op die skip was ook die Duitse Goewerneur von Leutwein, en met hom het ons baie gesels oor die toekoms. Hulle was almal verwonderd oor die dapper klompie Boere.

By die Kameroen aan die Weskus het ek die koors gekry en was verplig om in Southampton af te stap, want die seereis kon ek nie verder verdra nie. Robert, Andries de Wet, van Brummelen en ek moes agterbly.

Dit was ongeveer Augustus en baie koud, en ons was verplig om weer die ou kakie klere aan te trek, en oral op die stasies vra die vroue en meisies vir ons of ons nie dié of daardie een ken nie, en was hulle nie verwonder om te hoor dat ons Boere en nie Engels was nie.

Van Southampton is ons na Dover en vandaar met 'n Belgiese boot na Ostende. By ons aankoms die aand is ons deur die Belge ontvang met 'n erewag. Die aand nog is ons deur na Brussels, en die anderdagmore was die koerante vol van die Boere, en dat ons êrens in 'n hotel tuis was. Gou was die straat van hoek tot hoek volgepak, en mens hoor net skreeu: „Lewe die Boere"!

Ons wou toe vir ons laat klere maak, maar kon moeilik deur die menigte op straat heen kom.

Van Brussel is ek eers na Parys en vandaar na Duitsland. Met die ontvangs van genls. Botha, de la Rey, en de Wet in Berlyn was ek die aand op die eetmaal teenwoordig. Na die ete het genl. de Wet my in die kamer geroep en vir my uitgevra oor ons toestand voor die vrede in die Kaapkolonie.

Ek het hom gesê ons toestand was baie goed, en dat genl. Smuts, voordat hy weg is van ons, aan my gevra het of ek kans sien om my kommando bymekaar te hou, want al maak Transvaal en Vrystaat vrede, kan ons nog veg, en dat ek hom gesê het, „ja, elke man". Genl. de Wet was kwaad, en sê toe met hierdie woorde: „Jan Smuts het ons verraai"!

Genl. de Wet vertel toe hoe genl. Smuts aan hom gesê het, dat hy klompies burgers bymekaar gekry het wat daar rondgevlug het, en dat hy (genl. Smuts) hulle so goed as hy kon georganiseer had, maar dat daar geen hoop in die Kaap Kolonie was nie.

Ek is weer terug na Parys. Robert de Kersauson moes nog sy konskripsie diens uitdien in Frankryk, maar omdat hy in Afrika geveg het, en die Boere gehelp het, het hulle hom vermindering daarvan toegestaan.

Van Brummelen en ek is na ses maande na Madagaskar en Robert is saam om ons daar behulpsaam te wees. Ons het gaan kyk hoe die land lyk en of 'n mens daar nie 'n bestaan kon maak nie.

Ses maande lank het ons die land deurreis, maar dit is ongesond.Vier uit die ses maande was ek met koors in die bed. Die land self kan met die inboorlinge ontwikkel word maar nie vir nie-Europeane met 'n gesin is dit onmoontlik om daar te woon. Saam met ons was Sersjant Jan van Zyl met sy vrou en dogtertjie, Oosthuizen, Denys Reitz en sy broer.

Na ses maande is ons weer terug na Frankryk. Met my aankoms in Parys kry ek 'n telegram van 'n sekere Mnr. Jack le Baudy, van den Haag, dat ek hom dadelik moes kom sien. Jacques le Baudy was 'n Franse miljoenêr; sy vader het sy geld in die suikerhandel gemaak. Hy was egter nie tevrede met sy suikerfabrieke nie. Met sy baie geld wou hy iets meer gehad het, en meer gewees het. Hy koop toe vir hom twee skepe en seil na die Afrikaanse Weskus, en stap daar aan wal en wou die Sahara proklameer as sy koninkryk, met homself as keiser. Die inboorlinge het van die matrose gevang en die „Empereur" het ter nouernood die skip gehaal. 'n Paar van die matrose het in die slag gebly. Die „Empereur" kon nie weer terug na Parys nie, want die Franse regering wou hom

arresteer. Die Regering het ook sy eiendomme in Frankryk konfiskeer weens die onwettige daad wat hy gepleeg het, nl. om Franse onderdane in die moeilikheid te bring.

Wel, ek gaan toe die „Empereur" in Den Haag sien, en vind hom in 'n pragtige paleis. Die bediendes was in blou livrei, met goud geborduur, aangetrek. Mnr. le Baudy wou my toe aanstel as sy Hoof oor vier skepe wat hy wou koop. Gewere, ammunisie, bemanning alles wat ek wou hê moes ek net kry, en as alles agtermekaar is, dan moet ek die Weskus van die Sahara aanval en vat. En moet dan sy vlag daar plant.

Ek het ewenwel gemeen dat dit maar sleg sou gaan. Ek sien kan om op die land te veg, het ek gesê, maar van water het ek geen kennis nie, en onder welke vlag moes die skepe seil? Hy antwoord, natuurlik sy eie vlag. Ek sê hom toe niemand sal weet wie die „Empereur" van die Sahara is nie, maar gee aan die hand dat hy liewer vir hom 'n eiland moes koop, onder beskerming van een of ander internasionale vlag en dan sien of hy nie daar „Empereur" kon word nie.

Ek is weer terug na Parys.

Een aand was ek daar op 'n eetmaal, waar die Russiese ambassadeur ook teenwoordig was. Hy het my aangebied om na Rusland te gaan, die Rusisese Regering sou my op staatskoste 'n volledige militêre opleiding gee, en daarna 'n goeie aanstelling in die Russiese leër.

Ek het nie kans gesien daartoe nie en aan hom gesê: „Nee, ek hoor dat julle sommer onskuldige mense vang en doodskiet"! Ek het destyds nie geweet dat dit Jode was wat die moeilikheid veroorsaak het nie. As ek dit geweet had sou ek sekerlik die aanbod aangeneem het.

Nadat ek nog 'n tydjie in Europa vertoef het, is ek terug na Suid-Afrika.

XI.
TERUG IN TRANSVAAL.

Terug in Suid-Afrika het ek vir my 'n plaas gehuur, „Agter Paarl", waar ek geboer en met perde gespekuleer het. Met die opstand in Duitswes-Afrika, kry ek 'n telegram van die Konsul-genl. von Lindiquist, Kaapstad, waarin hy my vra of ek nie die transport in Duitswes wil organiseer nie. Ek het die organisasie vir ses maande aangeneem. Die kontrant was £15 per maand vir 'n kondukteur, £2-10-0 vir touleiers en £5 per maand vir drywers.

Nadat ek met die volk in Swakopmund aangekom het, het ek baie sonde en ergernis gehad. Die Duitse soldaat, rou uit Duitsland, het gemeen alle swartgoed is vyande en moet doodgemaak word,—daarvoor het hulle uitgekom, soos die geval was met die Engelse soldaat, wat ook wysgemaak was ons is barbare, en moet uitgeroei word.

Een aand was daar 'n valse alarm. Een van die volk het uit die tent gekom en toe hulle hom „halt", skrik hy en hardloop terug in die tent. Die soldaat agter hom aan en skiet dat dit 'n naarehid is. Hulle het my voormankaffer doodgeskiet. Dit was lank voordat ons die affêre tot stilstand kon bring.

Die soldaat was baie rou, en het glad nie verstaan om met diere te werk nie, veral nie met die Afrikaanse muil. In die kraal was daar omtrent 'n duisend muile van alle kante en lande. Op 'n goeie dag kom 'n luitenant met sy artilleriste daar aan ; elke soldaat het 'n toom en 'n tuig. Hulle is ook somaar tussen die muile in, en dit was nie lank nie of hulle moes meer as die helfte van die soldate wegdra hospitaal-toe, soos die muile hulle skop. Dies wat hulle 'n toom of 'n tuig aangekry het, is die sandduine in en ons het hulle nooit weer gesien nie.

Ek gaan toe na die offisier en sê hom ek sal vir hom 'n span muile inspan. Ewe bars vra hy of die volk dit dan beter kon doen as sy soldate en Duitse offisiere ? Ek sê toe : „nee, ek weet nie of ons dit beter kon doen nie, maar ons Afrikaners ken en verstaan daarom ons Afrikaanse muile.

Ek vat toe 'n paar Bolandse volk, en gooi 'n span tuie voor die kanon reg. Ons neem die tooms en halters, en nie te lank nie of ons het 'n span blou muile uitgekeer en, een, twee, drie is hulle in die tuig. Die volk is op die muile en maak so'n draai. Maar toe hulle stilhou voor die kraal, gee die soldate die volk nie eers kans om af te klim nie, hulle ruk hul somaar bo van die muile af, en toe begin die sirkus opnuut.

Die opstand het die Duitse Regering baie geld gekos, en dit was werklik nie nodig nie. Dit was alles te wijte aan min kennis van die land, en hardkoppigheid.

Destyds het die Duitse offisier gedink dat 'n mens begin maar by 'n luitenant. Wat 'n Duitse offisier nie weet nie was nie die moeite werd om te weet nie. 'n Duitse soldaat was soos majoor Francke gesê het aan 'n soldaat wat hom kom sien het oor die toestand van die kos: „julle is niks en nogmaals niks, en dan gaan daar eeue verby en dan is julle nog niks." Dit was die verhouding tussen soldaat en offisier. Die eeu het gelukkig verbygegaan en vandag is die Duitse soldaat en arbeider daarom ook iets in Duitsland.

Die nasies het opgeklim tot die hoogste punt van beskawing, en toe weer verval dat hulle niks is nie. Sodra die indiwidu niks is, word hulle bekrompe; en gee mens hulle alle vryheid sal daar geen regering bestaanbaar wees nie, en dit is weer agteruitgang op ander manier. Dit skyn of die indiwidu net sekere regte mag kry, maar om dié regte vas te stel is die moeilikheid. As ons die opkoms en verval van die volke bestudeer, sal ons vind dat daar altoos en oral 'n sekere seksie is wat verantwoordelik was vir die ondermyning van die volksbestaan, en hierdie seksie is meestal die Jood met sy geslepe planne, soos ek weldra sal aantoon.

So het dit met die Duitser gegaan, hy was niks. Nogtans kon die Duitser alle voorkeur kry (in sy land... soos 'n ou Boer wat hoog aangeskrewe gestaan het by die Duitsers, vir my gesê het. Hy gaan na die Duitse magistraat en wou 'n plaas koop. Die magistraat antwoord hom,—„maar jy kan geen grond koop nie, jy is nie 'n Duitse onderdaan nie". „Ja", sê die Boer, „maar ek wil Duitse onderdaan word". „Nee, sê die magistraat, „Jy kan nie Duitse onderdaan word nie, want jy is nie 'n grondbesitter nie". Dit is eg Duits. Aan die eenkant is dit ook reg, die burger van die land behoort voorkeur te kry en nie soos dit hier by ons gaan nie. Die burger wat vir sy land geveg het,—dit kom vandag nie meer daarop aan aan watter kant hy geveg het nie,—behoort die voorkeur te kry. Maar wat gebeur? Denk maar aan hulle wat vir die behoud van klein nasies die Wêreldoorlog geveg het; Toe hulle terugkom, moes hulle op die straat gaan werk, terwyl die parasiete wat in tyd van oorlog floreer die vettigheid van die land verteer.

Na die opstand in Duitswes is ek na Transvaal. En nadat ek 'n paar dae in Pretoria deurgebring had, het hulle my gearresteer. Ek kon die eed van getrouheid aan die Koning aflê en daar bly, maar ek wou nie. Op borgtog van £250 kon ek gaan. Ek het maar £80 by my gehad. Verskillende manne wou vir my borgstaan, o.a. Genl. Beyers, maar die

owerheid wou nie. 'n Speurder het my die heeldag agtervolg, en nadat alles die aand gesluit was, my gevang, sodat ek g'n geld kon kry nie. Die kontant geld moes gedeponeer word. Die nag het ek deurgebring in 'n kaffer-sel in die tronk. Daar kom 'n offisier na my en sê, hulle kan die borg nie kry nie, en „you better make yourself comfortable". Ek sê „comfortable in this dirty hole of yours". „Well", sê die offisier, „if you don't I'll turn the light down". „You can turn hell down, for all I care", het ek geantwoord.

Die volgende môre toe ek uitkom loop die luise soos skape oor my. Ek het voorgekom, en genl. Beyers het my verdedig. Die Magistraat wou hê ek moes die eed van getrouheid aflê of die land binne 24 uur verlaat. Ek is weer terug na die Kaapkolonie.

Toe die Volksregering aan die bewind gekom het, is ek terug na die Transvaal. Ek het toe in die distrik Ventersburg, in die Vrystaat, gaan boer, waar ek met Emma Nel getroud is. My vrou het ek die eerste maal gesien toe sy omtrent 3 jaar oud was, en ek omtrent 15 jaar. Dit was 'n Sondagmiddag by by oom, aan Vaalrivier, by Warrenton. Haar ouers, Piet en Sannie Nel, en sy het daar aangekom om te kuier en ek was op 'n kuiertjie by my oom. Die middag toe hulle afstap na die pont, loop sy aan haar ma se hand en daar neem ek voor, dat ek nooit met 'n ander meisies as met haar sou trou nie. My planne het nooit verander nie, en ek was ook nog nooit spyt gewees van my besluit nie.

In 1912 is ek deur genl. Smuts aangestel as hoof van die Spesiale Polisie te Piet Retief, en 'n rukkie daarna as Kommandant van die Suid-Afrikaanse Polisie.

Genl. Kemp het ook in Piet Retief geboer, hy was na Pretoria, waar hy Genl. Smuts gesien het en dié het aan hom vertel dat hulle 'n Verdedigingsmag gaan oprig en dat hy, Genl. Smuts, ons wil aanstel as Offisiere. Toe sê ek: „Jan, dis ons kans dâardie, die eerste die beste kans".

'n Tyd daarna kry ek 'n telegram van genl. Smuts waarin hy my 'n offisiersskap aanbied op voorwaarde dat ek 'n militêre kursus in Bloemfontein deurloop. Ek het die aanbod aangeneem.

In Bloemfontein was genl. Kemp, Komdt. Ben Bouwer en ek in dieselfde kamer, genl. Jack Pienaar het die kamer langsaan gehad. Daar het ons menigmaal so onder mekaar gepraat oor die moeilikheid van oorlog met Engeland, en 'n kans om ons onafhanklikheid te kry. Kort voor die einde van die kursus het genl. Smuts die militêre kollege besoek, en my eenkant geroep en gesê, dat hy my in die noord-weste wou aanstel as Distriks Stafoffisier. Toe val my by wat hy my

eendag in Pretoria gesê het, en ek kry dadelik die gedagte dat hulle 'n plan het om Suidwes-Afrika aan te val en te neem. Dit was, as ek dit wel het, 1907 in Pretoria, op sy kantoor as Minister dat genl. Smuts my gesê het hoe graag hy 'n reis deur Suidwes wou maak en of ek hom sou vergesel. Met die grootste plesier was ek daartoe bereid, en hy het my toe ook uitgevra na die toestande daar, en die geaardheid van die wêreld en die water, ens.

Toe ons paar offisiere weer oor die sake praat, het ons gesê, dat ek dan as ek daar in die noord-weste is, met die Duitsers sou onderhandel vir ammunisie en genl. Kemp en Pienaar hulle werk in Transvaal sou doen.

XII.

'N LUNCH IN DIE PRETORIA KLUB.

Nadat ek die kursus deurgemaak had, is ek ook afgestuur na Prieska. Dit was in 1913. Van Prieska het ek 'n brief met Piet de Wet gestuur aan Gustav Voigts, 'n ou vriend van my (Piet de Wet was in Prieska om te handel). In die brief het ek Voigts gevra om aan die Duitse Goewerneur te sê dat hy nie op my moet kyk as Britse offisier nie, en dat ek hoop dat met die Duitse hulp, ons ons vryheid weer sou terugkry. Ek het 'n antwoord ontvang, mondeling, dat ons wense waar sou kom. Daar het ons die saak gelaat en vergeet. Dit was vrede en daar was nie die minste gedagte aan opstand of rebellie nie.

In 1914 ontmoet ek Joubertjie en Piet de Wet te Kakamas. Joubert was deur die Duitse Goewerneur na my gestuur. Ek maak toe 'n plan, en stel Joubert aan as een van my kapteins, en hy gaan saam na Calvinia waar my hoofkwartier was, en vandaar stuur ek hom by Kaapstad om na genl. Smuts in Pretoria, om dié gerus te stel, en hy het weer in Upington by my gekom.

Van genl. Beyers ontvang ek aanstonds bevel om na Pretoria te kom, vir 'n Kommandantsvergadering. Toe ek daar by hom kom wys hy my sy bedanking as Kommandant-Generaal. Dié had hy reeds uitgeskryf en wou dit inhandig. Ek het hom gesê dat hy dit nie kon doen nie, daar die Volk na hom opsien as leier, en hy hom deur genl. Botha laat gebruik. Hy is hoof van die Generale Staf, en dit is oorlog, die Engelse sal hom so vervolg dat hy nie sy lewe seker sou wees nie.

Met die totstandkoming van die Unie is hy aangestel as „Speaker". Toe sommige mense vir genl. Botha vra of hulle genl. Beyers nie beter kan gebruik nie, was sy antwoord, dat party mense se monde stilgemaak moes word. En toe is hy weer aangestel as Kommandant-Generaal met 'n Engelse staf, wat op hom sit en spioen.

Ek het genl. Beyers ook gevra of hy dan niks met die Duitse Keiser gereël had toe hy in Duitsland in 1913 die leër maneuvers bygewoon het, maar hy het dit ontken. Ek het hom toe gesê dat ek dan meer as hy gedoen het, want ek onderhandel met die Duitse regering in Duitswes oor wapens en ammunisie, geld en wat ons verder nodig het. Ek sê nog dat ek die laaste sou wees om 'n vinger te veroer onder die huidige omstandighede. Daar was duidelike bewyse dat dit 'n lang oorlog gaan afgee, en dit sou ons niks baat om Engeland in die rug aan te val nie, want wen Engeland die Oorlog wat sou hom dan verhinder om ons weer met Kaffer, Moor en Indiër

te kom aanval. Ons sal dan seer seker nie weer die regte verkry wat ons vandag besit nie. Vervolgens stel ek toe aan genl. Beyers voor, dat hy sy bedanking moes terugtrek en met al die kommandos afkom na Upington, vir groot maneuvers op die grens. Dan kan ons aan die Regering voorstel dat ons die land sou verdedig, en as daar manne is wat in Europa wil gaan veg, hulle vrywillig kan gaan. Kry ons dan bevele om Duitswes-Afrika aan te val, en ons is nog nie klaar nie, dan kon ons die Duitsers vra om terug te trek tot ons klaar is. In die tussentyd nooi ons al die Engelse offisiere asook genls. Botha en Smuts uit, om ons wapenskouing by te woon, as hulle daar is onthaal ons hulle op 'n swierige eetmaal en vang die hele ou klomp met een vangs, en kom huistoe.

Genl. Beyers sê toe aan my dat soiets baie oneerlik sou wees. „Ja, Generaal", antwoord ek, „dit mag miskien so wees, maar oorlog is oorlog en dan moet mens die duiwel soos die duiwel behandel.

Genl. Beyers het na verdere beraad my voorstel aangeneem, en met dié verhouding is ek na die Kommandante Konferensie weer weg na my Hoofkwartier in Calvinia. Genl. Beyers sou met die ander generaals gesels, en dinge reël. Genl. de la Rey sou die middag met die trein van sy plaas in Pretoria aankom. Genl. Botha had hom laat roep. Genl. Beyers vra my om genl. de la Rey op die stasie te ontmoet en aan hom te sê dat hy niks met genl. Botha moes afpraat nie voordat Beyers hom gesien had.

Toe ek op die stasie kom was mevr. Louis Botha alreeds daar, om genl. de la Rey af te haal, en toe die generaal afklim, kon ek nie kans kry om hom eenkant te kry nie, omdat mevr. Botha ons nie alleen wou laat nie, hy het later aan vriende gesê, hy het gedenk ek was 'n polisieman wat hom wou kom vang (ek was in uniform). Toe ons die stasiehek deurgaan trek ek hom aan sy baadjie terug en fluister in sy oor die boodskap van genl. Beyers. Hy gee my toe so'n druk met die hand asof hy daarmee wou te kenne gee, dat hy verstaan het.

Ek had las van genl. Beyers ontvang om genl. Smuts te gaan sien. Genl. Smuts het my hieroor en daaroor uitgevra, en my toe na die Inligtingskantoor van die Verdedigingsmag gestuur. Daar het ek kol. Skinner ontmoet, wat pas uit Indië aangekom het as hoof van die Inligtings-departement. Hy het my daar 'n kaart van die Kalahari getoon, en ook een van Duitswes-Afrika, waarop die vernaamste waterplekke aangemerk was. Ek het 'n hele paar indiwidue gesien wat die inligting verstrek het, net met die doel om 'n aanstelling te kry.

Volgens my orders is ek toe weer terug na genl. Smuts. Ek het hom gesê dat die meeste van die informasie wat ek daar gesien het, verkeerd was, en die manne wat ek daar voor

die deur sien staan het, en wat die inligting verskaf het, sou ek nie graag na die oorlog wou meegaan nie.

Die Generaal sê toe: „Ou Manie, dit moet jy nie sê nie, want ek wil hê dat jy Duitswes moet neem". Ek antwoord: „Ja, as die Volk wil, en sê ek moet dit doen, sal ek dit doen". Daarna het genls. Botha, Smuts, Beyers en ek saam gaan eet, in die Pretoria Klub, en genl. Beyers het nie geskroom om sy opinie aan genl. Botha te gee nie. Toe genl. Botha aan my vra, „hoe lyk dinge daar onder", het ek gesê: „Generaal, die mense sal ontevrede wees as julle opkommandeer, dan gaan dit seker moeilikheid afgee." Daarop sê genl. Botha: „Ja, Jan het my gesê wat jy hom gesê het, maar hier is 'n klomp delwers wat my vanmiddag kom sien om hulp, maar ek gaan hulle nie help tensy hulle gaan veg nie."

Ek kon die generaal daarop geen antwoord gee nie, want dit het my baie wreed geklink, dat 'n Boer-generaal wie se volk hom om brood en hulp kom vra, kan sê hulle kan nie gehelp word tensy hulle gaan veg nie. Denk net—aan Afrikaners wat kos wil hê moet gesê word dat hulle dit alleen kan kry as hulle vir Brittanje gaan veg!

Na die ete het genl. Smuts saamgekom tot by die motor en toe hy my groet sê hy: „Jy weet ou Manie, jy is net soos 'n Kafferkaptein". En vra „waarom Generaal"? Sy antwoord was: „'n Mens weet nooit wanneer jy die aanval maak, in die dag of die nag nie". Toe sê ek, „Nee, generaal, dis daarom nie so erg nie."

Toe genl. Beyers en ek wegry sê ek aan genl. Beyers: „Ou Jannie het lont geruik"!

Ná die Kommandants-vergadering, is ek terug na Calvinia. Op Bloemfontein, terwyl die trein daar staan, het ek genl. Hertzog opgebel, en hom gesê hy moes met die ander generaals in aanraking kom, dinge lyk maar lelik, doelende op die afspraak met genl. Beyers en menende dat genl. Hertzog die ander sou sien en uitvind wat die posisie is.

Die verstandhouding was dat ek 'n bestelling met die Duitse Goewerneur sou maak, en dan sou genl. Beyers, nadat hy met die ander generaals onderhandel het, self afkom en die Duitse Goewerneur ontmoet en onderhandel.

Toe ek in Calvinia was het ek bevel gekry, om met my kommandos op te trek na Upington en my militêre oefeninge en kampe daar hou. Al my kommados is toe na Upington. Met my aankoms op Upington kry ek 'n telegram van genl. Beyers waarin hy sê dat ek moet opkom na Pretoria, of ek moes een van my offisiere stuur. Dit was vir my onmoontlik om te gaan, want ek het seker gevoel dat genl. Smuts my nie meer sou laat terugkom nie. Ek stuur toe vir Kaptein Joubert (Joubertjie).

Joubert ontmoet toe vir genl. de la Rey op De Aar, maar hy het nie met hom gepraat nie. Saam met genl. de la Rey ontmoet hy genl. Beyers in Pretoria. Joubert en die twee generaals was die dag saam in Johannesburg, en daar is besluit om die opstand die volgende môre vroeg om 4 uur in genl. Kemp se laer by Potchefstroom te begin.

Besluit werd ook om nog dieselfde aand met genl. Beyers se motor deur te gaan na Kemp toe. Hulle wou gehad het dat Joubert met hulle saam moes ry, maar hy het besluit om liewer met die trein te reis. Die nag met sy aankoms op Potchefstroom hoor hy dat genl. de la Rey geskiet was. Hy vra toe aan Kemp wat hy nou moes doen, maar Kemp het net sy skouers opgetrek.

Joubertjie is toe weer terug na my kamp by Upington. 'n Paar dae na Joubertjie se vertrek is ek teperd na my ander kommandos, onder komdt. Stadler, om sake daar te reël. Met my terugreis die nag om een uur, toe ek op Keimoes kom, kry ek by die Poskantoor 'n telegram dat genl. de la Rey geskiet is.

Die volgende môre by my laer het ek my klaargehou om te énige tyd die bevel te kry, en die rapport van 'n opstand in Transvaal. My laaste hoop was nog die dag met die begrafnis.

Ek kry toe 'n telegram van genl. Smuts, om met 'n sterk kommando op te trek na Duitswes om genl. Lukin te help.

Hy telegrafeer verder weer, dat ek my kommando aan majoor Barney Enslin moes oorgee en na Pretoria kom.

Die Regering het maj. Enslin afgestuur om op my staf te dien, met instruksies dat hy die kommando moes oorneem en ek voorlopig na Pretoria moes kom. Ek het geweet wat dit beteken, en het aan majoor Enslin gesê, dat ek sy dienste nie nodig had nie en hy kon maar vereers in die hotel op die dorp gaan bly.

Ek telegrafeer toe d.d. 10 Oktober aan genl. Smuts, dat tensy hulle toelaat dat Hertzog, de Wet, Beyers, Kemp en Muller my in my hoofkwartier kom sien, ek Upington, Kakamas en ander plekke sou aanval en neem.

Ek het daarby gemeen dat i.v.m. my afspraak wat ek gehad het met genl. Beyers, dat ek bevele van hulle moes kry wat ek nou moes doen, wapen neergooi en weggaan, of veg teen die Regering. Ek was beslis insoverre, dat ek nie vir die Britse Ryk sou veg nie, en my offisiere en kommandos het almal met my hierin saamgestem. Ek was egter gewillig om te enige tyd vir my Volk se onafhanklikheid te veg, en as ek die bevel van genl. Beyers gekry het om te veg, sou ek dit ook

gedoen het. Had hy my beveel om die wapens neer te lê sou ek dit ook gedoen het,—en die land verlaat het.

D.d. 25 Sept. het ek aan die Verdedigings Deparetment getelegrafeer dat hulle moes verstaan dat myne 'n oefeningskamp was van vrywilligers, en as hulle vanplan was om Duitswes aan te val moes hulle my bedanking aanneem. Enslin, deur hulle verwittig, telegrafeer toe op 28 Sept. : „Voordat er met Maritz afgerekend kan worden, moet er eerst 'n sterke lojale macht naar Upington gezonden worden. Wordt de bedanking van Maritz tans aangenomen, verwacht ek een ramp". Sien telegramme Bylae Instruksies Genl. Smuts.

Onbewus van hierdie interessante gedagtewisseling stuur ek toe eers vir Ben Nel, van Nieuwoudtsville, na genl. Hertzog, maar Ben het nie weer by my uitgekom nie, hy is direk terug na Dr. Steenkamp op Nieuwoudtville, waar hy, soos ek verstaan het, die rapport aan Ds. Steenkamp oorhandig het. Die dokter sou dan die rapport aan my bring, en was dan ook werklik so ver as Kakamas maar daar het hy omgedraai.

Iets moes ek doen ; wag kon ek nie langer nie. Die Unietroepe was aan optrekke. Daar was nog net éen raad, en dit was dat ek my vrou moes stuur. Die 2de Okt. het sy vertrek.

Onderstaande is 'n verklaring wat my vrou gemaak het van haar sending :

Die môre vroeg voordat dit lig was, het my man en Piet Mof my deur Grootrivier se drif gehelp. Dit het net begin lig word toe ons met die twee motorkarre wegry van die rivier af.

Omtrent 10 uur die more het ons die kommando van genl. Brits ontmoet. Genl. Brits het ek self nie gesien nie, maar Piet Hendriks, wat my vergesel het, het aan een van die manne gevra waarheen hulle gaan, en hy het gesê dat hulle Maritz gaan vang. Ons moes uitdraai en wag totdat die hele kolonne verby was.

Ongeveer 9 uur die aand het ons op Prieska aangekom. Ek is direk na mnr. Redelinghuis, die Bankbestuurder, om die geld wat ons daar in die bank had, te trek.

Piet Hendriksz het hier agtergebly. Wat verder van hom geword het, weet ek nie. Die een kar is toe deur na Ventersburg, na Hendrik Cronje, my swaer, om daar vir my te wag. Per trein is ek na Bloemfontein, waar ek in die Polley's Hotel tuis gegaan het, en het die kinders daar agtergelaat.

Met 'n huurmotor is ek na genl. Hertzog se huis. Dit was Sondag, en toe ek daar kom was mevr. Hertzog net aangetrek om kerk toe te gaan. Ek vertel haar toe dat ek genl. Hertzog moes sien, maar sy sê my dat hy nog slaap, en die dokter gesê het dat hy nie wakker gemaak moes word nie voor oor 'n uur, en dat ek maar asseblief moet wag.

Ek het gewag en na 'n uur het die generaal te voorskyn gekom, en ek die papiere wat my man my gegee het aan hom getoon, en gevra wat ek aan my man moes telegrafeer. Sy antwoord was dat my man nog 14 dae moes wag. Ek het hom gesê, dat dit 'n onmoontlike saak was, want genl. Britz was reed op weg daarheen om hom te vang. Toe bly hy stil. Ek vra toe waarom my man nog 14 dae moes wag? Hy sê dat die oorlog in Europa oor 14 dae beslis sou wees, en dan kon ons sien wie gaan wen.

Ek stuur toe die volgende telegram aan my man, volgens afspraak:

„Het ouers gesien oor plaas, sal met kinders praat."

Die selfde dag is ek nog per trein na Ventersburg. Op die stasie het my swaer, Hendrik Cronje, my kom ontmoet. Hendrik is 'n broer van komdt. Frikkie Cronje.

Vroeg die volgende dag is ons per motor weg na Potchefstroom, om genl. Kemp te sien, maar ongeveer 1½ myl buite Kroonstad het die kar gebreek, en moes dit ingesleep word na die dorp. Aan die kar is gewerk tot die nag om 2 uur.

Ek het op die punt gestaan om te vertrek, toe 'n man by my kamer aanklop, en vra waarheen ek op reis is. Ek sê toe aan hom na Johannesburg. Hy sê toe dat hy baie jammer was, maar hy had orders om my te stop. Soos hy gesê het, was die order: „A suspicious looking lady travelling North in a motor car, must not proceed."

Hy sê toe aan my dat ek per trein verder kon gaan maar nie met die motor nie, en dat hy my na die stasie sou vergesel, wat hy dan ook gedoen het. Hy het egter saamgegaan tot in Johannesburg.

Die kar is terug na Ventersburg na my swaer. In Johannesburg aangekom, is ek na my ouers. Nog al die tyd werd ek gedurig agtervolg deur dié man. Ek besef toe dat dit onmoontlik was vir my om na genl. Kemp te gaan, en ek besluit om 'n sekere mnr. Vorster te stuur met die papiere wat my man my gegee het. Mnr. Vorster het dan ook die papiere persoonlik aan genl. Kemp afgegee. Genl. Kemp het my laat weet, dat hy dadelik vertrek om my man te gaan help.

'n Paar dae het ek in Johannesburg oorgebly, maar waar ek ook gaan, daar was die speurder. As ek in die trem ry vertel hy aan die mense wie ek was en dan begin die uitskeldery. „Dirty rebel's wife", „the traitor", ens. Kon ek dit hou?! Hulle spuug op die grond en beledig my. Ek het besluit om terug te gaan na my swaer in Ventersburg.

Toe ek op Kroonstad kom, was hy daar om my te kry met kar en perde. Ek vra toe aan hom waar die motor was. Die Regering, sê hy, het die motor op die plaas laat haal en net buite Ventersburg aan brand laat steek.

Ek was net 'n paar dae op die plaas toe komdt. Frikkie Cronje een nag daar aankom en vir my broer sê, dat ek dadelik weg moes, want hy had bevel gekry om my die volgende môre te vang. Ek is sonder versuim op weg, terug na Johannesburg. Ek het egter op 'n klein stasietije afgeklim, en is toe na oom Faan Boshoff. By hulle het ek aan huis gebly vir geruime tyd. Net my moeder het geweet waar ek was. Oral het hulle na my gesoek. Nadat ek 14 dae hier gebly het, word ek eendag skielik onrustig, en sê vir oom Faan, dat ek weg moes. Ek kry ook 'n huurmotor en is na Orange Grove, 'n klein hotelletjie. Skaars was ek 'n halfuur weg of die speurders was by oom Faan Boshoff, om my te vang.

Hier by die hotel het my moeder my kom sien en vir my gesê, ek moes liewer weggaan. Ek het egter nie 'n paspoort gehad nie, en destyds moes 'n mens een hê om na Lourenço Marques te gaan, en dié paspoort moes jy toon as jy 'n kaartjie koop. My een swaer, Malan, het destyds in die kaartjieskantoor gewerk, en het vir 'n kaartjie gekoop. My ma het vir my 'n pruik gekry, en dié het ek opgesit.

In Lourenço Marques het ek na die Amerikaanse konsul gegaan, en hom gevra om vir uit te vind waar my man was. Gerugtes was volop, een het gesê die Unie-troepe het hom doodgeskiet, ander weer, dat die Duitsers hom geskiet het.

Die konsul vind toe uit dat my man na Angola deurgetrek het. Die konsul voorsien my toe van 'n valse paspoort en met dié is ek op 'n Portugese skip. Net die Kaptein wis wie ek was.

'n Volle dag het ons in Kaapstad gelê.

By Mossamedes het die skip aangegaan. Die kinders was op dek. Ek het hulle nooit alleen gelaat nie, daar was altyd iemand by hulle, en hulle was belet om met enig iemand te praat. Vir 'n oomblikkie was hulle alleen, en 'n Engelsman vra aan die oudste dogtertjie waar hulle heengaan, en sy sê: „ons gaan soek my Pappie." „En wat is jou naam vetsak"? vra hy weer. „My naam is Emma, Emma Maritz," kom die antwoord. Sy voeg nog daarby dat haar pa Manie Maritz is.

Ek kom toe ook op dek en daar kom hy by my sit, en vertel dat hulle nou vir Maritz gaan vang, en dat die Engelse oorlogsbodem „Savage" daar was, en sodra hy op see is sal hulle hom afhaal en Kaapstad toe neem.

Toe ons in Lobito kom,—ons pasaat was deur na Loanda, en ons was gladnie vanplan om daar aan land te gaan nie.— kom oom Frans Kock, wat my vergesel het, my roep en sê ek moes kom kyk hoe mooi die palmbome aan die kus is. Die skip was toe al aan die kaai. Toe ek op dek uitkom, voordat ek nog die bome kon bekyk, wat sal ek sien as my man daar op die kaai staan.

Dit was elf maande dat ons mekaar laas gesien had.

XIII.

DIE REBELLIE STORT IN DUIE.

Ek het niks weer van my vrou gehoor nie, dan 'n uur voordat die skip in Lobitobaai aangekom het, toe kom die Griekse konsul na my, en sê my dat my vrou en kinders aan boord van die skip is.

Na haar vertrek op die sending na genl. Hertzog, het ek my kommando verskuiwe na Vanrooyenvlei, want die Unie-troepe was aan die kom onder genl. Coen Brits, en ek wou nie met hulle in botsing kom nie, solank daar onderhandelinge vir vrede aan die gang was.

Op Vanrooyensvlei kry ek 'n brief van genl. Brits waarin hy my sê dat ek moes inkom na Upington, en my kommando aan hom oorhandig. Ek het die brief aan my manne voorgelees en gesê dat hulle kon gaan as hulle wou. Hulle het geweier, en gesê ek moes by hulle bly. Ek het daarop aan hulle belowe dat ek by hulle sou bly totdat hulle van hul ouers gehoor het, wat om te doen.

Ek skrywe toe aan genl. Brits dat, as hy die kommando wil hê hy dit daar kan kom haal, en voeg daarby dat as ek nie die versekering het dat ek teen die volgende môre om tien uur met genls. Hertzog, Beyers en andere in aanraking kom kom nie, sou ek Upington aanval.

Volgende is die offisiële („Blouwboek") lesing van die geval:

„Wat er tussen hem en Kol. Brits gebeurd is in verband met dit telegram, wordt verhaald door Kol. Brits in zijn telegram van de 8ste aan de Minister :

„Ik (nml. van Brits aan my) zond uw telegram aan Maritz re mijn aanstelling aan hem en gelastte hem terzelfder tijd om Vrijdag te 2 uur n.m. hier te zijn om mij in staat te stellen positie met hem en Wlie te bespreken. Volgende is zijn antwoord :

„Heb in 't geheel niet het minste bezwaar mijn bevel aan u te overhandigen, maar wil niet gepest worden van iemand in de wereld door minuten, en ik rapporteer ook aan niemand. Wat ik wil hebben is mijn ontslag, en u kan het kommandokamp overnemen hier waar ze bestaat. Zal trachten Zondagmorgen in dorp te zijn maar verbind mij er niet aan. U kan mijn ontslag brengen en de kommando alhier overnemen." Sien Bylae telegramme Coen Brits.

Ek het my later bedink en getrek na Keimoes, met die bedoeling om die Unie in te trek en aan te val, vegtende vir my Volk se onafhanklikheid.

Toe ek op Keimoes kom, sien ek my mede-Afrikaners, wat saam met my in die Boere-oorlog geveg het, wegvlug vir my. Toe sê ek vir my offisiere: „Terug"! My kommandos het ek bymekaar geroep en hulle meegedeel dat my plan was om die Unie in te trek, en vir ons onafhanklikheid te veg; maar ek is nou daarvan oortuig dat daar iets verkeerd was met die Volk, hulle is in 'n verwarring, en dit is nie ons plig of bedoeling om agter die Volk aan te jae met die wapen en hulle dood te skiet nie. Ons moes wag totdat die Volk tot 'n bedaring gekom het, en aan ons sê wat ons moes maak.

Ek is bly dat ek kan sê dat die Volk tot 'n bedaring gekom het; die laaste paar jare het hulle gemaal in die maelstroom van valse beloftes en dreigemente, van ons sogenaamde leiers. Vandag soek die Volk na iets, om aan vas te hou, en as ons voormanne en kerke iets oor het vir die Volk dan is dit vandag die tyd om dit te toon. Engelsman sowel as Afrikaner. Ons het 'n groot geskiedenis agter ons, wat baie bloed en bitterheid gekos het. Oral in die land staan monumente vir gesneuwelde helde en heldinne. Is dit opgerig uit wraaksug of as 'n spieël vir ons, sodat ons onsself kan sien? Waar is dáár-die kinders en nageslag van daardie helde en heldinne? Hulle is slawe in hul eie land! Hulle het minder reg in hul vaderland wat so duur gekoop is, as die Indiër en die Jood. En wie is daarvan die oorsaak?

Op Vanrooyenvlei het ek aan my burgers gesê:

„Engeland se vier pilare, waarop dit staan, is vier leuens en genl. Botha het dit oorgeneem. Maar dit sal nie bestaan nie, 'n leuen het nog nooit bestaan nie en g'n Volk kan op leuens opgebou word nie. Ek is gereed om vir my onafhanklikheid te veg sonder salaris, maar is nie gereed om met 'n salaris te veg om ander volke te gaan verower en vermoor, in belang en tot voordeel van die Engelsman en die Jood nie."

Destyds het ek nog gemeen dat die Engelse en Jode maar éen en dieselfde was, maar vandag weet ek dit beter.

Daar, te Vanrooyensvlei, het ek die jong seuns belowe, dat ek by hulle sou staan tot die laaste toe. Daarom staan ek vandag nog by hulle.

Ek zou nie die aanval op Keimoes gemaak het nie, maar die Unie-troepe was aan optrekke, en ek kon nie toelaat en stilsit totdat hulle my op my nes kom platdruk. Daar was dan ook nog onderhandelinge aan die gang. Mnr. Conradie van Kakamas, nou Administrateur van Kaapland, het sy bes gedaan met die Regering om 'n ooreenkoms te tref, sodat ons kon wapens neerlê.

Dit was vir my onmoontlik om stil te lê. Ons had almal gewere in ons hande. Dele van my kommandos had ek reeds

teruggestuur, huistoe,—d.w.s. die Carnarvon se kommando onder maj. Ben Coetzee en kapt. Rene de Villiers, die Calvinia kommando onder kapteins Andries Louw en Piet Joubert. Die Namakwaland kommando onder kapt. Tobias Beukes sou die volgende dag vertrek, maar ek was gedwonge om hom 'n dag terug te hou, want toe het die geveg op Keimoes plaasgevind. Die volgende dag is hy met die kommando weg.

Al wat ek nog by my had was komdt. Stadler, en 'n paar luitenante, nml. die luitenante Moolman, Awie de Klerk, Koos de Klerk, Engelbrecht, Marais, ens., wat nie wou teruggaan nie.

Op Keimoes is ek deur die knie geskiet en het toe na Kakamas teruggetrek. Vandaar is ons na Jerusalem binne die Duitse gebied.

Nadat Komdt. Andries de Wet bedank het as offisier van die Vrykorps (die Vrykorps was vrywilligers wat Andries de Wet in Suidwes op die been gebring het, en met 10 kanonne by my op Vanrooyensvlei aangesluit het), is komdt Stoffel Schoeman in sy plek aangestel.

Op Jerusalem het ek 14 dae gelê, aan die wond deur my knie. Ek het besluit om die burgers huistoe te stuur. Een môre laat ek hulle ook inval om hulle dit te sê, toe daar 'n telegram kom, waarin bekend gemaak word van die opstand in Transvaal en in die Vrystaat onder generaals Beyers en de Wet. Toe het ek besluit om die kommando met hulle toestemming te hou en te reorganiseer tot ek verder van die opstand hoor.

Mevr. Millin sê in haar boek **General Smuts** dat ek die seuns oorgeneem het na die Duitsers. Dit is onwaar. Ek het hulle daar gehou. As ek hulle aan genl. Brits oorgegee het, sou hulle in S.W.A. moes gaan veg het, teen die Duitsers, en dit wou hulle nie. Daar het nie een van die seuns wat by my was op die slagveld gesneuwel nie, hulle het almal teruggegaan huistoe. Maar as hulle in S.W.A. gaan veg het, sou hulle miskien nie weer teruggekom het nie. Die Regering het ook destyds die storie rondgestrooi, dat ek met die seuns saam met die Duitsers veg. Dis is ook onwaar. Ek het nooit saam met die Duitsers gevèg nie. Hoeveel van die seuns het daarenteen op die slagveld van Oos-Afrika, Suidwes en Europa gebly?

Daar is so baie leuens in **General Smuts** dat ek dit nie alles kan aanhaal nie. Sien Bylae telegramme en korrespondensie.

Op 'n dag kry ek 'n telegram dat genl. Kemp by Kuruman verby is, in die rigting van Gordonia. Daar ek toe nog nie kon perdry nie, stuur ek komdt. Stoffel Schoeman met soveel man as wat ek kon bymekaar kry, in die rigting van Zwart-

modder in Gordonia distrik, om genl. Kemp te gemoet te gaan, en te help. Ek glo komdt. Schoeman was ook net in tyd.

'n Paar dae later is ek self in die rigting. Ek het genl. Kemp en sy kommando op die pan by Nakop ontmoet.

Wie kan die lyding beskrywe van daardie mense? Wat het hulle nie deur moes staan nie? Maar hulle het 'n ideaal gehad, wat vir hulle meer werd was as hul eie lewe. Manne sowel as offisiere was in 'n akelike toestand. Sommige was tevoet, sonder skoene, deur die warm sand. Die voetsole was deurgeloop, elke stap was 'n bloedspoor. Die voete was opgeswel en gebars, sodat die bloedsug daaruit getap het. Maar ingee is min! Hulle was manne van taaie volharding van suiwere Afrikaanse staal. Dis net manne wat oortuig is van hul ideaal wat so kan volhard en so'n tog kan deurstaan. Hoe bitter jammer en teleurstellend is dit tog, dat 'n man soos genl. Kemp wat saam met hierdie manne die tog deurgemaak het, as hul leier, dieselfde manne vandag moet uitskel en nie meer wil ken nie! Hulle is vir hom vandag 'n uitvaagsel, terwyl hy saam sit met die aartsvyand van ons Volk, die Jood, en sy eie bloed verag en verstoot. Nou met die jongste eleksie het een van sy manne hom gevra:

„Wat van die verlede?"

Sy antwoord was:
„Na die hel met die verlede!"

Ons het die manne na Ukemas in die Duitse gebied, na 'n hospitaal geneem, waar hulle versorg en verpleeg is.

Genl. Kemp, genl. Bezuidenhout, Adam Boshoff, Piet de Wet en ek is toe na Keetmanshoop, waar ek die Duitse Goewerneur vir die allereerste maal ontmoet, en met hom onderhandel het, volgens instruksies wat die ander generaals aan genl. Kemp gegee het. Na hierdie ontmoeting is bekendgemaak my ooreenkoms met die Duitsers, en afgekondig my proklamasie van 16 Des. 1914, wat hieraangeheg is as Bylae.

Mevr. Millin beweer in haar boek **General Smuts** dat ek reeds so vroeg as 1912 met die Duitse regering onderhandel het, en duisende ponde tot my beskikking in Kaapstad in die Bank geplaas was. Dit is 'n skreiende onwaarheid. Voor 1913 was ek op Piet Retief komdt. van Polisie; na die Opleidingskursus in Bloemfontein (1913) is ek eers aangestel as Luit.-kol. in die Noordweste. Toe het ek alleen die vermelde brief aan Mnr. G. Voigts geskrywe. Maar daar was nooit 'n enkele woord van onderhandelinge nie. Dis egter een van die Joodse maniere en voorskrifte, nl. dat onwaarhede oor persone, wat 'n gevaar is vir hulle, die wêreld ingestuur moet word, sodat hulle deur hul eie Volk verag en verstoot kan word.

Die onderhandeling met die Duitse Goewerneur het eers

in 1915 plaasgevind. Dis geen wonder dat genl. Smuts bestempel word as 'n leuenaar, omdat sy maters, die Jode, die kinders van die Vader van die Leuen is".

Genl. Kemp het my aanstelling as Assistent Kommandant-Generaal geteken deur genl. C. F. Beyers, saamgebring.

Na die onderhandelinge te Keetmanshoop is ons terug na ons kommandos. Die kommandos is uitgerus en met perde, wapens en ammunisie voorsien. Toe het ons die aanval op Nous gemaak.

Ek was van mening dat ons in die omgewing moes bly; die veld was mooi en genl. Kemp se perde nog swak. Dan was ek ook nog nie seker of die opstand in Transvaal en in die Vrystaat voortduur nie. As die opstand onderdruk was, kon ons onderhandel om wapens neer te lê. Is die opstand egter nog aan die gang, dan kon ons deur Namakwaland, die Boland inval, en veg vir ons onafhanklikheid. Kom die Unie-troepe te sterk teen ons op, het ons altyd nog 'n wykplek om op terug te val.

Genl. Kemp en sy offisiere het my egter oorstem. Genl. Kemp wou terugtrek na Transvaal.

Nadat ek weer op Jerusalem terug was, kry ek 'n briefie van genl. Kemp, waarin hy my sê dat ek nou die beloofde perde aan hom moes gee, want hy gaan terugtrek Transvaal-toe. Ek het hom gaan sien en hom gesê hy kan die perde kry, maar dit sou sy laaste trek wees. Genl. Kemp het my dáar geantwoord: „Ja, oom Klasie sien sy pad". („Oom Klasie" van Rensburg was algemeen bekend as die „Siener". Hy het soms snaakse dinge gesien, wat ook net so uitgekom het. „Oom Klasie" het nie sy pad deur die rivier gesien nie, hy het egter gesien hoe die Springbokke (Unie-troepe) vlug en die donkies (Rebelle... hulle jae. Hy sien egter ook 'n bloedvlek op die kombêrs. Dié dag het ons die Unie-troepe gejae en is een van komdt Schoeman se manne geskiet. Van Rensburg het ook gesien hoe onveilig die pont is, en dat dit sink; en hy wou nie met die pont oor die rivier nie. Die pont het werklik gesink, en twee man het daarmee verdrink. Met die terugtrek van genl. Kemp, toe dié vasgekeer was, het hy die kombêrs gesien oplig en genl. Kemp is toe ook daar uit, waar die kombêrs opgelig het. Op Nous het hy gesien hoe hardloop die „Springbokke", met die „Donkies" agter hulle. By Lutzputs het hy dieselfde gesien. Vier dae voor die slag het hy gesien hoe hardloop die Springbokke en hy sien hulle deel rosyntjies en koffie uit, en dat hy in 'n swart waentjie ry en sy vrou hom 'n nuwe swart hoed gee. „Sien, broer, ek hou daarvan" het hy daarby gevoeg. Die swart waentjie was die „Black Maria", en by die fort het sy vrou werklik vir hom 'n swart hoed gegee!)

Ek sou „oom Klasie" nooit in my kommando toegelaat het nie, want hy „sien" sulke snaakse dinge en vertel dit aan die burgers, en netnou glo hulle hom en kan die offisiere niks met hulle uitrig nie. Ek het ook aan genl. Kemp gesê : „Generaal, jy kan nie dat oom Klasie vir jou sê wat jy moet doen nie !"

Aan genl. Kemp het ek gesê : „goed, ons kan trek, julle het my oorstem, maar dit sal ons laaste trek wees, Upington is die Regering se sterkste punt, as ons dit wil vat sal dit bloed kos, en as die opstand in Transvaal en Vrystaat onderdruk is, sal dit ons niks baat nie, ons sal onnodig bloed vergiet het."

Na 'n paar dae het ons dan ook opgeruk na Upington, met die 10 kanonne onder maj. Jack Smit van die ou Transvaalse Staatsartillerie. 'n Paar dae daarna vang komdt. Stadler ongeveer 70 Unie-troepe by Langklip en toe is Lutzputs aangeval. Hier op Lutzputs het 'n hele klompie Unie-troepe geval, onder andere 'n paar broers, Wilsons. Nadat ek hier van die jongmanne dood gesien lê het, het ek besluit om wapens neer te lê, vir goed en altyd.

Ons het kapt. Jet hier gevang en saamgeneem, en na die noord-ooste van Upington getrek. Ons het ooreengekom om die witvlag in te stuur na genl. Jaap van Deventer, wat in bevel was van die Unie-troepe te Upington. Kapt. Williams het ons ingestuur.

Hy het egter nie weer teruggekeer nie, en daar was vir ons niks anders te doen nie as om Upington aan te val. Ek wou eers nie, maar die verantwoordelikheid het op my gerus. Val ons nie aan nie, dan val die Unie-troepe ons aan, en word my manne geskiet sal hulle my blameer, want die burgers wou veg. Sien korrespondensie tussen my en van Deventer.

Met die aanval het komdt. Stadtler nie my instruksies uitgevoer nie. Hierdeur het die aanval misluk en dit is ook oorsaak van sy eie en 'n hele paar van sy manne se dood. Komdt. Stadler het op Keimoes en Nous ook nie my bevele uitgevoer nie. Dis nie om hom sleg te maak nie ; ek haal alleen maar die feite aan. Komdt. Stadler was 'n onverskrokke, dappere man. As hy egter my bevele gehoorsaam het, dan kon hulle die posisie maklik geneem het en as hulle dan terugval, het hulle skuiling genoeg gehad.

Die aand na die geveg het ek 'n ander brief aan genl. van Deventer gestuur, met kapt. Jet, wat ons gevange gehou het. Ek het van Deventer daarop gewys, dat as hy kapt. Williams teruggestuur het die geveg onnodig sou gewees het, en dat daardeur onnodige bloed vergiet werd.

Die volgende dag het genl. van Deventer die witvlag uitgestuur en is ons na Upington. Ongeveer 6 myl van die dorp het ons die Generaal self ontmoet, en daar is toe onderhandel.

Geblinddoek is ons na Upington, genl. van Deventer se hoofkwartier. Van ons kant was daar genls. Kemp en Bezui-

denhout, komdt. Piet de Villiers (Piet Mof) en myself. Ons het ooreengekom dat die burgers hulle wapens moes neerlê en hulle op die genade van die Regering moes werp.

Dié nag het ons daar oorgebly. Om 12 uur die nag kom genl. van Deventer by my, en sê dat hy nou net van die telegraafkantoor kom, waar hy met genl. Smuts gepraat het. Hy deel my toe mee dat genl. Smuts my drie dinge voorlê :

1. Hy bied my weer my betrekking aan.
2. Ek kan die land verlaat.
3. Ek moes wapens neerlê, en my straf ontvang.

Ek het aan genl. van Deventer gevra : „Wat dink julle van my ? Is ek slegter dan 'n hond wat tot sy uitbrakasel terugkeer ? Hoe dink julle waarvoor het ek geveg ? Noudat ek verloor het, om weer om te spring en my betrekking terug te neem ? Hoe kan jy soiets van my verwag ? Dáar sit die ander generaals en burgers in die tronk, en ek sou my posisie terugneem ? Jy kan vir genl. Smuts sê, ek kan hom die versekering gee, dit sal die grootste dag van my lewe wees as ek onder hom kan veg soos in die Engelse oorlog, maar onder vandag se omstandighede val daar nie aan te denke nie."

Genl. van Deventer het my gevra of ek dan die Duitsers wil gaan help. My antwoord was, dat ek nie van plan was om dit te doen nie, want dan kan ek net so wel vir hulle help.

Die 10 kanonne wou hy hê. Maar ek het hom gesê : „Nee, generaal, as jy hulle wil hê, kan ek jou nie keer nie, maar dan moet jy my los en ek sal by hulle gaan staan, en as julle my platskiet dan kan julle hulle vat."

Die volgende dag is ons geblinddoek weer die dorp uitgestuur. Ons is toe terug na ons kommandos op Grondneus.

Genl. van Deventer wou op laas nog my rewolwer hê. Ekhet gesê : „Ja, wat wil jy met my rewolwer maak ? Jy wil nou maak soos hulle in die storieboeke skrywe, dat as die een offisier oorgee, die ander sy sabel oorhandig. Dit sal egter geen eer vir jou wees om my rewolwer te neem nie, dit is 'n skande, en jou kinders en kindkinders sal jou eendag daarvoor vervloek." Ek het my rewolwer behou.

Nadat ons by die kommando gekom het, kom „oom Klasie" (die siener) ewe vriendelik na genl. Kemp en wou weer aan hom vertel wat hy gesien het, maar genl. Kemp vlieg hom daar in, en blameer hom vir die hele opstand ; en sê dat dit sy skuld is dat hulle in die ellende verkeer !

Ek het genl. Kemp daarop gewys dat hy „Oom Klasie" nie so moes inklim nie, want hy het altyd aan „Oom Klasie" geglo en niks gedoen as „Oom Klasie" nie sy weg gesien het nie.

Genl. Kemp en ek het 'n hele paar maal gehaak.

Genl. Kemp is daarop met die kommando na Upington, om oor te gee, en ek is op my perd en met my Hottentotjie agter my, weer die wye Noordweste wêreld in.

XIV.

MY TREK NA ANGOLA.

Op Windhoek gekom, het ek die Duitse Goewerneur gaan sien, en hom gesê dat ons die wapens neergelê het en die rebellie tot niet is.

Saam met kapt. Lodewyk Engelbrecht en Dietlof Marais, wat 'n kar en osse had, is ek met my span osse op 5 Mei uit Windhoek, op ons trek na Grootfontein en Angola, soekende na 'n plek vir die holte van ons voet. Die wêreld was ruim en wyd, maar vir ons wat geveg had vir ons nasionale vryheid was daar geen plek nie.

Op 18 Mei het ons op Grootfontein aangekom, waar ons Komdt. Kampfer ontmoet het. Hy was met die trein vooruit gegaan.

Einde Mei kom ons by 'n Duitse stasie aan die Okauangorivier, op die grens van die Portugese gebied. Daar hoor ons van baie Portugese troepe wat op Mossakke, 'n Portugese stasie, aangekom het. Ek stuur toe vir Engelbrecht en Marais met die kar en osse vooruit na die Portugese, om vir ons jaglisensies te kry, en tegelyk so'n bietjie te spioen. Die afstand was ongeveer 8-10 dae trek per ossewa.

Komdt. Kampfer en ek sou stadig volg. Volgens afspraak sou Engelbrecht en Marais 'n jong terugstuur. Die 8ste dag had ons nog geen taal of tyding van hulle verneem nie.

Een middag kom ons by 'n kafferstat verby, wat aan die oostekant van die Okauangorivier lê. Ons het daar uitgespan, en weldra was die kaffers met hulle kanoes deur die rivier by ons. Daar was omtrent 60 gewapende kaffers. Of hulle gedink het dat ons Portugese was kan ek nie sê nie, maar 'n tydjie tevore had hulle al die Portugese êrens op 'n militêre stasie vermoor. Toe hulle egter sien dat ons Boere is, was hulle baie vriendelik. Die kaptein het my na sy stat genooi en daar vier reuse olifantstande getoon, wat hy aan ons vir ammunisie wou verruil. Hy het ons ook 'n klomp volk gegee, om saam te gaan, net vir die wildvlees.

Die 8ste dag daarvandaan stuur ek 'n paar Kafferspioene vooruit, om te kyk of hulle niks van ons twee kamerade gewaar nie. Vier dae later kom hulle terug met die nuus dat Engelbrecht en Marais deur die Portugese gevang en as spioene gehang was. Ek kon dit nie glo nie, en wou maar vooruit, maar komdt. Kampfer wou toe om die dood nie vorentoe nie.

Ons het teruggetrek. Die nag kom ons by 'n kafferstat verby aan die oorkant van die rivier, en die kaffers skreeu en

vra waar ons heengaan. Ons begeleiers antwoord en vertel wat gebeur het. Die kaptein Betsjoeana sê toe ons moet daar bly tot die anderdag môre. Die môre vroeg kom hy deur en ek vertel hom die hele storie, en vra of daar dan nie 'n pad deur die rivier na die Noorde gaan nie. Hy sê daar gaan 'n pad met die Dekweto op, 'n rivier wat aan die oostekant van die Okauanga van noord na suid vloei. Ons is vervolgens deur die rivier, maar daar was geen pad nie, en van die kaptein verkry ons toe 50 kaffers met hul soort van byle, om 'n pad deur die bosse te kap.

Ons het die hele dag tot die aand toe gesukkel, en maar omtrent 3 myl gevorder. Dié nag loop ons osse weg, en kom eers die volgende dag om 12 uur by die waens.

By die wa het ons omtrent 8 goeie ryosse en een kameel gehad, maar die kameel het nie veel beteken nie, en ek stel toe voor dat ek 'n kaffer sou neem en met my osse vooruitgaan, om te kyk hoe die wêreld vorentoe lyk.

Met die jong en 2 ry-osse is ons daar weg. Die aand om 8 uur kom ek by Dekweto, maar daar was nie die minste teken van 'n pad nie; net hoë sandduine, dik bome en bosse, en Dekweto is 'n moeras, omtrent 500 tree breed met 'n klein stroompie water in die middel, omtrent 6 voet diep.

Nadat ons 'n bietjie afgesaal het, is ons weer terug. Ek ry so'n vaal os, en die Kaffer 'n swartbonte. Teen 12 uur se kant die nag, gewaar ons nog niks van die wa nie, en ek is ook heeltemal verdwaal. Hier hoor mens die gehuil van 'n jakkals, daar die geskreeu van 'n wolf, of die geblaf van wildehonde.

So wat een uur skiet ek 'n skoot, maar daar was geen antwoord nie. 'n Ruk later en daar ver verneem ons die knal van 'n geweerskoot.

Herhaaldelik wou ek die os omdraai, want ek het gemeen ons gaan in 'n verkeerde rigting, maar hy blaas soos 'n slang en hou net koers—reguit wa-toe.

Ons was oortuig dat ons met die wa nie verder kon gaan nie. Dit was buite die kwessie om oor die duine te kom en 'n pad deur die dikke bosse te kap, en ons besluit om die wa en osse agter te laat, en met die 8 ryosse en die kameel voort te gaan. Van die jukke sou ek paksaals maak en van die bokseile sou my maat die sakke vervaardig. Ek het die jukke deurgesaag en aanmekaar gebou.

Toe die son die volgende môre sy kop uitsteek, begin ons te pak. Die Wambo osse wat sulke saals en pakke nie gewoond was nie, wis nie wat daar met hulle gebeur nie, en toe ons hulle los, sien jy sakke vere en meel waai. Toe ons die aand aan die Dekweto kom, het ons maar min van ons sakke oorgehad; water het ons die hele dag nie gesien nie.

het gesien dat 'n Kaffer elke môre 'n paar houe met die houtplak op sy oop hande en onder sy voete geslaan word. Die eerste môre is dit nie so erg nie, maar die tweede en derde loop die bloed uit die hande. Verder is die Portugese baie goed vir die volk.

Ons is toe per trein die volgende môre om ses uur in Benguella aangekom. Die Goewerneur se kar met twee pragtige muile was daar, om ons af te haal; en SEk. was baie vriendelik toe ons daar kom. Ons het die ontbyt saam met hom gehad. Hy maak toe baie verskonings, en sê hoe jammer hy was dat hy nie 'n kamer in sy paleis vir ons had nie; en ek moes daar niks van dink dat hy ons in die fort huisves nie, maar daar was 'n gerieflike kamer alles mooi skoon ingerig vir ons, totdat hy orders sou kry wat om met ons te doen.

Die Kommandant wat ons gevang het, Sampaai de Nobere, sê hy sou nie toelaat dat ons in die fort bly nie, en dat die Goewerneur ons in die hotel kon laat bly. Hy sou die verantwoordelikheid op hom neem, en dit het ook so gebeur. Die Goewerneur het ons al aande kom besoek en as hy nie kon kom nie, het hy 'n adjudant gestuur om te sien of ons niks nodig had nie en alles nog goed gaan.

Ons kry later kennis dat ons na Loanda gestuur sou word; die hoofstad van Angola, en vervolgens per skip na Portugal. Omtrent veertien dae het ons gewag en toe word ons na Lobito-baai gestuur, die hawe.

Ongeveer 'n uur voor die skip die môre in die hawe aankom, kom die Griekse konsul by my, en vertel my dat my vrou aan boord was van die skip waarmee ons moes vertrek. Dit was elf maande dat ons mekaar laas gesien het. Toe die skip instoom, staan sy op die dek. Dit was 'n groot blydskap. Die kinders wou niks met my te doen hê nie; hulle sê ek is 'n Kaffer. Ek was maer en swart gebrand, en het maar 160 lbs. geweeg.

XV.

KRYGSGEVANGENE ONDER DIE PORTUGESE.

My vrou deel my mee dat sy aan boord gehoor het dat daar 'n Engelse oorlogskip in die hawe was, en sodra ons in die see was sou hulle my afhaal. Ek vertel dit aan die Kommandant, en weier om op die skip te gaan. Die aand sit 'n hele paar van ons voor die raam in die hotel, toe die kommandant daar aankom en my waarsku dat ek nie so voor die venster moes sit nie, aangesien daar twee Engelse aan wal gestap het om my dood te skiet.

Mens moes beleefd wees, maar ek het my van die waarskuwing niks aangetrek nie. Ek het onmiddellik gevoel dat dit nie iets is waartoe 'n Engelsman hom sou laat vind nie. Hy mog onwetend deur ander gebruik word om sluipmoord te pleeg, maar hyself is netsomin daartoe instaat as ons, Afrikaners.

Die Kommandant het daar omgedraai, en die twee onskuldige Engelse laat vang en in die tronk gestop, en die skip is die nag weg sonder hulle.

Die Kommandant het toe 'n motorlorrie laat kom en my vrou, die twee kinders, komdt. Kampfer, Andries Kok, wat saam met my vrou gekom het, en myself teruggeneem na Benguella. Hy het vervolgens 'n Portugese oorlogskip laat kom, en daarmee is ons toe vervoer. Hy was toe net groot man, en sê die Engelse sou ons nie nou kom afhaal nie.

Die seereis van Lobito na Loanda was maar danig ongemaklik en ru. Die skepie, 'n kanonneerbootjie, was klein met slegs twee kanonne en 'n paar maksims bewapen, en het so erg geskommel dat dit soms lyk asof hy sou omkantel.

Na ons aankoms in Loanda, waar ons Engelbrecht en Marais gekry het, is ons na die Goewerneur. Andermaal is baie verskonings gemaak dat hy ons in die fort gevange moes hou maar gesê dat hy na Lissabon gekabel het en dit nie lank sou wees nie voor hy ons kon vrylaat.

My vrou en die kinders het in die hotel gebly. Elke môre het hulle na die fort gekom en saans eers weer teruggegaan.

Die fort was mooi skoon, met groot vertrekke en goed gemeubileerd, en 'n Portugese gevangene om ons te bedien met wat ons nodig het. Die Portugese gevangenes word nie opgepas nie. Hulle is Portugese wat in Portugal of in een of ander Portugese Kolonie verbrou het, en word dan na Loanda gestuur. Oordags loop hulle los, werk in die strate en die parke. Hulle oppassers is ook mede gevangenes. Dies wat

dit kan bybring, laat hulle families kom, en op Sondae is hulle vry om met hul gesinne uit te gaan, snags slaap hulle in die fort in 'n groot kaserne, op wit beddens, alger netjies en skoon.

Nadat ons agt dae in die fort was, het die Portugese van Loanda 'n petisie aan die Goewerneur voorgelê, waarin hulle waarborg en goed staan vir ons. Die Portugese het 'n pragtige huis gemeubileer vir ons, en ons gegee alles wat nodig was. 'n Kommissie is ook aangestel wat elke dag moes kom besoek aflê om seker te maak dat ons niks ontbreek nie.

Daar was nog Boere wat deur die Portugese gevang was in verband met die oorlog, onder andere oom Daan Roberts en de Flaming. „Oom Daan" was nog een van die Voortrekkers. Daar was ook nog 'n paar Duitsers in die Fort, wat die Portugese op die grens gevang het, met die geveg van Nonela.

Na ses maande het die Portugese ons vrygelaat en die reg gegee om in die land te bly, net waar ons dit verkies. My vrou en kinders, komdt. Kampfer, Adam Boshoff, kapt. Lodewyk Engelbrecht en luit. Koos de Klerk is per boot terug na Mossamedes, en daarvandaan per trein na Humpata. Die trein loop maar net tot onder aan die berg ; daarvandaan moet hulle maar die berg opklouter, na Humpata.

Awie de Klerk en ek is per trein na Malanche, omtrent 300 myl die binneland in, en reg oos vandaar oor land, met kar en vier osse, na Humpata. Dit het ons omtrent 'n maand geneem om daar te kom. Daar is so te sê geen pad ; ons kar het 14 maal omgeval, en ons had later net die twee wiele met die buikplank en disselboom. Ongelukkig het ons weer baie koors gekry.

Ons het toe weer by Bei uitgekom, waar ons weer ons vier osse en die donkie gekry het. Hulle was kliphard van die vuursiekte. Daardie gedeelte is maar sleg vir vee, maar baie goed vir saaiery en tuindery.

Ons het heelparty Boere-families op die pad aangetref. Dit het my voorgekom asof die mense moedeloos onverskillig was, en vir die dood niks omgee nie. By een familie, Grobbelaar, waar drie huisgesinne was, woon of bly hulle somaarso aan die maramba in hartbeeshuisies. Die een man was net terug van 'n tog, en soos hulle dit noem as die reëntyd hulle in die binneland vang, dan somer hulle daar oor. Hy het sy vrou en drie kinders daar begrawe ; net een kindjie had hy nog oorgehad, maar was alweer hard vanplan om 'n ander vrou te soek. Twee ander mans en twee vroue is ook daar dood.

Die tweede dag daarvandaan sien ek iets in die vlakte aankom,—'n wa. Langs die wa stap twee goed, wat my lyk soos volstruise wat wei, maar toe ons nader kom sou ons sien

dat dit twee Angola-boere was wat loop en wilde vye pluk. Dit het gereen, maar daaraan steur hulle hul niks. Een sit voor op die wa met 'n bokseil op sy kop en konsertina speel, agter in die wa lê ses vroue ernstig siek aan die koors. Hulle was op weg na die Amerikaanse sendeling, vir behandeling. By 'n klomp verlate strooihuise, het hulle uitgespan, die strooihuise aan brand gesteek en jy sou sê daar het niks gebeur nie. Wat 'n groot indruk op my gemaak het was die psalms wat hulle vroeg in die môre gesing het, daar in die stilte van die woeste bosse. Dit was lieflike musiek. So het ek hulle maar die hele pad langs gekry.

By ons aankoms te Humpata, vind ek dat my vrou 'n plaas, Rooiwal, gehuur het, en reeds die woningkie mooi agter mekaar had.

Angola is 'n mooi land, vrugbaar vir baie soorte tropiese produkte en vrugte, maar ons Afrikaners is te onverskillig en lewe te eenvoudig, in slegte wonings vir so'n klimaat. Ek het daar Portugese ontmoet wat reeds dertig jaar daar woon, en niks makeer nie. Humpata self is 'n pragtige plato, met dieselfde klimaat as Johannesburg, en volop water.

Met my deurtrek na Humpata staan ons een môre êrens uitgespan, toe daar 'n Portugees met 'n kar en ses osse by ons omkom. Hy kon taamlik Afrikaans praat, en hy vertel ons van ou murasies in die nabyheid en dat daar voorheen Boere gewoon het. „Hulle het hulle buurman se hoenders hoor kraai" sê hy, „en dit verdra 'n boer nie, as hy sy buurman se hoenders kan hoor gee hy pad".

Ses maande het ons daar gewoon toe die Portugese ons weer wegstuur na Loanda, dit was in 1916. Daarna het my vrou 'n slag na die Unie toe teruggekeer, en met haar terugkom het die Portugese ons na Portugal weggestuur. Beweer werd dat die Unie Regering beswaar gemaak het teen my verblyf aldaar, en die Portugese verantwoordelik gehou het.

In Lissabon het ons 'n tydlank in 'n hotel gewoon. Later is ons uitgestuur na Alcabasa, 'n klein dorpie. Op 'n plasie „Quinto de Santa Teresa" het ons gebly.

Aangesien dat dit sleg toegegaan het met die toelae wat ons vanweë die Portugese regering toegekom het, het ek besluit om na Spanje weg te loop. Die onreëlmatigheid met die toelae was toe te skrywe aan die gedurige verwisseling van regering, die een was nog skaars aan die bewind of daar kom alweer 'n ander aan die hoof; maar by dit alles was die Portugese baie goed vir ons. By een hotel waar ons gebly het, het ons 'n skuld van oor die £100 gehad, wat ons eers veel later kon afbetaal.

Toe ek wou wegloop leen ek by 'n Portugees £20, koop vir my 'n trapfiets en laat die res vir my vrou en kinders agter.

Met 'n ander Portugees het ek reëlings getref om my by die trein, 30 myl daarvandaan te ontmoet, en daarvandaan is ek toe per trein na die dorpie Castello Blanc ; en het vervolgens die hele dag geloop met die voet, en die aand so skaars-skaars op die grens gekom. Die Portugese op weg was vir my baie goed, omdat ek 'n Boer was. Op die grens was 'n klipmuur, en terwyl ek vreeslik moeg was gaan lê ek op die klipmuur met die gedagte dat hulle toe kon kom van net watter kant hul wil.

Van die Spaanse boere was nog op die land met hulle karre en osse, en in een van die karre het ek na die dorp gery, omtrent twee myl. Ek het opgemerk dat hulle karre nog hout-asse het, met blokwiele, en hulle span die osse in, deur die juk agter aan die horings vas te maak.

In die dorpie het ek by 'n wynwinkeltjie afgeklim, en toe die Spanjaarde naderhand verneem, dat daar 'n Boer in die winkel was, was die winkel weldra stampvol, en hulle drink net op „vive le Boere". Die een wys my 'n muntstuk, die ander 'n stukkie vierkleur of 'n uitknipsel uit die koerant, om te toon hoe hulle vir Paul Kruger en Christiaan de Wet van naby ken.

Die Portugees wat vir my die pad gewys het, is toe weer terug na Portugal. Die aand is 'n ou Spanjaard se vrou, die eienares van die wynwinkeltjie, saam met my na die stasie, en het my nog tien „pasetas" geleen om weg te kom. Sy het my kaartjie gekoop na Madrid, en 'n landgenoot gekry om my deur te help. Ek sou anders ook nooit reggekom het nie, want ek moes herhaalde male oorstap. Die Spanjaarde in die rytuig was 'n lekker klomp. Dit was maar 3de klas en die banke hard, maar elkeen het sy knapsak en sy leersakkie vol wyn, lekker wit brood en 'n stuk wors daarby. Hulle is baie gasvry en trakteer graag.

Ek kry toe een van hulle om my na die Duitse Konsulaat te neem. Dit was omtrent 12 uur die middag ; ek laat my aan-dien maar die konsul kon my nie sien voor 3 uur nie ; en ek gaan my toe aanmeld by die polisie. Ek had geen bewys om te sê wie ek was nie, en hulle het my van die een kriminele af-deling na die ander geneem. Hulle het ook gekabel aan genl. Botha, om te vra of ek erken word as Unie onderdaan, en die antwoord was dat die Unie-regering niks met my te doen had nie. Hulle het my toe in die fort saam met die ander gevan-gene offisiere gesit. Die fort is ingerig soos 'n hotel, en hier het ek gebly vir 'n paar dae, om vervolgens uitgestuur te word na Alcabasa den her Hares, 'n dorpie omtrent 30 myl van Madrid verwyder, waar die Duitse gevangenes gehou werd. Dit was meestal die offisiere en manskappe van die Kameroen, en onderseese bootoffisiere en manskappe, wat hulle gevang het.

Ons was onder die Spaanse generaal, Gavilkante, wat baie goed vir ons was. Hier het nog een van my ou offisiere, kapt. Engelbrecht by my aangekom. Komdt. Kampfer, Adam Boshoff, Awie en Koos de Klerk het in Portugal agtergebly. My vrou het ses weke na my, met baie gesukkel van die een plekkie na die ander, in Spanje aangekom.

Na die oorlog is ons terug na Portugal. Dit het maar swaar gegaan om in Portugal terug te kom, daar ek nie 'n paspoort gehad het nie. Voordat ek uit Madrid weg is, het ek die Britse ambassadeur gaan sien. Hy kon my nie voor 8 uur die aand ontvang nie, en hy sowel as sy personeel was baie vriendelik. Ons het lekker gesels, maar hy wou hê ek moes erken dat ek 'n fout gemaak had. Hy sê:

„You could have been a made man today".

„That, I consider, I am", was my antwoord.

Hy sê toe, „Yes, but we won the war"!

„You havn't won the war", sê ek, „you can though, if you are clever. You want me as a friend, and you want me to look upon you as a friend; but as long as I have to regard you as my conqueror there can't be peace."

Ek het verder aan hom gesê, dat as die Engelse beter taktiek gebruik had in Suid-Afrika, daar lankal vrede kon gewees het, maar solank as die Britse seksie ons laat voel dat ons geen reg in ons eie land het nie, „God save the King" in ons ore afdreun, en die „Union Jack" onder ons neus vryf, sal daar g'n vrede kom nie, maar dit sal erger word, en ek hoop hulle sal dit insien.

So het ek destyds gedenk, dat dit alles van die Engelsman afhang. Vandag weet ek dat dit van die Jood afhang, soos ek later in besonderhede sal aantoon.

Ons is toe na maande van moeite terug na Portugal, en in 1920 met die eerste Duitse skippie wat daar binnegeval het, na Duitsland. Dit was maar 'n sware en ongemaklike tog. Ek moes die kok van die skip £5 betaal vir sy kajuit, vir my vrou en kinders.

In Duitsland het ek baie ondervinding opgedoen in verband met fabrieke, die handel, spoorweë en dergelike. Daar was van die groot fabrikante in Duitsland, soos dr. Mannesmann van Westfalen, een van die grootste ysterfabrikante in Duitsland, wat my voorgestel het om fabrieke en besighede in my naam in Suid-Afrika te kom oprig. Ek kon die nie aanneem nie, omdat ek nie my naam wou verkoop nie, wat aan my land, Suid-Afrika behoort.

In Westfalen het ek twee Engelse Jode ontmoet; dr. Mannesmann het my gesê, dat hulle met hom kontrakte wou afsluit om artikels te vervaardig sonder naam; hulle stuur dit

dan oor na Engeland waar dit gestempel word „Made in England". Ek weet nie of hulle dit reggekry het nie, maar destyds was die Duitsers so gedruk dat hulle énige ding van die aard moes doen om die mense kos te gee en te betaal. Dit is dieselfde soort Engelse wat skreeu „buy British" en „business as usual", wat die vyand die goedkoop werk gee terwyl die Engelse Tommies na die front gaan en die vlag omhoog hou, om terug te kom op straat sonder kos.

Ek het die wêreld deurgekyk met die oë van 'n Boer, en gesien wat 'n volk moet doen om as 'n volk te kan bestaan; en ek het toe eers goed begryp hoe ek nie die reg had om my naam te verkoop nie; ek moes rondkyk en leer, en as ek eendag tot nut kan wees vir my eie land moes ek die ondervinding en kennis daar aanwend.

In daardie tyd was in Suid-Afrika die wolboere in die moeilikheid, en die Nasionale Party het munt geslaan daaruit en propaganda gemaak deur te sê, dat die Sap-regering nie die wol aan Duitsland wou verkoop nie. In sekere sin was dit waar, maar dit was nie die Sap-regering nie, dit was die Engelse Jood! Duitsland het die moeilikheid gehad met 'n lae wisselkoers, maar dit is volstrek nie te sê dat Duitsland nie ons wol kon koop of gebruik nie.

Vandag, na agtien jaar, verkoop ons 'n klein deeltjie van ons wol aan Duitsland op 'n ruilbasis, wat oneindig veel groter kon gewees het, as dit nie was vir die Jode-importeur, wat aan die Regering sê: „Soveel en nie meer nie"!

Daar was ook die moeilikheid van die skeepvaart; ek het 'n bietjie op die saak ingegaan met dieselfde direkteur Rauch, van die wolwassery te Leipzig, wat onlangs hier was, en het met hom ooreengekom om die wol te was, te kam, en te verkoop teen sekere bepaling waaroor ons ooreen sou kom.

Ek skryf toe aan genl. Pienaar, tans Administrateur van Transvaal, hoe groot die kanse was vir ons wol in Duitsland, en dat hulle 'n proefsending van 'n paar honderd bale moes probeer stuur, maar, het ek daarby gevoeg, 'n paar van die vernaamste wolboere moes die wol vergesel, sodat hulle hulself kon oortuig hoe dit gedoen moes word.

Genl. Pienaar se antwoord was, dat hy die wol sou kry en aanstuur, maar dat hy en ek moes optree as agente. Ek het genl. Pienaar gekabel, en ook geskryf, dat ek onwillig was om as agent op te tree.

Op 'n goeie môre toe ek op my kantoor in Berlyn kom, kry ek 'n brief van die Nederlandse Bank te Rotterdam, om te sê dat die wol deur die bank aangestuur is, en dat ek dit moes laat bewerk en hulle in kennis stel wanneer dit gereed sou wees vir verkoping. Ek telegrafeer aan die bank, dat ek met die wol niks te doen het nie en weier om dit te ontvang.

Die volgende môre kom die bestuurder van die Nederlandse Bank Rotterdam met die bestuurder van die Nederlandse Bank van Pretoria (wat in Holland aangekom het in verband met die wolsending) my sien. Ek weier toe om met hulle oor wol te onderhandel en hulle is daar weg na Leipzig, om die wolwassery daaraan te kry om die wol te bewerk. Ek besluit toe dadelik om sake self in hande te neem, en telegrafeer aan die wassery: „Hollanders kom; moenie met hulle onderhandel nie, ek kom self na Leipzig."

Die beide Hollandse sakemanne en ek is op dieselfde trein na Leipzig. Toe ons afklim is hulle eers na 'n hotel, maar ek het regstreeks na die wolwassery gegaan. Die direkteur, Rauch, was heeltemal gewillig om nie die wol van die Hollanders te neem nie, maar dan moes ek hom die eerste koopreg gee daarop. Toe was ek weer in die moeilikheid! Maar nadat ek die besigheid so'n bietjie oordenk had, het ek hom gesê.. goed, hy kan die eerste koopreg kry, maar, ek bepaal die prys.

Natuurlik het die groot koopman gemeen dat die Boer niks van die wolhandel af wis nie, en wat dit betref sou hy dit nie ver mis gehad het nie, maar met die prys het hy hom darem vasgeloop. Ons het die kontrak geskryf en geteken, en toe die Hollanders daar kom was alles afgehandel. Die Bankbestuurders sê toe dat ek hulle geld nodig had, maar daarvan was ek nie so seker nie. Ek het dadelik die wol laat waardeer en die voorskot wat genl. Pienaar van die Bank geneem had, laat terugbetaal deur die wassers, met wie ek ander reëlings getref het. Dit was 'n vry groot transaksie,—'n kwessie van sowat 300 bale wol.

Intussen het die wol in Hamburg op groot onkoste gelê, maar as dit regstreeks na die wassery gestuur was, soos die instruksies was, sou dit nie nodig gewees het. Toe die wol gewas was, het ek 'n monster in Berlyn ontvang, en die volgende dag kry ek 'n telegram van die wassery, met 'n aanbod van 32d. vir die kamwol, maar ek kom toe in aanraking met ander wolkopers wat my tot 42d. aanbied, en volgens die lopende wolpryse het ek die direkteur geantwoord dat hy die wol kon kry vir 52d. Hy telefoneer my dat die prys te hoog was, en wou weet wat ek van die wolmark af wis, en dat hy eerste koopreg besit. Dit was volkome reg, maar die prys was 52d. en so nie, was daar kopers gereed om dit daarvoor te neem. Hy het die wol vir 52d. geneem.

Ek kry toe groot bestellings van genl. Pienaar, om uit te voer, maar hoe ek die generaal ook daarop wys, dat dit nie sou gaan om vir die mense hul geld waarde te koop nie, omdat hulle die geld seker self nodig had, het dit niks gebaat nie, en dit het begrypelikerwyse 'n fiasko afgegee.

Op eie onkoste het ek dr. Herman van Schalkwyk, destyds mediese student in Holland, tans van Bethlehem, na Suid-Afrika gestuur, om die saak aan genl. Pienaar te verduidelik. Schalkwyk het genl. Pienaar gesien en ook verskillende Afrikaanse liggame, maar kon niks uitvoer nie. As genl. Pienaar destyds geluister het na die goeie raad, dan was die Jood nie vandag baas van ons wol- en ander markte nie. Ongelukkig was ons volkslewe tothiertoe nog maar altoos beheers gewees, nie deur 'n grootgeestige, maar 'n kleingeestige insig in sake, of, sal ek liewer sê, 'n onkundige insig, en dit gee die Jood sy kans. Hoe die Israeliet dit maak of deur wie hy dit doen, kom daar nie op aan nie. Dit is een van die groot oorsake dat ons ekonomiese toestand so ellendig is. As ons voormanne 'n bietjie meer oplettend wou wees, en hulself 'n beter rekenskap gee van hul plig, dan sou dit nie gebeur nie.

XVI.

MY ONTVANGS IN DIE VADERLAND.

Ek het baie geprobeer om uit Duitsland weg te kom, al was dit ook maar na Angola ; maar my vrou wou nie hoor van 'n dadelike terugkeer na Suid-Afrika nie ; sy was bang dat oom Jannie my sou ophang. Ek moes 'n plan maak om my vrou eers weg te kry, en dan sou ek agterna kon kom. Sy was toe op 'n Duitse eilandjie, Borkom, aan die Hollandse kus, en het intussen aan genl. Smuts geskryf om 'n paspoort na die Unie. Toe sy laas in die Unie was, het genl. Smuts self op haar paspoort geskrywe „Not to return to the Union again". Dit sou haar dus niks gehelp het om na die Britse konsul met daardie ou paspoort te gaan nie. Op haar aansoek ontvng sy toe 'n skimpende antwoord dat sy in Holland 'n paspoort moes gaan kry.

Ek gaan besoek toe my vrou op Borkom, en dieselfde Sondagmiddag kom daar 'n Hollandse skip vol studente aan. Ek stel toe voor om die kinders daar te laat staan, en dat ons twee op die skip na Holland sou gaan, want ons het al verskeie male aansoek gedoen om na Holland te gaan, maar die Hollanders wou ons nie sonder paspoort toelaat nie. Ons is derhalwe met die skip saam, maar toe ons in Delfzijl aan wal stap sonder 'n paspoort was die Hollanders net kwaad.

Hulle neem ons na die Kommandant van Polisie en dié wou ons net in die kalbas stop, maar het ons darem later toegelaat om in 'n hotel te gaan bly. Die volgende môre is ons voor die Magistraat gehaal en het 24 uur tyd gekry om die land te ruim.

Ons is na Rotterdam waar 'n goeie ou Hollandse vriend van ons op Schiedam gewoon het, mnr. Goemans, voorheen veearts in die Unie ; en daar het ons ook 'n paar Afrikaanse studente ontmoet. Roelof Botha, een van hulle en Dr. Havenga is saam met my vrou gegaan om 'n paspoort te kry na die Unie, en sy het die ook sonder moeite reggekry.

Enige tyd later is my vrou en kinders terug na Suid-wes, en na 'n groot gesukkel van oor die ses maande het ook ek daar eindelik in geslaag om 'n soort paspoort van die Duitse regering te kry, dat ek Duitsland kon verlaat. My plan was om na Lourenço Marques te gaan, maar daar ek dikwels al by die Portugese konsul was, was ek bevrees dat hy my sou herken en nie die paspoort teken nie. Ek skeer toe my snorbaard af, in die konsulaat gaan sit ek in 'n donker hoekie. Die konsul neem my paspoort boekie en vra of ek familie is van genl. Maritz, en toe ek hom vertel dat ek self Maritz is, sê die

ou,—„kom, laat ons maar teken voor daar weer iets in die pad kom."

Ek is vervolgens na die Hollandse konsul, maar die het allerlei besware gehad en met moeite het ek sy „visa" gekry om oor Holland te reis en daar skeep te gaan.

Ek is met die Ryperkerk terug na Suid-Afrika, en getuig graag dat kaptein en offisiere baie goed was vir my. Ons is deur die Suez, en ek het bly en dankbaar gevoel om die ou Suiderkruis weer aan die hemel te sien. Dit is vir die Afrikanersiel 'n deel van sy ou land.

Dit was die derde maal dat ek die Ooskus omgaan, maar dit was nog ewe interessant vir my om die maniere van die verskillende nasies aan verskillende dele van die kus, op te merk. Uit die Suez sien mens Arabiere met hulle gepakte kamele, en hul vee trek. Ander slaan tent-op met hulle vee en kamele rondom, en hier en daar sprei hul 'n bedemat uit en kniel daarop om hulle godheid aan te roep.

Eers in Beira vind die Engelse aan boord van die Ryperkerk uit dat ek ook op die skip was. Onnodig om te sê dat hulle telegramme gestuur het en in die koerante geskrywe het oor my en my euweldade. By my aankoms in Lourenço Marques was my vrou, genl. Jack Pienaar en ander vriende waaronder mnr. en mevr. O'Neil daar om my te ontmoet. Daar was ook 'n stuk of ses Unie-speurders present. Wat hulle eintlik wou hê weet ek nie. Net so kort voor sononder het ons in die baai aangekom. Dit was te laat vir die passasiers om te land, en die Portugese dokter wat aan boord gekom het, roep my in my kajuit en sê dat die Goewerneur gesê het dat ek saam met hom aan wal moes kom; dit kon dalk wees dat ek môre nie sou kon land nie, want die Unie-Regering maak beswaar.

Die Publiek het gemeen dat daar die aand niemand sou land nie, en ook die speurders is terug na hulle verblyfplekke. Net my vrou en genl. Pienaar het geweet dat ek sou land. Toe die speurders dit gewaar, stap ek die hotel binne.

Die anderdag môre het ek die Goewerneur gaan bedank vir sy vriendelikheid. Hy sê toe dat ek welkom was om in die land te bly, en enige plek vir my 'n plaas kon uitsoek. Aan die amptenare het hy bevele gegee om my enige ondersteuning te verleen wat ek verlang. My vrou en ek het toe die land deurgereis en uitgesien na 'n verblyfplek. Ongetwyfeld 'n vrugbare landstreek, lê dit ook baie gerieflik, met aan die eenkant die kus, aan die ander die Unie. Maar ek was al moeg van vreemde nasies en vreemde lande, ek wou terug na die Unie, al moes ek ook 'n paar jaar in die tronk sit.

Verskeie van my vriende het my daar kom besoek, soos

Dr. Herman van Broekhuizen, mnr. Harm Oost en ook my twee getroue ou vriende kapt. Kampfer (Oom Koper) en Willem Burger (Wit Jack). Hulle het ver gekom vanuit Boesmanland. Dr. van Broekhuizen was by my in Berlyn en het baie slim stories verkoop van wat hulle alles met Jan Smuts wil aanvang as hulle eenmaal aan bewind van sake kom. Hier in Lourenço Marques het hy dit ook breed laat afhang oor mooi toekomsplanne, maar nadat ek hom weer ontmoet het, toe hy as Parlementslid verkies was, doen ek die moeite om hom op te soek in die Nasionale Klub te Pretoria, nie om iets te vra nie, maar om as ou vriende te gesels. Ons het egter skaars vyf minute gesit, of hy sê: „ekskuus, ou broer, maar ou Schlesinger wag vir my"! Toe sê ek,—„Goeiendag dokter, is dit by jou ook al só laat?" En van toe af was dit maar altyd net wegskram. Ou Harm Oost het my eenmaal die vriendskap bewys om vir my 'n betrekking te kry as bestuurder op 'n Hollandse plaas in die Bosveld, ek voel dankbaar om te dink dat ek dit nie nodig gehad het om iets van hulle aan te neem nie. Dis eintlik baie jammer dat dit so moet wees, want daar sou seker niks lekkerder gewees het nie as om met die ou vriende hand in hand saam te werk om die skone toekoms van jong Suid-Afrika op te bou.

Na ses maande in Lourenço Marques het ek besluit om onvoorwaardelik die Unie binne te kom. Ek het aan genl. Smuts geskryf dat ek wou inkom. Hy het my geantwoord dat ek self moes weet wat ek wou doen; ek moes onthou wat ek gedoen het, en die gevolge daarvan verduur. Ek het hom toe geskrywe, dat ek weet wat ek gedoen het en dat, soos ek verstaan, hulle klagtes van diefstal, bedrog en verraad teen my had; aan wat hulle noem „hoogverraad" was ek miskien skuldig, maar daaraan moes hy ook skuldig gewees het, en van die ander dinge wis ek niks.

Daarop het ek aan die Minister van Justisie, Nicolaas de Wet, 'n telegram gestuur dat ek op 'n sekere datum op die grens sou wees, en dat hy sy instruksies dienooreenkomstig kon afgee.

Die Portugese was baie ontevrede dat ek wou teruggaan na die Unie. Hulle het gesê dat Jan Smuts 'n skelm was en my kop sou afkap. 'n Stuk of tien van hulle het ook met my saamgegaan tot op Komatiepoort, om te sien wat die Unie-regering met my aanvang. Toe ek op Komatiepoort aankom was die polisie daar, met instruksies om my gevange te neem. Toe die Portugese sien dat ons mekaar vriendelik met die hand groet, was hulle voldaan dat dit nie tot uiterstes sou gaan nie, en is huistoe.

Na 'n paar dae onder arres by die polisiekamp, het twee polisie-offisiere my kom haal en na Marshall Plein in Johan-

nesburg geneem. Ek was egter die heeldag vry, die aand eers is ek met twee speurders op die trein geplaas na Kaapstad. Die polisie was bang vir 'n gedrang op die Kaapstadse stasie en ons het op Belville-stasie afgestap en is vandaar per motor na die Roelandstraatse tronk. Op die agterplaas in is ons na die selle, maar toe ek instap en die ystertralies agter my toeslaan, dag ek by myself: „so'n perfide, so'n Engelse Jan Smuts."

'n Paar dae daarna het my vrou uit Suidwes in die Kaap aangekom. Ek was intussen goed versorg deur baie ou Kaapse vriende.

Die eerste dag is ek met 'n gewone motor na die hof vervoer, maar weens die objeksies van 'n sekere klas huislêervuurvreters en die gewilligheid van ons Justisie om hulle ter wille te wees, is ek later met die gewone tronkwa, die s.g. „Black Maria" vervoer.

Ek het geen getuie opgeroep nie, skuldig gepleit aan hoogverraad, maar onskuldig aan al die ander klagtes en met die kroongetuie bewys dat daar nooit soiets as diefstal of oneerlikheid voorgekom het nie. Ek het hulle gesê, dat ek nooit 'n sikspens gehanteer het nie; as ek geld wou gehad het, kon ek gebly het waar ek was, want dáar was ek tenminste veilig, en kon ek miskien nog 'n Sirskap boon-op gekry het. As daar van die geld makeer, dan moes hulle dit by die verantwoordelike persone soek. Ek was nie gewillig om my te laat gebruik om hul vuil werk te doen nie. Nadat ek teruggekom het, was ek ook nie gewillig om dit te doen nie, en vandag nog is ek nie daartoe gewillig nie—selfs nie vir die grootste rykdom van die wêreld nie.

Ek is na 'n lange en vervelende verhoor gevonnis tot drie jaar tronkstraf. Regter Gardiner het in sy uitspraak gesê dat hy vertrou, dat ek nog my bes sou doen vir die toekoms van Suid-Afrika. Na afloop daarvan het hulle my na die Johannesburgse Fort gestuur, waar ek 'n goeie kamer, met 'n bed daarin gekry het. Kos het ek van buite gekry van goeie vriende aan wie ek veel dank verskuldig is.

In die môre word ek in die agterplaas uitgelaat en om twaalf uur weer ingebring; om twee uur weer uit, en om vyf uur andermaal na binne. Met die Goewerneur van die tronk („Kakiepes", soos generaal de Wet hom genoem het) het ek amper moeilikheid gehad. Hy was een van die soort mense, insonderheid deur Justisie Minister de Wet daarvoor uitgesoek, wat eintlik nie in Afrika moes losgelaat gewees het nie, want dit is deur hierdie klas Engelse wat meer verbittering teweeggebring werd as deur al die ander tesame. Eers wou hy gehad het dat ek my kamer moes skrob; ek het hom egter reguit gesê, dat ek my plig as politieke gevangene ken, en dat

hy dit ook maar kon ondersoek. Toe eis hy weer, dat as hy in die móre vir inspeksie die ronde maak, ek met my hoed in my hand op „geef-ag" moes staan, met my tronkkaartjie in die regterhand. Ek het gesê hy kon met sy Minister en al na die ongeluk gaan voordat ek dit doen.

Nadat die Nasionale Regering aan bewind gekom het, besoek ds. Hattingh my eendag, en ek vra hom wat hulle plan met my was, hy sê toe dat hulle baie versigtig moes wees wat hulle nou vir my doen. Ek vra hom wat die rede is daarvoor. Hy sê my toe dat hulle nou die oorwinning behaal het met behulp van die „Arbeiders", maar oor drie jaar wil hulle weer 'n eleksie hê, en dan 'n Nasionale oorwinning sonder „Arbeiders" behaal. My antwoord was, dat hulle dan oneerlik sou wees teenoor die „Arbeiders". Ek het hom verder meegedeel dat hulle gladnie die oorwinning behaal het nie, maar alleen die verantwoordelikheid oorgeneem het wat hulle nie kan uitvoer nie. As genl. Hertzog enigsins die belang van die Volk wou behartig, dan moes hy na die Volk gegaan en gesê het dat daar 'n regering gekies moes word en die Volk dit moes kies. As hy in die pad van die keuse van so'n volksregering staan moes hy padgegee het. Ds. Hattingh wou gehad het dat, wanneer ek uit die tronk kom, ek propaganda sou maak vir die „Nasionale Party", en help organiseer. Ek het geweier op grond daarvan, dat ek nie gereed was om met 'n Jood saam op éen platform te verskyn nie, en my mede-Afrikaner met wie ek saam geveg en gely het, te help verower en verdeel met die hulp en tot voordeel van die Jood nie. Ek sê toe aan hom dat ek 'n Nasionalis is, maar nie 'n Sak-Nasionalis nie, 'n Nasionalis in die sin van 'n deel van my nasie. Dit is oor en oor bewys uit die lyding van die onselfsugtige mense wat geen nasionale beginsels of ruggraat het nie. By hulle was dit net 'n kwessie van hoe kom ek daar en wat kan ek daaruit maak, en vandag is dit nog so.

Waar is ds. Hattingh? Wie het hom doodgeskiet, en waarom? Dit is maar 'n baie swakke voorbeeld wat ons voormanne aan die Volk gee, en veral ons predikante.

Neem 'n man soos dr. Steenkamp, as daar ooit goeie manne was, wat ek amper aanbid het, dan was dit manne soos drs. Steenkamp en van Broekhuizen. Dit was 'n lekker gevoel om aan hulle hand te vat, om hulle te groet en jou hoed vir hulle af te neem, maar wat is hul posisie vandag? Toe ek in Berlyn was kom ds. van der Merwe, die later doctor en moderator van die Kaapse Kerk, met sy vrou, 'n susterskind van genl. Beyers, in Berlyn aan. Die dominee het 9 dae by my aan huis in Berlyn gebly. Hy toon my 'n brief dat hy gestuur was deur ons Kerke, en 'n ander brief van Sir Frederick de Waal, destyds Administrateur van die Kaapprovinsie, om

ondersoek in te stel en op hoogte te kom in verband met die swaksinnige inrigtings van die Vasteland. Ek neem die dominee toe die volgende môre na ons goeie ou Afrikanervriend, dr. Hintrager, en stel hom voor. Dr. Hintrager lui die vernaamste inrigtings in Berlyn op en maak bestellings met die hoofde, en gee ons ook nog 'n aanbevelingsbrief aan elke inrigting.

Toe ons die eerste môre moes gaan, sê die Dominee se eggenote dat sy eers na hierdie of daardie kunsgalery wou gaan. Die tweede môre moes hulle eers na 'n museum, die derde na wat anders. Die vierde was die bestelling vir 'n besoek aan die grootste inrigting vir swaksinniges in Duitsland, maar toe sê Mevrou : „Ag, ou hartjie, jy het al soveel gedoen, en môre moet ons weggaan, ek wil graag vandag na die een of ander plek (ek vergeet wat dit toe was) gaan kyk".

Ek wil bowestaande desnoods onder eed verklaar en bewys. Ek weet nie of hy mislei het met die doel van sy besoek, maar hy het nie een van daardie inrigtings besoek nie. Wie sy onkoste betaal het ; wat die onkoste was, en wat die rapport was wat hy kom maak het, dit weet ek nie. Dat hier twee monumente vir die dominee in Suid-Afrika staan, wat opgerig is deur 'n getroue liefhebbende gemeente en mede-Afrikaners,—dit weet ek wel.

By wie sal ons nou ons volks-ellende en die oorsake van 'n armblankedom soek ?

Nadat ek uit die tronk was, het genl. Pienaar, mnr. Harm Oost en dr. van Broekhuizen my ontmoet. Ek was bly dat hulle gekom het. Ek is terug na die Kaap, en einde 1923 werd my gevra om 'n Dingaansfees by te woon in Burgersdorp. Daarvandaan is ek na die herbegrafnis van gesneuwelde rebelle van 1914, te Beyersrust. Wat my hier dadelik getref het was dat daar nie één van al ons nasionale verteenwoordigers was nie. Vóor die verkiesing was die dooie beendere van die arme misleide rebelle en my eie ellende, eintlik die eleksie platform.

Ek het die Sekretaris van die geleentheid gevra, waar die „Nasionale" leiers was, Hy het my meegedeel, dat hulle wel uitgenooi was, maar almal een of ander floue ekskuus gemaak het, dat hulle nie kon teenwoordig wees nie.

Voorheen was daar een deputasie op die ander na genl. Jan Smuts, dat ek onverhoord moes terugkom en dat die klagtes teen my teruggetrek word. Nadat ek teruggekom het, onder die Smuts-regering, en bewys het dat ek geen oneerlike daad gepleeg het nie, behalwe wat genl. Smuts destyds hoogverraad genoem het, maar wat na my mening liewer verraaier van jou vyand as verraaier van jou Volk was, moes die „Nasionale" Party versigtig wees wat hulle vir my doen. Ook was

hulle skaam of bang om dâar by die herbegrafnis van genl.
ander mening of doel, sonder waarheid of eer. Dit is m.i. aan ons kerkstelsel te wyte.

Ek het die dag daar by die herbegrafnis 'n aanmerking gemaak, en gevra wat is so'n fees? Is dit 'n herdenking van die geskiedenis of is dit 'n voetbalveld? En wie is die besitters van die eiendomme van ons voorgeslag? Ek het die vraag self beantwoord: „Die Jood! Die Jood is die huidige besitter, die grootste bloedsuier van die wêreld. Ek bly daarby, hoewel die politici een en almal bang is om die Volk die waarheid te sê."

Ek het daar ook gevra of daar een van ons voormanne was wat navraag gedaan het na wat daar geword het van die vroue en kinders van die helde wat ons die dag daar herbegrawe het. Ek het gesê, as ek wegval kon hulle my bene maar daar in die duine laat lê, as hulle net my vrou en kinders opsoek en help versorg. Maar dis ook 'n skynheilige swakheid wat ons Volk aankleef, om vir oënskyn iets te doen sonder ander mening of doel, sonder waarheid of eer. Dit is m.i. aan ons kerkstelsel te wyte.

Toe ek in die Fort was het Eerw. Koekemoer elke Sondag daar 'n diens gehou. Hy vertel dan aan die jong Afrikaanse prisoniers van die heerlikheid van die Godheid en die hemel, en dat hulle nie mag woeker of steel nie, en hy het soveel te kenne gegee dat hulle maar net op hulle knieë moes staan en God bid en Hy sou jou alles gee wat jy nodig het. In die tyd wat ek daar was, het daar van die jong manne elke Sondag aan eerw. Koekemoer gevra, dat hy vir hulle tog 'n bybeltjie moes bring. Die bybeltjie het nie gekom solank as wat ek daar was nie, en daar was ook geen praktiese raad of leiding nie, alles net uit die hoë hoogte van die abstrakte.

As jy daardie jong manne so sien, en jy kyk hulle so deur, met 'n opregte Afrikaner liefde, en jy sien die fris jong Afrikaners met die hoenderspore op die rug, en jy vra wie sy vader was,—dan vind jy dat hy saam met jou op die slagveld geveg het, en baie van hulle op die slagveld gebly het. Dan kook jou bloed om te dink dat dit dieselfde Boere-Generaals is, onder wie daardie jong manne hul vaders geveg het, wat vandag aan die hoof van sake staan, met al die mag in hulle hande, maar die jong Afrikaners by klompe in die tronke laat beland deur hulle wanbestuur en gebrek aan bestuur. Hulle is nie daar omdat hulle as skelms of moordenaars gebore was nie, maar weens die druk van omstandighede. Weens gedwonge armoede en honger het hulle na die stede toegevlug, en daar is hulle verplig om dinge te doen om 'n stukkie kos in hande te kry—totdat hulle in die tronke te lande kom.

Is so'n jong man eenmaal in die tronk dan is daar geen kans meer vir hom om 'n werk te kry, of om iets te doen nie,

en hy moet sy hele lewe deurworstel in 'n ryk land waarvoor sy voorgeslag hul lewe en bloed opgeoffer het—'n verskoppeling, 'n „poor white." As die toestand so bly voortbestaan, sal ons eersdaags 'n bandiete bende van ons eie kinders in ons land hê, want hoeveel bruikbare jong Afrikaners, goed geleerd, aan wie die ouers hulle laaste sikspens gespandeer het en ook my geld geleen het, om hulle geleerd te kry, loop vandag op die strate van ons groot stede rond, of moet vir 'n hongerloon werk.

Nadat ek van die herbegrafnis af in Kaapstad teruggekom het, ontvang ek van die Kristenbond van Johannesburg 'n uitnodiging om Voorsitter van die Bond te word. Ek het die uitnodiging aangeneem. Hulle het toe ettelike boeke, waaronder die Joodse Protokol van Zion—waarvan ek uittreksels as bylae by hierdie boek opneem,—aan my gestuur. Ek het die boeke gelees en bestudeer. Ek beveel die lesing en bestudering daarvan aan by alwie die werklike vyand van ons Volk wil leer ken, namelik die Jood.

XVII.

DIE JOODSE VERBORGE HAND.

Nadat ek boeke van die Kristenbond ontvang en 'n studie van die Jood, sy geskiedenis en dade, gemaak het, het ek uitgevind wie die werklike opstokers, en wat die werklike oorsake van ons Tweede Vryheidsoorlog was. Dit is onmoontlik om alles haarfyn te gee, maar ek wil net probeer om aan te dui op watter dwaalspoor ons verkeer.

Laat ons dan by die Jameson-inval voor die jongl. oorlog begin.

Soos ek aangetoon het, was die gevoel tussen Boer en Brit baie onaangenaam, en gevoelens het hoog geloop, na die Jameson-inval. Die een het gemeen dit is die ander wat skuldig is.

Die groot oorsaak was egter die „Verborge Hand!" Daar was onrus, nieteenstaande die pogings van indiwiduele persone en verenigings om vrede tussen die twee nasies te bewerkstelstellig. Dit het duidelik geword dat al die pogings met opset op elke draai deur 'n mysterieuse invloed en verborge mag verydel werd.

Wat is dié euwel, dié verstorende mag?

Dit was die verborge hand van die Jood!

Reeds so vroeg as 1885 was hulle al besig om Suid-Afrika in hul doodsgreep vas te klou. Ek haal hier aan 'n vertaling uit „WHO WANTS WAR" (DEEL II. Bladsy 1-5).

„In 1885 het 'n nuwe element te voorskyn gekom. Die groot, ryk goudvelde van Transvaal werd ontdek. Die Jode het toegestroom na Suid-Afrika, dit was 'n ware stormloop. Die Boere, veeboere en landbouers, wat 'n afsku het in goudsoekers, awonturiers en finansiers van alle kleure, het geprobeer om hulle planne te dwarsboom en te verydel.

Aangehits deur 'n gees van hebsug sonder perk, sonder om vir iets te stuit, het hierdie Jode korrupsie en mag gebruik, menende om die skatte as geheel in te palm. Behoort die goud van die wêreld dan nie op bevel van God aan hulle nie?

„Die Jode het die Boere wat niks geweet het van ‚groot besigheid' nie, probeer opsteek teen die Britse Imperialisme en het daarin geslaag. Die gevolge was 'n bloedige oorlog van oor twee jaar, 'n oorlog, wat die Jode geweet het om onvermydelik te maak, terwyl hulle die vernaamste voordeel daaruit getrek het. In die oorlog ingetrek in alle opregtheid, was ook die meeste van die Engelse daarvan oortuig, dat hulle geveg het vir die grootheid en eenheid van die Britse Ryk, en nie om Joodse gulsigheid na goud te versadig nie.

„Conan Doyle skrywe aan Jean Corrère, korrespondent van die **Tempo**: ‚Kan jy dit glo, dat ons vir twee jaar tevrede was in die land om ons lewens te waag teneinde sekere myne te vat, wat, na alles wat ook al gebeur, nie ons s'n sal wees nie, maar die Kapitaliste s'n, wat grotendeels Jode of Duitsers of altwee is? Watter voordele sal ons in die Goudmyne hê?

„Jean Corrérre haal aan van 'n Engelse offisier, Kaptein G., wat hom te Bloemfontein gesê het: „Dit is ongetwyfeld net om goud aan 'n sekere paar finansiers te gee wat ons nou nie weet waar hulle hul skuil hou op die oomblik nie, vir wie die soldate van Groot Brittanje hierheen gekom het."

Lord Milner, toe nog Sir Alfred Milner, wat enige ding in sy vermoë gedoen het om die Afrikaners te vertoorn, deur sy onregvêrdigheid en blinde vooroordeel, verklaar in 1900:

„Ons het niks gemeenskapliks met die kapitaliste van Johannesburg nie. Ons maak oorlog teneinde Engeland se regte en belange te beskerm . . . . ."

'n Paar jaar later sit hy saam met sommige Lords en Joodse hoë finansiers soos Sir Edward David Stern, A. H. Goschen, en bo almal Sir Segismund Neumann, as lid van die Adm. Council in die Londense Joint Stock Exchange. Laasgenoemde Jood was een van die hoofopstokers van die Transvaalse oorlog.

Daar was 'n geniale fortuinsoeker, een van die mense met 'n Imperiale oog, met 'n breë uitsig, wat ver vooruit gesien het —Cecil Rhodes. Die geluk het hom na Suid-Afrika gelei, waar hy van groot dinge gedroom het. Die ontdekking van die diamantmyne het klompe klein Joodse avonturiers aangelok, daarop uit om 'n fortuin te maak, gewetensloos, voorbarig en eersugtig. Cecil Rhodes het gemeen om hulle te gebruik, en uiteindelik was dit hulle wat hom gebruik het. Danksy hulle kleinlike talente, het hulle daarin geslaag om sy genie om te draai in geld.

Baie gewild in die Kaap, op 'n goeie voet met die Afrikaners van wie Jan Hofmeyr die leier was, en laasgenoemde se vriend, het Rhodes Eerste Minister van die Kaap-kolonie geword. Sy verhouding met die Transvaal was vriendskaplik, tot die mysterieuse gebeurtenis van 1895, nl., die Jameson inval.

Dokumente wat in die blouboek wat deur die Kaapse Parlement gepubliseer is, na die inval, en in verband met die voorafgaande gebeurtenisse staan, het 'n sonderlinge lig gewerp op die bedrywighede van 'n sekere paar Jode, veral twee van hulle, wat later in Engeland hoë lui geword het. Hulle was sir Alfred Beit (gebore in Hamburg) van die firma Werner-Beit-Eckstein, wat 'n lewenslange direkteur geword het van

die de Beers (Consolidated Mines Ltd.), en sy medepligtige Lionel Philips wat in 1912 tot baronet verhoog is. Ons sal deur dié dokumente aantoon wat die werklike aandeel van die Joodse groep, Werner-Beit-Eckstein was in die gebeurtenisse wat die Jameson-inval en die oorlog voorafgegaan het. Dié twee samewerkers, Alfred Beit in Londen op die aandeelmark in 'n Engelse omgewing, en Lionel Philips, wat in S.A. gewerk het.

Op 16 Junie 1894, skrywe Philips aan Beit:

„Beste Beit,

„Natuurlik, wat ons ookal doen, moet gedoen word deur andere, maar ek glo nie dat die groot belange dit kan bybring om sake onverskilliglik te laat sloer nie. As jy Rhodes vertrou en kabel „Sien Rhodes," sal ek afreis Kaap-toe. My eie gevoel is, dat ons moet wag en sien en ons geld gebruik om die Raad (Transvaalse Volksraad) te verbeter. Die bewaarplaats kwessie, dink ek, sal in ons guns besleg word, maar dit sal £25,000 kos. Dit is voorgestel om 'n groot bedrag geld te spandeer om 'n beter Raad te bewerkstellig, maar onthou moet word dat dit deur onlangse wetgewing 'n kriminele oortreding geword het om geld op eleksies te spandeer, en die saak moet dus baie versigtig behandel word.

„Dis my ook vertel dat hy, die President, gesê het, dat hy baie kwaad is vir die Ecksteins, en dat Nellmapius die beste vriend was wat die Staat gehad het, en nou dat hy nie meer daar is nie, het sy weduwee niks, terwyl ons 'n ontsaglike fortuin uit hom gemaak het.

Lionel Philips.

Tweede brief van Philips aan Beit . . . 15 Julie 1894:

„Beste Beit,

So ewe jou kabel ontvang wat lui „moenie Rhodes sien nie, ens." waaroor ek baie bly is. Ons wil geen rusie hê nie. Ons troefkaart is 'n fonds van £10,000 tot £15,000 om die Raad te verbeter. Ongelukkig het die Kompanie nie 'n geheime diens fonds nie. Ek moet 'n weg uitdink. Ons wil self nie uitdop nie.

Lionel Philips.

Derde brief van Philips aan Beit—12 Augustus, 1894:

„Beste Beit,

Ek sal ook sien of dit nie moontlik is dat die Kompanies hulleself sal voorsien van 'n paar gewere, ens, sonder om onnodige onrus te veroorsaak of om aktiewe stappe in Pretoria uit te lok nie."

Hierdie derde brief bewys dat meer as 'n jaar voor die Jameson-inval, die Joodse sakemanne in Londen en Johannesburg al gedink het aan 'n gewapende opstand. Hierdie orga-

nisasies (Werner-Beit-Eckstein) met behulp van die Wolff-Sindikaat, het Dr. Jameson voorsien van die geld om 'n troep te vorm van ongeveer 800 man, waarmee hy Johannesburg skielik sou aanval onder die voorwendsel dat hy die „Reformers" gaan help. Die saamsweerders het Jameson belowe dat hulle 'n opstand sou verwek op die oomblik wanneer die inval gemaak word. In plaas dat hulle, hul uit die voete gemaak het, en hul aandeel weggesteek het, gaan hulle en waarsku die Boere regering dat iets aan die broei was. Soos vooruit bekend was, het die inval misluk. Behoorlik ingelig, het Alfred Beit, wat in Londen gewerk het, reeds lankal sy posisie op die Aandelebeurs verseker. Die nuus van die Jameson-inval het die Suid-Afrikaanse aandele geweldig laat val op die Londense Beurs. Die Boere het in hierdie inval 'n verraderlike stap van Engeland gesien, en die gevolg was dat daar dwarsdeur Suid-Afrika 'n wrewelige haat ontstaan het tussen diégenes van Afrikaanse en Engelse afkoms wat vir 10 jare op goeie voet saam gewoon het. Nou was die oorlog onvermydelik, en dit het dan ook vier jaar later losgebars. Dit het meer dan twee jaar geduur en het Groot Brittanje 'n geweldige opoffering van menselewens en geld gekos, buiten die morele terugslag in die oë van die wêreld.

Cecil Rhodes, beskou as medepligtige, en ook verantwoordelik vir die Jameson-inval, nieteenstaande herhaalde ontkennings nie was gedwing om sy premierskap te bedank. Gewantrou deur almal en min of meer onteer, het hy nooit weer oor die „episode" gekom nie. Vandag blyk dit, dat die dinge mooi agter sy rug gereel was deur die jode, wat alleen die voordeel daarvan getrek het. Hy wat genoem was die „Napoleon van die Kaap," en wat in werklikheid 'n geniale leier was, het na die aanvang van die oorlog gesterwe, toe hy 49 jaar oud was, en het die sake oorgelaat in die hande van 'n klas hebsugtige Jode, om enorme wins te trek uit sy ideë en sy ondernemings.

Myns insiens het Rhodes wel 'n plan gehad om die twee republieke in te palm, en éen groot Britse Staat te stig, maar die Jode het hom net uitoorlê.

Na die inval misluk het, het Lionel Philips, nieteenstaande sy versigtiheid en sy „go-betweens" in die saak betrokke geraak. Hy is gevang en verhoor. Skuldig bevind weëns deelname aan die opstand en komplot, is hy tot die dood veroordeeld, maar het eindelik daarin geslaag om daarvan af te kom deur 'n boete te betaal. In 1912 is Lionel Philips verhef tot Baron en, behang met goud, het hy die prys ontvang van die Engelse bloed wat hy grotendeels gehelp het om te vernietig op Suid-Afrikaanse bodem.

In hierdie sake word bewys die samewerking tussen

Joodse finansiers en Britse Imperialisme. Watter een het op die ou end die beste gebruik van die ander gemaak? Oënskynlik Britse Imperialisme; in werklikheid die Jood. Hierdie suksesse, die swygende medepligtigheid het hom toegelaat om terwyl hy sy rykdomme tot 'n onbedenklike mate vermeerder het, sy heerskappy oor Brittanje en die hele „Empire" te bekragtig. Die mag van die Joodse geldwese is verbasend in Londen, dikwels oorwegend, sonder publisiteit, want hy vrees die helderdag-lig. Die Engelse besittings in Afrika, is Britse grondgebied wat geplaas is onder Joodse mandaat.

Die Joodse internasionale finansiers wie se Hoofkwartiere in Londen is, het alles gewen en niks verloor nie. Engelse Afrika het 'n ware beloofdeland vir hulle geword.

So sien u wie die werklike oorsaak was van die Boereoorlog. En wat het dié oorlog gekos? 26,000 vroue en kinders, 5,000 burgers en die ontsettende aantal Engelse soldate behalwe nog al die smart, lyding en ellende; en dit net vir die Jood en sy geldgierigheid!

Ek het die oorlog deurgemaak onder 'n wanbegrip, maar nou het ek uitgevind wie agter die meeste oorloë in die wêreld sit, en ek het daardie „verborge hand" van die Jood bestudeer, en sal nou bewys wie hulle is, en hoe hulle tewerkgaan, vanaf hul stamvader Abraham tot vandag toe. Hulle is die laagste en lafhartigste ras wat daar op die wêreld bestaan. Lafhartig en leuenaars is hulle, vanaf Abraham, volgens hulle geskiedenis en dade.

XVIII.

JOODSE AFKOMS EN INVLOED IN ONS KERK.

Ons sien vandag dat ons Kristenkerke 'n „Vereniging van Jode en Kristene" gestig het, waarvan die Moderator van die Transvaalse kerk onder-Voorsitter is, en waar sy vrou en ander predikante van die Ned. Geref. Kerk aan behoort.

Die doel van die Vereniging is (hul eie woorde):

„om die goeie verstandhouding tussen Jode en nie-Jode te handhaaf en te bevorder, en om kennis te versprei insake die faktore (maatskappelike, ekonomiese en andere) wat tot wrywing lei".

Om te bewys wie die Jood is en dat hy 'n lafaard en 'n leuenaar gebore is, moet ons hom by sy stam vat namelik by Abraham. Ons sien in Gen. 12 van vers 10 tot 20, van welke maaksel hierdie Jood was. Hy gaan selfs so ver om sy vrou te sê, sy moet sê dat sy nie sy vrou is nie, maar sy suster. Farao het haar tot bysit geneem. God het hom gestraf deur Abraham se leuens. Hierdie soort ding het ek in Johannesburg gesien. Jode wat in Europa getroud was, het hulle vroue hierheen gebring om in ontughuise vir hulle geld te verdien. Dieselfde lae daad het Abraham ten tweede male gepleeg, soos ons sien in Gen. 20 vers 2 teenoor Abimeleg.

Die Jood is onassimileerbaar met ander nasies, want Abraham het „as vreemdeling verkeer", soos in die aangehaalde hoofstukke gesê word. Selfs Izak se vrou moes uit sy eie nasie en huis kom.

Vol bedrog, want dis niks anders nie, vind ons Jakob en Esau se bedrog weer, toe Esau sy eersgeboortereg verkoop.

Laat ons Izak neem. Volgens Gen. 26, 7—10, het hy Rebekka ook as sy suster voorgestel en weer wou hy onheil op Abimeleg bring, wat in vrede met hulle gelewe het en wie se goedheid hulle geniet het.

Izak sê self in vers 35 hoe Jakob met bedrog gekom het en die seën gesteel het. So steel hulle deur bedrog nou vandag ons volk se eersgeboortereg, onder die voorwendsel dat hulle God hulle dit toeken net soos Jacob die naam van God as getuie genoem het—wat 'n leuen was.

Tydens die regering van Totmes III het Israel 'n periode van verdrukking ondergaan soos nog nooit tevore nie, Moses se vlug na Midian, toe Totmes na Hatshepsut se dood die regering op hom geneem het, is al bewys dat hy die Israeliete nie gunstig gesind was nie. Totmes III word dikwels die grootste van die Farao's genoem, veral omdat hy nie minder as sewentien groot veldtogte onderneem het na Palestina en

Sirië nie. Op daardie togte het hy gewoonlik die stede en verskansings vernietig en die volkere aan sy oorheersing onderwerp. Beskrywings van baie van hierdie veldtogte word vandag nog in die vorm van spykerskrif op ou tempel- en paleismure in Egipte gevind. Tydens Moses se leeftyd toe hy veiligheid in Midian gesoek het, was Totmes III in die werklikheid besig om dieselfde nasies teen wie Josua later moes optrek, aan Egiptiese heerskappy te onderwerp. Die gedagte is selfs uitgespreek dat hierdie strooptogte van die Egiptiese vors deur die Here bestem was om die verdediging van die Beloofde Land teen die manskappe van Josua swakker te maak. Is dit nie moontlik dat Totmes se vernietigende roede daardie Kanaänitiese volkere geweldig moes verswak het en die weg vir Josua in meer as een opsig oopgemaak het nie? Professor Garstang bring in hierdie verband die volgende tekste onder ons aandag:

„Ek sal my skrik voor jou uitstuur en elke volk by wie jy kom, in verwarring bring. En Ek sal al jou vyande vir jou laat vlug. Ook sal ek perdebye voor jou uitstuur; dié sal die Hewiete, Kanaäniete en ander volke verdryf."

Ons ken die geskiedenis van Jacob en Laban, hoe Jacob later die besitter was van die meeste vee en moes wegtrek, hoe hy met sy vrou stilletjies ontvlug het, hoe Rachel haar vader se afgod gesteel het.—Uit hierdie verdraaide geslag is die Jode voorgekom.

Daar is Josef, wat sy broers by Faroa voorgestel het. Hulle wou in die land woon maar as vreemdelinge (Gen. 47 : 4) en hulle het die beste deel gekry.

As ons daarop wil ingaan, sal ons vind dat dwarsdeur die Bybel hulle altyd daarop uit was om te bedrieg en te vervolg soos die seuns van Jacob gemaak het met die Segimiete.

As ons Moses se wette deurgaan, sal ons sien hoe hy bedrog, omkopery, valsheid, ens., belet; en dit is op bevel van God, soos in Eksodus, Leviticus en Deut. uiteen gesit is.

Lees die vervloekinge in Deut. 28, en sien of dit nie vandag die geval is met die Jode nie. Tref Gods oordeel hulle nie?

Oral waar die Jood gewoon het, sien ons dat die volk hulle gesê het: Vat julle goed en trek weg. Net die Egiptenare wou hulle uitroei.

Daar is Dawid se oneerlikheid om 'n ander se vrou te kry. Sy eie seuns hul bedrog. So vind ons die bedrog dwarsdeur, tot by Kristus se kruisiging.

Selfs Kristus sê in Joh. 8—44: „Julle vader is die duiwel

en was 'n mense-moordenaar, ens." Is die Jood vandag anders dan in daardie dae van Moses en voor, ja, selfs na, Kristus?

En nou vind ons dat ons kerke en Staatsmanne, wat in die een verlosser glo, waaraan die Jood nie glo nie, diegene teenwerk wat wil bewys wat die Jood werklik is. Die Jood het sy houvas reeds op die Ned. Geref. Kerk gekry, selfs Joodse predikante dien in ons kerk. Die Kristen word 'n „euwel"! (Kommissie van die Kaapse Kerk in die „Sending onder Israel".)

Toe Saul die Amalikiete moes uitroei, was dit na die Jode se moordlus. Hulle moes Moab uitroei! Vandag is die Jode **besig om ons as Kristene uit te roei** deur ons eie Kerk daarvoor te gebruik. Ons moet ons eie lewe en bestaan verdedig. Dit is nie 'n Joodse kwessie nie, maar 'n kwessie van eie bestaan—vir eeue 'n kwessie van Kristus of Satan.

Die Jood het gevind dat die geloof 'n sterk saak is, en as hy die geloof kan ondermyn verswak hy die Volk. Wat het hulle in die verlede gedoen met die Kerk? Ons weet hoe hulle die Kristene vervolg het.

Hulle het die Roomse kerk ingegaan as priesters en monnikke om dit van binne te ondermyn.

Onlangs het 'n Jood op 'n vergadering van Jode verklaar (volgens die „Catholic Gazette"): „Die Kristene in hulle onkunde het 'n makliker prooi geword as wat ons verwag het. 'n Mens verwag meer praktiese kennis en algemene kennis, maar hulle is niks naders dan 'n klomp skape nie. Laat hulle vet word op ons velde, en hulle sal waardige slagvee word vir ons toekomstige kring van die wêreld".

Dieselfde blad sê: „Martin Luther het geswig vir ons invloed, en die invloed van Joodse vriende en weer deur Joodse mag, met Joodse geld het hy in sy sameswering teen die Katolieke kerk geslaag".

„Kalvyn was een van ons kinders, hy was van Joodse afkoms, en is deur die Joodse mag aangemoedig met Joodse geld om 'n standpunt vir die Hervorming op te stel." Die Jood het dit gedoen nie tot beswil van die Kristen nie, maar om die Kristen op 'n vreedsame wyse ten onder te bring. Daarom word die Kalvinistiese Bond aangemoedig, en bestaan daar geen Lutherse Bond nie.

So sien ons dat die Jood die vader van die Hervorming was, en vandag is hy nog steeds besig om ons geloof en ons kerke te hervorm na sy wil en smaak, en ons predikante gaan daarmee saam onder die dekmantel van Kristelike „verdraagsaamheid".

Het die Jode hierdie verdraagsaamheid getoon aan Gods afgesante, die profete?

Hulle wou selfs Jeremia om die lewe bring. Kristus het hulle gekruisig, en vandag is hulle skielik so erg begaan oor „Kristelike verdraagsaamheid". Hulle skreeu om hulp en al die tyd is dit hulle wat die Kristen verwurg.

Martin Luther was 'n sterk man, en het hom nie laat lei soos hulle wou nie, en hy het hulle leer ken en gesien wie die Jode is. Hy het sy vriende, die Jode, in die begin nie geken nie, maar toe hy uitgevind het wie hulle is, het hy hulle baie goed geken en getuig van hulle as volg:

MARTIN LUTHER: (A.D. 1483-1546) „Hoe lief het die Jode nie die boek van Esther, wat so paslik is by hul bloeddorstige, wraaksugtige en moorddadige welluste en hoop. Die son het nog nooit op so'n bloeddorstige en wraaksugtige nasie geskyn nie, wat hul self verbeel die uitverkore nasie te wees, sodat hulle die heiden kan vermoor en verwurg.

„Geen volk onder die son is so gulsig soos hulle was en sal wees, soos 'n mens kan sien aan hulle vervloekte afpersing en woekerwinste. Hulle stel hulself tevrede, dat wanneer hul verlosser kom, hy al die goud en silwer van die wêreld sal bymekaarmaak en tussen hulle verdeel.

„My raad is dat mens hulle sinagoges moet verbrand. Wat nie wil brand nie moet met grond bedek word sodat niks daarvan gesien kan word nie . . . 'n Mens moet al hul gebedeboeke vernietig, asook afskrifte van die Talmud, waarin hulle hierdie ongoddelikheid leer.

„Jong Jode en Jodinne moet die hark, byl, graaf, jaagbesem en spinwiel gegee word, sodat hulle hul brood kan verdien met die sweet van hul neuse."

MOHAMMED: (A.D. 571-632)—Dit is vir my onverstaanbaar waarom 'n mens nie lankal hierdie dooduitademende diere verdrywe het nie. Maak 'n mens nie onmiddellik mensvretende diere dood nie, al het hulle 'n menslike gedaante? Is die Jode iets anders dan die verslinders van mense?

ST. JUSTIN: (AD 166) het gesê: „Die Jode het agter al die vervolging van die Kristene gesit. Hulle het deur die land gedwaal, en versprei haat oral, en ondermyn die Kristen geloof."

TERTALLION): (AD 150—230), „Die Jode het die broeiplek gemaak van elke onkristelike aksie of daad."

ST. THOMAS AQUINAS: (AD 1227—1274) skrywe „Die Jode moet nie toegelaat word om te behou wat hulle van ander deur afpersing geneem het nie. Dit sal beter wees as hulle gedwing word om te werk en hul lewe verdien i.p.v. dat hulle niks doen maar tog nog geldgieriger word."

DIODORUS (B.C. 30 A.D. 20) het gesê: „Die vriende van Koning Anteochus (BC 175—163) het by hom aanbeveel

dat hy die Jode uit sy land moet jae want hulle meng nie met ander nie, en beskou elkeen as hul vyand."

SENECA (BC4—AD65) sê: „Die gewoontes van hierdie vervloekte mense het só sterk geword dat hulle deur al die lande versprei het. Die oorwonne het hul wette op die oorwinnaars afgedruk."

TACITUS: (AD 55—120) sê: „Meeste van die skrywers stem ooreen dat as gevolg van die uitbreek van 'n verpestende siekte in Egipte is Koning Bocelonis beveel deur sy waarsêer om sy koninkryk te suiwer en om die melaatses in 'n ander land in te jae, aangesien hulle 'n ras is wat deur die Gode en mense gehaat word. . . Om die mense onder sy beheer te hou het Moses hulle nieuwe wette gegee alles is veragtelik vir hulle wat heilig vir ons is, aan hulle word toegelaat dit wat afsku in ons verwek."

PAUS CLEMENT (AD 1605): Die hele wêreld ly onder die afpersing en woekerwinste van die Jood, hul monopolie en hulle bedrog. Hulle het baie ongelukkige mense tot 'n staat van armoede gebring, veral boere, werkende klas mense en die baie arm man.

VOLTAIRE: (AD 1694—1778) skrywe: „Die Jode is niks anders dan 'n onnosele barbaarse nasie, wat vir 'n lang tyd die gemeenste geldgierigheid met die afskuwelikste bygeloof en onuitleesbare haat van alle mense verenig, en nog word hulle geduld en verryk deur die mensdom."

MARIA THERESA, KONINGIN VAN OOSTENRYK (AD 1777) skryf: Ek weet van geen moeiliker pes vir 'n Staat dan hierdie nasie, wat die mense tot 'n staat van armoede bring deur hulle bedrog, afpersing en finansiële kontrakte, en wat alle soorte van onheilige praktyke bewerk, wat eerlike mense met afsku sal vervul.

BENJAMIN FRANKLIN: Charles Pickney, 'n boer van die „Verenigde State Konstitusie" het 'n dagboek gehou van die Konvensie konferensie, en noteer die volgende van Benjamin Franklin:

„In welke land ook al waar Jode in groot getalle gaan bly het, het hulle die land se morele status verlaag, die handelseenheid verlaag, hulself regeer en het nêrens geassimileer nie, het die Kristelike geloof bespot en geprobeer om dit te ondermyn, 'n staat binne 'n staat opgerig en as hul teengegaan word, het hulle geprobeer om die land finansieel dood te wurg. As u hulle nie uit hierdie land hou nie, sal hulle in minder as 200 jaar in sulke groot getalle toestroom dat hulle die vorming van 'n regering sal beheers en die land verslind. As u hulle nie uitsluit nie, sal ons nakomelinge in minder as 200 jaar op die lande werk om hulle te voorsien, terwyl hulle in die banke sit

en hul handel drywe. Ek waarsku u, as u nie die Jode vir altyd uitsluit nie, sal u kinders u in u graf vervloek. Jode is Asiate . . . hulle sal nooit iets anders wees nie."

Wat gebeur vandag in die land van die „Almagtige Dollar"? Presies wat Franklin daar voorspel het. En hulle is hard besig, die Jode, om die morsigheid wat hulle in die Verenigde State se maatskappelike lewe gebring het in ons Unie oor te plant. Onderstaande druk ek letterlik oor uit die Johannesburgse „Sunday Times" van die 29e Oktober 1938:

Just received from the United States, this photograph shows the favourites for the "swing" dancing championship of California enjoying a work-out before the contest.

"JITTERBUGS" GO CRAZY.

GIRLS STRIPPED BY MUSIC-MAD SWINGSTERS.

(From our own correspondent.)

Boston, Saturday.

TWO HUNDRED "jitterbugs"—swing music fans—at a

giant party in Boston, Massachusetts, went music mad to the strains of two famous bands.

Running wild among 28,000 guests, swing-crazed couples threw themselves to the floor and squirmed like snakes. Girls' clothes were ripped off, and doctors who were called in by the police dashed water over them to end their hysteria.

While the bands of Benny Goodman and Rudy Vallee whipped them into a jazzy fury, some women dancers leaped on their partners' shoulders and wriggled their bodies to the beat of drums.

The authorities were alarmed and ordered the music to end. As soon as Benny Goodman struck up again the mob of „jitterbugs" charged the band, imperilling the players and their £2,000 instruments.

"No more music until you get back," yelled Goodman through a megaphone.

Several calmer dancers fainted from shock when a youth seized his partner, swung her round and round, and then hurled her on to her stomach, making her spin like a top.

Scores of dancers, according to the „Daily Mirror's" Massachusetts correspondent, wept, and after a "swing" competition one husky male prizewinner sobbed hysterically.

Now ten couples are completely exhausted and under the care of doctors. "It will take some months to get over this," a leading nerve specialist declared."

NAPOLEON . (AD 1808) skrywe aan sy broer Jerôme : „Ek het besluit om die Jode te verbeter, maar ek wil nie meer van hulle in my koninkryk hê nie . . . Werklik, ek het my uiterste bes gedoen om my veragting aan die vuilste nasie op aarde te toon."

GENERAL GRANT (1851) : In die Amerikaanse Burgeroorlog het Grant se bevel No. 11 as volg gelui : „Die Jode is 'n klas mense wat elke handelsregulasie verbreek wat opgestel is deur die Departement van Finansies, en ook die Departement se orders, en word hiermee verban uit die Departemente binne 24 uur op ontvangs van die bevel.

PAUL KRUGER : President van die Transvaal ; sprekende op die Markplein te Johannesburg, in Februarie 1899, het verklaar : „As dit moontlik was om die Jode monopoliste met sak en pak uit die land te gooi, sonder om in oorlog te geraak met Engeland, dan sou die probleem van ewigdurende vrede in Suid-Afrika opgelos wees.

XIX.

DIE JOODSE GELOOF.

Een van die wonderlikste dinge in Suid-Afrika, wat algemeen geneem word as 'n Kristenland, is die feit dat elkeen, wie ook al wil, kan die Kristen geloof van welke aard ook al, teenwerk en vernietig. 'n Persoon kan bladsye in die koerante skrywe teen Kristen-volke, Kristen-kerke en die kristelike geloof beklad, verkleineer en bespot. Kritiek kan uitgeoefen word op Ministers, kristen-predikante, priesters, die Bybel, die naam van Kristus, en selde of ooit word iets daarteen gesê deur enige kristen. Niemand verbied die skrywer of spreker nie.

Maar laat iemand die durf hê oor die Joodse geloof of net sy naam te noem, laat iemand die Joodse geloof veroordeel en daar volg so'n bohaai oor vervolging en onverdraagsaamheid dat die persoon wat die moed had om te sê „Jood" gelukkig is as hy met sy lewe daarvan afkom. Wat nog onverstaanbaarder is, is die feit dat die Jood toegelaat word om sy volle kontrole oor die pers in werking te bring, om haat en nyd te saai teen enige kristen-nasie wat die moed het om internasionale Joodse kontrole te beveg.

Die hele rede vir die bohaai is omdat die Jode bang is, want hulle weet dat sodra die Kristen die ware feite besef oor sy sogenaamde geloof, die kristene natuurlik hulself beskerm en die Jode word dan as kriminele misdadigers behandel.

Wat is nou die Joodse geloof ?

Ek haal aan uit "Why are Jews persecuted for their Religion"? uitgegee deur die „American Publishing Society", Bus 103, Brementon, Washington. Die skrywer daarvan daag enige Jood uit om te bewys dat wat hier volg nie die reine waarheid is nie. (Let op : „Goy" beteken in hulle brabbeltaal : „nie-Jood". „Goyim" is die meervoud van die Talmud, volgens ou bybel, „heiden") :—

Die leerstellinge van die Talmud is baie belangriker as die leer van Moses, en staan bo alle ander wette." **Rabbi Ismael.**

Rabbi Chamber et al.

„Die besprekinge van die Talmud is die woorde van die lewende God. Jehowa self vra die opinie van die rabbies op aarde as daar moeilike sake in die hemel voorkom."

Rabbi Menachem Commentary on Fifth Book.

„Jehowa self bestudeer die Talmud staande in die hemel, so'n respek het hy vir die boek". **(Tract Mechilla).**

Elke Goy wat die Talmud bestudeer, en elke Jood wat hom help, behoort te sterf". **Sanhedrin 59a. Aboda Zora 8-6 Szagiga 13.**

„Om enigiets aan die Goy omtrent ons geloof te sê en te openbaar, staan gelyk aan die moord op alle Jode, want as die Goyim weet wat ons leer aangaande hulle sal hulle ons koelbloedig vermoor". **Libbre. David. 37.**

„As 'n Jood gevra word om 'n uitleg te gee oor enige van ons Rabonniese boeke moet hy 'n valse uitleg gee. Wie ooit die bevel verbreek en verontagsaam sal doodgemaak word." **Libbre David 37.**

„'n Jood moet 'n valse eed neem as die Goyim hom vra of ons boeke iets van hulle bevat." **„Szaslotho-Utszabot, The Book of Jore Dia 17.**

„Die Jode is menselike wesens, maar die nasies van die wêreld is beeste en diere".—**Baba Micia 114,6.**

„'n Kristen meisie van 3 jaar en een maand kan verkrag en onteer word."—**Aboda Sarah 37a.**

„'n Jood mag nie 'n Jodin mishandel en misbruik in haar ongeloof".—**Maimonides Jak, Chasaka 2 : 2.**

„As 'n Goy 'n Goy doodmaak, is hy skuldig en verantwoordelik, maar as 'n Jood 'n Goy doodmaak is hy nie skuldig nie." **Tosefta Aboda Zora 8:5.**

„Dit is veroorloof om 'n Joodse verklapper enige plek te dood. Dit word selfs toegelaat om hom te dood voordat hy verklap het."—**Sulchan Aruch, Closzen Hamiszpat 338.**

„Jy mag jou naaste nie leed aandoen (volgens die Bybel) maar dit sê nie dat jy nie die Goy mag vernietig nie". **Mishna Sanhedrin : 57.**

„'n Jood mag 'n Goy besteel ; dit is, hy mag hom bedrieg met 'n bewys of rekening as hy dink die Goy sal dit nie agter kom nie".—**Sulchan, Aruch Choszen Hamiszpak 384.**

„Wanneer 'n Goy 'n Jood as getuie wil hê in 'n hof en die Jood kan regverdige getuienis aflê, dan word hy verbied om dit te doen ; maar as 'n Jood 'n Jood nodig het, as getuie in 'n soortgelyke saak teen 'n Goy, dan mag hy dit doen." **Schulchan, Aruch, Choszen Hamiszpat 28, Art. 3 en 4.**

,Diegene wat nie Torah en die profete bely nie, moet gedood word. Wie die mag het om hulle te dood, laat hulle hul opelik met die swaard dood. Indien nie, gebruik lis, totdat hulle verwyder is."—**Schulchan Aruch, Choszen Hamiszpat. 425—5.**

„Hoe moet die woord „diefstal" verklaar word ? 'n Goy is verbied om te steel, roof, of om meisies as slawe te neem, ens., van 'n ander Goy of Jood ; maar 'n Jood is nie verbied om die dinge aan 'n Goy te doen nie."—**Tosefta Aboda Zora VIII 5.**

„Alle eiendom van ander nasies behoort aan die Jode,

wat dus geregtig is om dit te gryp sonder enige gewetensbeswaar—'n ortodokse Jood is nie gebind om welvoeglikheid teenoor ander persone en nasies te betrag nie. Hy mag teenstrydig handel sover moraliteit betref, as dit tot tot sy voordeel strek of die Jode in die algemeen." **Schulchan Aruch Chos. Ham. 348.**

Hier is die Joodse Gebed. Die berugte „Kol Nidre". Ek vertaal :—

„Hy wat begerig is dat sy eed en gelofte geen waarde of mag sal besit nie, moet aan die begin van die Jaar opstaan en sê ‚Alle geloftes en ede wat ek gedurende die Jaar sal maak sal van geen krag wees nie'."

In 1919 verskyn die volle „Gebed" uitgegee deur die Hebrew Publishing Company, New York :

„Alle geloftes, verpligtinge, ede, vervloekinge, beloftes van alle soorte, wat ons belowe, toegewy, gesweer of onsself aan gebind het sal ons vanaf hierdie dag van boete doen (of versoening tot die volgende versoendag op welke koms ons in alle geluk hoop) vooraf berou hê van dit alles. Hulle sal beskou word as vrygestel, vergewe, nietig verklaar, ongeldig en sonder gevolge, hulle sal beskou word as nie bindend nie, sonder mag, die geloftes sal nie gereken word as geloftes nie, die verpligtinge sal nie verpligtend wees nie, nog minder die ede beskou word as ede."

Vir verdere studie van die Joodse geloof verwys ek na „Father of Lies" M.C.P. Publication, 93 Chancery Lane, London W.C.2.

XX.

DIE VERBORGE HAND.

Om te sien wie die „Verborge Hand" is, moet ons weer teruggaan na die Protokolle van die „Geleerde Oues van Zion" (wat agter in die boek te vinde is).

Ek haal maar net so hier en daar aan uit die Protokolle. Dis is onmoontlik om op elke deel daarvan in te gaan. As u egter self die Protokolle lees en bestudeer, en vergelyk by ons toestande vandag, sal u wel sien hoe dit inpas.

Nie alleen Suid-Afrika nie, maar die hele wêreld is in 'n groot moeilikheid. Alles gaan verkeerd. Dit skyn asof daar 'n blinde mag, die noodlot, is, wat alles in die war stuur. Wat is hierdie mysterieuse mag ?

Dis die mag van die Jodedom ; die „Verborge Hand". Welke grond het ek om hierdie bewering en aanklag te maak en te glo ?

Die antwoord is by der hand. Op die gesag van die leiers van die Sionisme self.

Hierdie selfbeskuldiging en klagtes is alles vervat in die „Protokolle" van die „Geleerde Oues van Zion".

Gestel nou dat as u hierdie „Protokolle" klaar gelees het, en u sien die Jode bestempel dit is vals, wat sal u doen ? Gaan u hulle van die hand wys as vals en die Joodse ontkenning aanneem, soos so baie van ons politici doen ? Onmoontlik ! U gaan ondersoek wat is die waarheid, en of hierdie „Protokolle" in die praktyk ook uitgevoer word.

Gestel hulle is 'n verdigsel, hoe kon die opsteller die Groot Oorlog voorspel het ? Indien hulle vals is, waarom het die Jode alles in hulle mag gedoen om dit vernietig te kry ?

Al wat u moet doen, geagte leser, is om te kyk wat tot hiertoe gebeur het, en vandag nog in die wêreld gebeur, en dit te vergelyk met u eie toestand en wat u lees in die „Protokolle".

Henry Ford het jare gelede gesê : „Al wat ek omtrent die „Protokolle' wil sê is dat hulle inpas by omstandighede vandag. Hulle is 16 jaar bekend en het presies aangepas by die wêreldtoestande tot nou toe. Hulle pas nou ook nog."

Die Jode kontroleer vandag een of meer van alle publisiteits-kanale in alle lande van die wêreld, behalwe Duitsland en Italië. Die daelikse pers, die draadloos, die teaters, bioskope en nuusagentskappe ; waarmee hulle die publiek se opinie deur die publikasie van vals, verdraaide nuus en leuns, deur ophitsende taal, verkrag, en hulle uitsig op sake verblind.

Ek sal nou probeer om sommige van die „Protokolle" in kort aan te haal en te verduidelik en by ons toestande te vergelyk.

Protokol No. 1 : Hier word drie dinge aangehaal :

(a) Die Jode werk op 'n eeue oue uitgewerkte plan.

(b) Openbaring van die onnoselheid van die Kristen wat die werking van die **plan** nie alleen moontlik **maak** nie maar ook kinderspel gemaak het.

(c) Aard van die regering wat die Jode sal instel nadat hulle **plan** geslaag het, en hulle die wêreld regeer.

2. Met betrekking tot die **plan** sê Potokol No. 1 : „Voorons is 'n plan waarvan ons nie mag afwyk **nie sonder dat ons** die risiko loop dat al ons arbeid van eeue tot niet sal gaan."

Potokol No. 13 refereer daarna in die woorde : „Wie sal ooit agterdog hê dat ons al die tyd gewerk het volgens 'n vasgestelde **plan,** wat niemand ook aan kon dink in die loop van jare nie. Hierdie woorde is gespreek in 1897. Maar in 1905 is die **plan** openbaar gemaak en gepubliseer, en die geheim van eeue ontbloot.

3. Die onnoselheid van die kristen. Protokol No. 1 verduidelik watter groot fout die kristene gemaak het toe hulle toegelaat het dat die aristokrasie ondermyn en vervang word deur demokrasie. Dit is gekkerny om te dink dat 'n stabiele regering kon bestaan op sulke idees soos vryheid, gelykheid en broederskap, en 'n hele boel „indiwuduele regte." Toe hulle die massa in die plek van die aristokrasie geplaas het, het hulle hul eie graf gegrawe, omrede, soos die Jode verduidelik : die ou aristokrasie was die klas wat die énigste verdediging was wat die massa teen ons Jode had. Op die puinhoop van hulle aristokrasie het ons ons eie aristokrasie van die geld gebou. Die kwalifikasie van ons aristokrasie is rykdom, en die distribusie daarvan is in ons hande."

4. Tereg meld Protokel No. 1 van die onbevoegdheid van die mense om hul self deur liberalisme te regeer. Liberalisme is Koyl se woord vir demokrasie. Gaan oud-Minister Hofmeyr nie 'n Liberale Party stig nie, en wie is sy maters?

„Die massa het geen verstand vir die hoër politiek nie. Hoe skrander hulle in ander sake mag wees, weet hulle niks van egte politiek waarop 'n stabiele regering gebou kan word nie. Die massa is 'n blinde en onredelike mag, wat hierdie kant-toe en daardie kant-toe gestoot kan word deur enige opstoker. Die blinde kan nie die blinde lei sonder hulle in die afgrond te stort nie. 'n Nasie aan homself oorgelaat, dit is te sê, aan die verwaande deugniete in hulle midde, sal homself ruineer deur party geskille, deur die najaag van mag, eer en posisie en die onreelmatighede wat dit mee bring."

Sover die party geskille aanbetref, wil ek hier net daarop wys dat Suid-Afrika vyftien verskillende politieke partye en partytjies het. Dit is buiten die bonde, vereniginge, assosiasies en dergelike meer.

„Inwendige verskil van hierdie soort bring die Staat onder die mag, die verborge mag van 'n uitwendige vyand. En dit is wat ons (Jode) is. As dit eenmaal in ons mag geval het, is dit onherstelbaar verlore. Ons regeer dit deur die despotiese mag van die **kapitaal** wat geheel en al in ons hande is. Die verslapte leisels word dadelik opgeneem deur 'n nuwe hand, ONS HAND."

5. Al die tyd weet die verwaande paddestoel politici onder die massa, waar hulle rond vroetel in die moeras van liberalisme, nie eers dat hulle die leisels laat val het nie, of dat iemand anders dit opgetel het nie. Dit is deels te wyte aan **hulle eie onnoselheid** en deels aan die geslepenheid van die Jode om onsigbaar te bly."

Protokol No. 4 sê oor hierdie saak :

„Wie is in staat om 'n onsigbare mag omver te werp? En dit is presies wat ONS mag is."

In Protokol No. 1 verduidelik die Rabbi hoe Jode die fondament van kristelike liberalisme gelê het. Hy sê :

„Ons was die eerste om die woorde Vryheid, Gelykheid en Broederskap onder die massa te verkondig. Die onnosel kristen papagaaie het dadelik op die aas toegeval en daarmee weggevlieg, en ook terselfdertyd die welsyn van die wêreld weggeneem."

Hy sê verder :

„Hierdie eiewys kristen was te dom om in te sien dat daar geen gelykheid is nie en daar kan geen broederskap wees nie" (menende natuurlik die Vryheid soos verstaan word deur die sosialiste en kommuniste ; vryheid om jou eie land te verwoes). „Die natuur het verskil gemaak in verstandelike vermoë. En al die tyd het die aanloklike woorde soos vryheid, gelykheid, ens., soos kankerwurms aan hul brein gevreet, en aan die bestaan van die kristen wêreld en oral 'n einde gebring aan vrede en solidariteit, en die fondamente van die kristen state verwoes."

Hierdie woorde, in 1897 geuiter, beskrywe presies ons posisie vandag. En tog bly die pappagaaie, soos hulle genoem word, blind vir die gevolge wat vryheid, gelykheid en broederskap gebring het. Hulle sê : „Behou die wêreld vir die demokrasie." So slinks word hulle heen en weer deur die verborge hand **gestuur.**

7. Nou vergelyk hy die warboel van 'n wêreldtoestand onder kristen beheer, met die Joodse regering as hulle die

wêreld regeer. Hy sê: „Dit is alleenlik onder 'n despotiese heerser dat 'n redelike regeringstelsel opgestel kan word sonder absolute despotisme kan daar geen standvastige beskawing bestaan nie."

Die Jode verlang dus 'n despotiese regering, maar alleenlik wanneer uitgevoer deur hulself soos in Rusland vandag. As dit deur 'n kristen land uitgevoer word soos in Italië en Duitsland dan is dit 'n vervloeking vir hulle.

8. Protokol No. 1 sê verder, dat die Jode 'n politiek van skyn voorstaan. Ons vestig ons hoop op 'n mag van „maak glo." Mag alleen is die oorwinnaar in politieke sake, maar dit moet toegepas word op 'n beskeie, bedekte manier, byna onsigbaar, deur staatsmanne van groot bekwaamheid. Ons mag ook nie stuit vir omkopery nie, bedrog en vervalsing wanneer dit nodig is om ons sake te bevorder. Dit help nie om moreel te nougeset te wees in die sake nie. Die heerser wat probeer om alles op 'n hoë sedelike nougesetheid en beginsels te regeer, is in 'n wankelbare posisie."

Dit is die geval onder Joodse-invloed maar dit sal nie die geval wees as die Joodse burgery verwyder word nie.

—o—

XXI.

PROTOKOL NO. 2.

Hierdie Protokol handel uitsluitlik oor:—

(1) Oorlog.
(2) Die onbevoegdheid van kristen administrateurs (regeerders).
(3) Die pers.

Ek sal oorlog behandel as ons by Protokol No. 17 kom.
Aangaande die administrateur sê hulle:

„Ons sal hulle kies van uit die midde van die publiek, maar veral met betrekking tot hul bevoegdheid van slaafse gehoorsaamheid. Hulle sal nie manne wees wat opgelei is in die kuns van regering nie, en daarom sal hulle maklik 'n deel van ons spel word. Hulle sal soos botter wees in die hande van ons manne van verstand en geleerdheid, manne wat ons spesiaal vanaf hulle jeug opgelei het in die vertakkinge van die regering. Hierdie manne trek die toue, in die geheim, agter die kristen regeerders en stuur hul verstand in die rigting wat ons wil hê."

Soos reeds aangehaal in Protokol No. 1 „Die kristene is onbewus van die feit dat hulle die leisels van regering laat val

het, hulle verbeel hulle dat hulle nog steeds deur hulle eie inisiatief regeer. Maar dit is nie die geval nie, hulle word gelei deur 'n onsigbare hand wat meer as een manier het om hulle te dwing om sonder enige lawaai in 'n sekere rigting te gaan."

Nou die pers: Protokol No. 2 sê:

„In die hande van die State is daar 'n mag wat sterk is, dit kan die sienswyse van die massa vorm, dit is die pers. Maar die kristene het nie geweet hoe om daarvan gebruik te maak nie, en dit het in ons hande geval. Deur die pers het ons die mag gekry om die publiek te beïnvloed terwyl ons self in die skadu bly. Dank sy die pers waardeur ons die goud in ons hande gekry het."

Protokol 7 voeg daar by: „Met die pers in ons hande, was ons in staat om die openbare mening so te vorm dat ons daardeur regerings gedwing het om in die rigting te werk wat ons graag wil hê. Die pers uitgesonderd 'n paar organe, wat nie die moeite werd is om ons oor te bekommer nie, is alreeds sedert 1897 geheel en al in ons hande."

Protokol No. 12 sê: „G'n aankondiging sal in die pers verskyn sonder ons beheer nie. Dit is al verkry (1897) deur ons, aangesien die nuusagentskappe alleen publisiteit gee aan daardie berigte wat ons toelaat om publiek gemaak te word."

Bewys hiervan is die volgende: Onlangs het ek oor 'n Joodse rabbi se „vredesbrug" geskrywe, en die woorde van Kristus, Mohammed, Luther en Pres. Kruger aangehaal. Die publikasie is geweier en dit is wat ons Nasionale koerante sê:

„In hierdie brief word die Joodse ras as ras beledig, en hoewel ons blad 'n beleid voorstaan van „Afrikaners staan bymekaar," is ons nie daarvoor dat die Jode as ras beledig word nie. U brief druis dus in teen die beleid van ons blad."

Dit is maar een geval.

Daarna het ek weer 'n artikel geskrywe oor die „Jode en Kristen vereniging" en weer Kristus se woorde aangehaal uit Joh. 8 : 44. Hierdie brief is ook geweier. (Sien bylae Briewe van koerante aan Jode).

(Nie Plek in rapport mits Jood uitgemaak word nie, sien

—o—

XXII.

PROTOKOL NO. 3.

Hierdie is 'n baie vername Protokol, alhoewel dit maar die derde is van 'n reeks van 24, voorspel dit die finale oor-

winning oor die kristen-wereld, en som daarin op die metode wat daartoe gebruik moet word.

Dit bevat die volgende punte :

(i) Joodse inmenging in die masjinerie van die kristen regerings sodat dit nooit behoorlik kan funksioneer nie.

(ii) Die ophitsing van onverdraagsaamheid tussen die verskillende staatspartye, sodat hulle nooit kan koöpereer vir die goed en beswil van die Staat nie.

(iii) Die opsetlike beleid van uithongering van die werkende klasse, en sodoende hulle toorn so aan te wakker dat dit op 'n rewolusie uitloop.

(iv) Die finale ineenstorting.

(v) Die Franse rewolusie.

(vi) Die gebruik wat die Jood maak van sosialiste, anarkiste en kommuniste. Die Protokol sê :

„Die konstitusies wat die kristene opgestel het, kan nie meer lank staande bly nie. Ons het hulle van hul ewewig af, sodat hulle aanhoudend slinger totdat hulle die spil waarop hulle draai deurgedraai het. Die Kristene is onder die verkeerde indruk dat hulle die regering-stelsel goed en stewig gemaak het, maar toe ons 'n onbeweeglike hindernis ingegooi het, nl. onsself, tussen die versiende soewereine mag en die blinde mag, van die massa, het albei kante van koers geraak, albei is magteloos verdeel.

Ons het alle partye in 'n warboel gebring sodat hulle nie kan verenig nie, ons het hulle in opposisie teen mekaar gestel. Ons het ons geskik na die eersug van elkeen van hulle. Ons het die Staat verander in 'n veg-terrein waar 'n mag van verwarde menings bestaan. Babbelaars, onuitputlik, het die volksraad-sittings in 'n redenaars wedstryd omgeskep."

Protokol No. 10 spreek in dieselfde gees:— 'n Konstitusie is niks anders dan 'n skool van tweedrag, misverstand en onvrugbare party geskille nie. Die mense wat die land behoort te regeer word opsy geskuiwe deur die magte van „liberalisme" deur 'n massa praters wat onder ons leiding die mense 'n republikeinse gees gegee het. As ons hierdie bereik het, het ons hulle behoorlike vorms van regerings vervang deur 'n karikatuur regering, deur Presidente uit die massa gekies te midde van ons speelbal politici.

Nou vir die arbeiders ! „Die aristokrasie, solank dit enige mag gehad het, het daarby belang gehad om toe te sien dat die werkers wel gevoed word, gesond en sterk is. Ons belang lê juis in die teenoorgestelde rigting, in die verlaging en vermindering van lone en dood van die mense. Ons mag lê in die kroniese gebrek aan voedsel en liggaamlike swakheid van die

werker. Honger gee kapitaal die reg om die werker te regeer. Deur gebrek, afguns en haat, wat deur gebrek aangevuur word, sal ons die massas beweeg om met hulle hande almal wat in ons weg staan uit te roei." Dit is te sê die Kristen wat die astrantheid het om in die Jood se weg te staan sal uitgeroei word deur ander Kristene. Sodoende grawe hierdie Kristene hulle eie graf. Al hierdie dinge lei tot die finale ineenstorting. „Hierdie haat teenoor die werkgewer sal nog verder aangehits word deur 'n ekonomiese krisis wat ons sal bewerkstellig net vir die doel om alle handel op die Beurse en aandelemark te stop en so die hele industrie tot stilstand te bring. Ons sal, deur al die bedekte metodes wat by ons bekend staan, 'n algemele Ekonomiese krisis aangebring, en massas van werkers gelyktydig in alle lande, op die strate werp. Hierdie mense sal, met die grootste genoeë en blydskap storm om die bloed van diegene wat ons hulle geleer het om te haat, as hulle vyande, tiranne en werkgewers, te vergiet."

(Die werkers verbeel hulle dat hul werkgewers die kapitaliste is, en al die tyd is **ONS** die werklike Kapitaliste. Die werkgewers is net so afhanklik van ons vir kapitaal as al die ander klasse van die samelewing).

Gedink mag word dat ons (Jode) eiendomme beskadig sal word as die dag kom, maar dit sal nie gebeur nie. Die oomblik van die aanval sal aan ons bekend wees en ons sal behoorlike voorsorg maak om ons eiendomme te beskerm."

In Protokol No. 3 eien die Jode die Franse Rewolusie aan hulle toe as hulle handewerk. Ons sal weer hierna verwys as ons by Protokol No. 7 kom.

Die Jode kan nie die wêreld alleen verower nie. Waar daar geveg moet word is hulle afhanklik van Kristen ondersteuning. Van welke klas in die samelewing kry hulle hierdie **hulp ?**

Protokol No. 3 sê: „Ons vegtende mag is sosialisme, anargiste en kommuniste, aan wie ons altyd ondersteuning gee, want hulle is die natuurlike ondergang van die beskawing. Hierby moet nog gevoeg word die ontevrede werkers wat met opset uitgehonger is om te rebelleer."

(*i*) As bewys van hul inmenging in Suid-Afrika wens ek u te verwys na Hoofsuk XVII, waar Philips aan Beit skrywe:

„My eie gevoel is dat ons moet wag en sien en ons geld gebruik om die Raad (Tvl. Volksraad) te verbeter. Die Bewaarplaatse kwessie, dink ek sal in ons guns besleg word maar dit sal £25,000 kos. Dit is voorgestel om 'n groot bedrag te stem „To secure a better Raad" . . . ens.

Is dit nie bewys veral met die jongste eleksie (1938) dat dit hulle sedert daardie tyd seker baie meer as £25,000 gekos

het? Gaan ons as Kristen volk dit verder duld? Bestudeer en vergelyk dan ons eie toestand, en wat sien u? Stem dit ooreen?

(ii) Party Politiek: dit is net verdeel en heers en solank ons onder mekaar twis en baklei oor beuselagtighede, dink ons en sien ons nie dat ons Volk ten onder gaan. Weer vra ek u hoe gaan dit in ons land toe? Is die party politiek tot enige voordeel en heil? Leef u gelukkig saam solank as u van verskillende partye is? So nie, waarom nie?

(iii) Uithongering van werkers. Sien bylae „Klerewerksters." Die rapport was gemaak en ons nasionale koerante wou dit nie opneem nie tensy „Jood" uitgeskrap word en „fabrieksbase" ingevoeg word.

Hoe kan ons iets beters verwag as ons hele Staat, kerkelik en staatkundig, onder die Jood se duim is!? Lees die Jood se voorskrifte en ondersoek die Jood se geskiedenis en oortuig uself.

(iv) Sosialiste, anarkiste, kommuniste, bolsjewiste, marxiste, vrymesselaars en super-kapitaliste wat die hoofsleutel is, is niks anders as Jode. Die Jood sê sy vegmense is die werkers wat uitgehonger is. Daarvan het ons voorbeelde in ons eie land. Weer haal ek genl. Botha se woorde aan op die eetmaal waar genl. Smuts, genl. Botha, genl. Beyers en ek saam was, in 1914.

„Vanmiddag kom hier 'n klomp delwers om my te sien vir hulp en ondersteuning, maar ek gaan hulle nie help nie, tensy hulle gaan veg".

Dit is ons eie Boeregeneraals wat so die Joodse voorskrifte en beleid uitvoer, miskien onwetend. Hulle is die „Slaafs gehoorsame politici" waarvan die Jood in sy „Protokolle" praat. Die een Kristen moet die ander uitroei.

Rebellies, stakings, oorloë en tweedrag. Suid-Afrika is goed bekend met stakings en platskiet,—genl. Smuts se werk vir die Jode. Onthou sy berugte woorde: „Laat sake maar ontwikkel." „Die brakke blaf, maar die karavaan (Jodemag) gaan voort."

XXIII.

—o—

PROTOKOL NO. 4.

Hierdie Protokol noem twee belangrike punte. Vrymesselary en Geloof. Met eersgenoemde sal ons in Protokol No. 15 handel. Wat geloof betref sê Protokol No. 4:

„As die Kristene waarlik godsdienstig was, sou hulle 'n

gevaar vir ons gewees het, want hulle geloof sou hulle tot 'n sterk en magtige eenheid gebind het. Maar dit pas ons glad nie. Ons wil hulle verdeel. Ons het al 'n groot deel reggekry deur hulle begerig te maak vir goud en rykdom. Dit is noodsaaklik dat ons hulle op daardie weg sal hou en nie sal toelaat dat hulle geloof ons planne sal verydel nie. Daarom is dit dus van die uitterste belang dat ons alle geloof sal ondermyn, en om uit die gedagte van die Kristen te delg daardie idee van 'n godheid en gees en om hulle gedagte vas te pen aan tydelike behoeftes, en die aanwins van rykdomme en nie toe te laat dat geloof ons skema in duie sal laat val nie."

Hulle sê verder: „Wanneer ons die wêreldmag het, sal dit wenslik wees dat daar geen geloof behalwe ons eie geloof van die een God sal wees nie."

In Protokol No. 17 sê hulle: „Ons het al lank gelede sorggedra dat die predikantskap en die priesterskap van die Kristen in onguns geraak het, en sodoende hulle sending op aarde vernietig."

En in Protokol No. 15 sê hulle: „Die onenigheid wat ons tussen die Kristene gesaai het, het al wortel geskiet. Ons het hulle haat, rasse, en geloof so gevoed dat dit nou 'n groot hoon is."

Neem ons eie Volk. Hoeveel gelowe en sektes het daar nie in die laaste tyd opgeskiet nie? 'n Jode-Kristen vereniging; 'n Raad der Kerken, 'n Predikante Broederbond—behalwe die honderd-en-een Amerikaanse gelovies—almal deurmekaar en dan kom die Joodse rabbi met sy „brug van vrede."

Die Jood sê self, soos verskyn in die **„Catholic Gazette":**

„Martin Luther het geswig voor die invloed van sy Joodse vriende, en deur Joodse opdrag en geld was sy sameswering teen die Katolieke kerk 'n sukses.

„Ons kan spog daarmee dat ons die ontwerpers is van die Hervorming. Calvyn was een van ons kinders, van Joodse afkoms en is deur Joodse opdrag en geld aangemoedig om 'n skema op te trek vir die Hervorming."

Martin Luther was 'n opregte en 'n sterk man. Hy het dit opreg gemeen en wis nie wat die Joodse doel was nie, maar toe hy uitvind wie hulle was, maak hy die verklaring, in 'n vorige Hoofst. gegee.

Maar wie is die Joodse God? Dis die Goud God! In sy bybel sê hy as die Jood genade betoon aan 'n Kristen, sy vyand, sal sy God hom nie vergewe nie. „Die Goue Kalf Aanbidders," is 'n duidelike bewys.

XXIV.

PROTOKOL NO. 5.

1. Die mag van die Goud.
2. Bewapening.
3. Misleiding van die kristen met valse teorieë, aanmoediging en vermenigvuldiging van Nasionale tekortkomings, mislukkings en gewoontes.

Die Goudmag sal ons behandel in „Protokol" No. 20 en bewapening in No. 7.

1. Waar ons hierdie misleiding van die Kristen behandel moet ons onthou dat die Jood die Pers kontroleer, en dus in 'n posisie is om dit uit te voer. Hulle sê „om die publieke mening geheel en al onder ons kontrole te plaas, moet ons dit eers in 'n toestand van verwarring bring deur teenstrydige en weersprekende opinies van alle kante te plaas, en vir so'n lang tyd dat die Kristen sy kop verloor in die doolhof."

Hierdie skema het reeds wonderlik geslaag.

2. „Ons moet ook die nasionale mislukkings, gewoontes en naywer so vermenigvuldig dat dit onmoontlik is vir enigeen om te weet waar hy aan of af is, in die warboel. Deur hierdie metode saai ons twis en tweedrag in alle partye en daardeur vernietig ons alle neiginge wat daar mag bestaan het vir enige eenheid soos 'n ko-operatiewe staat teen ons sou gehad het."

3. „Ons verag en verkleineer ook elke daad en aksie van 'n indiwiduele Kristen wat meer verstand mag besit dan ander en wat mag probeer om die mag en verstand teen ons te gebruik. Ons is eerlik bang vir hierdie persoonlike inisiatief en beskou dit as 'n uiters gevaarlike moontlikheid. As dit genie besit, is dit gevaarliker as miljoene mense waartussen tweedrag is. Ons is daarom op ons hoede daarteen."

4. Laat ons ons staatsmanne neem : Hoe is Pres. Kruger verkleineer en veragtelik gemaak deur Joodse koerante, en waar moes hy sy einde vind, omdat hy nie sy volk wou oorhandig aan die Joodse ongoddelike magte nie ?

Hy het die Jood geken en gesê :

„As dit moontlik was om die Joodse monopoliste met sak en pak uit die land te werp sonder om met Engeland in oorlog te geraak, sal die probleem van ewigdurende vrede in Suid-Afrika opgelos wees."

In September, 1899, sê hy :

„Indien die uitbreiding van die stemreg voor die volksraad tot alle gekwalifiseerde Engelsen in Transvaal woonachtig, zou kan geschieden tot uitsluitina van het Internasio-

nale beheer, dan kunnen ze het morgen hebben, maar ik zal tegen geheel Europa strijden alvorens mij te vereenzelvigen met de overlevering van mijn land aan de Vraatzucht van een handjevol Goudwolven."

Pres. Kruger het baie verder gesien as baie ander manne, maar dis seker omdat hulle altyd hulle lae besigheid by hom wou kom voer, dat hy hulle leer ken het.

Sy woorde kan ons vandag uitvoer. Ons kan die Jood uit Suid-Afrika gooi sonder om met Engeland in oorlog te geraak, en dit is hier waar ons mede Engelse burgers moet toon dat hulle dit opreg meen met die Afrikaner in Suid-Afrika.

Pres. Steyn, wat een van die manne was wat onwrikbaar gestaan het in sy vertroue en geloof in sy nasie is die soort man vir wie die Jood 'n hewige vrees het :

„Ek beloof julle ek sal my hand op geen papier sit waardeur ons onafhanklikheid sal vernietig word nie," was sy woorde. Hy het dit gedoen en woord gehou. Maar watter prys moes hy betaal? Smart en lyding. Die Jood sê sulke manne moet uitgeroei word, hulle is 'n gevaar. Pres. Steyn wou nie buig nie.

Genl. de Wet wou ook nie buig nie, hy is vervolg en gemartel, dat dit sy einde gekos het.
Genl. de la Rey is doodgeskiet.

Genl. C. Beyers het sy dood gevind in die water, vlugtende, verag en verstoot van sy eie mede Afrikaners onder bevel van sy mede Boere-generaals Botha en Smits, omdat hy nie voor die mammon wou buig nie.

Jopie Fourie is doodgeskiet deur sy eie mede Afrikaners op 'n Sondagmôre. Waarom ? Omdat hy getrou gebly het, en nie wou buig nie !

(As mens die Jood en sy gruweldade wil bestudeer sien dan bylae „Key to the Mystery") „Die Jood sê : „Minag almal wat nie met ons saamgaan nie." Ek het hulle jare terug leer ken en omdat ek nie vir hulle wou buig nie, en hulle beveg, gebruik hulle ons Afrikaanse pers om my te verkleineer. Ek noem die geval nie om myself op te hemel nie, maar ek het vir my land en volk gely, gestry en was self jarelank banneling, was in tronke, en wat sê hierdie blinde agente toe ek onder my eie naam 'n brief aan die Pers rig oor die Joodse Vraagstuk ?—„M. Maritz se brief word nie geplaas nie."

XXV.
PROTOKOL NO. 6.

Hierdie Protokol behandel belangrike punte:

1. Grond eienaars.
2. Nywerheid en Handel.
3. Die aanmoediging van spekulasie.
4. Die aanmoediging van weelde.
5. Die misleiding van die werkende klasse.
6. Geweldige groot industrieële monopolies.

Aangaande grondeienaars sê hulle: „Alhoewel die aristokrasie so dood as dood is, kan die grondeienaars vir ons skadelik wees aangesien hulle selfonderhoudend is. Dit is dus noodsaaklik dat ons hulle van hul land sal beroof. Dit kan gedoen word deur hulle laste op die eiendomme te vermeerder."

Hierdie werk vorder baie goed en tot tevredenheid van die Jood, in Amerika en ook hier in ons Suid-Afrika.

„Terselfdertyd moet ons handel aanmoedig en ondersteun, maar in die eerste plek spekulasie. Ons rede hiervoor is dat ons nie mag toelaat dat die kristene skatte en rykdom vergader, wat hulle heel moontlik weer kan belê in die industrie of vir die herstel van die landbou. As ons dit kan regkry, dat hulle spekuleer met die geld, kom dit in ons hande, en vermeerder ons geldmag, wat alles domineer."

„Om die ruinasie van die industrie en die Kristen te volmaak bring ons te hulpe die spekulasie, die weelde en gemak, wat ons tussen hulle ontwikkel het. Die gulsige aanvraag vir weelde en lukse, sluk alles in en versterk ons dominasie.

„Ons sal die werkende klasse mislei deur die lone te verhoog, maar terselfdertyd bewerk ons 'n styging in die pryse van die noodsaaklikste lewensbehoeftes."

„As ons eers 'n goeie houvas op die handel en nywerheid het dan stig ons groot monopolieë, pakhuise van grote rykdomme, wat tot 'n groot mate afhankelik sal wees van die besittinge van die Kristene. Hierdie fortuine sal na die bodem sink op die dag van die groot politieke ineenstorting."

Elkeen kan homself afvra na sy eie verbande en laste. Eie bewys is die beste bewys!

—o—

XXVI.
PROTOKOL NO. 7.

Die enigste onderwerp wat ons hieruit neem is die oorlog.

„Dwarsdeur die hele Europa en die ander vastelande, moet ons ophits, onenigheid, twis en tweedrag saai. Hierdie

lande weet goed dat ons die mag het om tweedrag te saai wanneer ons wil en ook weer te herstel wanneer dit ons pas. As enige land dit durf waag om ons teen te gaan, wel ons het die mag om sy bure in 'n oorlog teen hom te bring. As daardie bure nie gehoor gee nie, kan ons 'n wêreld oorlog bewerkstellig."

Van Protokol No. 3 neem ons die volgende . „Onthou die Franse Rewolusie (1789) waaraan ons die naam „Groot" gegee het. Die geheime in die voorbereiding is aan ons wel bekend, want dit was uitsluitlik ons handewerk."

Hoeveel mense weet dit, en hoeveel weet dat die Rewoluisie van 1848 uitsluitlik deur Jode tot stand gebring is? Disraeli het dit gesê. Dink aan die bloed, Kristen bloed wat deur Jode verspil is.

Sien ons eie Tweede Vryheidsoorlog se oorsake en die Jameson-inval! Ondersoek die Joodse geskiedenis en dan sal u sien waar alles vandaan kom. Hulle besit die Banke in alle lande, Fabrieke van ammunisie en wapens. Eers produseer hulle dan verkoop hulle dit. Bewapening: Lenings moet daarvoor gemaak word, dan oorlog om dit te gebruik, meer lenings en talle lewens en wie is die oorsaak.

„Sewentien miljoen soldate en matrose is in die Wêreldoorlog gedood! Wie was hulle? Politici? Ammunisiemagnate? Nee, nie een nie! Net gewone burgers. Jong manne met die lewe voor hulle. Aan hulle is vertel dat dit glorie sou beteken, en kyk wat het hulle gekry. Kyk wat het ons almal gekry. Ondraagbare belastings. Ekonomiese wanorde wat nog nie beredder is nie." Met hierdie woorde probeer die organisasie „World Peaceways" in New York om propaganda te maak teen die volgende oorlog waarheen hy meen die wêreld dryf.

Die New York World, Feb. 17, 1921, rapporteer HENRY FORD se ondervraging voor 'n Staats-kommissie:

Voorsitter: „Hoe lank het u al die idee, dat daar iets is omtrent die sogenaamde internasionale Joodse sisteem wat voor die Amerikaanse publiek sou geplaas word?

Mr. Ford: „Ek het oor die saak al 'n hele paar jaar nagedink, maar nie voor vyf jaar gelede op die vredeskip, is die belangrikheid van die saak by my tuis gebring. Die seereis het my 'n insig gegee in die verantwoordelikheid en die voordeeltrek van die groot oorlog. Dis verbasend om te sien hoe dikwels 'n mens op dieselfde groep van invloede afkom."

„U weet, so ver terug as 1915 het ek gesê dat ek my lewe en geld gaan wei aan die vrede. Dit was nie net praat nie! Ek het dit gemeen en nou nog meen ek dit net soos toe. In my studie, oor die moontlikheid van 'n wêreld vrede van

alle hoeke, het ek die oorsake van oorlog bestudeer, en ek is oortuig dat byna elke oorlog veroorsaak is sodat iemand voordeel kan trek, en die wat voordeel getrek het en nog trek is die internasionale finansiers, die Jode, en miskien 'n paar Kristene met Jode konneksies. Hulle is wat genoem word die internasionale Jood."—Duitse Jode, Franse Jode, Engelse en Amerikaanse Jode."

Voorsitter: Hoe dink u het die internasionale Jood die oorlog begin?

Mr. Ford: Deur nasionale gevoel op te hits, dit is deur propaganda wat die een nasie teen die ander opgesweep het. Hierdie gevaarlike groepe is bevoordeel.

Voor die oorlog—deur fabrikante van ammunisie en oorlog tuig.

Gedurende die oorlog—deur nasionale lenings en na die oorlog—soos hulle nou maak in die „Gryp wat jy wil" wat daar aangaan. Alle nasies wat veg moet grondstof gebruik, wat deur Jode gekontroleer word; by voorbeeld koper.

Volgens die **The Jewish World van Jan. 5, 1922,** sê Mr. Ford:

„Dit was die Jode self wat my oortuig het van die direkte betrekkinge tussen die internasionale Jood en die oorlog. Na alles het hulle uit hulle pad gegaan om my te oortuig.

„U onthou die poging wat ons gedaan het om die aandag van die wêreld te trek om die oorlog te beëindig deur die sogenaamde ‚vredeskip' in 1915. Op dié skip was twee baie prominente Jode. Ons was nie 200 myl uit die hawe of die twee Jode het begin om my te vertel van die Joodse ras, hoe hulle die wêreld beheer deur hul beheer oor die goud, en dat die Jood en niemand minder as die Jood die oorlog kon beëindig.

„Ek was huiwerig om dit te glo en het dit ook gesê. Toe gaan hulle in besonderhede om my te vertel waardeur hulle die oorlog beheer, hoe hulle die geld had, hoe hulle al die grondstof in hande had wat nodig is vir die oorlog. Hulle het so lank gepraat dat hulle my eindelik oortuig het. Hulle het gesê en geglo dat die Jode die oorlog begin en dat hulle dit sal aanhou solank dit hulle behaag, en dit is, totdat die Jood die oorlog beëindig sal die oorlog aanhou.

Lord Melchett (toe Alfred Mond) sê, verwysende na die Joodse Nasionale tuiste (Palestina) beweging:—

„Hierdie beweging is vir my een van die belangrikste, nie alleen vir ons nie, maar vir die hele wêreld. Dink 'n paar jaar terug. Laat ek u terugneem na 1913. As ek hier in 1913 gestaan het en vir julle gesê het: „Kom na 'n konferensie om

die herstel van 'n nasionale tuiste in Palestina te bespreek," sou julle my beskou het as 'n ydele dromer, selfs as ek in 1913 gesê het die Aartshertog van Oostenryk gedood sou word, en dat uit die verwarring van bloed die kans en vooruitsig sou kom vir die daarstelling van 'n nasionale tuiste vir die Jode, Palestina, sou julle nie geglo het nie. Het dit egter al vir u duidelik geword dat uit die verwarring van wêreldbloed die kans verrys het? Glo u werklik dat dit 'n toeval was? Glo julle werklik in julle harte, dat ons na Israel teruggelei is deur niks anders dan 'n toeval? Glo julle dat daar geen ander bedoeling en betekenis is in die kans wat aan ons gegee is? Na 2000 jare van swerwe in die wildernis het ons 'n kans en voorreg ons toegesê en baie sit terug en sê dis van geen belang vir hulle nie. Ek wonder of hulle al so oor die omstandighede nagedink het?"

In 1898 sê 'n sekere Vader X aan 'n Jood S.: „en op welke grond beweer jy dat die Jode die Beloofde Land sal besit?"

Jood S.: Deur wêreld oorlog, waarvan die Jode aanhitsers sal wees en die agente. Dit word algemeen geglo dat dit die konings en prinse is wat oorlog maak. Dit is foutief. Die hoofdoel van oorlog is geld, en die seël van die oorlog is die pers. Dit is die banke en die pers wat die oorlog maak, maar albei van hulle is in die hande van die Jode, in Amerika en in Europa. Dit is hulle, die Jode, wat deur die pers, die opinie lug teen of vir oorlog, en wat met hul geld die onkoste van die oorlog betaal.

„Hier is die Zionistiese plan: 'n Wêreld oorlog moet totstandgebring word, en dit moet voortduur totdat die nasies tot 'n punt van onuithoubare uitputting gekom het, finansieel en moreel.

„Die Jode sal dus sorgdra dat dit so lank as moontlik is, aanhou. As hulle meen dat die magte nou totaal uitgeput is, sal hulle, die Jode, weer vrede maak, deur dieselfde kanale van geld en pers.

„Deur die ondersteuning te onttrek en oorlogskoste nie te dek nie, moet die oorlog ophou. Dit sal eindig, nie deur gebrek aan soldate nie, maar aan geld.

„Dan sal die vredesonderhandelinge en traktate begin, waarin skadevergoeding so'n groot rol speel. Hierdie vergoedings kan die Jode alleen betaal, hulle is al wat geld besit.

„Wel, die Jode sal nie die geld afdwing voordat hulle nie hul voorwaardes gestel het nie, en die voorwaardes sal wees die anneksasie van Palestina. As die betrokke nasie nie 'n aanneembare oplossing vind nie, sal die Jode hulle druk uitoefen deur hulle geld te weier vir die skadevergoeding, en vrede sal hangende bly.

„Wel," sê Vader X. „Ek is verbaas dat jy hulle planne so uitbasuin."

Mnr. S.: „Ek kan van ons planne sonder die minste vrees praat, en om die eenvoudige rede nl. niemand sal jou glo as jy my woorde sal aanhaal nie. Die toekoms sal egter toon of ek myself vergis en of ons onsself bedrieg.

Ons sal oorlog maak. Ons sal vrede maak. En eindelik sal ons Palestina besit."

Hierdie woorde is in 1898 gesê en in 1914 bewaarheid geword. Genl. Smuts sê in sy boek deur Sara Millin (Jodin) dat die groot oorlog geveg was om vir die Jode 'n Nasionale Tuiste te vind.

Watter bewyse het ons nog meer nodig dan hierdie uitgewerkte plan ?

—o—

PROTOKOL NO. 8.

Hierdie „Protokol" vertel ons dat „die Ekonomiese Wetenskap die vernaamste onderwerp in hulle onderwys aan die Jode is." Natuurlik om hulle in staat te stel om 'n dominerende posisie in die Bank en die wisselkoerswese te beklee.

—o—

XXVII.

PROTOKOL No. 9.

1. Anti-Semitisme.

2. Kristene wat mislei is om Jode te ondersteun en te help in hulle skema vir wêreld dominasie.

3. Die Wet.

In Protokol No. 5 het ons gesien dat die Jode die Kristen in die war bring deur altwee die kante van 'n saak te beveg. Hulle gaan selfs so ver om anti-semitisme te bepleit en te verdedig. Hulle sê selfs : „Julle moet nie verwonder wees as julle sien dat sommige lande teen semitisme optree nie, sonder dat ons protesteer. Dit is alles deel van ons spel. Hulle doen dit nie alleen met ons toestemming nie, maar ook deur ons ingewing. 'n Bietjie anti-semitisme doen ons geen kwaad nie, en ons vind dit tot ons voordeel. Ons gebruik die deur Joodaangewese anti-semitisme om ons swakkere broers weer aan te wakker en hulle haat teen die Kristene lewendig te hou.

Dit is die manier waarop hulle die Kristene wat bewus en onbewus, in hulle diens is, gebruik. „Ons het in ons diens persone van alle opinies, konings, demokrate, sosialiste, kommuniste, en utopiese dromers van alle soorte, Ons het almal ingespan in die saak."

Wat betref die Wet, was dit in belang van die Jode om die uitvoering van die Wet so moeilik en deurmekaar as moontlik te laat maak." Daarom het Joodse wetsgeleerdes die bestaande Wette geneem en hulle nie alleen verander nie, maar hulle so verdraai dat dit 'n warboel van weersprekinge is, sodat die Wette self 'n deurmekaar gedoente van 'n deurmekaar wetgewing is."

(1) Anti-semitisme is die gevolg van verdeeldheid, party politiek, sektes, en hulle saai dit self om die Kristen daardeur te verdeel. Minister Hofmeyr sê juis diegene wat anti-semieties is, is 'n euwel." Dit is wat die Jood wil hê.

Die Verenigde Party sit saam met die Jode. Hulle is die Jode se waarborg. Die Nasionale Party sê „Jood" omdat hulle weet die Volk is teen die Jood; dit is alles politieke munt en gewin. Sodra hulle aan bewind kom sal daardie storie spoorloor verdwyn.

(2) Die blinde Joodse Agente! Wat sê genl. Smuts en ons sogenaamde volksleiers daarvan? Genl. Smuts is die hoof van die Agentskap! Hy sê in sy boek: „Hy weet nie wat hy praat nie, en hy is die kampvegter vir die Jode."

Ons Kerk? Hulle is net sulke blinde agente! Ds. Nicol en ander beveg hulle eie Kristen broers vir die Jood onder die blinddoek van Kristelike „verdraagsaamheid." Wanneer is die Jood kristelik en verdraagsaam? Ons het reeds bewys dat hulle juis onkristelik wreedaardig is teenoor die Kristen.

—o—

PROTOKOL No. 10.

Hierdie „Protokol" bevestig wat gesê is in Protokol No. 2, betreffende die manier waarop die Jode 'n wurggreep kry op lede van die regering. Hier sê hulle:

„Ons sal eleksies beveg ten gunste van sulke presidente wat in hul verlede een of ander onbekende skandvlek in hul karakter het, een of ander ,Panama.' " Hier verwys en sinspeel hulle op 'n Franse skandaal, waarin ministers betrokke was. Sulke mense word knegte in die hande van die Jode sodra hulle, hulle by die Jode aangesluit het.

—o—

PROTOKOL No. 11.

Uit hierdie „Protokol" haal ons twee baie treffende dele aan:

„Die Kristene is 'n kudde skape en ons is die wolwe, en julle weet wat gebeur as die wolwe 'n trop skape beet kry."

Die tweede is: „God het aan ons, sy uitverkore volk,

die talent van verspreiding gegee. Dit mag voorkom as ons swakheid, maar dit inteendeel is ons sterkte en dit het ons nou op die drumpel van die wêreld oorheersing gebring."

Dit is duidelik dat hulle nie die ander Kristenlande aan hulle onderworpe sou gekry het as hulle in hul eie land Palestina, gebly het nie.

Die parasiet moet lewe in die liggaam van sy gasheer.

In ons geval is ons wagters (politieke party-leiers) saam met die wolwe. Wolf is skaapwagter! (Lees Jeremia en Esegiel oor verspreiding).

—o—

PROTOKOL No. 12.

Hierdie volgende „Protokolle" handel hoofsaaklik oor die soort van regering wat die Jode sal volg wanneer hul hulle volle dominasie bereik het. Ons haal 'n paar verklarings aan wat betrekking het op die hedendaagse, d.w.s. die oorgangsperiode. Verwysende na die Pers, sê Protokol No. 12.

„Alle koerante wat deur ons geduld word, sal van alle moontlike soorte voorkomste wees, aristokraties, republikeins, rewolusionêr, selfs anarchisties (regeringloosheid) solank soos die Kristen regerings bestaan."

Dit gee natuurlik die Jode die kans om aan beide kante van die heining te werk, ooreenkomstig die beginsels soos reeds in Protokolle Nos. 5 en 9 neergelê.

Hier in Suid-Afrika het hulle die sake reeds soos hulle dit voorlopig wil hê. Hulle reël dit alles.

Wat sal hulle met hulle agente maak as hulle aan bewind is?

Hulle sê die agente sal weggestuur word, want hulle sal te veel weet van hulle sake.

—o—

PROTOKOL No. 13.

Dit verwys na die metodes wat gebruik sal word om die Kristene te mislei en hulle gedagtes weg te trek van ernstige politieke bepeinsing, wat gegrond is op algemene kennis.

„Ons sal die verstand lei in alle rigtings—opvattings, fantistiese teorieë, nuut en skynbaar vooruitstrewend."

„Op dat die massa nie mag raai wat aangaan nie, sal ons hulle afleiding verskaf in spele, vermaaklikhede ens. Een van die dae sal ons begin om deur die Pers kompetisies te hou in kuns, en sport van alle soorte. Natuurlik deur sulke persone

wat nie verdink sal word dat hulle met ons is nie."

„Wie sal ooit agterdog kry dat al die mense deur ons as toneelspelers gebruik en afgerig is, volgens 'n vaste politieke plan, wat niemand agtergekom het gedurende die eeue?"

Is dit nie vandag die geval nie? Wat doen ons leiers? Kyk wie sit agter die skerms! Het ons nie ons derderangse bioskoop- en verskeidenheids-programme, ons honde-wedrenne en „football pools" nie?

—o—

PROTOKOL No. 14.

Hier noem hulle hul pogings om die verstand en gedagte van die Kristen te verlaag en besoedel.

„In lande waar hul hulself beskou as vooruitstrewend en verlig, het ons 'n sinlose, vuil besoedelde, walglike literatuur tot stand gebring."

Wat van ons eie literatuur, is dit nie alles net fantasties sonder enige werklikheid nie? Ons onderwys is reeds deur die Jode so besoedel dat die onderwysers self blind en slaafs die Jode onsin by ons kinders inpomp. Selfs Langenhoven se gedagte-wêreld is beïnvloed geword deur 'n Jodin, Sarah Goldblatt. Omdat die Jode gesien het hier is 'n brein, moes dit verdeel en verswak word. Sy is nou die beheerder van al sy besittings en boeke, en die Afrikaner moet voor die Jodin kruip om sy eie te kry.

Wat gebeur in ons land met die sistematiese verspreiding van die vuilste pornografiese literatuur? Gaan enige Jodewinkeltjie binne, en kyk na die seksprikkelende omslae van die boekies wat daar te koop uitgestal lê!

Waar kom dit vandaan?

Dit word gereeld, dag vir dag, sistematies versprei deur Jode-Nuusagentskappe!

—o—

PROTOKOL No. 15.

Hierdie „Protokol" handel oor die Vrymesselary:

Die geskiedenis van die Vrymesselary bewys dat dit 'n Joodse instelling is van begin tot einde. Maar wanneer die Jode aan die mag kom sal hulle as volg handel:

„Elke soort van nuwe instelling van 'n geheime vereniging sal met die dood gestraf word. Baie van die bestaande Vereniginge het ons goed gedien, maar ons sal hulle ontbind. Gedurende die oorgangsperiode sal ons 'n teenoorgestelde

rigting kies deur vrymesselaars loges te vermenigvuldig in elke land, en sal politieke leiers, predikante en ander vooraanstaande manne aanmoedig om aan te sluit, want binne die loges maak ons hierdie manne nog meer ontvankelik vir ons agterdeur invloed."

Die oorsprong van die vrymesselary kom uit Salomo. Die „Protokol" sê:

„Volgens die Rekords van die geheime Joodse zionisme, het Salomo en ander Joodse geleerde manne reeds so vroeg as 129 v.K. 'n skema in teorie verwerp vir 'n vreedsame verowering van die heelal deur Sion."

Die Pous het altyd na die vrymesselary verwys as „Zinagoge van die Satan." Bernard Lazare sê:

„Die erkende doel van die vrymesselary is „die herbouing van die tempel van Salomo," wat baie meer as 'n blote simbool is dis 'n voldonge feit wat werklikheid word sodra die Arabiere uit Palestina verdryf is. „Jode droom daarvan dat hulle geloof herstel moet word as die enigste in die wêreld, al moet hulle soos Disraeli gesê het „die Kristendom vernietig." En as hulle suksesvol is, sal dit te danke wees aan die hulp van Kristene, verblind deur die Juda vrymesselary, die Judase Volkerebond."

(Sien bylae oor vrymesselary).

Mussolini was self 'n vrymesselaar, en hy sê in sy outobiografie, bladsy 150:

„Laat ons nie vergeet dat die vrymesselaars van Italië altyd 'n verdraaiing voorgestel het, nie alleen in die politieke lewe nie, maar ook in die alledaagse lewe en geestelike opvattinge. Die hele mag van die vrymesselary was gerig teen die pouslike beleid, (sien Protokol No. 4 en 11—17) maar hierdie stryd het geen ware en grondige ideaal voorgestel nie. Die geheime vereniging gesien van 'n praktiese oogpunt het gerus op 'n vereniging van wedersydse inkruipery, van wederkerige hulp van verderflike voortrekkery. Om magtig te word en om sy onderduimse onderhandelinge volkome te maak, het die vrymesselaar gebruik gemaak van die swakheid van die Liberale regerings wat mekaar opgevolg het in Italië na 1870, en om sy masjienerie uit te brei tot die burokrasie (amptenare) en gesaghebbende, in die onderwys en selfs ook die leër, sodat dit die middelpunt en lewenskrag van die nasie kon beheers. Hierdie geheime karakter wat dit ingeneem het, gedurende die 20e eeu, die mysterieuse byeenkomste, afskuwelik in vergelyking by ons pragtige gemeenskap, met sy sonlig, hul liefde vir die waarheid, het aan hierdie sekte 'n karakter van 'n verdorwenheid en verdraaide opvatting van die lewe. sonder program, sonder seël, sonder enige morele waarde, gegee.

„My afkeuring aan hierdie walgelike vorm van geheime vereniging gaan terug tot die dae van my jeug. Lank tevore, op 'n sosialistiese kongres te Ancona, in 1914 het ek aan my kamerade hierdie moeilikheid voorgelê. Sosialiste of vrymesselaars? Daardie sienswyse het 'n volkome oorwinning behaal tenspyte van die sterke opposisie van die vrymesselaar sosialiste.

„Later, in Fascisme, het ek dieselfde gebaar gemaak. Dit het moed vereis. Ek het die katagoriese bevel van my gewete gehoorsaam, en geen opportunisme. My optreë het niks gemeensaam gehad met die anti-vrymesselaar gees van die Jesuite nie. Hulle het opgetree om redes van verdediging. Hulle is, na alles, byna geheel en al onbekend in hul organiese voorkoms as 'n geloof-kaste. Deur my reguit, metodistiese, samehangende weg en beleid vervolg die haat van die vrymesselaar sekte my vandag nog. Vrymesselary van hierdie tiepe is in Italië verslaan, maar dit werk en sweer saam agter 'n dekmantel van internasionale fascisme. Dit misluk totaal, is nie bymagte om my te oorwin nie. Dit probeer my te beswadder, maar die belediging bereik nie sy doel nie. Dit ontwerp komplotte en misdade, maar die gehuurde sluipmoordenaars beskik nie oor my lot nie. Dit strooi skinderpraatjies rond oor my swakheid en die veronderstelde organiese gebreke van my liggaam, maar ek is lewendiger en sterker as ooit te vore.

„Dis 'n oorlog sonder genade, waarin ek 'n veteraan is. Telkens wanneer ek moeilike situasies in Italië se politieke lewe uitbrand, telkens as ek 'n openhartige, eerlike en lojale sedelike korrektheid aan die personeel in die politiek wou gee, het ek die vrymesselaars teen my gehad. Die Organisasie wat in die verlede magtig was is deur my verbreek. Teen my het dit en kan dit nie win nie. Italiane het die stryd vir my gewen. Hulle het die middel gevind teen hierdie melaatsheid.

Vandag adem ons die vrye, skone lug in in Italië. Ons lewe in die lig van die dag.

Ons Italiaanse vorm van politieke vrymesselary wat eers die skyn gegee het dat hulle hul aanpas by die nuwe voorwaardes, toegewende aan die koms van fascisme tot mag, het nou 'n verraderlike en domme oorlog teen my en die fascisme begin voer. In 'n vergadering van Fasciste het ek gewys op die onmoontlikheid dat fasciste lede kan wees van die vrymesselary. As leier van die sosialisme, het ek al hierdie selfde anti-vrymesselary beleid verkondig. Ons moet nie vergeet dat hierdie duistere instelling, met sy geheime karakter, in Italië altyd die karakter van 'n omkoper of afperser dra. Dit het niks van verdediging, menselikheid en ondersteuning nie.

Elkeen, selfs diés wat bevoordeel is, is oortuig dat die Italiaanse vrymesselary niks was as 'n vereniging vir wedersydse hulp en wederkerige inkruipery vir sy ingewydes. Elkeen weet dat dit ontaard het in elke opsig in 'n verheerliking van die belang en metodes van voorkeur en sameswerings, veragtende en verwaarlosende, regte en prerogatiewe van verstand en sedelikheid. My stryd teen die vrymesselary was bitter, ek dra die onuitwisbare tekens nog daarvan vir my opelikheid, en my opregtheid, een van die kosbaarste eretekens van getrouheid.

Volgende is uit **Protokol 11. Bladsye 40 en 41.**

„Die goyim is soos 'n kudde skape, en ons (Jode) is hulle wolwe. En julle weet wat gebeur wanneer die wolwe die kudde in hande kry.

„Daar is 'n ander rede ook waarom hulle hul oë sal toemaak want ons sal aanhoudend belowe om al die vryhede wat ons hulle ontneem het, terug te gee, so gou as ons die vyande van die vrede onderdruk het en die partye makgemaak het . . . .

„Dit is nie die moeite werd om te sê hoelank hulle sal moet wag op hierdie teruggawe van hul vryhede nie. . . .

„Met welke doel het ons dan hierdie hele beleid uitgedenk en dit ingewerk in die gemoedere van die Goyim, sonder om hulle enige kans te gee om die onderliggende betekenis daarvan te ondersoek? Waarom, voorwaar, as dit nie is om op 'n indirekte manier dit te verkry, wat vir ons verspreide stam op 'n direkte manier onverkrybaar is? Dit is dit wat gedien het as 'n basis vir ons organisasie van geheime vrymesselary, wat nie bekend is nie, en doeleindes nastreef wat nie eens agterdog verwek by die heiden-vee, deur ons ingetrek in die „skyn"-leër van vrymesselary loges om sand in hul kamerade se oë te skop.

„God het aan ons, Sy Uitverkorene, die gawe van die verspreiding gegee, en uit hierdie feit, wat aan almal voorkom as ons swakheid, het voortgekom ons krag wat ons nou tot op die drumpel van die wêreldheerskappy gebring het.

„Daar bly nou nie meer veel oor vir ons om te bou op die fondament wat ons gelê het nie."

Dit sal interessant wees om te weet wat ons vrymesselaars nou te sê het! Sal ons glo wat Kristus sê in Joh. 8 : 44? Of sal ons die Jood glo?

PROTOKOL No. 16.

Hierdie „Protokol" verduidelik wat die Jode met die Universiteite gaan doen sodra hulle die wêreld regeer. Hulle

gaan gegradueerdes uitstuur heeltemal verskillend van dié wat nou uitgestuur word. Hulle verwys na hierdie laaste as volg:

„Papbroeke wat planne brou; 'n regering asof dit 'n komedie of 'n tragedie is, en hulle self besig hou met vraagstukke van beleid, waarvan hulle nie die minste benul het nie, en totaal onbevoeg is om dit te behartig, aangesien hulle die seuns van vaders is, wat ook onbevoeg was om met sulke sake te werk."

PROTOKOL No. 17.

Dit gee ons twee onderwerpe:

1. Die vernietiging van die pouslike gesag, en
2. Die vervulling van die wêreld met spioene.

In Protokol No. 4 het ons gelees hoe hulle alle gelowe behalwe hulle eie wil uitwis en verdelg. In No. 17 hou hulle die pouslike gesag voor as 'n voorwerp van spesiale afkeuring. „Wanneer die tyd kom dat die Pouslike Vatikaan vernietig moet word, sal 'n onsigbare vinger na hierdie pouslike hof wys" (Die hele pers sal dit voorhou tot opelike belaglikheid en spot, en hulle verdedigers sal vind dat hulle nie in staat is om hulle opinies gedruk te kry nie'. Wanneer die teenstanders van die Pous hulle mag teen die „Hof" inwerp, sal ons te voorskyn kom as sy skynbare verdediger. Deur hierdie geslepe set sal ons in staat gestel word om in te dring tot sy innerlikste, en sal seker maak dat ons nie weer daar uitkom voordat ons nie die mag deurgevreet het nie. Die Koning van die Jode sal dan die Pous wees van die Heelal, 'n degelike stukkie werk!

Aangaande die spioene sê hulle: „In ons skema van regering sal 1/3de van ons onderdane die res onder toesig hou as 'n soort van pligsgevoel teenoor die Staat." Hierdie skema is in praktyk uitgevoer toe Rusland in hulle hande geval het, 1917—1918. Selfs klein kindertjies is geleer om op hulle ouers te spioen, en hulle het dit gedoen. So ook in Spanje nou, met die burgeroorlog!

Predikante en onderwysers is vermoor, kerke verbrand en vernietig in Rusland en volgens die Blouboek van die Sowjet Republiek is die volgende moorde in Rusland gepleeg:

28 Biskoppe, 1215 priesters, 6575 professore, 8,800 dokters, 200,000 soldate, 152,000 polisie-beamptes, 12,859 Staatsamptenare, 355,250 intellektueles, 192,000 werksmanne, 815,000 boere ens. Dan is die Tsaar met sy familie en bediendes eers gemartel en eindelik op gruwelike wyse vermoor onder in 'n kelder. Die lyke was met petrol vernietig!

Kan mense wat sulke dade pleeg, die „Uitverkore Volk van God" wees?

XXVIII.

PROTOKOLS Nos. 18 en 19.

Hulle beskrywe hierin die soort CHEKA of OGPU wat die Jode in hulle Koninkryk sal instel. Ons is nie nou daarin geïnteresseerd nie.

OGPU is 'n spesiale soort polisie, tans in werking in Rusland—Stalin se suiweringsprosesse word deur hierdie organisasie uitgevoer.

PROTOKOL No. 20.

FINANSIES. In hierdie „Protokol" bespot die Jode die Kristene wat hulle self toelaat om mislei te word deur verkeerde metodes van finanties, wat as gevolg het dat die rykdom van die Kristen in die hande van die Jood val. Die Lektor sê :

„Julle is bewus van die feit dat die goudstandaard die ruinasie van die state is wat dit aangeneem het, nieteenstaande die feit dat daar nie genoeg goud in die wêreld is om die aanvraag te vul nie, maar ook omdat ons dit uit sirkulasie getrek het. Daardeur stuur ons die kristen handel in die war, want hulle moet ander lande betaal. Ons het dieselfde spel met ander lande gespeel, wat betref hulle huishoudelike sake, ons doelwit, soos u weet, is om kristengeld in sirkulasie te hou sodat dit van hulle hande na ons s'n vloei. Daarom het onse ekonomiese krisisse veroorsaak vir die kristen, deur die eenvoudige, dog doeltreffende, metode van terugtrekking van die geld uit sirkulasie. Groot kapitale is tot stilstand gebring en dit lei tot stilstand van die handel ; en dit weer op sy beurt tot stilstand van werkgewing. Ek het u in 'n vorige lesing gesê hoe dat ons honger en nood in die huise van die werkers streef te bring, om hulle moedeloos en radeloos te maak, en ryp te maak vir die rewolusie wanneer die tyd daarvoor aanbreek.

As daardie geld wat ons opsy geskuiwe het, in sirkulasie gebly het, sou die Kristene nie vir die gebruik daarvan hoef te betaal nie, maar toe ons dit teruggetrek het, toe moes hulle na ons kom om te leen, en aan óns rente betaal vir die gebruik daarvan. Die rentes is 'n las wat ons lê op hulle besigheidsaangeleenthede. Hoe belaglik dit ook al skyn, hulle moet by ons toestemming kry om hulle alledaagse handel voort te set. Elke lening, huishoudelik of buitelands aangegaan, is 'n las, 'n onmoontlike las, op die staat wat dit aangaan. Die geld is nodig vir die volk as geheel, en daarom moet dit weer kom uit die volk as geheel. Waarom word dit dan nie dadelik geneem

in die vorm van 'n tydelike belasting nie? Waarom die las van die mense vermeerder wat uit die sak van die volk moet kom en nog rente daarop betaal? Buitelandse lenings is bloedsuiers, maar die Kristen State hou aan om meer en meer op hulle skouers te laai. Hulle bloei hulself uiteindelik dood, finansieel. Dit is eintlik aandoenlik om die onkunde van die Kristene te aanskou. (Hulle ministers van finansies is ontsettend onkundig omtrent die beginsels van gesonde finans). 'n Trek op 'n onbekende weg met onbekende oorsprong is 'n proses wat helde en selfs halfgode mag ruineer. Tot welke lae peil van 'n finansiële verwarring het hierdie onnosele domkoppe nie gedaal nie, nieteenstaande die wonderlike vlytigheid van hul mense."

Moet ons nie tenspyte van dit alles erken dat dit die waarheid is nie?

Wat sê ons Minister van Finansies? („Hierdie jong seun van Suid-Afrika" soos genl. Smuts hom genoem het, kom van die Joodse tong). Kyk sy kontrakte wat jaar 2000 nog 'n las op die Staat sal wees. Wat is dit en wie het die voordeel daarvan?

Die aanprysing van hierdie „groot" seun van Suid-Afrika" deur genl. Smuts, is Joods. Sal hierdie „groot seun" hom nie laat ondersoek en kyk of dit werklik so is nie? Die vrugte van hierdie grootheid was sover nog net ellende.

PROTOKOL No. 21.

Ons haal die volgende aan uit Protokolle Nos. 20 en 21.

„Ons sal 'n einde maak aan die belasting waaraan ons ons heerskappy oor die Kristene te danke het, maar wat ons nie in ons koninkryk mag toelaat nie."

„Ons het die wêreld-troon bestyg en al die finansiële en gelyksoortige leerstellings wat ons ontwerp het, en wat tot die Kristene se ondergang gelei het, sal ondermyn word sodat daar geen spoor van gevind kan word nie."

PROTOKOL No. 22.

Hieruit neem ons niks oor nie, omdat die inhoud reeds grotendeels in voorgaande weergegee is.

PROTOKOL No. 23.

In Protokol No. 6 sien ons die oorsprong van die Joods ingestelde en ontworpe monopolieë, samestellings, skakelwin-

kels, die Groot besigheids-idee, maar dit was net éen van die baie strikke wat die Jood vir die Kristen gestel het.

Die gevolge van hierdie Groot besigheids-skema word in Protokol No. 20 as volg aangehaal :—

„Die konsentrasie van alle kleinhandel in die hande van kapitaliste, uit die hande van die klein mense, het alle moed en krag uit die mense getap en gesuig, en met hulle, uit die staat."

Wat sê Protokol No. 23 : „As ons in ons Koninkryk ingaan sal ons klein produsente en produksie aanmoedig en weer tot stand bring. 'n Nasie bestaande uit klein here weet nie van so-iets soos werkloses nie."

Wat sou ons wil gee om tot daardie gelukkige toestand terug te gaan nie ? Maar om daar te kom sal ons ons metodes moet hersien. Ons sal moet doen wat die Jode in Protokolle 20 en 21 sê, wat hulle gaan doen. En wat is dit ? Verwyder al die onheil wat die Jode ontwerp het vir die Kristen om die wêreld ten onder te bring. Die eerste sisteem wat uitgedelg moet word is die goudstandaard, en sy begeleier, die krediet-stelsel, en krediet monopolie.

KONKLUSIE.

Soos u nou sien is die hele stryd daar een tussen die Kristen en die Jood. Dit is die oorsaak van die ellende van die eeue—die oorloë. Die wapens wat hy gebruik is vrymesselary, kommunisme, bolsjewisme, depressies, ens.

'n Ander wapen van die Jood is om die volk te ruineer en uit te delg soos hulle voorgeskryf is :

1. Word desnoods Kristene, maar behou die wet van Moses in jul harte.
2. Maak julle seuns handelaars, sodat hulle die Kristene van hul besittings kan beroof.
3. Maak julle seuns dokters, aptekers, sodat hulle Kristen lewens kan neem.
4. Maak julle seuns priesters en predikante, sodat julle hulle kerke en gelowe kan verwoes.
5. Maak julle seuns advokate, sodat hulle hul kan inmeng in die masjienerie van die staat en julle die Kristene onder jul juk kan kry en julle die wêreld kan oorheers.
6. Dwaal nie van hierdie pad af nie, want julle sal deur ondervinding leer dat, verag soos julle is, sal julle die mag verkry.

(Geteken U.S.S.U.F.F. Prins van die Jode 21 Klousule

November 1489. Key to the Mystery, Page 2 A. Jewish Plan of World domination).

Gedurende jongslede Oktobermaand (1938) het daar 118 evangeliedienaars van ons Kerk in Bloemfontein vergader met die doel om die bestaande bitterheid uit ons volkslewe te probeer uitskakel,—'n bitterheid en verbittering onder mekaar wat die Jood daarin gebring het om sy eie oogmerke te bereik. En hierdie vergadering het 'n roerende beroep gedaan op die Volk, om die dinge te laat, waarin hulle die beroemde sterfbedbrief van die Volksleier Pretorius aanhaal:

Om die volk hiertoe aan te spoor bring die vergadering die aangrypende woorde van die held van Bloedrivier, Andries W. J. Pretorius, wat hy op sy sterfbed aan sy krygsraad gerig het, in herinnering wat as volg lui:—

„Ek het my loopbaan geëindig . . . nogeens vermaan ek julle, pas op dat geen tweedrag onder julle plaasvind nie. Baie is nog ongedaan wat moes gedoen word. Help manlik die vooruitgang van die saak van regverdigheid, en wyk nie af van die pad nie. As julle standvastig in die goeie volhard, sal die Here jul werk seën, maar as julle in twiste verval, sal die vyand sy voet op jul nek sit. Daarom vermaan ek, waak en bid. Bewaar en beskerm jul godsdiens as julle vrede lief het . . . Broeders, ten slotte vermaan ek julle . . . Laat nie toe dat tweedrag onder julle heers nie.

„En jy my broer wat my opvolger sal wees, lei die volk in nederigheid en in manlikheid met alle regverdigheid en eerlikheid . . . Vra die Here om sy seën en sy bystand en hy sal jou opbeur. Doen niks vir jou eie verhoging nie, maar laat in alles jou doel wees die glorie van God en die welsyn van Land en Volk. Dit is die wens en bede van jul dienaar en broer, A. W. J. Pretorius."

Wie is ons skool- en huis-dokters? Wat gaan aan op die Witwatersrand en Kaapse Universiteite? Wie beheers ons enigste Afrikaanse mediese fakulteit? Die Jood! Wat van die klagtes onlangs teen Jode dokters oor vermeende verkragting van skoolmeisies?

Soos u sien bevat die **Protokolle** die Joodse beleid en van 1—12 maak hulle duidelik hoe daar te werk gegaan moet word om die Kristen te vervolg, te ruineer en te domineer. Daar word hulle voorgeskrywe wat om te doen en hoe die Kristen verlei moet word met allerhande soorte wanvoorstellings ens. Van 12—24 weer, is wat hulle gaan doen as hulle aan bewind van sake is. Dis dan net die teenoorgestelde. Eers word sekere dinge soos dronkenskap, vrymesselary ens. aangemoedig. Maar as hulle die wêreld regeer is dit alles verbied en strafbaar met die dood.

Nou, my welwillende leser en leseres, lees die protokolle en bylaes, en bestudeer hulle. Kyk wat met en om u gebeur en oordeel self of dit nie die waarheid is nie, en of hulle nie alreeds regeer nie!

Dáar is nou die gevaar-toestand, soos ek dit sien; 'n gevaar wat ons ganse volksbestaan tot in sy wortel en oorsprong bedreig.

Het ons en ons voorouers dan verniet gewerk en verniet geleef? Dit is laf om my dáarop te antwoord, soos iedere dag van iedere politieke platform af in ons land geskied, dat ons verkry het dié waarna ons en ons voorouers gestreef het! Ons het nie, en ons weet almal dat ons nie het nie. Die Jood het dit verydel, en die Jood sus ons vandag aan die slaap met die woord van die politikus, wat sê ons is vry, ja soeverein vry.

Maar wat dan?

Wel, ons is in sover vry, dat ons 'n vrye stem het, of behou het, soos ons sedert 1838 gehad het. Laat ons dié stem gebruik om Andries Pretorius se sterfbedbede waar te maak! Laat ons vrede en eendrag onder onsself stig.

Ons moet tot stilstand en tot verhaal kom, want onder bestaande omstandighede gebruik ons ons stemreg net om mekaar af te breek en uit te roei. Die „saad van tweedrag" waarteen Pretorius gewaarsku het is onder ons gesaai, ons is verdeel, en ander heers op die akker van ons vaders, en sien toe terwyl ons mekaar uitkeil en magteloos maak.

Laat iedereen tot wie hierdie boek mag kom, hom of haar afvra of die dinge soos ek dit voorstel reg of verkeerd is. Laat iedereen hom afvra of dit wel is met ons volksbestaan! En, as ons die oortuiging kry, soos ek dit gekry het, dat sake verkeerd loop met ons, laat ons dan opstaan en dit regmaak!

Laat ons soos President Kruger ons vermaan het, „uit die verledene neem al wat daarin goed en skoon is, en laat ons 'n nuwe toekoms daarop bou!"

Laat ons die dinge wat verkeerd is met ons, regmaak. Laat ons die toekoms veilig maak vir ons nakroos. Laat ons die kanker wat daar aan ons volksbestaan knaag,—die Jood,—uitruk en verwyder. Laat ons ons agteruitgaande en reeds gesonke volksgenote ophef en red vir die nasie. En laat ons op ons hoede wees daarteen, dat ons nie ook soos ander voor ons, „ondergaan onder die welsand van die Afrikaanse naturellebloed."

Dit is my gedagte.

Instruksies van die Minister van Verdediging, Gen. Smuts, aan Maritz om oor die grens te trek, en die gevolge daarvan.

IV.

UITTREKSEL UIT RAPPORT OOR REBELLIE. (Blse. 22, 23, 24 en 25).

De Regering was bezig de plannen voor de aanval op Duits Zuidwest-Afrika voort te zetten en een troepenmacht onder Generaal Lukin stond op het punt de Oranjerivier over te trekken en op Warmbad aan te rukken.

Op 23 September werd het volgende telegram van Verdedigingshoofdkwartier aan Maritz gezonden: „Minister wil weten of u sterke macht van Kakamas naar Schuitdrift kan laten optrekken en de Upington macht naar grens in de richting van Ukamas verzetten kan. Hij denkt dat het u alsdan mogelik zal zijn met Lukin in opmars naar Warmbad samen te werken."

Hierop zond Maritz het volgende antwoord: „11/14 Sept. 25. Re telegram G/60/31 van Defence (Staff). Het schijnt my belachlik om te zeggen dat ek met een groot macht naar Schuit Drift moet trekken daar u weet dat ik niet eerst alle benodigheden heb burgers in kamp uit te rusten. Het is onmogelik klompie burgers die ik hier heb te verdelen. Grootste gedeelte van hen door uitstel van kampen 1913 hebben nog geen musketry kursus of enkel schot gevuurd. Het is dus ten eerste geheel uit de kwestie te denken met die kinders tegen de Duitsers op te trekken, daar volgens geruchte te Ukamas alleen over 3000 Duitsers zijn goed bereden en gewapend met grof geschut en ek niet eerst een kanon heb. Heb slechts drie machine kanonnen gekregen onder twee Engelse luitenantjies die mij schijnt schaars hun broek te kunnen vast maken met de klompie kinders onder hen. Zoals u reeds gezegd toen ik laatst in Pretoria was waarschuwde dat publiek zoude weigeren over grenzen te gaan D.Z.W.A. in te trekken of indien de Duitsers de Unie intrekken door oorzaak van de Regering zij ook zouden weigeren. Al mijn officieren van de Aktieve Burgermacht zowel als van de Verdedigings Schietverenigingen hebben eenparig besloten te bedanken zodra ik hen order geeft over te trekken. Ik werd gezegd door Generaal Botha en u zelven dat dit zou gedaan worden door vrywilligers die ook te verstaan is uit uw circulaire telegram No. 11/83 Sept. 21. De verzekering kan ik u ook geven dat indien de Duitsers intrekken door oorzaak van de Regering en de Vrywilligers hen niet kan terugslagen, publiek eenparig zullen weigeren een schot te schieten. De beste die ik aan de Regering onder omstandigheden kan aanraden is om hunne zaken rypelik te overwegen in het stap D.Z.W.A. te nemen. Ik zal mijn best doen u te ondersteunen aan deze zijde va de grens doch ik kan mijn macht niet verdelen maar zal dadelik optrekken zoveel als be-

hoorlik uitgerust in de richting van Ukamas voor beschermings doeleinde. Ik moet u er nogmaals op wijzen dat officieren en publiek nog altoos onder de indruk waren dat dit slechts een Vredes-oefeningskamp was. Verder moet ik aanhalen dat mijn positie zeer moeilik is. Indien er verdere plannen bestaan dat ik D.Z.W.A. onder die toestand moet aanvallen zou ik gaarne zien dat mijn bedanking wordt aangenomen."

Dit telegram toonde dat Maritz in de voetstappen van Generaal Beyers volgde. Zodanige handelwijze zijnerzijds, waar hij onmiddellik tegenover de vijand stond, kon de allerhachelikste gevolgen hebben. De Miniser besloot Majoor B. Enslin naar Upington te zenden, als Hoofdstafofficier van Maritz, doch met het eigenlik doel om de zaken te onderzoeken en dienaangaande te rapporteren.

Toen Enslin Zondag 27ste te Upington aankwam, vond hij dat de toestand zeer ernstig was. Maritz en de meerderheid van zijn officieren zeiden opelik dat zij niet naar Duits Zuidwest Afrika zouden gaan. Oproerige taal was algemeen in het kamp. Ook was het duidelik dat er iets achter al dat gepraat schuilde. De dag na zijn aankomst, rapporteerde Enslin als volgt aan de Minister: „Uit gesprekken die ik gehad heb met Maritz versta ik dat hij en zijn officieren bereid zijn Unie tegen inval te verdedigen doch zullen zij onder geen omstandigheden over grens trekken en als ze bevolen worden zulks te doen, zullen zij bedanken. Hun redenen zijn die welke door Hertzog en Beyers gegeven werden en ook in telegram van Maritz aan u. Maritz zeer beslist en wil zich niet laten overhalen. Zaken zijn zeer kritiek. De helft der bewoners hier is het duidelik te zien dat zij er aan twijfelen of Regering nog voornemens is inval van deze kant te doen. Kommando 2000 ervaren mannen vereist in plaats kommando van Maritz. Bij aankomst bedoelde mannen, zouden de mannen van Maritz gevraagd moeten worden vrywillig te gaan. Het zou goede indruk maken op boeren als Kolonel Brits, zo mogelik, hier in bevel geplaatst wordt. Bedanking Maritz moet niet aangenomen worden voordat bovenbedoelde macht hier moet aankomen daar er gevaar bestaat Duitsers zulks vernemen en aanval doen op Kakamas enz. waar voorraad gehouden wordt. Maritz zegt er zijn 3000 Duitsers aan grens goed uitgerust met kanonnen. Maritz denkt dat gevolg van inval waarschijnlik burgeroorlog zal zijn doch ik heb geen redenen te vermoeden dat hij voor Duitsers vechten zal. Telegrafeer mij direkt welke stappen u voornemens is Maritz te nemen. Telegrafeer mij in staat te stellen te weten hoe te handelen. Kode-telegram Enslin zal persoonlik afgeleverd worden."

Toen Generaal Smuts dit rapport ontving telegrafeerde

hij aan Maritz: „28 September. Ik verlang u dadelik hier in Pretoria te zien. Overhandig uw bevel intussen aan Majoor Enslin en kom hierheen met alle spoed."

Dezelfde dag zond de Minister de volgende instruksies aan Majoor Enslin door de Magistraat van Upington: „Ik heb Kolonel Maritz telegrafies gelast bevel tijdelik aan u te overhandigen en mij zo spoedig mogelijk te Pretoria te komen zien. Gij moet bevel nemen van de macht van Maritz totdat andere regelingen gemaakt zijn. Wordt Kakamas aangevallen dan moet gij terugvallen op Upington. Wordt Upington aangevallen dan moet gij de plek zo goed mogelik verdedigen en niet toelaten dat voorraad in handen van de vijand valt. De Durban Light Infantry uit Durban en de Imperial Light Horse uit Kaapstad worden met zoveel spoed als mogelik is naar u gezonden. Uw kommando wordt aangevuld tot een getalsterkte van 300 man. Pienaar zal zo spoedig mogelik met 75 man van hier vertrekken alsmede Cronje en 25 verkenners van Pretoria Informatiedienst Eenheid".

Enslin was in een uiterst moeielike positie. Maritz verdacht hem en weigerde onder allerlei voorwendsels om hem zijn dokumenten te tonen. Ook wou hij geen informatie verstrekken met betrekking tot de bewegingen van de Duitsers of de ligging van zijn eigen krijgsmachten. Maritz bespiedde hem nauwkeurig en zond officieren om met hem in gesprek te komen ten einde uit te vinden wat hij eigenlik van de positie dacht. Enslin kon niet uitvinden wat er gaande was, en kon ook niet al te opelik vragen daar hij niet wist wie hij vertrouwen kon.

In privaat gesprek met hem, verklaarde Maritz dat hij niet naar Duits Zuidwest-Afrika zou gaan. Hij beschouwde Botha en Smuts als verraders van hun volk. De enige ware leidsman van het volk was Hertzog.

Eindelik werd Enslin, door gebruik te maken van list, in staat gesteld de ware bedoelingen van Maritz uit te vinden. Maritz werd namelik ertoe gebracht met iemand te spreken die hij voor een ondersteuner hield, en aan die man vertelde hij vertrouwelik dat hij in kommunikatie was met de Duitsers. Hij zeide dat het geheel aan zijn persoonlike invloed bij de Duitsers te danken was dat er vooralsnog geen aanval plaatsgevonden had op de aan de grens zijnde Unie-troepemachten. Ter bevestiging van zijn verklaringen toonde hij zijn korrespondentie met de Duitse overheid.

Zodra deze informatie in bezit van Enslin was, telegrafeerde hij aan de Minister (op de avond van de 28ste) hem verzoekende regeling te maken om hetzij hem of Kapitein Erasmus terug te roepen ten einde persoonlik te Pretoria te

heden over te seinen.
kunnen rapporteren, daar het te gevaarlik was de biezonder-

Hij had informatie ingewonnen die hem deed vrezen dat Macht „A" gevaar liep van verpletterd te worden door een sterke Duitse kolonne. Hoewel het toen duidelik was dat Maritz in overleg met de Duitsers handelde, was het voralsnog onmogelik hem uit zijn bevel te ontslaan, daar zulk een stap hem aanleiding zou geven dadelik vijandelikheden tegen de Unie te beginnen. Met de macht onder zijn bevel was er gekonkeld en deze was dus niet te betrouwen. Daarbij kwam nog dat als Maritz uit zijn bevel verwijderd werd zijn Duitse bondgenoten, kennis dragende van de toestand, waarschijnlik zonder verzuim een aanval zouden doen.

Voordat er met Maritz afgerekend kon worden, moest er eerst een sterke loyale macht naar Upington gezonden worden. „Wordt de bedanking van Maritz tans aangenomen", zo zei Majoor Enslin, „verwacht ik een ramp."

Zonder verwijl riep de Minister Erasmus terug en de volgende dag telegrafeerde hij Majoor Enslin: „Uw cijferschrift telegram gisteravond mij vragende Maritz te gelasten u terug te zenden of Kapitein Erasmus terug te roepen. Minister veronderstelt dat u toen nog niet zijn boodschap door Magistraat ontvangen had. Verandert dat uw opinie en denkt u het nog nodig Maritz weinig langer in bevel te laten blijven? Antwoord dadelik."

Hierop antwoordde Enslin: „Maritz heeft bevel niet overhandigd noch heeft hij iets gezegd aangaande uw instruksies. Hij vertelde aan Erasmus dat hij in kommunikatie Duitsers is zodoende inname van Kakamas verhindert. Schijnt dat hij verraad speelt. Zal mijn best doen uiterst moeilike positie. Ben bevreesd iemand in kamp te vertrouwen."

In de nacht van de 30ste September was de spanning in het kamp zeer groot. De officieren dachten algemeen dat Maritz verraad pleegde. De enkele loyalisten waren bevreesd dat zij gevangen genomen zouden worden. Zelfs heeft een officier van de machinekanon-seksie zijn kanonnen op het kamp gericht om een onverhoedse overval te voorkomen.

Intussen deed de Minister alles in zijn vermogen om alle beschikbaar zijnde loyale krijgsmachten naar Uptington te zenden :—

Op de 29ste antwoordde Maritz het telegram van de Minister waarin hij gelast werd dadelik naar Pretoria te komen: „Het is voor mij onmogelik over te komen onder de omstandigheden en bevel aan Majoor Enslin te overhandigen daar dingen zeker verkeerd zullen lopen. Gelieve bepaald antwoord te zenden op mijn telegram 11/14 Sept. 25."

Het antwoord van de Minister was: „D/0189. Uw 11/14. Met het oog op uw telegram 11/43 van 25 September is het nodig dat ik u moet zien om gehele positie te bespreken. In tussentijd beschouw ik het geheel veilig uw bevel aan Majoor Enslin te overhandigen. De nodige stappen worden door mij genomen om dadelik versterkingen in uw richting te zenden. Gelieve per telegram te erkennen en zeg wanneer u naar Prieska vertrekt".

De versterkingen waarvan de Minister melding maakte waren de troepen onder Kolonel Wylie. Op 2 Oktober telegrafeerde de Minister aan Maritz: „Kolonel Wylie in bevel van een macht bestaande uit een regiment bereden troepen en een bataljon infanterie rukt met alle spoed op om met u te koöpereren in verdediging van Upington Kakamas Distrikt. Zijn bevel is onafhanklik van u maar u en hij moet op de beste wijze verenigd optreden ter verdediging van Upington en Kakamas en ter beveiliging van onze voorraad aldaar. Ik hoop uw telegram No. 11/43 van 25 September binnen twee dagen te kunnen beantwoorden."

Maritz had nog niet geantwoord op de Ministers telegram van 30 Sept. waarin hij voor de tweede maal gelast werd naar Pretoria te komen. Op 2 Oktober zond hij toen het volgende antwoord: „Uw D/1089. Sept. 30. Geloof niet het is nodig positie verder met mij te bespreken daar ik u alreeds gezegd heeft hoe dat positie is en wat gevolgen daarvan zullen zijn. Re veiligheid van mijn bevel aan Majoor Enslin te overhandigen beschouw ik dat u daar net so min van weet als van de toestand van eigen zaken en ten einde positie hier te verdedigen heb ik geen versterking ertoe nodig. Verwijs u nogmaals naar mijn telegram No. 11/14/83 van 25 September en verzoek u die nauwkeurig te overleggen."

3.—Maritz werpt het Masker af.—Maritz was blijkbaar verontrust over dit aanrukken van loyale troepemachten, waarvan hij door zijn spioenen kennis kreeg voordat hij het telegram van de Minister van 2 Oktober ontvangen had. In de namiddag van de 2de Oktober brak hij zijn kamp te Upington op en trok weg met nagenoeg zijn gehele macht en al de beschikbare ammunitie. Toen Majoor Enslin, die zijn Hoofdstafofficier was, inlichting verzocht aangaande zijn beweging, zeide Maritz hem dat hij naar de grens trok „om zijn instrukties uit te voeren." Hij wou Enslin meenemen, doch deze verontschuldigde zich op grond dat hij te zorgen had voor de verzending van uitrusting en voorraad.

Toen deze schielike beweging aan de Minister gerapporteerd werd, vroeg Majoor Enslin (3 Oktober): „Vreest u verraad in verband met de beweging van Maritz, of denk u

dat doel daarvan slechts bescherming is?" Enslin antwoordde als volgt:—

„Schielike beweging van Maritz onverstaanbaar en suspicieus. Het kan zijn dat hij denkt dat hij zich verontschuldigt van ongehoorzaamheid door naar grens te trekken. Hij heeft niet enige voornemen te kennen gegeven om verder te gaan, doch heb zoeven uitgevonden, dat hij alle ammunitie met zich genomen heeft. Ik heb Luitnant Freer die in bevel is van machinekanonnen gewaarschuwd op zijn hoede te zijn. Ten gevolge van onoordeelkundige telegrammen van Kommissariaat en Transport Pretoria aan Kommissariaat en Transport alhier, weet Maritz dat duizend man hierheen komen daar hij mij gevraagd heeft waarvoor wagens benodigd zijn. Ik heb geen tijding re vijand vernomen die zijn schielike beweging zou noodzaken. Kolonel Wylie is nog niet aangekomen ten gevolge van ongeluk motorkar. Geen paarden hier geschikt voor Kolonel Brits en Stafofficieren."

De vermelding van Kolonel Brits in de laatste zin vereist opheldering. Enige dagen te voren had de Minister hem benoemd tot het bevel van al de krijgsmachten die te Upington koncentreerden. Kolonel Brits had instrukties ontvangen zich met de grootste spoed naar de plaats te begeven en krachtige en doelmatige maatregelen te nemen ter verdediging van de verschillende posten die langs de grens bezet waren. Verder moest hij, zodra hij te Upington aankwam, Maritz laten roepen en hem een brief van de Minister overhandigen, waarin deze de bedanking van Maritz aannam. Indien Maritz zich wilde verzetten, moest hij dadelik gearresteerd en onder eskorte naar Pretoria gezonden worden. De Minister verklaarde dat hij liefst zou zien dat er geen arrest gedaan werd als Maritz gewillig was naar Pretoria te komen.

Kolonel Brits moest dan het bevel van Maritz aan Luitenant-kolonel Bouwer overhandigen. Vervolgens moesten de officieren en manschappen van Maritz afzonderlik bijeengeroepen en behandeld worden naar gelang van hun houding.

Toen Maritz op de 2de Oktober met zijn macht uittrok van Upington, had hij feitelik de rebellie begonnen. Hij trok in de richting van de Duitse grens en kwam op de 4de aan te Van Rooisvlei omtrent 25 mijlen ten westen van Upington. Een gedeelte van zijn macht lag te Kakamas. Hij zond orders aan de afdeling om zich te Van Rooisvlei bij hem aan te sluiten. De afdeling kwam daar op de 7de Oktober. Op de 6de ging Maritz met Joubert naar de Duitse grens onder voorwendsel dat hij water ging zoeken; zijn eigenlik oogmerk was echter finale schikkingen met de Duitsers te maken.

Aan een van zijn meest vertrouwde officieren werd de volgende dag (7de) medegedeeld dat „Maritz naar de Duitsers geweest is en teruggekomen is met instruksies van de Duitsers om niet tegen hen doch tegen de Britse vlag te strijden."

De finale stap werd op de 9de genomen. Maritz riep zijn gehele macht (tussen 500 en 600 man) bijeen en stelde die zó op dat de twyfelachtige eenheden (zooals bijv. de machinegeweer sektie die onder bevel stond van Engelse officieren) geheel omsingeld waren door andere eenheden die hij vertrouwen kon. Zodra dit gedaan was, ontwapende Maritz de machine-geweer sektie die onder de omstandigheden geen tegenstand bieden kon.

Vervolgens ging Maritz op een kist staan en sprak zijn manschappen toe. Hij vertelde hen dat de Regering van hem verwachtte dat hij over de grens in Duits Zuidwest-Afrika in zou trekken en dat hij geweigerd had dit te doen. Hij las voor telegrammen van het Hoofdkwartier aan hem met zijn antwoorden, waaronder het telegram van de Minister waarin hij gelast werd zich dadelik bij Kolonel Brits te Upington aan te melden. Hij verklaarde dat hij dit bevel niet zou gehoorzamen.

Hij zette zijn toespraak voort door Generaals Botha en Smuts in de grofste bewoordingen te belasteren, en openbaarde toen de plannen die hem reeds lange tijd bezig gehouden hadden.

Hij vertelde van de overeenkomst tussen hem en de Regering van Duits Zuidwest-Afrika, en verklaarde dat de Transvaal en Vrijstaat gereed waren op te staan zodra hij een beweging maakte. Alles was geregeld met Beyers en andere leiders. Hij eindigde met een roerende peroratie.

„Ik kan u de verzekering geven dat ik dit uniform niet heb aangetrokken om Engeland te dienen—verre daarvandaan. Ik deed het enkel ter wille van mijn volk, en tans sta ik op het punt om op te treden. Toen Generaal Botha erop aandrong dat ik bevel zou nemen, zeide ik aan hem dat het vruchteloos was zo iets te proberen, doch hij wou niet horen, en toen heb ik weer bevel en bevordering aangenomen in het belang van mijn land, en nu, voor God en voor u, leg ik de onderscheidingstekens van een Engelse Luitenant-kolonel af, want ik wil niets anders zijn dan een gewone burger om te vechten voor de vrijheid van mijn land en ik zal niet ophouden al zou mijn bloed vloeien en de Heer weet dat ik mijn bloed vergieten zal met eer.

Gij weet allen dat ik een vrouw en twee kinderen heb, en zij zijn mij dierbaar, de Heer weet het. Maar mij volk gaat vóor hen."

Hier werd hij door zijn tranen overstelpt en hij klom van de kist. Daarop werd door Sergeant-majoor Engelbrecht (die kort te voren tot Kaptein bevorderd was door Maritz) voorgesteld dat de muiters Maritz zouden aanstellen tot hun Bevelvoerende Officier, om hen naar eigen goeddunken aan te voeren. Dit werd aangenomen.

BYLAE I.

VERKLARING VAN P. J. JOUBERT.

In September 1914 was ek gestuur deur genl. Maritz uit die Verdedigingskamp, Kakamas, om persoonlik onderhandeling met genl. Beyers te hou.

Op of omtrent die 14e September 1914, die oggend, op Bloemfonteinstasie, sien ek oorlede Genl. de la Rey staan, met Kolonel Mentz en Komdt. Jozua Joubert by hom. Vandaar stuur ek 'n telegram aan Genl. Beyers om my te ontmoet.

Daar ek gesien had in die koerante, dat oorlede genl. de la Rey in die Senaat teen 'n intog van Suidwes gestem het, het ek hom die namiddag op die trein gaan opsoek, en kry hom alleen in sy kompartement. Daar het ons heeltemal vertrouelik met mekaar gesels. Die aand op Parkstasie besluit hy toe om nie óor te gaan na Pretoria nie, aangesien hy onder verdenking staan by die Regering, en aangesien daar alreeds sprake was van 'n rebellie, ens. Hy sê toe aan my, ek moet aan genl. Beyers sê, dat hy in Johannesburg sou wag totdat ek terugkom.

Ek gaan toe oor na Pretoria, en kom twee uur laat met die trein daar aan, gevolgelik, sodat twee offisiere, wat genl. Beyers gestuur het om my te ontmoet, om nege uur weer teruggegaan het. Om elf uur kom ek daar aan, en niemand was daar om my te ontmoet. Toe gaan ek na die Transvaal Hotel. Nadat ek knap in bed was, kom die kruier my roep vir 'n telefoon oproep. Ek vra toe aan hom, wie my wil spreek. Sy antwoord was : „die polisie". Toe sê ek aan hom, dat as hulle my wil sien hulle na my kamer kon kom ; maar niemand het opgedaag nie.

Die volgende dag oggend 9 uur, (15 Sept.) gaan ek na oorlede genl. Beyers se kantoor. Hy sê toe aan my, dat hy net 'n telegram ontvang het van die inval van kol. Grant, by Ramansdrif, Suidwes grens, en dat daar 'n geveg gewees 't met Duitsers op Sandfontein.

Ons het die middag oorgegaan na sy broer se huis, en daar het ons toe verder gesels. Daar is besluit, dat ek met die een uur trein sou teruggaan na Johannesburg. Ek het 'n voorstel aan genl. Beyers gemaak, om saam dié aand na Potchefstroom te gaan.

Toe ek by die hotel kom, was die hotelbus al weg met alle passasiers. Ek het dadelik 'n teksie ontbied en my bagasie gekry. Toe ek voor die deur kom, staan die teksie daar met nog 'n passasier in. Ons ry op na die stasie, net in tyd om die een-uur trein te vang.

Ek het dadelik suspisie gehad dat die persoon in die teksie 'n speurder was. Op Irene stap ek uit, met 'n paar minute versuim, en hy klim ook uit. Toe was ek tamelik seker, dat dit wel die geval is. By 'n volgende stasie stap ek weer uit, met dieselfde gevolg.

Toe die trein op Park-stasie stilhou, staan oorlede genl. de la Rey net teenoor my sitplek op die platform. Ons gaan toe oor na die Victoria Hotel. Op weg daarheen het ek hom gesê, dat die polisie my opgelui het in Pretoria, en ook dat 'n speurder saam met my gekom het. Toe ek my naam in die besoekersboek inskryf, kom dieselfde man weer by 'n agterdeur in. Ek sê aan genl. de la Rey dit is die speurder daardie. Hy gaan toe by die voordeur van die hotel uit, ons stap hom na, en hy loop om die eerste hoek van die hotel.

Genl. de la Rey en ek is toe saam na sy kamer, en daar het ek hom alles gesê, wat genl. Beyers my gesê het. Ons het nog daar gesit en gesels, toe die kruier genl. de la Rey kom roep en sê, dat 'n dame hom wou sien. Dit was toe oorlede genl. Beyers se vrou, wat hom per motor kom haal het. Toe ons uitmekaar gaan, sê hy aan my, ons moet regkom in die Kolonie, want „doller as kop-af kan dit nie gaan nie."

Ek het die namiddag oorgegaan na die stasie om uit te vind hoe die treine gaan. Daar was toe twee treine waarmee ek kon teruggaan, een via Bloemfontein en die ander oor Kimberley. Ek besluit toe om oor Kimberley terug te gaan, om my reis sodoende te verander. Ek stap toe terug na die hotel en meen dat ek dit in drie minute afgestap het; gaan in my kamer wag tot vyf minute voor die trein sou vertrek, neem toe my bagasie en stap oor, om net in tyd daar te wees en op dié manier van die speurder ontslae te raak.

Op Potchefstroom hoor ek driemaal „Joubert" roep. Ek gaan op die balkon, en vlak oor my staan verskeie ou bekendes van Suidwes. 'n Vrou sê toe: „O, dáar is meneer Joubert ook." Ek het dadelik die stem herken, stap af, en groet hulle. Toe sê hulle aan my, dat genl. de la Rey doodgeskiet is.

Op dié oomblik het dit my gevoel of ek ook 'n koeël kry. Ek gesels so'n paar woorde meer, en gaan terug na die kompartement, om planne te maak.

Ek gaan vervolgens uit na die buitekant van die stasie, waar die passasiers-karre staan. Daar vra ek 'n ou oom, of hy wis waar genl. Kemp se kamp is. Hy antwoord bevestigend, sê sy prys en ek sê hom, dat ek hom dubbel sou betaal, maar hy moes net wag totdat die trein vertrek het. Ek gaan toe weer terug na my kompartement, en wag tot die trein uitstoom, toe spring ek af, laat al my bagasie in die trein en neem die kar na Kemp se kamp.

Toe ek dâar kom, sê genl. Kemp my ook, dat genl. de la Rey doodgeskiet is, dat die „steunpilaar van Transvaal" dood is, en dat hy weer sy bedanking herroep het, wat ingedien was.

Toe vra ek aan hom : „wat nou van my, en of ek dan soos 'n hond moes doodgeskiet word"? Hy sê my, hy kon niks vir my doen nie, dat ek ook nie vir die nag in sy kamp kon bly nie, en dat ek vir die nag na 'n sekere Mevr. Malherbe moes gaan (suster van oorl. genl. Kock) en daar bly en sake afwag vir die volgende dag.

Die volgende dag hoor ek niks van genl. Kemp tot na die middag. Ek besluit toe om Mevr. Malherbe in my vertroue te neem, en sê ook aan haar, dat my lewe feitelik in haar hande was. Sy het 'n brief wat ek geskryf het aan genl. Kemp met haar dogter oorgestuur, en het 'n antwoord teruggekry, dat ek moes teruggaan na Upington.

Ek gaan toe oor na die stasie dié aand vir die 10 uur trein, maar toe ek regoor die stasie kom sien ek so baie mense in Verdedigingsmag-uniform, en besluit om regoor die stasie in 'n blougombos te versuim vir die trein van die volgende oggend om 3 uur, waarmee ek dan ook terug is na De Aar, Prieska en Upington, om weer veilig by ons kommandos terug te wees.

Die volgende dag kry ons die nuus van wat gebeur het met die „Foster Gang", en ook dat detektief Mynot doodgeskiet is en nog 'n paar ander. Ek kry 'n nuusblad, en sien die portret van Mynot daarin, en herken hom dadelik as die speurder wat by my gewees het.

'n Tydjie later was daar 'n kommissie van ondersoek aangestel, in verband met die rebellie, waarop oorl genl. Botha ook 'n verklaring gemaak het. In sy verklaring het hy gesê, dat daar orders uit gewees het aan die polisie om my te arresteer. Toevallig het ek die polisie ontglip, soos dit later aan die lig gekom het, was Mynot doodgeskiet vóordat hy sy rapport in Marshall Plein gemaak het.

P. J. JOUBERT.

BEDANKING VAN GENERAAL BEYERS
met
ANTWOORD VAN GENL. SMUTS.

Pretoria, 15 September, 1914.

Aan die Weledelgestrenge Heer,
GENERAAL J. C. SMUTS,
Minister van Verdediging,
Pretoria.

Weledelgestrenge Heer,

't Is u bekend hoe gedurende de maand Augustus jl. ik mondeling aan Uedelg. en aan Genl. Botha mijn afkeuring heb te kennen gegeven aangaande het zenden van kommando's naar Duits Zuidwest-Afrika met 't doel om dat gebied te veroveren. Ik stond toen op het punt mijn betrekking neer te leggen, doch toen ik vernam dat het Parlement zou worden bijeengeroepen besloot ik te wachten, in de hoop dat er 'n uitweg zou worden gevonden. Tot mijn grote verbazing echter, bekrachtigde het Parlement het besluit dat door de Regering genomen was, namelik, om Duits Zuidwest-Afrika te veroveren, zonder enige provokatie tegenover de Unie van de kant der Duitsers.

De Regering moet ervan bewust zijn, dat de overgrote meerderheid van de Hollandssprekende bevolking van de Unie beslist er op tegen is om over de grenzen te trekken, en de beide konferenties van kommandanten, onlangs te Pretoria gehouden, leverden hiervan sprekend bewijs. Ik daag de Regering uit om, door zich op het volk te beroepen, zonder dwang te gebruiken, 'n ander resultaat te verkrijgen.

Men beweert dat Groot-Brittanje zich in deze oorlog heeft begeven terwille van recht en gerechtigheid, ten einde de onafhanklikheid van kleinere natieën te beschermen en tractaten na te komen. Maar het feit dat drie ministers van het Britse Kabinet bedankt hebben, toont aan dat er 'n sterke minderheid bestaat, ook in Engeland, die niet overtuigd kon worden van de rechtvaardigheid om met Duitsland oorlog te voeren.

De geschiedenis leert ons immers, dat, waar 't haar belangen past, Groot Brittanje steeds bereid is kleinere natieën te beschermen, maar ongelukkig verhaalt de geschiedenis ons ook van gevallen waar de heilige onafhankelikheidsrechten van kleinere natieën door datzelfde Rijk verkracht, en tractaten niet geëerbiedigd werden. Als bewijs behoef ik enkel te wijzen erop hoe de onafhankelikheid van de Zuid-Afrikaanse Republiek en van de Oranje Vrijstaat geschonden werd, en wat de Zandrivier Konvensie betekende.

Beweerd wordt dat oorlog gevoerd wordt tegen de barbaarsheid" der Duitsers. Wij hebben vergeven, maar niet vergeten al de barbaarsheden welke hier in ons eigen land gepleegd werden gedurende de Zuidafrikaanse oorlog. Met zeer weinige uitzonderingen waren alle boereplaatsen, om niets te zeggen van talrijke dorpen, even zovele Leuvens, waarvan we nu zoveel moeten horen.

In dit kritieke tijdstip wordt in 't parlement aangekondigd, dat aan onze Regering 'n lening is toegestaan van zeven miljoen pond sterling door de Rijksregering. Dit is vol van betekenis! Ieder kan daarvan denken wat hij wil.

Wegens gemis aan wettige redenen voor de anneksatiepolitiek der Regering tracht Uedelg. het publiek bang te maken door te verkondigen, dat de Regering in bezit is van informatie dat Duitsland besloten zou hebben om, wanneer de gelegenheid zich voordoet, Zuid-Afrika te annekseren. In mij nederige opinie sal dit verhaast worden indien van onze zijde 'n inval in 't Duits gebied gedaan wordt zonder enige provokatie van de kant van de Duitsers. En, wat betreft de beweerde anneksatieplannen van Duitsland, is zulks slechts het uitvloeisel van de gewone nationale achterdocht in dergelijke gevallen.

De bewering welke in 't Parlement gedaan werd namelik dat de Duitsers reeds onze grenzen zouden hebben geschonden, is ongegrond. (Zie 't officieel rapport van 't Informasie-buro, hetwelk gestaafd wordt door Luit.-kol. Maritz en zijn officieren, die zich op en nabij de grenzen bevinden.)

De Regering heeft blijkbaar met verlangen uitgezien naar 'n overtreding van de zijde der Duitsers van Duits Zuidwest-Afrika, maar is daarin teleurgesteld geworden, want er is tot vandaag toe nog geen enkel Duits soldaat over ons grenzen. Zoals Uedelgestr. wel bekend is, is 't bericht aangaande 'n onwillekeurige overschrijding van de grens, enige tijd geleden, en 't aanbieden ener verontschuldiging daarvoor, volkomen korrekt.

De oorlog wordt toch in Europa beslist, wat of er ook alhier in Zuid-Afrika moge voorvallen; zo derhalve Duitsland zegeviert, en besluiten mocht ons aan te vallen, dan—alhoewel Groot-Brittanje ons geen hulp zou kunnen bieden—hebben we tenminste 'n heilige en schone zaak, mits wij ons intussen binnen onze grenzen houden, om ons land tot 't uiterste toe te verdedigen. In 't geval dat wij aangevallen worden, zal ons volk als een man opstaan ter verdediging zijner rechten. Bij mij bestaat bovendien de overtuiging, dat 'n kommando van 'n 8000 Duitsers, zoals tans in 't Duitse gebied aanwesig, niet zo dwaas zal wezen om 'n aanval op ons land te beproeven.

Ik heb steeds—en onlangs nog te Booysens—herhaald, dat, zo de Unie aangevallen wordt Boer en Brit naast elkaar

zullen staan om dit land te verdedigen, en 't zou mij in zodanig geval 'n grote eer en 'n voorrecht wezen aan 't hoofd onzer strijdmachten mijn plaats in te nemen, in de verdediging van mijn vaderland.

De betrekking van Konmmandant-generaal heb ik aangenomen onder onze Verdedigingswet, in 't eerste artikel waarvan neergelegd wordt, dat onze strijdmachten alleen in de verdediging van de Unie gebezigd kunnen worden. Naar mijn bescheiden oordeel kan dit artikel niet zomaar door informeel besluit van 't Parlement worden veranderd, zijnde zulks in strijd met de parlementaire procedure. De Verdedigingswet dus laat ons niet toe de vijand over de grens te gaan halen, om op die wijze het vuur aan brand te steken, maar, wanneer hij ons land mocht binnendringen is 't onze plicht hem terug te drijven en in zijn eigen gebied te achtervolgen.

Generaal Botha spreekt in zijn redevoering van de hulp ons door de Belgen en de Fransen na de oorlog in Zuid-Afrika verleend. Dit wordt door mij en geheel ons volk nu nog op prijs gesteld, maar wij mogen het niet vergeten hoe ook de Duitsers niet achterwege zijn gebleven en nog altijd goedgezind waren jegens ons. Waarom zouden wij derhalve goedsmoeds vijanden van hen maken?

Ik zie geen kans onder de tegenwoordige omstandigheden aanvallenderwijze op te treden, en, als iemand die zijn land en volk innig lief heeft, protesteer ik ten sterkste ertegen dat de Burgermachten der Unie over de grenzen gezonden zullen worden. Wie kan zeggen waar het vuur, dat de Regering besloten heeft aan te steken, branden zal?

Om de redenen hierboven aangegeven, gevoel ik mij gedwongen mijn betrekking als Kommandant-generaal, alsook mijn kommissie-rang, neer te leggen. Voor mij is deze de enige weg van geloof, plicht en eer tegenover mijn volk, waarvan Genl. Botha gewag maakt.

Ik heb steeds getracht mijn plicht naar mijn beste overtuiging uit te voeren, en 't grieft mij inniglik, dat 't op deze wijze eindigen moet.

Ik heb de eer te zijn.

Weledelgestr. Heer,

(w.g.) C. F. BEYERS.

ANTWOORD VAN GENL. SMUTS OP GENL. BEYERS SE BEDANKING.

19 September, 1914.

Aan de Weledelgestrenge Heer,

GENERAAL C. F. BEYERS.

Weledelgestrenge Heer,

Met leedwezen heb ik u brief van de 15de dezer ontvang

waarin u bedankt als Kommandant-generaal en als Officier der Unie. De omstandigheden waaronder die bedanking plaatsvond en de termen waarin u uwe handelswyze tracht te rechtvaardigen zijn bestemd een zeer pijnlike indruk na te laten. Weliswaar, was het mij bekend dat u met zekere bezwaren de krijgsoperaties in Duits Zuidwest-Afrika te gemoet zag, maar nooit kwam ik onder de indruk dat u bedanken zou. Integendeel, alle informatie in bezit der Regering werd u meegedeeld, alle plannen werden met u besproken, en uw advies werd grotendeel gevolgd ; de hoofdofficieren der afdelingen werden op uw aanbeveling of met uw goedkeuring aangesteld, en het plan der operaties dat tans gevolgd word is grotendeels dat door uzelf aan de hand gegeven op een konferentie van officieren. Mijn laatste opdracht aan u voor ik naar Kaapstad ging om de Parlementszitting bij te wonen was dat u in mijn afwezigheid zekere kommando's op de Duitse grens zou gaan bezoeken, en het was tussen ons beide goed verstaan dat zodra de krijgs-operaties wat verder gevorderd zouden zijn en samenwerking tussen de verschillende afdelingen prakties zou worden, uzelf aktief het opperbevel in Duits Zuidwest-Afrika op zich zou nemen. De houding der Regering bleef na dit alles onveranderd en werd door het Parlement na volledige bespreking goedgekeurd. Men zou verwacht hebben dat deze goedkureing de zaak voor u gemakliker zou maken ; maar nu vind ik dat u verwacht had dat het Parlement de houding der Regering zou afkeuren, en dat uw teleurstelling in deze de reden is geworden van uw onverwachte handelwijze. Om uw motieven duideliker te maken, werd de reden van uw bedanking uiteengezet in een lang politiek betoog dat dadelik door u aan de pers werd meegedeeld en eerst lang na de publikasie in handen der Regering kwam. Ik behoef u niet te zeggen dat al deze omstandigheden in verband met uw bedanking op mijn kollega's en mij een alleronaangenaamste indruk hebben gemaakt.

Maar deze onaangename indruk werd nog verergerd door de beweringen in uw brief bevat. Uw bittere aanval op Groot Brittanje is niet alleen geheel ongemotiveerd, maar komt te midden van een grote oorlog des te ongepaster van de Kommandant-generaal van een van de Britse Dominiums. Uwe referte naar barbaarsheden van de Zuidafrikaanse oorlog kan niet de misdadige verwoesting van België rechtvaardigen en kan alleen berekend zijn haat en tweedracht onder het Afrikaanse volk te zaaien. U vergeet te melden dat sedert de Zuidafrikaanse oorlog het Britse volk aan Zuidafrika haar volkomen vrijheid heeft geschonken onder instellingen die het voor ons mogelijk maken onze nationale idealen langs eigen weg te verwezenliken en die het bijv. voor u mogelik maken ongedeerd een brief te schrijven waarvoor u in het Duitse Rijk zonder twijfel het ergste lot zou zijn ondergaan.

Wat betreft uw andere beweringen, die zijn in de parlementaire diskussie beantwoord en afgehandeld. Daaruit zal blijken dat noch het Britse Rijk noch wij de aanvallers zijn in deze strijd. De oorlog is in de eerste instantie door Oostenrijk-Hongarije en daarna door Duitsland verklaard onder omstandigheden waarin de Britse Regering haar uiterste krachten heeft ingespannen de vrede van Europa en de neutraliteit van België te bewaren. Wat onszelve betreft, onze kusten worden bedreigd door duitse oorlogschepen, onze mailboten worden aangehouden, onze grenzen zijn overschreden —en zulks niet zoals u zegt op onwillekeurige wijze en met apologie, die ten minste nooit bij de Regering is gemaakt. Onder deze omstandigheden is het onzin van offensief optreden van de kant van de Unie te spreken daar wij samen met het Britse Rijk tegen zin en wil en geheel verdedigenderwijze in deze strijd zijn gewikkeld.

Wat betreft uw insinuatie omtrent de lening van £7,000,000 welke ons goedgunstig door de Britse Regering gemaakt is en welke door het publiek van de Unie, zoals onlangs in het parlement gebleken is, ten zeerste gewaardeerd wordt, is die van zo een grove aard dat het onnodig is er enige aanmerking op te maken. Alleen bewijst het hoe u verblind is geworden door politieke drogredenen.

U spreekt van plicht en eer. Mijn overtuiging is dat het volk van Zuid-Afrika in deze donkere dagen, die én voor Regering én voor het volk een zware toetsingstrijd vormen, een duideliker besef van plicht en eer zal hebben dan af te leiden is uit uw schrijven en handelswijze. Voor het hollandssprekende deel meer in het bijzonder kan ik mij niets meer in strijd met plicht en eer, niets noodlottiger en vernederender voorstellen dan een politiek van liployaliteit in mooi weer en van neutraliteit of duitsgezindheid in dagen van onweer en zware beproeving. Het mag zijn dat onze eigenaardige inwendige omstandigheden en onze verachterde toestand na de grote oorlog een perk zullen stellen aan wat wij kunnen doen ; doch niettemin ben ik er van overtuigd dat het volk de Regering zal steunen in de uitvoering van de opdracht van het parlement en op die wijze, welke de enige wettige is, zijn plicht tegenover Zuid-Afrika en het Rijk zal nakomen en zijn duur gewonnen eer vlekkeloos voor de toekoms zal bewaren.

Uw bedanking wordt hiermee aangenomen.

Ik heb de eer te zijn,

Weledelgestrenge Heer,

Uw dienswillige dienaar,

(w.g.) J. C. SMUTS,

Minister van Verdediging.

PRETORIA.

Pretoria, 23 September, 1914.

De Weledelgestr. Heer,
Generaal J. C. SMUTS,
Minister van Verdediging,
PRETORIA.

Weledelgestrenge Heer,

Naar aanleiding van uw antwoord op mijn bedanking, laat ik mijn handeling, zowel als de geloofwaardigheid van mijn beweringen met het volste vertrouwen aan het volk over ter beoordeling.

Wat de geschiedenis niet alreeds daarvan staaft zal de toekomst verklaren.

Ik heb de eer te zijn,
U Ed. dienstw. dienaar,
(w.g.) C. F. BEYERS.

GENERAAL KEMP VERLOOR ALLE SELF-BEHEER.

Uittreksel uit Rapport oor Rebellie (Bl. 19).

De officier die met Kock in dezelfde tent sliep sprak hem zeer scherp aan en eiste een uitleg.

Na enige aarzeling besloot Kock zijn wapenbroeder in zijn vertrouwen te nemen, altans gedeeltelik. Laat in de nacht van de 16de September, vertelde hij hem dat Beyers en Kemp bedankt hadden. Beyers en Generaal De la Rey zouden de volgende morgen om 4 uur in het kamp aankomen. Zij zouden dan naar Lichtenburg optrekken met de regimenten die te Potchefstroom bijeen waren. Er werd niets gezegd van het doel van deze beweging.

Die avond was het Kemp te zien dat hij uiterst ontstemd en ongerust was. Hij zeide zelf dat zijn zenuwachtigheid toe te schrijven was aan zijn vrees dat Generaal De la Rey verhinderd zou worden naar het kamp te komen.

Omtrent 3 uur die nacht werd de officier die in de tent van Luitenant-kolonel Kock sliep, gewekt door het binnenkomen van een man die Kemp bleek te zijn. Kemp leunde over het bed van Kock en fluisterde hem iets in het oor. Met een zeer verschrokken stem riep Kock uit: „O God!" Kemp ging dadelik uit en Kock fluisterde zijn vriend toe: „Generaal De la Rey is dood geskiet."

Uittreksel uit Rapport oor Rebellie. (Bl. 20)

Majoor Kemp verloor alle zelfbeheer toen de tijding hem bereikte. Nadat hij, zoals reeds beschreven, de tijding

aan enige vrienden had meegedeeld, jaagde hij in een motorkar naar Potchefstroom en maakte wanhopige pogingen om zijn bedanking, die de dag te voren te Pretoria ontvangen werd, terug te trekken. Deze pogingen waren echter tevergeefs.

Toen men vernam dat Beyers nog in vrijheid was en dat het doodschieten van Generaal de la Rey enkel een ongeluk was, schepten de samenzweerders weer moed. Enige dagen daarna zeide Kemp aan een vriend: „Goddank hebben wij Manie Maritz nog aan Grootrivier."

ONDERHANDELING TUSSEN MY EN GENERAAL COEN BRITS.

Op die 13de Oktober 1914, het Maritz die volgende brief aan Kolonel Brits gestuur.

Met verwysing na my gesprek wat ek 'n paar dae gelede gehad het met Luit. Kol. Ben Bouwer, wens ek 'n laaste poging aan te wend om 'n oplossing te kry vir die huidige moeilikhede, en om sodoende 'n bloedvergieting te voorkom.

Indien die Luit. Kol. u ons gesprek meegedeel het, sal u waarskynlik bekend wees met die omstandighede wat gely het tot die huidige moeilikhede, en derhalwe sal dit nie nodig wees om in die besonderhede daarvan in te gaan in hierdie brief nie.

Die houding wat ek ingeneem het is veronderstel om van my kant 'n sterk protes aan te teken, teen die besluit van die Regering, om seuns van ons land te gebruik vir die verowering van D.S.W.A., en soos u moontlik weet, word ek geondersteun deur die groter meerderheid van die volk. Ek het my Land en my Volk lief, en ek wens nie die oorsaak van 'n bloedvergieting tussen Afrikaner en Afrikaner te wees nie, aan die anderkant kan ek nie toelaat dat die seuns van my volk, wat aan my toevertrou is nie, die slagoffers moet word van 'n stap wat geneem is, wat deur die hele volk afgekeur word. Ek is gewillig om u met u offisiere more te ontmoet op 'n sekere plek, in order om te sien of daar nie 'n moontlike oplossing van die moeilikhede gevind kan word nie. Ek is bereid om my te onderwerp aan die besluit van die volk, maar op voorwaarde dat aan my die kans gegee word, om die Leiers wat die volk se vertroue dra te konsulteer. Die ontmoeting voorgestel deur my sal alleenlik dien vir 'n vreedsame diskussie van die posisie, en sal niks te doen hê met die bewegings van magte nie.

Ek sal bly wees om antwoord hierop te kry teen more

die 14de deser om 2 uur nm., en indien u nie my versoek toestaan nie, soos in die geval van Kol. Bower, sal ek my protes op 'n ander manier tot uitvoer bring.

Ek dink ek het alles in my vermoê gedoen om 'n botsing te voorkom, en as die laaste poging vrugteloos is, sal ek behaal deur die swaard wat die volk nie kan verkry deur lydelike verset nie.

Tenslotte ontken ek beslis dat ek vir die Duitse Regering veg, of dat ek die Duitse magte beinvloed het om oor die grense te trek. Ek veg alleenlik vir die belang van Suid-Afrika, en daarin sal ek ondersteun word deur elke getroue Afrikaner.

Die Artillerie in my besit is onder my persoonlike bevel, en sal alleenlik dien vir die beskerming van die Afrikaner Volk, en vir die rede is my begeerte om die besluit van die volk te kry alvorens enige verdere stappe geneem word.

Op hierdie brief het Kol. Brits die volgende dag as volg geantwoord.

U brief van gister het my vandag bereik. Die standpunt wat u inneem is vir my onverklaarbaar. Die poging om die stappe wat deur u en u offisiere en manskappe geneem is om dit te regverdig is gebaseer op argumente waarvan die beweerde feite grondeloos en onwaar is. U bewering b.v. dat u optrede onvermydelik was omdat die Regering besluit het dat die seuns van ons Land onder verpligting staan om die grense van D.S.W.A. oor te trek. U weet self dat dit onwaar is. U weet self dat die Regering dit publiek gemaak het dat niemand geforseer sal word om die grense oor te trek nie, maar dat die oorlog uitsluitlik gevoer sal word met Vrywilligers. Ek weet nie of u hierdie informasie aan u burgers bekend gemaak het nie. Ek kan nie glo dat hulle, hulle self sou skuldig maak aan verraad nie, as hulle ingelig was deur hulle Hoof Offisiere nie. U bewerings dat die meerderheid van ons volk eens is met u sienswyse is onwaar. As u seker is dat dit die geval is, waarom is u so begerig om Generaal Hertzog te konsulteer, ens. U moet dit gedoen het voordat u die gruwelike daad gepleeg het. Op watter manier kan hulle opinie enige effek nou op die saak hê? As u beweegrede gegrond is, waarom wil u hulle nou konsulteer? As u weet dat die meerderheid van die volk u ondersteun, bestaan daar geen rede waarom u hulle moet konsulteer nie. Al hierdie dinge moes eers gedoen gewees het voordat u oorlog verklaar het. Ek kan u egter verseker dat die meerderheid Afrikaans sprekendes die Regering ondersteun, en duisende boere het vrywillig hulle dienste aangebied aan die Regering om te gaan diens doen

in D.S.W.A., en onder hulle is boere offisiere wat hulle gelei het in die laaste oorlog.

Ek kan u verder verseker dat Majoor George Brand nou besig is om 'n groot vrywillige Boere Kommando in die Vrystaat op die been te bring vir diens teen D.S.W.A., hierdie Kommando's sal binne kort hier aankom. U sal dan in die posisie wees om gebruik te maak van die jong mans van ons land, wat aan u sorg toevertrou is, en wie se belange u so ter harte dra, teen hulle mede landgenote, hulle familie en hulle eie vlees en bloed te laat veg.

Die bloed en trane van honderde en duisende Afrikaners wat sal vloei in hierdie oorlog wat u verklaar het en die oorsaak van is, rus op u hoof. Deur u optrede het u die volk in gevaar gestel, dat hulle miskien as 'n nasie uitgeroei mag word, en dit in 'n oorlog van Afrikaner teen Afrikaner, en broer teen broer. Die gevolge van u optrede is afgryselik! U dreig om die swaard te trek as daar nie gehoor aan u ultimatum gegee word nie. Die swaard is alreeds getrek deur die oorlog wat deur u verklaar is.

U het onder u Duitse soldate, Duitse artillerie. U het al onderhandelings gehad met die Duitsers, en die terme van die ooreenkoms tussen u en die Goewerneur van D.S.W.A., is bekend aan ons. U het burgers van die Unie gevang, en oorhandig aan ons vyande as krygsgevangenes, u het baie ander dinge gedoen en stappe geneem wat gelyk staande is aan oorlog verklarings.

Die ontkenning wat die laaste paragraaf van u brief bevat is dus van geen waarde.

As al die omstandighede in aanmerking geneem word, kan ek nie sien wat 'n onderhoud tussen u en my sal baat nie. Ek het geen outorisasie om enige ooreenkoms met u te maak nie, dit is 'n kwessie tussen u en die Regering. U ultimatum aan Luit. Kol. Bower het ek getelegrafeer aan die Regering, maar deurdat u alle telegraafdrade geknip het is dit vir my onmoontlik om in kommunikasie met die Regering te tree, en vir hierdie rede is ek nie instaat om u die versekering te gee dat u telegram aan Genls. Hertzog, Beyers ens., sal deurgaan nie.

Ek het geen kontrole oor die telegraafdrade nie, en inteendeel al was dit my wens, is ek nie instaat om aan u versoek voldoening te gee nie.

U beweer dat u hierdie stap geneem het om protes aan te teken teen die besluit van die Regering, 'n besluit wat nooit geneem is nie. U besef natuurlik watter straf elke onskuldige kind onder u hom aan skuldig gemaak het, en hulle bloed rus op u hoof.

Niks in die wêreld kan so'n handelswyse regverdig nie. Die nageslag sal oordeel wie reg was, die man wat sy dienste uitgevoer het as burger, of die manne wat van hulle posisies as Offisiere en manne van die Unie-Verdediging gebruik gemaak het om hulle mede Offisiere aan die vyand te oorhandig, en wat ook van die ammunisie, en gewere wat aan hulle toevertrou is deur die Regering gebruik te maak om daarmee hulle mede Landgenote en broers te verdelg, deur die aanvoering van 'n afgryselike Burgeroorlog.

Dit was nie bedoel om enige persoon te dwing om oor die grens te gaan teen sy wil nie.

Dit is die wanvoorstelling deur persone wat politieke munt wil slaan, selfs uit die saak van die volk en hulle mede Afrikaners.

U en u mense sal moet rekening hou, nie met die Britse soldate nie (soos in die terme van u opvatting) maar met duisende van u mede Afrikaners wat hulle Land lief het, en wat nie sal toelaat dat die eervolle naam van die Afrikaner deur die modder gesleep sal word nie.

Die brief het die volgende antwoord van Maritz uitgelok op die 15 Oktober 1914:

Dit is nie nodig om onder my aandag te bring die gevaar waarin ek verkeer nie, en om te verduidelik dat die Regering nie van plan was om oor die grens te gaan nie, wat ek verklaar as onwaar. Die Regering mag nou voor die dag kom met 'n leun om te sê dat hulle nooit van plan was om oor die grense te gaan nie, maar ek het my instruksies op swart en wit dat die Regering begerig was dat ek oor die grens moet gaan. Met betrekking tot u mede offisiere wat ek gevang het, en weg gestuur het, is dit heeltemal waar. Ek is alleenlik jammer vir die onskuldige Afrikaner bloed tussen julle anders sou u hulle ook gevolg het. Die Duitse kanonne en offisiere wat hier is, is onder my bevel, sodat in die eerste instansie ek en my offisiere nie sal gevang word deur die Regering sonder teenstand nie, en gedreig word soos skape deur persone wat geen opinie of prinsiep het nie, en in die tweede plek indien nodig te veg vir die vryheid van Suid-Afrika.

Die swaard wat ek getrek het soos deur u gesê, het ek gedoen teen die oneerlike en hopelose Regering, maar nie teen my Volk nie. Indien ek moet veg wens ek alleen te veg vir vryheid, en nie om ander lande te verower nie, vir die Britse Ryk, om hulle vlag daar te hys nie. Terwyl daar alreeds so baie onskuldige bloed gevloei het in Suid-Afrika. Ek is bewus van die feit dat geen telegram of kommunikasie sal deur gaan na Gen. Hertzog, of dat die getroue Afrikaner iets daarvan sal hoor nie, andersins sou die valsheid van die Regering alreeds bekend geword het.

Daar is alreeds 120 jong Afrikaners wat dood geskiet is in D.S.W.A., 70 gewond, en die res gevange geneem met al wat hulle besit. Die Regering het alreeds besit geneem van grond op die kus van D.S.W.A., en die Duitsers beskou die teenswoordige Regering alreeds as vyande. Wat ons in Suid-Afrika verlang is vrede, en dit laat ek aan die besluit van die volk, en om dit te verkry moet 'n ander Regering aan die hoof van sake staan.

Die dag daarop het Maritz die volgende brief aan Kol. Brits gestuur van Keimoes.

Liewe Ou Vriend,

Daar was 'n tyd dat ons saam geveg en gely het, vir die saak van ons Land en Volk. Ons het nou weer eens die geleentheid om te veg vir dieselfde ideale. Ek weet dat u 'n getroue Afrikaner is, en dat u hart warm klop vir die Volk.

Ingeslote sal u 'n afskrif kry van die Verdrag gesluit met die Duitse Regering, en ek vra u vir u ondersteuning in die saak. Die plek van die veteraan Coen Brits is leeg, en die Volk roep u. Gee gehoor aan die stem van die Volk.

U ou Wapenbroeder,

S. G. MARITZ,

Generaal.

KORRESPONDENSIE TUSSEN GENL. BOTHA, PRES. STEYN EN GENL. SMUTS MET BETREKKING TOT HUN POGINGEN OM BLOEDVERGIETING TE VOORKOM.

Generaal Botha aan President Steyn,

Onze Rust.

Oktober 11.—Spijt mij u te moeten medelen dat Maritz verraad gepleegd heeft en met meerderheid zijner officieren en manschappen bij vijand is aangesloten. De onwilligen heeft hij gearresteerd en naar Duits West-Afrika gezonden. Hij heeft bij zich een macht van de vijand nabij Kakamas en zond Regering gister ultimatum waarin hij dreigt Kaap Provincie verder in te vallen tenzij om tien uur heden ochtend toegestaan werd dat Generaals De Wet, Hertzog, Beyers, Kemp en Muller in zijn hoofd-kwartier hem ontmoeten om hem instrukties te geven. Regering heeft op ultimatum niet gehandeld maar krachtige stappen genomen om met situatie te handelen. Te dien einde wordt morgen Krijgswet afgekondigd en burgers in zekere delen opgekommandeerd. Gij beseft natuurlik de ernst der zaak. Een woord van u zal ver gaan.

KORRESPONDENSIE TUSSEN GENL. BOTHA, EN PRESIDENT STEYN.

Onze Rust,
12 Oktober 1914.

Zeer Geachte Generaal en Vriend,

Uw telegram bevattende het ernstige nieuws omtrent Maritz en zijn kommando heb ik ontvangen. Het is onnodig u te zeggen dat ik de ernstigheid daarvan diep besef en ook begrijp ik wat de gevolgen daarvan voor ons volk kan zijn.

U zegt dat een woord van mij veel zal kunnen doen. Het is juist hier waar mijn moeilikheid inkomt. Niet dat het mij zwaar valt verraad af te keuren of om de daad van Maritz en zijn volgelingen te veroordelen. Die daad is echter gedaan en wat ek ook mocht zeggen of doen, het kan niet ongedaan gemaakt worden. Waar ik echter een woord tot het volk moet spreken daar moet ik het volk eerlik en openhartig behandelen. Ik zal het volk moeten zeggen dat ik de politiek van de Regering om een aanval op Duits West-Afrika ten zeerste afkeur. Ik zal het volk ook moeten zeggen dat ik die politiek niet alleen afkeur maar dat ik u reeds drie jaren geleden tegen zodanige politiek heb gewaarschuwd en dat ik bij het uitbreken van de Europese oorlog die waarschuwing weer aan Generaal Smuts herhaald had. Tot mijn leedwezen is mijn zo welgemeende raad die ik beschouwde in belang van Zuid-Afrika en het Rijk te zijn niet gevolgd. Tengevolge van die politiek zijn een aantal officieren en manschappen die zover ik weet loyaal waren rebellen geworden. Gij zult dus zien dat een brief in die geest geschreven niet de gewenste uitwerking zal hebben maar integendeel meer kwaad dan goed zal doen, en toch mag ik mij niet in deze zaak mengen zonder mijn standpunt duidelik te maken. Dit ben ik aan mijn volk en mijzelve verschuldigd. Ik ben nog niet sterk, de ontzettende tijden waarin wij leven laten hun nadelige invloeden op mij reeds gevoelen, daarom had ik gehoopt dat ik buiten deze strijd zou kunnen blijven opdat ik in stilte en daar waar ik kan mijn invloed te doen gelden om de gemoederen tot bedaring te brengen. Ook nu nog meen ik dat dit voor mij de doeltreffendste weg is. Mijn positie is moeilik. Ik kan mij met moeite bewegen en kan dus niet naar het volk gaan. Ik kan hen ook niet toespreken daar zelfs het spreken in gewone omgang somtijds moeilik gaat.

Een open brief met de inhoud zoals hierboven gesteld is ongewenst. Ik begrijp uw moeilikheid en wil niets doen om u taak nog moeiliker te maken.

Ik heb openhartig geschreven zodat u mijn positie kan verstaan en ook mijn verlangen om in deze tijd buiten de strijd te staan kan begrijpen.

Ik zend Colin met deze brief zodat hij die aan u persoonlik kan overhandigen en u op hoogte van mijn toestand kan brengen. Indien u enige informatie heeft die u aan mij wil meedelen kan u zulks ook door hem doen.

Moge u in deze donkere dagen de nodige kracht, wijsheid en vooral voorzichtigheid van omhoog worden geschonken is mijn innige bede.

Met de hartelikste groeten,
Blyf ik,
Uw vriend,
(w.g.) M. T. STEYN.

PERSOONLIK.

13 Oktober 1914.

Zeer Geachte President en Vriend,

Colin overhandigde mij gisteravond uw brief—terwijl ik u daarvoor dank en ook voor de openhartige wijze waarop u aan mij uw standpunt uiteenzet, moet ik zeggen dat ik zeer diep teleurgesteld gevoelde over de inhoud. Eén uitdrukking bovenal heeft mij groot leed gedaan, nl. u zegt „tengevolge van die politiek zijn een aantal officieren en manschappen, die zover ik weet loyaal waren, rebellen geworden". Met andere woorden, President, u zegt dat mijn kollega's en ik verantwoordelik zijn voor de schandelike daad van Maritz! Het is niet hier de gelegenheid om al de pro's en con's van onze politiek breedvoerig te behandelen, die werden in het Parlement dagenlang van alle kanten gewikt en gewogen—het feit is echter dat die politiek niet meer alleen die is van de Regering, doch die van een overweldigende meerderheid van onze volksvertegenwoordigers. Persoonlik heb ik nog niet de minste twijfel gevoeld dat die politiek in het waarachtige belang van ons volk is en dat enige andere gedragslijn niet anders dan heilloze gevolgen voor het Afrikanerdom zou hebben gehad. Als de politiek van de Regering dus oorzaak is geweest van deze misdaad van Maritz tegenover zijn volk, dan is het tevens de politiek van de overgrote meerderheid van het Parlement en zonder de minste twijfel ook de politiek die door de overgrote meerderheid van de bevolking van de Unie niet alleen wordt ondersteund doch geëist. Maar President, er is geen verband tussen het besluit van de Regering en deze daad van verraad. Ik heb de bewijzen dat lang voordat de beslissing van de Regering bekend was, ja lang voordat die genomen was, een komplot reeds aan de gang was, een komplot dat ten nauwste in verband stond met Maritz en anderen die met hem zijn. Alhoewel wij erin slaagden om de onzalige plannen die

toen reeds voor ons besluit aan het uitbroeien waren tamelik te onderdrukken, is dit verraad van Maritz en de zijnen het direkte uitvloeisel daarvan. De bewijzen daarvan zijn aanwezig. Had onze beslissing dit verraad veroorzaakt zou dat niet bewijzen dat onze politiek verkeerd was—doch onze beslissing was niet de oorzaak van dit verraad. De oorzaak van dit verraad is alleen het uitbreken van de oorlog tegen Duitsland en de onzalige en noodlottige opvatting van hen die tans verraad plegen, dat nu het Britse Rijk zich in moeilikheden bevindt de tijd gekomen is om de vrijheid te herwinnen door met de Duitsers over onze grenzen samen te spannen.

Maritz heeft een gruwelike daad verricht. Een groot getal onbezonnen jonge mannen die aan zijn zorg toevertrouwd waren, en die in een van de jaarlikse oefeningskampen waren, en die door ons niet eens zouden gebruikt zijn voor de aanval in Duits Zuidwest-Afrika, heeft hij overgehaald om zich schuldig te maken aan hoogverraad! President, de ellende en het verdriet die voor ons volk uit die daad kunnen voortvloeien zijn zo ontzaglik dat het m.i. de heilige plicht is van iedereen van invloed in ons land om alles in zijn vermogen te doen om die gevolgen zoveel mogelik te beperken. Niemand zou met meer effekt een woord kunnen spreken dan u, President. Ik maak mij niet bezorgd over de Regering—ik vraag niets om de positie van de Regering te versterken. Ik vraag net dat u moet aannemen dat de Regering bezield is met het belang van ons volk en dat, hoezeer gij de politiek der Regering ook afkeurt, de Regering altans heilig overtuigd is dat de ingeslagen weg in het belang van land en volk is. Als u dat aanneemt, zeg ik, maak ik een ernstig beroep op u die staat boven politieke partijen en belangen, spreek een woord om ons volk te waarschuwen tegen verraad, de eeuwigdurende smet die zoiets op onze nationale eer zou zijn en de onberekenbaar noodlottige gevolgen. Doch President, als u dat woord nie anders kan spreken dan in de vorm zoals door u aangeduid, dan is het beter niets te zeggen want dat zou ons volk niet aanmoedigen om de overheid in deze crisis bij te staan—eerder het tegendeel.

Als steeds,
Uw vriend,
(w.g.) LOUIS BOTHA.

De Weled. Zeer Gestrenge Heer,
President Steyn,
Onze Rust, Kaalspruit,
Oranje Vrijstaat.

---

22 Oktober 1914.

Hooggeachte President en Vriend,

Het smart mij ten diepste u te moeten melden dat de

Regering in bezit is van berichten die zij niet langer kan betwijfelen dat er voorbereidselen gemaakt worden voor een algemene gewapende opstand onder onze boerebevolking en dat Generaals de Wet, Beyers en Kemp met nog andere onzer oude officieren aktief bezig zijn aan het hoofd dezer beweging. Ik weet niet of u er van gehoord heeft en of u aan dit bericht waarde hecht, maar ik geef u de verzekering dat de bewijzen zodanig zijn dat ik er voor geen ogenblik meer aan kan twijfelen. Nu, President, u weet wat dit voor ons volk gaat betekenen. Wij gaan misschien reeds in enige dagen een burgeroorlog tegemoet, waarin de Regering verplicht zal zijn haar plicht te doen, waarin de Engelse bevolking van Zuid-Afrika eenparig is als een man en waarin onze boerebevolking diep verdeeld zal zijn. Onze mensen in de Kaap Provincie zijn bijna eenparig gekant tegen deze verraadbeweging en om het minste te zeggen zullen gewis grote gedeelten in de oude Republieken ook gevoelen dat op het pad van verraad en ontrouwheid geen voordeel voor ons en ons nakroost te behalen is. Het gevolg dus van zo een opstand geleid door geëerde voormannen van ons verleden kan alleen uitlopen op de algehele ondergang van ons volk. Van mijn kant ben ik bereid enige eerbare stappen te nemen om zo een ramp te voorkomen, maar President ik wens ook een beroep op u te maken en ik vertrouw dat ik het niet in deze voor ons zo donkere ure te vergeefs zal doen. Ons volk ziet nog steeds tot u op als zijn grootste figuur en zal naar u luisteren, zoals naar niemand anders onder hen. Die positie legt op u de verantwoordelikheid om niet langer stil te zitten maar al uw invloed gebruiken om deze ramp te keren. Ik acht het noodzakelik dat u zonder verzuim een brief aan de Wet, Beyers en Kemp zende door uw zoon Colin en ander vertrouwde mannen en hen óf naar u laat roepen óf op enige andere wijze hen keren van het pad des verderfs waarop zij nu zijn. Indien zij naar u komen zal de Regering niets doen om hen te arresteren en alle faciliteiten voor uw boodschappers verschaffen.

President, doe uw best deze smaad en onuitwisbare oneer van ons volk te weren. De positie is ernstig meer dan woorden kunnen beschrijven.

Wat u doet doe het dadelik want een uitbarsting kan nu enige dag verwacht worden.

Geloof mij,
Uw dienstw. dienaar en vriend,
(w.g.) LOUIS BOTHA.

De Weledelgestrenge Heer
President M. T. Steyn,
Onze Rust,
Oranje Vrijstaat.

Onze Rust,
23 Oktober 1914.

Zeer Geachte Generaal en Vriend,

Uw brief per Generaal Burger heb ik ontvangen.

Zo is dan eindelik dat gekomen waartegen ik de laatste tien jaren reeds heb gebeden, gewerkt en gewaarschuwd, nl. de burgeroorlog. Dat die daar is kan ik niet meer betwijfelen na de informatie mij door Generaal Burger verschaft.

Ik zend Colin om, indien mogelik, op het laatste ogenblik het gevreesde gevaar af te weren. Ik zal derhalve Generaals De Wet, Beyers en Kemp verzoeken om mij hier te Onze Rust te ontmoeten. Hoe ver uw berichten omtrent de twee laatsten korrekt zijn kan ik niet oordelen. Ik neem die dus aan als korrekt.

De juistheid aangaande Generaal de Wet betwijfel ik. Of ik in mijn poging zal slagen zal groteliks afhangen van de wijze waarop deze zaak door de Regering zal worden aangepakt. Als Generaals Beyers en Kemp reeds een daad van rebellie hebben gepleegd, dan kan u begrijpen zullen zij niet genegen zijn hun burgers te verlaten en gevaar te lopen gearresteerd te worden, derhalve moet op dit punt de duidelikste verzekering worden gegeven, en ook dat, indien zij hun verzet staken, zij en hu nvolgelingen niet ltaer gearresteerd en terechtgesteld zullen worden.

Het zal ook goed zijn dit van toepassing te maken op Maritz en zijn volgelingen, want u zal verstaan, dat indien het korrekt is zoals beweerd wordt dat Generaals Beyers en Kemp in het komplot met Maritz waren dat zij niet genegen zullen zijn hem in de steek te laten ten einde zichzelven te redden. In een zaak van deze aard, Generaal, doet staatsmansbeleid dikwels meer dan militair geweld.

Ik kan deze politiek van toegevendheid niet te sterk aanbevelen en dat wel niet alleen in belang van ons volk maar ook in belang van u, want als er eenmaal bloed gestort is dan is de tijd voor toegevendheid voorbij en dan zal terecht of ten onrechte de blaam op u en uw kollega's gelegd worden dat het onder uw Regering was, dat de burger- zo niet de broederoorlog is uitgebroken. Doe dus, Generaal, wat u kan om het te verhinderen.

Ik doe alles in mijn vermogen zover mijn zwakke krachten zulks gedogen. Voor de Vrijstaat heb ik vooralsnog geen vrees, maar als het vuur eenmaal in de Transvaal aan de brand is dan vrees ik zal ook de Vrijstaat in een ogenblik in lichte laaie staan. Moge God het genadiglik verhoeden. Colin is tot uw dienst om dadelik op aankomst te Pretoria verder te vertrekken. Ik weet niet waar Generaal de Wet is. Vind uit s.v.p., want het zal nodig zijn dat Colin hem ook

persoonlik zie en mijn brief overhandige. Ongelukkig is de telefoondienst heden morgen gestaakt en is het dus moeilik uit te vinden waar hij is. Geef toch, indien mogelik, instrukties dat voor mij de telefoon zal open blijven.

Hopende dat deze pogingen zo gezegend mogen worden dat ons land van het gevreesde gevaar moge gered worden.

Met de vriendelikste groeten en meeste hoogachtig, noem ik my

Uw vriend,

(w.g.) M. T. STEYN.

P.S.—Laat deze zaak niet in de koeranten komen want zulke publikatie kan misschien onze plannen verijdelen. Ik zal ook Hertzog op hoogte brengen.

Dieselfde aand nadat die Rebelle teruggetrek het, het Maritz aan Genl. van Deventer in die volgende terme geskryf:

In die Veld,
24 Januarie 1915.

Die Bevelvoerende Offisier,
Upington.

Waarde Heer,

Tengevolge van die gebeurtenisse van vandag, vra ek u eerbiedig om die volgende versoek voor die Regering te lê.

Aan die begin van die Opstand, was daar 'n verstandhouding tussen my en my Offisiere dat sodra die stryd hopeloos skyn te wees, sal ons 'n ent daaraan maak; aangesien dit krimineel sou wees om verdere bloedvergieting te veroorsaak, en toe te laat dat die ellende daaraan verbonde moet aangaan. Hierdie sienswyse word ook gehuldig deur die ander Hoof-offisiere wat aan die Opstand deelgeneem het. Die ideaal waarna ons strewe nl. Onafhanklikheid van Suid-Afrika (waarvoor ons alreeds 4 jaar gestrewe het) was te hoog en edel vir ons om toe te laat dat ons aktiewieteite later ontwikkel in stelery, en ons dink dat die tyd nou aangebreek het om 'n end daaraan te maak.

Ek is gewillig om my Kommando's oor te gee, maar sou eers graag sekere punte met u bespreek, en ek sal bly wees as u 'n tyd en plek kan vasstel, waar dit kan gebeur. Terselfdertyd is ek begerig om te weet welke terme die Regering bereid is om met ons aan te gaan. Ek wens aan die hand te gee, dat u eers in verbinding tree met die Regering, alvorens u 'n plek vasstel vir ons ontmoeting.

U Dienswillige,

S. G. MARITZ,
Genaraal.

Gen. van Deventer het die volgende dag op die kommunikasie as volg geantwoord :—

Hoofkwartiere, Suid Magte,
UPINGTON,
Januarie, 25, 1915.

Gen. S. G. MARITZ,
in die Veld.

Waarde Heer,

U brief van die 24ste deser my ter hand, waarvan die inhoud genoteer is. Ek is geoutoriseer deur die Regering om as volg te antwoord.

Die optrede van Maritz en sy Offisiere en manskappe in hul begeerte om verdere onnodige bloedvrgieting te voorkom word gewaardeer deur die Regering, en dit sal in die geheue gehou word as die vraagstuk van straf vir die ernstige oortreding oorweeg word. Die Regering kan alleenlik herhaal wat hulle aan Wessel Wessels en die ander Vrijstaatse leiers gesê het, toe hulle probeer het om terme te maak met die Regering. Dit is onmoontlik vir die Regering om terme te maak, en hulle moet onvoorwaardelik oorgee, maar terselfder tyd is die Regering van voornemens om hulle te behandel net soos die ander Rebel Offisiere en Burgers wat as prisoniers geneem is gedurende die Rebellie in die Transvaal en Vrystaat, dit is te sê wat die gewone Burgers betref sal hulle onder arrestasie bly, en 'n resolusie sal volgende maand geneem word deur die Parlement, wat betref die straf, indien enige toegepas word op hulle. Met betrekking tot die Rebel leiers, hulle moet verskyn voor die Howe van Justiesie, en na hulle strawwe opgelê is, sal die Regering hulle strawwe in konsiderasie neem, in order om te sien of in die omstandighede, elke vonnis vermeerder of verminder moet word. Hulle vrywillige oorgawe om verdere bloedvergieting te vermy, sal die Regering help om hulle sake in goedgunstige oorweging te neem.

Ek het die eer te wees,
J. L. VAN DEVENTER,
Bevelvoerende Offisier,
Suidelike Magte.

N.B. Hierdie brief sal ook van toepas wees in die gevalle van Genls. Kemp en Bezuidenhout en hulle Kommando's.
J. L. VAN DEVENTER.

Maritz het die volgende antwoord aan Gen. van Deventer gestuur :—

In die Veld,
26 Januarie 1915.

Kol. van Deventer,
UPINGTON.

Waarde Heer,

My rapport ryer wat ek uitgestuur het na u op die 23ste deser, nl. Kap. Williams het terug gekom vanmore, en dit grief my baie dat u hom of enige ander boodskapper nie toegelaat het om na my toe te kom, toe ek slegs 'n paar myl van u weg was nie. Dan sou die onskuldige bloed wat vergiet is nie plaasgevind het nie. U moet verstaan dat ek dit nie vir my eie doel of voordeel doen nie, want ek verkeer nog onder dieselfde opinie soos ek alreeds van te vore aan u geskryf het die saak skyn hopeloos te wees. Ek moet tenminste iets hê om voor die Burgers te lê, anders sal hulle eenparig weier om oor te gee. Sover as wat dit my betref sal ek my beste doen om hulle te beïnvloed om wapens neer te lê. Maar daar is gevoelens tussen die offisiere en manskappe, om dit nie te doen nie, want hulle weet min of meer wat vir hulle wag.

Ek kan heeltemal die sienswyse van die Regering insien, voordat Parlement gesit het, maar nieteenstaande dit moet ek iets hê om voor die burgers te lê.

Dit is moeilik om alles op papier te verduidelik, maar dit sal u en u offisiere slegs 'n paar uur neem om my te kom sien op Grond Neus, wat baie maklik per motor bereik kan word. Die ander offisiere sal ook daar teenwoordig wees. Ek is seker van die feit dat as ons die saak persoonlik bespreek dat ons op een of ander manier 'n oplossing sal vind.

Ek sou graag wou verduidelik dat alhoewel die Regering die saak as minderwaardig beskou met betrekking tot die Kommando's, sal dit baie bloed en lewens kos om die Opstand heeltemaal te onderdruk. In die huidige omstandighede moet ek u meedeel dat die hele affêre nie die lewe van 'n enkel Afrikaner werd is nie.

As u weier om uit te kom sal ek verplig wees om by my burgers te staan tot die laaste toe, en die burgers sal derhalwe genoodsaak wees om in D.S.W.A. in te trek.

Ek haat die idee, en sal myself nooit toelaat om die reputasie te dra, of om verdink te word van die feit dat ek vir enige ander mag veg, dan behalwe die Afrikaner Volk en Land.

Ingeval u uitkom, moet die verstandohuding daar wees dat daar geen beweging van troepe mag plaasvind nie.

Ek het die eer te wees,

Jou vriend,
S. G. MARITZ,
Generaal.

OVEREENKOMST TUSSEN MARITZ EN DE GOEVERNEUR VAN DUITS ZUIDWEST-AFRIKA.

Overeenkomst gemaakt en aangegaan door en tussen de Keizerlike Goeverneur van Duits Zuidwest-Afrika, als vertegenwoordiger van zijn geëerbiedigde Majesteit de Keizer van Duitsland, en Generaal G. S. Maritz, die namens en ten behoeve van een aantal officieren en manschappen handelt die bereid zijn de onafhankelikheid van Zuid-Afrika te verklaren, te weten :—

1. Genoemde Generaal G. S. Maritz heeft de onafhankelikheid van Zuid-Afrika verklaart en de strijd tegen Engeland aangevangen.

2. De Goeverneur van Duits Zuidwest-Afrika erkent alle Afrikaanse strijdmachten die tegen Engeland optreden als oorlogvoerende machten aan en zal ze, na verdere besprekingen, in de strijd tegen Engeland ondersteunen.

3. Wordt Brits Zuid-Afrika gedeeltelik of als een geheel onafhankelik verklaard zal de Keizerlike Goeverneur van Duits Zuidwest-Afrika alle middelen aanwenden om die Staat of Staten zo spoedig mogelik door het Duitse Rijk als zodanig erkend te krijgen en ze te laten vallen onder de algemeene vredesluiting.

4. In konsideratie voor zodanige verleende hulp zullen de nieuwgevormde Staat of Staten geen bezwaar maken als het Duitse Rijk Walvisbaai en de Eilanden die tegenover Duits Zuidwest-Afrika liggen in bezit nemen.

5. Met midden van de Oranjerivier zal in de toekomst de grenzen vormen tussen Duits Zuidwest-Afrika en de Kaap-Kolonie.

6. Het Duitse Rijk zal geen bezwaar maken als genoemde Staten Delagoabaai in bezit nemen.

7. Als de opstand op een mislukking uitloopt zullen de opstandelingen die zich op duits gebied begeven als duitse onderdanen aangezien en als zulks behandeld worden.

PROKLAMATIE VAN MARITZ.

AAN DIE VOLK VAN SUID-AFRIKA!—Nademaal die vrede wat in 1902 te Vereeniging geslote werd in stryd was met die ware wil van die Suid-Afrikaanse volk en ons tegen ons begeerte tot onderwerping gedwonge werd deurdat ons vroue en kinders deur die vyand op stelselmatige wyse in die konsentrasiekampe uitgemoor werd, waardeur die volk gevaar geloop het om helemaal uitgeroei te word;

Nademaal die ideaal van een Vry Suid-Afrika onder eigen vlag nog steeds deur ons volk gekoesterd word en ons vast geloof en heilig oortuig is dat die Voorsienigheid, die o'er die lotgevalle van volke sowel als persone beskik, onse vrome en kloeke voorvaders in hierdie sonnige land geplant het om van ons, hun afstammelinge, een vry en onafhankelike volk te maak;

Nademaal die Imperiale Regering in meer dan een geval sedert die laatste oorlog opnieuw woord met die Suid-Afrikaanse volk gebreek het deur, byvoorbeeld, die drie miljoen pond sterling wat bestemd was vir burgers wat sig nie onder beskerming van die vyand geplaas het nie, aan persone uit te betaal wat daarop geen aanspraak kon maak nie en verder sowel die Engelse regering as die Jingo-element in Engeland voortdurend pressie uitgeoefen het op die Unie regering om, in stryd met gedane beloftes, die nasionale aspirasies van ons volk uit te doof en te onderdruk en die belange van die ryk bove die van Suid-Afrika te plaas;

Nademaal die ryksregering eindelik so ver gegaan het om die Unie regering te beweeg om, tege die wil en begeerte van die o'ergrote meerderheid van ons volk te trag Duits Zuid-west-Afrika te verower en die Unie regering deur valse en bedriegelike voorstellingen die volksraad daartoe gebreng het om goedkeuring aan genoemde oorlog te heg;

Nademaal die volk eerst deur lydend verset en later met die wapen in die hand tegen genoemde oorlog geprotesteerd het en die Unie regering, in plaas van daaraan gehoor te gee, deur onware en misleidende beweringe die een deel van die bevolking tegen die ander onder die wapen gebreng het waardeur reeds vele sone van ons land die lewe verloor het;

Nademaal die volk alle konstitutionele middele uitgeput het om die Unie regering te beweeg om van genoemde oorlog af te sien en daar er dus vir die volk geen ander uitweg is dan om die Britse juk van sig te skud:

So is het dat ik, Salomon Gerhardus Maritz, Kommandant Generaal van die Republieke strydmagte in die Kaap Provincie, met konsent van die voorlopige regering, als volg proklameer en vas stel;

Dat die vroegere Suid-Afrikaanse Republiek en Oranje Vrystaat sowel as die Kaap Provincie en Natal vry van Brits gesag en onafhankelik verklaar word en iedere blanke ingeseten van genoemde streke, van welke nasionaliteit ook, word hiermee opgeroep om met die wapen in de hand die lang gekoesterde ideaal van een Vry en Onafhankelik Suid-Afrika te help verwesenlik. Als die volk hieraan eenparig gehoor gee dan kan die doel sonder bloedvergieting bereik word; aan die ander kant als men verdeeld is dan kan die stryd mogelik

lang en bloedig wees. Dis dus noodsakelik dat iedereen aan die wapen moet gryp om te kan behaal wat God vir ons volk bestemd het en wat hy nou in ons bereik stel.

Die eigendomme en goedere van diegene wat aan ons syde staan sal op alle mogelike manier gerespekteerd en beskermd word en alle behoorlike gekommandeerde goedere en diere sal so spoedig mogelik na die oorlog uitbetaald word.

Alle geldelike vorderinge, van welke aard ook, is gestaak tot drie maanden na die oorlog en dergelike skuldbewyse ens. sal geen rente dra gedurende die oorlog.

Die betaling van die repatriasieskulde is eveneens gestaak en so spoedig mogelik na die oorlog sal die hele kwessie in hersiening genome word met die doel een billiker en regtvaardiger oplossing te vind.

Verskeidene gevalle is bekend waar die vyand naturelle en kleurlinge gewapen het om ons te beveg en daar dit strek om minagting by die swart nasies op te wek vir die blanke, so wordt met nadruk gewaarschuwd dat, alle kleurlinge en naturelle wat met die wapen gevange genome word, sowel als hul offisiere, daarvoor sal moet boet met hul lewe.

Ik proklameer en maak verder bekend dat daar o'ereenkomstig oorlogswet gehandeld sal worde met krygsgevangene van die vyand wat by gevangeneming nie behoorlike uniforms draag wat onderskei kan word van die gewone burger drag.

Dat daar deur ons weerwraak geneem sal word wanneer mog blyk dat onse burgers of offisiere wat in die hande van die vyand mog val nie o'ereenkomstig die wette van beskaafde oorlogvoere behandeld word.

By verskeidene gelegenhede is in die laaste tyd geblyk dat die vyand sig van ontplofbare patrone bedien en ik wens met nadruk te protesteer tegen so 'n barbaarse manier van oorlogvoere. Van die vyand wat in besit van sodanige patrone gevonde word, sal o'ereenkomstig oorlogswet behandeld word.

In die laatste tyd het die vyand by meer dan een gelegenheid misbruik van die witte vlag gemaak en ook daartegen word gewaarschuwd.

Daar die vyand dreig om eigendomme en goedere van burgers wat aan Republikeinse syde stry te konfiskeer, word hiermee bekend gemaak dat sodanige konfiskere onwettig is en nie erkend sal word.

Eindelik word voor algemene informasie bekend gemaak dat die volgende persone als een voorlopige regering gekose is om namens die volk op te tree tot dat andere regeling gemaak kan worden :—

C. F. Beyers, Kommandant Generaal vir die Transvaal.

C. R. de Wet, Kommandant Generaal vir die Oranje Vrystaat.

S. G. Maritz, Kommandant Generaal vir die Kaap Provinsie.

J. C. G. Kemp, Assistent Kommandant Generaal vir die Transvaal.

A. P. J. Bezuidenhout, Vegt Generaal en Komdt. Kampfer.

Hierdie proklamasie moet beskou word als van toepassing sowel op die Transvaal en Oranje Vrystaat als op die Kaap Provincie en Natal en in so verre die inhoud nie in stryd is met proklamasies of kennisgevinge wat reeds deur die tydelike regering of republikeinse generaals uitgevaardigd mag wees.

GOD BEHOEDE LAND EN VOLK.

Gegeve onder myn hand te velde op hede die 16de dag van Desember in die jaar onses Heren Een duisend Negehonderd en Veertien.

S. G. MARITZ.

DIE HOOFMOTIEF VAN LUIT. KOL. MARITZ.

(Uittreksel Verklaring uit Blouboek van 1914).

Die hoofmotief van Maritz se beweging skyn asof dit 'n bittere haat was teen enige iets Engels (British), en die daaropvolgende begeerte om alle Engelse konneksie in Suid-Afrika uit te roei.

Hy het 'n onversoenlike houding ingeneem na die Boere Oorlog vir baie jare, en het hom gevestig in D.S.W.A., waar hy baie intiem geword het met verskillende vooraanstaande Duitsers, en waar hy groot dienste bewys het in die organisasie van transport gedurende die Herero Opstand.

Gedurende sy verblyf in die landstreek het hy nooit sy bittere haat teen die Engelse probeer wegsteek nie, en so ver terug as 1906 toe die verhouding tussen Engeland en Duitsland baie gespanne was, was hy veronderstel om aan die Duitsers die hoop uit te spreek, dat hy wens oorlog word verklaar.

Die volgende is 'n uittreksel uit die Blou Boek van 1914.

Dit was my standpunt, want wat het die Engelse in ons land kom doen? Hulle het ons land ingeval, vrou en kinders vermoor, land verwoes, armoede en ellende veroorsaak, land verdeel, waar ons hulle geen kwaad gedoen het nie, maar in-

teendeel het hulle hier kom woon, goed geleef, en alle voordele gehad.

Ons het die volle reg om hulle te haat, maar ons het vandag bewys dat die Jood die oorsaak daarvan is. As van die Engelse of Afrikaners vandag verder met die Jood wil saamgaan, moet ons hulle uitroei! Dit is plig van die Afrikaner om hulle wortel en tak uit te roei.

LEES DIE JOODSE VRAAGSTUK GOED NA.

„DIE LOT VAN DIE DUITSE JOOD"

Deur Dr. MANFRED REIFER.

1. Die Historiese Proses.

„Die huidige toestand van die Duitse Jode is die beëindiging van 'n historiese proses. Dit 'n ontwikkeling wat in die tyd van Bismarck begin het. Dit het noodwendig so moes gebeur, dit wil sê as ons die diepe historiese betekenis van hierdie anti-semitiese beweging, waarvan Adolf Hitler die sterkste bevorderaar is, verstaan.

DIE SLEUTEL VAN DIE GEHEIM.

Die hele wêreld in die algemeen, en alle lande in besonder, is skielik in 'n ware hel gedompel.

Die mensdom is oorweldig met: **Oorloë, Rewolusies, Skerpe Krisisse, Golwe van Werkloosheid, Reusagtige Verwoestings, Verskriklike Omwentelinge, Politieke Opstande, Sosiale Stakings, Vrees en Skrik, Depressie sonder Presedent.**

Lewensstandaarde verander en word verlaag. Nasionale en Godsdienstige gelowe word aangeval, beskawing word bedreig. Waar kom sulke euwels vandaan? Van die Engelse? Die Franse? Die Italianers? Die Amerikaners? Die Pole? Die Arabiere? Die Eskimo's? NEE!

Maar tog is daar mense wat skuldig pleit, wat daarmee spog, wat die rede en doel is, en vir watter profyte of voordele dit gedoen word, word verduidelik. Hulle sê waar die groot euwels vandaan kom, waar dit heen lei. Lees net binnekant.

'N JOODSE PLAN VAN WERELD-OORHEERSING.

In die Paryse blad „Le Contemporain" van 1 Julie 1880, was 'n artikel gepubliseer, 'n verslag van Sir John Radcliffe,

oor politiek-historiese gebeurtenisse wat te boek gestel is gedurende die laaste tien jaar.

Hierdie artikel bevat 'n dokument wat 'n lesing is van 'n groot Rabbi (Reichorn) tydens 'n geheime vergadering van die Binneste Kring van Joodse Leiers, by die graf van die Grand Rabbi Simeon-ben-Jehuda. Dieselfde dokument was gepubliseer deur Kalixt de Vodsky in sy boek „La Russia Juive" gepubliseer deur „Britons," Londen, en ook deur „La Vieille France of Paris" en nog talle van skrywers en nuusblaaie.

Soos kan verwag word ontken die Jode die egtheid van hierdie dokument. Die Kanadees-Joodse Kongres het 'n pamflet gepubliseer waarin hulle betwis dat Reichorn ooit geleef het. Die bewys wat hulle aanvoer is dat Reichorn (wat nog in 1869 geleef het) se graf nie in die ou Joodse kerkhof in Praag voorkom nie. (Hierdie ou kerkhof was reeds in 1787 gesluit). Verder verwys hulle na die Joodse Ensiklopedia wat ook dieselfde tyd verklaar dat al die geskrifte van die Apostel Paulus vals is. Maar soos Lord Sydenham, mnr. Jouin, mnr. Benigni, Henry Ford, en ander uitstaande navorsers oor die Joodse vraagstuk gesê het van die „Protokolle van die ouderlinge van Zion," net so sê ons dat die „Dodelike redevoering van Rabbi Reichorn" presies pas by die gebeurtenisse soos ons hulle van dag tot dag sien verbygaan.

„La Vieille France" No. 214 het gepubliseer dat Radcliffe gedood is kort nadat hy die dokument wêreldkundig gemaak het, en dat die Jood Lassalle, wat die inligting aan hom verskaf het, kort daarna ook gedood is in 'n tweegeveg. Hieronder gee ons die hele redevoering net soos dit gepubliseer was deur „The Britons," 40 Great Ormond St., Londen, Engeland :

„Ons vaders het die plig op die gekose leiers van Juda gelê, om ten minste eenmaal elke eeu te vergader, rondom die graf van die Opperheer Caleb, die Heilige Rabbi Simeon, seun van Jehuda, wie se wysheid van die uitverkorene van een geslag na die ander oorgaan, en mag het oor die hele wêreld en oor al die afstammelinge van Juda.

„Dit is nou al agttien eeue dat hierdie oorlog aangaan tussen die kinders van Juda en hierdie Mag, wat aan Abraham belowe was, maar wat van hom weggeruk is deur die Kruis. Alhoewel hulle met voete vertrap, deur hulle vyande verneder, gedurig onderhewig aan angs van die dood, van vervolging, van geweld van alle soorte, was, het die geslag van Juda nie ondergegaan nie. En as ons oor die hele wêreld verstrooi is, dan is dit omdat ons die hele wêreld behoort te besit. Dit is al 'n hele paar eeue dat ons geleerde manne baie dapper veg teen die Kruis ; so dapper en met so'n uithoudinsgvermoë, dat niks

hulle kan oorwin nie. Ons mense kom stadigaan bo uit, en elke dag word ons krag meer. Aan ons behoort die God van vandag; dis hy wat Äaron in die woestyn opgerig het vir ons; —hierdie Goue Kalf wat nou die algemene God van die teenswoordige tyd is.

„Van die oomblik dat ons ons die alleenbesitters maak van al die goud van die wêreld, sal al die werklike mag in ons hande wees, **en dan sal die belofte aan Abraham volbring wees.**

„Goud is die grootste mag in die wêreld. Goud is die geweld, besoldiging, en die middel waardeur alle plesier verkry word, alles wat 'n mens vrees en graag wil hê. Daar het julle nou die groot geheim, die diepe kennis van die gees wat die wêreld regeer. Daar het julle die toekoms.

„Agttien eeue het aan ons vyande behoort, maar hierdie eeu en al die daaropvolgende eeue moet aan ons behoort, aan ons, die mense van Juda, en dit sal seer seker aan ons behoort.

„Dit is die tiende geleentheid gedurende die duisend jaar van aanhoudende en wrede worsteling met ons vyande, dat die uitverkore leiers van Juda, hier by die graf van die Heilige Rabbi Simeon, seun van Jehuda, bymekaar kom, om planne te beraam hoe om die ernstige foute en sondes wat ons vyande, die Christene, altyd maak, tot ons voordeel om te skep.

„By elke geleentheid het die nuwe Sanhedrin bevel gegee om die stryd teen ons vyande sonder genade voort te sit. Maar ons voorgangers was nooit so gelukkig om soveel goud in ons hande saam te bring—en gevolglik ook soveel krag—as in die 19de eeu, wat ons nou net deur is nie. Derhalwe kan ons onsself vlei, sonder die gevaar om onsself te mislei, dat ons ons doel bereik het en met vertroue die toekoms tegemoet kan gaan.

„Die tye van vervolging en vernedering—daardie swart en pynlike tye wat die kinders van Juda met soveel heldhaftige geduld gedra het—is gelukkig nou vir ons verby; en dit is te danke aan die vooruitgang en beskawing onder die Christene. Hierdie vooruitgang is nou die beste skild waaragter ons kan werk en wegkruip, om sodoende met vinnige en besliste tred die klein endjie oor te stap wat ons nog skei van ons eintlike doel af.

„Laat ons die toestand in Europa 'n bietjie in oënskou neem en ag gee op die bronne wat die Jode kon verower sedert die begin van hierdie eeu; die magtige kapitaal waarvan die beheer uitsluitlik in ons hande is; in Parys, Londen, Weenen, Berlyn, Amsterdam, Hamburg, Rome, Napels, ens., en tussen

die Rothschilds, orals is die Jode die base van die finansiële posisie deur die besit van duisende miljoene van ponde.

„Al die Keisers, Konings en regerende Prinse van vandag gaan gebuk onder 'n verskriklike skuldelas wat aangegaan is vir die instandhouding van groot permanente leërs om hulle wankelende trone in stand te hou. Die geldmark beheer hierdie skulde en ons is tot 'n baie groot mate orals die base van die geldmarkte. Ons moet eintlik 'n studie maak van hoe ons hierdie geldlenery meer kan aanmoedig, sodat ons die alleen-regeerders van die geldmarkte kan word. Verder moet ons, sover moontlik, as waarborg vir die geld wat ons aan hulle leen, die eksploitasie van hulle spoorweë, hulle myne, hulle bos-aanplantings, hulle fabrieke en hulle gronde, en dan ook die kontrole van die belastings, kry.

„Landbou sal altyd die groot oorsprong van rykdom wees in alle lande. Die besitting van groot vaste-eiendomme bring mee dat die eienaar geëerd is, en 'n groot invloed kan uitoefen. Daarom moet ons nou groot pogings aanwend om Jode tot groot landelike magnate te maak. Ons moet ons dus haas om die groot besittings op te breek, sodat ons daardeur gouer in besit daarvan kan kom.

„Onder die voorwendsel dat ons die werkende klasse help, moet ons groot belastings op die eiendomsbesitters van alle groot landgoed hef en as sulke landgoed in ons hande geval het, sal al die arbeid van die werkers en die Christense Proletariaat vir ons 'n bron van ontsaglike groot winste word.

„Armoede is slawerny," het 'n digter gesê. Die Proletariaat is die nederige slaaf van spekulasie. Maar verdrukking en invloed is die baie nederige diensknegte van die gedagte wat die sluheid inspireer. Wie sal dan aan die seuns van Juda wysheid, versigtigheid en sluheid ontsê ?

„Ons mense is vooruitstrewend, hoogmoedig en genotsliefhebbers. Waar lig is, is daar ook skadu. En dit is nie sonder rede dat „Onse God aan sy uitverkore volk" die ywerigheid van 'n slang, die sluheid van 'n jakkals, die geheue van 'n hond, die solidariteit en bymekaarskraap-instink van 'n ratel, toevertrou het nie.

„Ons het gekreun onder die slawerny van Babylon en ons het magtig geword. Ons tempels was verwoes en ons het duisende tempels in hulle plekke gebou. Vir agtien eeue was ons slawe, en in die teenswoordige eeu het ons bokant al die ander mense uitgeklim.

„Dit is gesê dat talle van ons broers in Juda bekeer geraak het en as Christene gedoop is . . . . Wat maak dit? Die gedooptes kan ons baie nuttig gebruik; Hulle kan ons versterkings wees waarmee ons nuwe en onbekende streke binne-

marsjeer; hierdie bekeerdes behoort nog tot ons, en ten spyte van die doop van hulle liggame, sal hul gees en siel altyd getrou aan Juda bly. Binne nog 'n eeu sal dit nie die kinders van Juda wees wat begeer om Christene te word nie, maar liewers die Christene wat ons geloof sal soek. Maar dan sal Juda hulle met veragting verjaag.

„Aangesien die Christelike Kerk een van ons gevaarlikste vyande is moet ons sonder verslapping werk om hulle invloed te ondermyn. Op die gedagtes van diegene wat die Christelike leer huldig, moet ons soveel as moontlik idees van vrydenking, van twyfel, inent, en ons moet godsdienstige geskille veroorsaak en op die manier die pad oopmaak vir verskillende sektes in die christendom. Natuurlik moet ons begin om eerste die Christelike Predikante in onguns te bring. Laat ons openlik oorlog teen hulle verklaar, deur bedenkings te uiter teen hulle opregtheid en huislike lewe. Deur bespotting en skimpe sal ons die beste kant hê van die eerbied en status wat hulle status en kleed toekom.

„Die Lig wat deur onderwys kom en die onvermydelike gevolg is van die skole, is die natuurlike vyand van die Kerk. Laat ons ons daarop toespits om die jong skoliere onder ons invloed te kry. Die idee van vooruitgang bring met hom mee gelykheid van alle gelowe, wat weer op sy beurt lei tot die onderdrukking van Christelike onderrig in skole. Die Jode sal ook, deur sluheid en geleerdheid, sonder moeite posisies as dosente en professore in Christelike skole verkry.

„Op hierdie manier sal die Christelike opvoeding beperk word tot die familie, en soos dit die geval is in die meeste families is daar nie tyd om op hierdie deel van die onderwys te let nie, met die gevolg dat die godsdienstige gees stap vir stap verswak en later heeltemal sal verdwyn.

„Elke oorlog, elke rewolusie, elke politieke of godsdienstige omwenteling wat in die Christelike wêreld plaasvind, bring die oomblik van oorwinning nader.

„Handel en spekulasie, twee vrugbare faktore, moet nooit uit die hande van die Jode wees nie. En veral moet ons sorg dat ons 'n monopolie verkry in die handel van alkohol, botter, brood en wyn; want hierdeur beheers ons dan volkome die landbou en die landelike ekonomiese posisie. Ons sal dan die distribueerders word van koring. Maar as daar dan 'n sekere mate van ontevredenheid ontstaan, as gevolg van die ellende van die proletariaat, sal ons baie maklik al die verantwoordelikheid op die regering gooi.

„Alle openbare betrekkinge moet oop wees vir Jode, en as hulle eenmaal daar is, sal ons baie goed weet om deur te druk tot die hoofbron van invloed en mag—deur middel van die

diensbaarheid van diegene wat ons dien. Dit moet goed verstaan word dat dit alleen geld vir posisies van eer, mag en voorkeur; die ander betrekkinge wat met kennis, werk en moeite gepaard gaan, kan aan die Christene oorgelaat word. Die magistraatskap is 'n instelling van die grootste belang vir ons. Die beroep van advokaat veral bring ons in noue aanraking met die sake van ons natuurlike vyande, die Christene, en hierdeur word hulle aan ons genade oorgelaat. Hoekom kan die Jode nie ministers van „openbare onderwys" word nie, aangesien hulle so dikwels reeds die poste van finansiërs vul? Jode moet hulle dit ten doel stel om ook wetgewers te word, sodat hulle hul kan beywer om die wette te vernietig wat die heidene (ongelowige sondaars) gemaak het teen die kinders van Juda, wat die enigste gehoorsames is aan die wette van Abraham.

„Verder staan ons plan nou op die punt van algehele oorwinning; want orals word vooruitgang erken, en aan ons is dieselfde burgerregte as aan die Kristene verleen. Iets wat baie noodsaaklik is en wat ons gedurig moet nastreef is om wette te kry wat nie so streng op bankrotskap is nie. Ons sal daarvan 'n goudmyn maak wat baie ryker sal wees as wat die myne vroeër in Kalifornië was.

„Die mense van Juda moet hulle ambisie in die rigting van mag stuur, waarvandaan voorkeur en eer kom. Die doeltreffendste manier om daar te kom is om 'n ferme hand te hê op alle verenigings—industrieë, finansieel en kommersieel. Daar moet egter altyd gewaak word teen enige lokval of versoeking wat ons sou kan onderwerp aan 'n geregtelike ondersoek. Ons moet ons daarom in alle soorte van spekulasie met die versigtigheid en taktvolheid gedra wat altyd ons spesiale bekwaamheid vir besigheid gekenmerk het.

„Ons moet presies op hoogte van sake wees met elke posisie wat 'n hoë sosiale onderskeiding aanbied, filosofie, medisyne, wet, musiek, staathuishoudkunde. Met een woord al die verskillende vertakkinge van die wetenskap. Kuns en letterkunde is 'n groot veld waar ons sukses ons groot kan laat lyk om ons bekwaamheid te kan uitwys. Hierdie beroepe is onafskeidbaar van spekulasie. As 'n Jood die komponis was van 'n musiekstuk, al was dit ook hoe gebrekkig—kan ons dit gebruik om hom mee op te hemel. So ver dit die wetenskappe filosofie en medisyne aangaan behoort hulle ook 'n groot deel te vorm van ons intellektuele veld. 'n Dokter word vertrou met die intiemste geheime van 'n familie en as sulks het hy die gesondheid en lewes van ons ergste vyande, die Christene, in sy hande.

„Ons moet huwelike tussen Jode en Christene aanmoedig, want die mense van Juda loop nie gevaar om te verloor deur

sulke verbintenisse nie, maar hulle wen daarby. Een druppel onsuiwer bloed wat by ons ras s'n kom kan dit glad nie besoedel nie, en ons seuns en dogters kan, deur sulke verbintenisse met Christen families van aansien, verhoging van status en mag bereik. In ruil vir die geld wat ons sal gee is dit net reg dat ons invloed verkry oor die wat rondom ons is. Hierdie gesamentlike ouerskap met Christene bring nie mee dat daar enigsins afgewyk sal word van die koers wat ons vasgestel het nie. Inteendeel, maak dit ons tot 'n groot mate die beskikkers van hulle lot. Dit is wenslik dat die Jode nie die vroue van ons heilige godsdiens moet gebruik as bywywe nie, maar dat hulle christen maagde vir hierdie doel moet gebruik. Om die heilige sakrament van die huwelik in 'n kerk te laat vervang deur 'n siviele amptenaar sal van groot belang wees vir ons, want dan sal die Christenvroue na ons kampe toe hardloop.

„As goud die grootste mag in die wêreld is, dan is die pers seker die tweede. Maar wat is die nut van die eerste sonder die tweede ? Aangesien dit onmoontlik is om te begryp wat reeds beraam en gedaan is met die hulp van die pers, is dit dan nie van belang dat ons mense al die dagblaaie in elke land beheer nie ? Die besit van die goud, en die sluheid waarmee ons die hande kan vetsmeer van die wat omkoopbaar is, sal ons die arbiters van die openbare mening maak en dit sal ons die heerskappy oor die massas gee.

„So gaan ons stap vir stap aan op ons pad en met ons groot deug van volharding sal ons die Christene terugdryf en hulle invloed vernietig. Ons sal vir die wêreld voorskryf wat hulle moet eer en wat hulle moet vervloek. Miskien sal daar enkelinge kom, wat in opstand sal kom teen ons en ons vervloek en veroordeel ; maar die massa, sagmoedig en onkundig, sal na ons luister en ons kant kies.

„As ons die pers absoluut beheer, dan sal dit moontlik wees om alle idees van eer, eerbaarheid en opregtheid te verander na ons smaak. Ons sal die eerste aanval maak, en die eerste hou slaan op daardie instelling, tot hiertoe nog heilig, nl. die familielewe—en sodoende sy val teweegbring. Ons sal dan in staat wees om alle ideale wat ons vyande, die Christene, hoog gehou het, uit te roei. Ons moet vir ons 'n swaard maak deur die luste aan te kweek, ons sal openlik oorlog verklaar teen alles wat totnogtoe gerespekteer en geëer was.

„Alles wat reeds genoem is, moet behoorlik verstaan en in ag geneem word en laat elke kind van Juda hierdie beginsels behoorlik inneem. Dan sal ons mag vermeerder soos 'n reusagtige boom, waarvan die takke vrugte sal dra, by name rykdom, plesier, geluk en mag, as vergoeding vir die afgryslike

toestand wat die lot van die mense van Juda vir eeue lank was.

„As een van ons mense 'n stap vorentoe neem, sien toe dat 'n Jood kort op sy hakke is. As 'n Jood voor die geregshowe van die land waarin hy woon gesleep word, laat sy Jodebroers hom vinnig te hulp snel, maar slegs as hy die wette gehoorsaam het wat Juda vir soveel eeue nagekom het.

„Ons mense is konserwatief, getrou aan godsdienstige seremonies en die gebruike wat deur ons voorvaders aan ons oorgelewer is. Dit is in ons belang dat ons tenminste moet voorgee dat ons belang stel in sosiale vraagstukke van die dag en veral dié wat die verbetering van die toestande van die werkers aangaan. In werklikheid, egter, moet ons pogings in hierdie rigting net daarop gemik wees om die openbare mening aan ons kant te kry (d.i. die arbeiders organisasies). Deur die blindheid van die massas, en die gemak waarmee hulle deur welsprekendes opgesweep word—welsprekendheid wat net so leeg is as wat dit hoog klink, en wat op straathoeke gehoor word—het hulle 'n gewillige prooi en gedienstige werktuie van geklets en kullery geword. Ons sal in staat wees om van ons eie mense te kry wat só welsprekend is dat hulle die opregte Christene se geesdrif kan weerspreek en regeer.

„Ons moet sover as moontlik die hele proletariaat afskei en onder die mag plaas van diegene wat die geld besit. Dit is die middel waardeur ons die massas in opstand sal laat kom net wanneer ons wil. Ons stoot hulle in opstande en rewolusies en elkeen van hierdie rampe gee ons geheime belange 'n groot stoot vorentoe en bring ons vinnig nader na ons groot doel, nl. om te regeer oor die hele wêreld soos dit aan ons Vader Abraham belowe was.

DIE GROOT SAMESWERING.

Die Groot Ideaal. Die verdwyning van almal behalwe Israel.

Die „Jewish World," 'n belangrike Joodse blad in Engeland, het in sy uitgawe van 9 Feb. 1883 die volgende gepubliseer:

„Omdat die Jode uitmekaar gedryf was, het hulle 'n kosmopolitaanse volk geword. Hulle is die enigste kosmopolitaanse volk, en in hierdie hoedanigheid moet hulle dien as 'n middel om nasionale en rasseverskille op te los. Die groot ideaal van Judaisme is nie om toegelaat te word om eendag in 'n gaatjie in 'n hoek saam te woon nie, maar dat die hele wêreld deurtrek sal word met die Joodse leerstellings, en dat

in 'n wêreldwye broederskap van Nasies—in werklikheid 'n groter Judaisme—alle afsonderlike nasies en godsdienste sal verdwyn.

„As kosmopolitaanse mense, is die Jode die stadium verby wat die nasionale vorm van afgesonderdheid in die sosiale lewe voorstel. Hulle kan dit nooit weer aanvaar nie. Hulle het die hele wêreld hulle tuiste gemaak en nou strek hulle hulle hande uit na die ander nasies van die wêreld om hulle voorbeeld te volg. Hulle doen meer deur hulle aktiwiteite en letterkundige wetenskap, en deur hulle dominerende posisies in alle vertakkinge van openbare aangeleenthede, hervorm hulle langsamerhand Christene se sienswyse en stelsels in die Joodse rigting.

JODE WIL CHRISTENE UITROEI—DISRAELI.

„In sy boek „Lord George Bentinck : A Political Biography" skryf die Jood, Benjamin Disraeli, in 1858—Disraeli het later eerste minister van Engeland geword :

„'n Opstand is aan die gang teen tradisie, aristokrasie en eiendomme. Vernietiging van die Joodse godsdiens en beginsels, of dit volgens die Kode van Moses of volgens die christelike vorm is, die natuurlike gelykheid van alle mense, die vernietiging van alle eiendom word verkondig deur geheime rade wat nou voorlopige regerings vorm. **En manne van die Joodse ras is aan die hoof van elkeen.** Die volk werk saam met vrydenkers ; die slimste versamelaars van eiendom staan aan die kant van die kommuniste ; die eienaardige en uitverkore volk gaan hand aan hand met die skuim en laagste klasse van Europa !—En dit alles net omdat hulle begeer om die ondankbare Christene, (wat tog hulle naam aan die Jode te danke het) te vernietig, en die tirannie van wie hulle nie langer kan verduur nie"—Bladsy 357.

„Toe die geheime rade in Feb. 1848 Europa verras het, was ook hulle verras deur die onverwagte geleentheid, en hulle was toe ook nie in staat om gebruik te maak van die kans nie. Was dit nie vir die Jode nie, sou die onnodige rewolusies Europa nie uitgeput en verwoes het nie, maar die vurige energie en die aanhoudende planne van die kinders van Israel het vir 'n lang tyd die onnodige en nuttelose worsteling aan die gang gehou. As die leser na die tydelike regerings wat gedurende daardie tydperk gevorm was in Duitsland, Italië en ook Frankryk kyk, dan sal hy orals die hand van die Joodse element sien"—Bladsy 357.

DEUR WIE DIE WêRELD REGEER WORD, VOLGENS BENJAMIN DISRAELI.

Benjamin Disraeli, 'n Jood, skryf in 1844 in sy boek „Coningsby," bladsye 249—252, as volg :—

„Tenspyte van die vernedering van eeue, oefen die Joodse gees 'n groot invloed uit oor die Europese sake. Ek praat nie van hulle wette wat julle nog gehoorsaam nie, van hulle letterkunde waarmee julle gedagtes nog deurtrek is nie, maar van die lewende Hebreeuse."

„Daar is nie 'n groot intellektuele beweging in Europa waarin Jode nie baie prominent is nie. Daardie geheimsinnige Russiese diplomasie wat Wes-Europa so beangs maak, is georganiseer en word deur Jode uitgevoer ; daardie magtige rewolusie (van 1848) wat inderdaad 'n tweede en groter hervorming sal wees, en waarvan nog min bekend is in Engeland, ontwikkel uitsluitlik onder Joodse toesig. Hierdie Jode het feitlik 'n monopolie van al die professorate van Duitsland en ander. Die beginner van geestelike Christendom is 'n Jood, Regius, professor in Godgeleerdheid aan die universiteit van Berlyn.

Benary, wat so bekend en beroemd is, en ook aan dieselfde universiteit verbonde is, is ook 'n Jood. Wehl, die professor wat Arabies doseer, is ook 'n Jood. Jare gelede toe ek in Palestina was, het ek 'n Duitse student ontmoet wat gegewens versamel het vir die geskiedenis van die Christendom, 'n nederige en geleerde man. Dit was Wehl. Hy was toe nog onbekend, maar sedert die tyd het hy die beste student in Arabies geword, en die lewensgeskiedenis van Mohamed geskryf. Die getalle Duitse professore van die Joodse geslag is legio. In Berlyn alleen is meer as tien.

„Ek het nou vir jou gesê dat ek môre stad-toe gaan, omdat dit vir my gebruiklik is om in te meng wanneer sake van die Staat op die tapyt kom. Verder bemoei ek my nie. Ek lees in die nuusblaaie van oorlog en vrede, maar ek is nooit ontsteld nie, behalwe as ek in kennis gestel word dat die regeerders skatte wil hê, want dan weet ek dat die Konings ernstig is.

„'n Paar jaar gelede het daar 'n aanvraag gekom van Rusland af. Daar was geen vriendskap tussen die hof van St. Petersburg en my familie (Rothschild) nie. Sake het echter tot 'n verstandhouding gekom tussen die Ramanoffs en die Sidonnias. Ek het nogtans besluit om self na St. Petersburg te gaan. Met my aankoms daar het ek 'n onderhoud gehad met die Russiese Minister van Finansies, Graaf Canerin. Toe sien ek dat hy die seun is van 'n Litouse Jood. Die lening was in verband met sake van Spanje. Ek besluit toe om na Spanje af te reis. Onmiddellik na my aankoms daar het ek 'n onderhoud met die

Spaanse Minister, Senor Mendizabel gehad, en gesien dat hy netsoos ekself, 'n Jood van Aragon is. As gevolg van wat in Madrid plaasgevind het, het ek toe direk na Parys gegaan om die President van die Franse Raad te gaan raadpleeg. Ek sien toe die seun van 'n Franse Jood, 'n held, 'n keiserlike maarskalk, en dit moet ook so wees, want wie behoort militêre helde te wees as dit nie dié is wat die Heer der Leërskare aanbid nie ?

„Is Soult 'n Hebreër ? Ja, van ander maarskalke soos byv. die beroemde Masseun. Sy regte naam is Irannassa. Maar laat ek verder vertel. Die gevolg van ons samespreking was dat 'n noordelike mag genader moes word in 'n vriendeliker manier. Ons besluit toe op Pruise en die President van die Raad rig 'n versoek aan die Minister van Pruise, wat 'n paar dae later ons Konferensie bygewoon het. Graaf Arnim stap die Kabinet binne en ek sien 'n Jood van Pruise. **„So sien jy, my liewe Coningsby, dat die wêreld regeer word gans ander persone as wat dié, wat nie agter die skerms is nie, hulle verbeel."**

DIE GROOT SAMESWERING.

Markus Eli Ravage, 'n Romeinse Jood wat op die staf van die „New York Times", waarvan die eienaars Jode is, dien, het drie boeke in die V.S.A. gepubliseer. „An American in the making", „The Jews pay" en „The malady of Europe". Hy het aan die Universiteite van Missourie en Columbia gestudeer. In 1928 het hy twee artikels geskryf waarvan ons die volgende uittreksels gee :

„Julle hou nie van ons nie, maar julle weet seker nie hoekom nie.

„Dit is nie lank gelede nie dat ek gehoor het dat ons geldvreters en kommersiële materialiste is ; nou is die klagte dat geen kuns of professie veilig is teen Joodse indringing nie !

„Ons versuim ons pligte as patriotte omdat ons van natuur vredeliewend is, en ons is die aartsknoeiers van wêreldoorloë en die vernaamste voordeeltrekkers uit sulke oorloë. „Julle beskuldig ons dat ons die rewolusie in Moskou opgestook het. Gestel nou dat ons dit sou erken, wat daarvan ?

„Julle maak baie lawaai oor die groot Joodse invloed in julle skouburge en bioskope. Indien julle klagte wel gegrond is, wat is dit nou eintlik in vergelyking met ons ontsettende invloed in julle kerke, skole, julle wette en julle regering, en julle alledaagse denke.

„Julle begin nog nie eers om die werklike diepte van ons skuld te besef nie. **Ons is indringers ! Ons is onderkruipers !** Ons het julle natuurlike wêreld geneem, julle ideale, julle

werklike bestemming, en hulle verwoes. Ons was nie net die oorsaak van die Wêreldoorlog nie, maar van elke groot rewolusie in julle geskiedenis. Ons het tweedrag en verwarring en teleurstelling in julle persoonlike en openbare lewes gebring. Ons doen dit nog. Niemand kan bepaal hoe lank ons nog sal aanhou om dit te doen nie.

„Wie weet watte groot en heerlike bestemming julle sou gewag het as ons julle alleen gelaat het nie. Maar ons het julle nie alleen gelaat nie. Ons het julle beetgepak, en die heerlike en pragtige struktuur wat julle opgerig het, het ons neergetrek, en sodoende die gang van julle geskiedenis verander. Ons het julle oorwin soos nie een van julle Koninkryke nog ooit vir Afrika of Asië kon onderwerp nie.

„Ons het dit gedoen bloot alleen met die onweerstaanbare mag van ons gees,—met idees, met propaganda.

„Vat die drie belangrikste rewolusies, van die moderne tye—die Franse, Amerikaanse en Russiese. Wat is hulle anders as net die oorwinning van die Joodse leer van sosiale staatkundige en ekonomiese geregtigheid? Die einde is nog nie eers naby nie. Ons domineer julle nog.

‚Is dit 'n wonder dat julle ons verfoei? Ons was die remskoen aan julle hoop op sukses. Ons het maar net julle siele verdeel, julle aspirasies verwar, julle begeertes verlam.

„Waarom sal julle ons dan nie verfoei nie? As ons in julle plek was, sou ons seker nog minder van julle hou. Ons sou egter nie doekies omdraai nie, maar dit reguit vir julle sê.

„Julle Christene bekommer julle en kla oor die Joodse invloed oor julle beskawing. Julle sê ons is 'n internasionale volk, 'n vaste minderheid tussen julle, met tradisies, belange, aspirasies en doelstrewings wat verskil van dié van julle. Soos julle self verklaar is hierdie toestand van sake 'n bedreiging vir julle ordelike ontwikkeling; dit belemmer julle bestemming. Ek sien nie heeltemal die gevaar nie! julle wêreld was nog altyd deur minderhede regeer, en dit lyk vir my van minder belang, wat nou eintlik die oorsprong en verklaarde geloofsbelydenis van die regerende kliek is. Aan die ander kant is die invloed gewis daar, en dit is ver groter, en meer verraderlik, as wat julle weet.

„Dit is wat ons nie kan uitmaak nie; dit amuseer ons, maar soms is hierdie spelletjie van Jode plaery tergend. Dit lyk asof dit baie groter afmetings het. Julle loop rond en fluister oor die hand van die Jood in die een of ander saak. Dit laat ons bewe. Julle noem ons onderkruipers, agitators, rewolusiemense. Dit is die waarheid, en ek bewe oor julle ontdekking.

„Ongetwyfeld het ons 'n leeue aandeel in die Lutherse re-

bellie gehad, en dit is 'n feit dat ons die groot aanhitsers was in die demokratiese rewolusie van die voor laaste eeu, beide in Frankryk en Amerika. As ons dit nie was nie, ken ons ons eie belange nie.

„Die Republikeinse rewolusies van die agtiende eeu het ons bevry van ons eeue-oue politieke en sosiale gebreke. Ons het baie voordeel uit hulle gekry.

„Julle hou aan om te babbel van Joodse sameswerings, en noem die gevalle van die Groot Oorlog en die Russiese Rewolusie. Is julle dan verbaas dat ons Jode nog altyd julle antisemitisme lig opneem, solank as wat dit nie tot geweld oorgegaan het nie.

DIE KOMPLOT VAN DIE MIDDELEEUE.

„Die ‚Revue des Etudes Juives' van Parys, 'n publikasie wat deur Rothschild gefinansieer word, het in 1880 twee dokumente gepubliseer wat bewys dat die Geleerde Ouderlinge van Sion gedurende die 15de eeu aan die werk was en leiding gegee het aan die Joodse oorwinning. Prominente nuusblaaie en skrywers dwarsdeur die wêreld, soos Vieille France, Morning Post, Abbe Charles, Henry Ford, N. H. Webster, ens., het dikwels hierdie dokumente aangehaal. Hulle lui as volg: „Brief van die Jode van Arles gestuur aan die Jode van Konstantinople". „Geëerde Jode,—gesondheid en genade. Julle behoort te weet dat die Koning van Frankryk wat weereens die meester geword het van Provence het ons verplig om Christene te word, of om ons dominiums te verlaat. En hulle van Arles, Aix en Marseilles begeer om ons eiendom te neem, bedreig ons lewes, wil ons sinagoges verwoes en wil ons baie leed aandoen. Al hierdie dinge maak ons onseker wat om te doen i.v.m. in die wet van Moses. Daarom smeek ons u om ons te laat weet wat ons behoort te doen.

Chamor, Rabbi van die Jode,
van Arles, 13de van Sabbat, 1489.

Antwoord van die Jode van Konstantinopel aan die van Arles en die Provence.—„Geliefde broeders in Moses, ons het julle brief ontvang, waarin julle vertel van die verdriet en teenspoed wat julle verduur en ons is diep bewoë. Die opinie van die groot visiere en Rabbi's is as volg: Aangesien die Koning van Frankryk julle dwing om Christene te word, word Christene omdat julle nie anders kan nie, maar laat die wet van Moses in julle hart bewaar bly.

„Nademaal julle sê dat julle lewes bedreig word laat julle kinders dokters en aptekers word sodat hulle dit van die Kristene kan ontneem. Nademaal julle sê dat julle eiendom van

julle ontneem word, maak julle kinders handelaars sodat hulle trapsgewyse die Christene van hulle eiendomme kan ontroof. Nademaal julle sê dat julle sinagoges verwoes, laat julle kinders (Canons) en geestelikes word, sodat hulle die Christene se kerke kan vernietig. Nademaal julle sê dat julle baie onreg moet ly, laat julle seuns prokureurs en notarisse word en laat hulle altyd deel neem in staatssake, sodat julle daardeur 'n juk op die Christene plaas, en julle die wêreld oorheers, en julle op dié manier julle op hulle wraak.

„Moenie van hierdie gebod wat ons julle gee afwyk nie, en julle sal deur ondervinding sien, dat hoe laag julle ookal gebring is, julle nog die toppunt van mag sal bereik.

V.S.S.V.F.F.

Prins van die Jode in Konstantinopel,
die 21ste van Caslem 1489.

(Die Joodse Kongres van Kanada het probeer om hierdie dokumente te misken met behulp van 'n swak artikel in die Montreal „L'Ordre" wat egter deur die „Montreal Patriots" van Maart 1934 afdoende weerlê is.)

Die Alliansce Isrealite Universelle en Adolphe Cremieux, gedruk in die „Morning Post", 6 September 1920:

Die unie wat ons begeer is nie 'n Franse, Engelse, Ierse of Duitse nie, maar 'n Joodse unie, 'n wêreldunie.

„Ander volke en rasse is verdeel in nasionaliteite; ons alleen het nie medeburgers nie, maar uitsluitlik medegeloofsgenote.

,'n Jood sal onder geen omstandighede van watter aard ookal, 'n vriend van 'n Christen word nie, alvorens die Joodse Geloof—die enigste godsdiens van rede—nie oor die hele wêreld heers nie. Vertrooid tussen ander volkere, wat van die vroegste tye vyandig gesind was teenoor ons regte en belange, begeer ons om in die eerste en laaste instansie Jode te bly. Ons nasionaliteit is die godsdiens van ons vaders, en ons erken geen ander nasionaliteit nie.

„**Ons woon in 'n vreemde land,** en kan ons nie bemoei met die ambisies van lande wat heeltemal vreemd aan ons is, terwyl ons eie morele- en geldelike probleme in gevaar gestel word nie.

„Die Joodse leerstellings moet die ganse wêreld deurtrek, Israeliete! Dit maak nie saak waar die noodlot heen lei nie.—Alhoewel julle oor die ganse aarde versprei is, moet julle julle altyd beskou as lede van die uitverkore volk.

„As julle besef dat die geloof van julle voorvaders julle enigste patriotisme is, as julle besef dat nieteenstaande die nasionaliteit wat julle omhels, julle altyd Jode sal bly, en 'n een

en enigste nasie sal vorm, as julle glo dat Judaïsme die een en enigste godsdienstige en staatkundige waarheid is, as julle daarvan oortuig is julle Israeliete van die heelal, stem dan toe dat ons saak groot en heilig is, en sy sukses is verseker. Katolikisme ons ou vyand, lê in die stof, met 'n dodelike wond in sy hoof.

„Die net wat Israel oor die aardbol gooi word daeliks groter en sprei uit, en die gewigtige profesie van ons heilige boeke sal eindelik vervul word.

„Die tyd is naby dat Jerusalem die huis van gebed sal word vir al die nasies en geslagte en die banier van die Joodse enkelgodheid ontvou sal word en op die verste strande sal wapper.

„Laat ons gebruik maak van alle omstandighede. Ons mag is ontsettend groot—leer dan om die mag te gebruik vir ons saak. Waarvoor moet ons bang wees ? Die dag is nie meer ver dat al die rykdom en skatte van die aarde in die besit van die kinders van Israel sal wees nie. (Hierdie manifesto van Adolphe Cremieux, staaf presies wat Karl Marx, Benjamin Disraeli, Moses Joel en die „Jewish Chronicle" omtrent net dieselfde tyd geskrywe het. Die Joodse Kongres van Kanada het probeer om te bewys dat die dokumente nie in die gees van die „Alliance" of van Cremieux is nie, terwyl Cremieux toe net daarin geslaag het om die Turkse outoriteite om te koop, met die hulp van Moses Montifiore, om die doodvonnis oor agt Jode wat vir ritueele moord in Damosens in 1842 veroordeel is, op te hef. Wat Cremieux in die volgende kolom sê is afdoende bewys van die ooreenkoms van gedagte met die Manifes en die werk van Cremieux.

TEEN NASIONALITEITE EN GELOWE, ADOLPHE CREMIEUX, JOOD.

„Die Messianisme van die nuwe tyd sal vorder in die Jerusalem van 'n nuwe orde ; heilige fondamente tussen Ooste en Weste sal die tweeledige Ryke van Pouse en Keisers vervang. Ek steek dit nie weg nie, dat ek al die jare my gedagtes slegs op hierdie werk bepaal het. Die „Alliance Israelite Universelle" het skaars sy werk begin op sy invloed word reeds oorsee gevoel. Dit is nie net tot ons geloof beperk nie ; dit is bedoel om al die gelowe deur te trek net soos dit al die lande deurgetrek het. Nasionalisme moet verdwyn, gelowe moet onderdruk word.

„Maar Israel moet nie verdwyn nie, want hierdie klein volkie is die Uitverkorenes van God. In al die lande moet ons

die geïsoleerde Jode in verbinding bring met die outoriteit sodat ons, met die eerste tyding van 'n aanval, soos een man kan opstaan. Ons stemme moet in die vergaderinge van Kabinet Ministers gehoor word, tot by die ore van die Pruise, en as die ergste kom, sodat ons gebruik moet maak van die wette van geweld, dan sal ons aansluit by al die wat by die opposisie is. Ons word gevra om die verlede te vergeet, maar daar is 'n tyd wanneer 'n onsterflike verbintenis gebou sal word, op onbeweegbare fondamente. (Edouard Drumont het in sy „Libre Parole", verskillende sulke verklarings deur Cremieux aangehaal).

DIE TWEE GESIGTE.

„Rene Groos, 'n Jood, sê in Le Nouveau Weroure, Parys, Mei, 1927 ::

„Die twee Internationale van finansies en rewolusies werk met groot geesdrif ; hulle is die twee fronte van die Internationale. Daar is 'n Joodse sameswering teen al die nasies."

Jood Blumenthal, editeur van „Judisk Tidskrift", Sweden, skryf in sy uitgawe No. 57, 1929. „Dit is maar nou kort dat ons geslag die wêreld 'n nuwe profeet gegee het, maar hy het twee gesigte en dra twee name ; aan die een kant is Rothschild, leier van die kapitaliste en aan die ander kant, Karl Marx, die apostel van dié wat al die ander wil verwoes.

DIE SIMBOOL VAN DIE JOODSE OORWINNING.

Die Ster van Sion is gemaak van twee driehoeke wat oormekaar gevleg is. Dit word die Seël van Dawid genoem. Dit is die rasse-nasionale, en godsdienstige kenteken van internasionale Jodedom. Dit word gesien in alle sinagoges, in alle Joodse burgerlike organisasies en op die Joodse vlag. Dit is die enigste banier wat deur die Jode dwarsdeur die wêreld gehys word.

Die Ster van Sion is die amptelike kenteken van alle kabbalistiese organisasies. Dit is geplaas bo-aan die Verdrag van Versailles. Dit is die amptelike banier van twee republieke en drie distrikte van die Sowjet Republieke. Dit was geplaas op Franse, Duitse en ander posseëls. Dit pryk as die amptelike wapen in die Groot Seël (wat sy oorsprong by vrymesselary het) van die Verenigde State ; dit pryk ook op die nuwe Amerikaanse dollarnoot. Dit pryk op die agterkant van die Roosevelt medaljes wat by duisende uitgegee word deur die Ame-

rikaanse Jodedom. (Daar is ook die vyfpuntige ster, die Seël van Salomo, ook 'n kenteken wat gebruik word deur Kabbaliste, vrymesselaars, godloënnaars en kommuniste. Dit word ook gebruik op die wapen van die Sowjet Unies, en die Rooi Leër, en in ander lande waar sy gebruik bevorder is **deur Joodse-vrymesselaars-rewolusies.**

GEHEIME JOODSE KOMPLOT DEUR DIE „CATHOLIC GAZETTE" VAN ENGELAND ONTSLUIER.

In die Londense „Catholic Gazette" van Februarie 1936 is 'n sensasiewekkende artikel onder die opskrif „The Jewish Peril and the Catholic Church" gepubliseer. Die maandelikse orgaan van die Katolieke Sendingvereniging van Engeland het toesprake aangehaal wat op 'n reeks geheime Joodse vergaderings in Parys gelewer is. 'n Soortgelyke verslag is 'n paar weke later deur die Paryse weekblad „Le Réveil du Peuple" gepubliseer en bygevoeg dat die verklarings op 'n onlangs byeenkoms van die B' nai B' rith ('n geheime vrymesselaarsorde waarin geen christen toegelaat word nie) wat in Parys gehou is, gemaak is.

Die artikel van die „Catholic Gazette" het as volg gelui:

Die Joodse Gevaar en die Katolieke Kerk.

Dat daar 'n Joodse probleem was en nog is, kan niemand ontken nie. Vanaf die verdrywing van Israel 1900 jaar gelede het die Jode in alle rigtings versprei en ten spyte van moeilikhede en selfs vervolging, hulle in die midde van byna elke nasie van Europa as 'n magsfaktor gevestig. Jacobs, in sy „Jewish Contributions to Civilisation", verbly hom in die feit dat Jode in staat was om hulle leerstellings te versprei en hulle politieke, sosiale en ekonomiese invloed te vermeerder sonder om hulle rasse-eenheid en internasionale karakter te benadeel.

Die volgende uittreksel is gemaak uit 'n aantal toesprake wat op 'n vergadering onder beskerming van 'n Joodse vereniging in Parys gelewer is. (Red. Nota.)

„Solank as daar tussen Christene enige morele opvatting van die sosiale orde bestaan en alle geloof, patriotisme en waardigheid nog nie ontwortel is nie, sal ons nie oor die wêreld heers nie."

„Ons het reeds 'n gedeelte van ons werk verrig, maar ons kan nie daarop aanspraak maak dat ons hele taak afgedaan is nie. Daar staan ons nog baie te doen voordat ons ons vernaamste vyand, die Katolieke Kerk omver gewerp het . . ."

„Ons moet altyd onthou dat die Katolieke Kerk die enigste instelling is wat in ons pad gestaan het en wat vir solank dit bestaan, 'n struikelblok in ons weg sal wees. Die Katolieke Kerk met sy stelselmatige optrede en sy verheerlikende en morele leerstellings, sal altyd sy kinders in so'n geestestoestand hou dat hulle te veel selfrespek sal hê om aan ons oorheersing toe te gee en voor ons toekomstige Koning van Israel te buig . . . "

„Daarom het ons gestrewe om die beste manier te ontdek om die Katolieke Kerk tot op sy fondamente te skud. Ons het die gees van opstand en valse liberalisme onder die Christen-volke versprei om hulle van hulle geloof te verlei en om hulle skaam te maak om die voorskrifte van hulle Godsdiens te bely en die gebooie van hulle kerk te gehoorsaam. Baie van hulle het ons sover gekry dat hulle daarop roem dat hulle God-loënaars is, en hulle nog boonop daarin verheug dat hulle van die aap afstam. Ons het hulle nuwe teorieë soos kommunisme, anarchisme en sosialisme gegee, wat onmoontlik verwesenlik kan word en nou ons doel dien . . . Die onnosele Christene het hulle met die grootste entoesiasme aangeneem, sonder om te besef dat daardie teorieë ons s'n is en dat hulle ons kragtigste instrument teen hulself is . . . "

„Ons het die Katolieke Kerk met die mees onterende be-ledigings swart gesmeer, ons het sy geskiedenis beklad en selfs sy edelste werksaamhede verneder. Ons het die foute van haar vyande aan haar deur gelê en het laasgenoemdes aldus gekry om nader aan ons kant te staan. Dit het ons tot so'n hoë mate geluk dat ons nou, tot ons bevrediging, in verskeie lande op-stande teen die Kerk sien . . . Ons het veroorsaak dat sy kerklikes met haat en bespotting bejeën is, ons het hulle aan die minagting van die massas blootgestel . . . Ons het veroor-saak dat die Katolieke geloof se gebruike as outyds en tydver-morsing beskou is . . . "

„En die Christene, in hulle onnoselheid, het makliker slag-offers geblyk as wat ons verwag het. 'n Mens sou meer in-telligensie en praktiese gesonde verstand van hulle verwag het, maar hulle is niks beter as 'n kudde skape nie. Laat hulle in ons velde wei totdat hulle vet genoeg is om waardig te wees om aan ons toekomstige Koning van die wêreld onder-danig te wees . . . "

„Ons het baie geheime organisasies gestig, wat almal ons doel dien, wat onder ons bevele en leiding staan. Ons het dit vir die Christene 'n eer gemaak, 'n groot eer, om by ons orga-nisasie aan te sluit, wat, danksy ons rykdomme, nou meer as ooit voorheen bloei. Tog bly dit ons geheim dat daardie Christene wat hulle eie en waardevolste belange verloën om ons in ons onderneming te steun, nooit mag weet dat ons daar-

die verenigings geskep het en dat hulle ons strewe bevorder nie . . . "

„Een van die grootste oorwinnings van ons vrymesselary is dat daardie Christene wat lede van ons loges word, nooit mag agterdog kry nie dat ons hulle gebruik om hulle eie tronke te bou, op die terrasse waarvan ons die troon van ons Wêreldse Koning van Israel sal bou ; en nooit mag weet dat ons hulle beveel om die kettings van hulle eie slaafsheid teenoor ons toekomstige Koning van die Wêreld te smee nie.

„Tot dusver het ons ons aanvalsplan van buite op die Katolieke Kerk beskou. Maar dit is nie al nie. Laat ons nou verduidelik hoe ons gevorder het in ons taak om die val van die Katolieke Kerk te verhaas en hoe ons in hulle binneste kringe ingedring het en selfs sommige van sy kerklikes gekry het as voorvegters vir ons saak.

„Afgesien van die invloed van ons filosofie, het ons ander stappe gedoen om 'n skeuring in die Katolieke Kerk te verseker. Laat my verduidelik hoe dit gedoen is."

„Ons het party van ons kinders aangemoedig om by die Katolieke Kerk aan te sluit, met dien verstande dat hulle op 'n nog doeltreffender wyse kan werk vir die verbrokkeling van die Katolieke Kerk deur skandale in haar midde te skep. Ons het dus die raad gevolg van ons Prins van die Jode, wat so wyselik gesê het : „Laat party van julle kinders kanonne word, sodat hulle die Kerk kan vernietig." Ongelukkig was die ‚bekeerde' Jode nie almal getrou aan hulle pligte nie. Baie van hulle het ons selfs verraai. Andere het egter hulle beloftes nagekom en hulle woord gestand gedoen. Die raad van ons Oueres het dus geblyk 'n sukses te wees."

„Ons is die Vaders van alle rewolusies—selfs van dié wat soms teen ons keer. Ons is die oppermeesters van vrede en oorlog. Ons kan daarop roem dat ons die skeppers van die Hervorming was. Calvyn was een van ons kinders. Hy was van Joodse afkoms en die opstelling van sy hervormingsplan is deur Joodse gesag aan hom toevertrou en met Joodse finansiëring bevorder.

„Martin Luther het toegegee aan die invloed van sy Joodse vriende en ook in hierdie geval, deur Joodse gesag en met behulp van Joodse finansiëring, was sy komplot teen die Katolieke Kerk met sukses bekroon . . . "

„Danksy ons propaganda, ons liberalistiese teorieë en ons wanvoorstellings insake die Vryheidsgedagte, was baie Christene gereed om die Hervorming te verwelkom. Hulle het van die Kerk weggeskeur om in ons skoot te val. Op hierdie manier is die Katolieke Kerk aansienlik verswak en sy gesag oor die konings van christenlande is feitlik heeltemal uitgewis . . ."

„Ons is baie dankbaar teenoor die protestante vir hulle getrouheid aan ons wense—alhoewel meeste van hulle, in die erns van hulle geloof nie bewus is van hierdie trou teenoor ons nie. Ons is hulle dankbaar vir die wonderlike hulp wat hulle ons gee in ons stryd teen die vesting van die Christelike beskawing en in ons voorbereidings vir die daarstelling van ons opperheerskappy oor die hele wêreld en oor die koninkryke van die Christene."

„Tot dusver het ons daarin geslaag om die meeste van die trone van Europa omver te werp. Wat daar van hulle oorbly, sal in die nabye toekoms dieselfde pad gaan. Rusland aanbid reeds ons gesag. Vir Frankryk, met haar vrymesselaarsregering, is onder ons duim. Engeland in haar afhanklikheid van ons finansies is onder ons hiel en ons hoop op die vernietiging van die Katolieke Kerk lê in sy protestantisme. Spanje en Meksiko is niks meer as speelballe in ons hande nie. En baie ander lande, insluitende die Verenigde State van Amerika, het reeds voor ons intriges geswig."

„Maar die Katolieke Kerk leef nog . . . " Ons moet hom absoluut genadeloos en sonder die minste oponthoud vernietig. Die pers is dwarsdeur die wêreld merendeels onder ons beheer; laat ons derhalwe die wêreldhaat teen die Katolieke Kerk kragdadiger as ooit tevore aanmoedig. Laat ons ons aktiwiteite om die moraliteit van die Christendom te vergiftig versterk. Laat ons die rewolusionêre gees in die gedagtegang van die mense laat posvat. Hulle moet gedwing word om vaderlandsliefde en liefde teenoor hulle familie te verfoei, om hulle geloof as onsin en hulle gehoorsaamheid teenoor hulle Kerk as 'n vernederende slaafsheid te beskou, sodat hulle geen gehoor gee aan die roepstem van hulle Kerk en geen notisie neem van sy waarskuwings teen ons nie. Laat ons dit veral vir Christene buite die Katolieke Kerk onmoontlik maak om met daardie Kerk te herenig, sowel as vir nie-Christene om by daardie Kerk aan te sluit. So nie, sal die grootste belemmeraar van ons oorheersing versterk en al ons werk vernietig word. Ons komplot sal geopenbaar word, die Christendom sal in 'n wraaksugtige gees teen ons draai en ons oorheersing oor hulle sal nooit verwesenlik word nie."

„Ons moet onthou dat solank as wat daar aktiewe vyande van die Katolieke Kerk bestaan, ons die hoop mag koester om Meesters van die aarde te word . . . En laat ons altyd onthou dat die toekomstige Joodse Koning nooit oor die aarde sal regeer voordat die Pous in Rome, sowel as alle ander bestaande monargieë van die Christendom op aarde, nie onttroon is nie."

KOMMUNISME 'N WAPEN TOT JOODSE OORWINNING.

Wat die Jode self daarvan sê.

Die Jood M. Cohen skryf in „The Communist" wat in Kharkov gepubliseer word, 12 April 1919, No. 72 „Sonder om te oordryf kan dit gesê word dat die groot Russiese rewolusie werklik deur die Jode deurgevoer was. Sou die donker verdrukte massas van verdrukte Russiese werkers, en arm boere daarin geslaag het om die juk van die welgestelde klasse af te gooi. Nee! dit was juis die Jode wat die Proletariaat van Rusland gelei het na die daeraad van die internasionale, en hulle het nie net gelei nie, maar daar is nou nog die leiers van die groot ideaal die Sowjet; **daarom bly dit in veilige hande.** Ons is veilig solank as die opperbevel van die Rooi Leër in hande van kameraad Leon Trotsky is. Dit is wel waar dat daar nie Jode in die range van die Rooi Leër is as private soldate nie, maar in die Komitees en Sowjet-organisasies as Kommissarisse is dit die Jode wat die Russiese massas dapper na oorwinning lei. Dit is nie sonder rede dat die Jode by die verkiesings met oorweldigende meerderhede wen nie. Die simbool van Jodedom wat vir eeue geworstel het teen Kapitalisme, het ook die simbool van die Russiese Proletariaat geword, wat blyk uit die aanvaarding van die rooi vyfpuntige ster, wat, soos welbekend is, in vroeër tye die simbool van Sionisme en Judaisme was. Hierdie teken bring oorwinning mee; **met hierdie teken kom die dood van die parasite van die hoër klasse.** Joodse trane sal uit hulle kom in die vorm van bloed. Rabbi Lewis Browne skryf in sy boek „How odd of God": „Ons is besig om die Christene oor te maak"—en dit is wat hulle in Rusland doen.

Prof. Reinhold Nieber, 'n Jood, hetop 'n vergadering van die Joodse Instituut van Godsdiens, New York, 3 Okt. 1934 gesê: Marxisme is die moderne vorm van Joodse profesie." M. Hermalin, Joodse Kommunis, het in 1917 in New York gesê: „Die Russiese Rewolusie was deur die Jode gestig. Ons het geheime rade geskep en die skrikbewind ontwerp. Die rewolusie was suksesvol omdat ons propaganda so oortuigend was. Die teregstelling op groot skaal het gehelp om 'n regering te vorm wat werklik ons s'n is." Die Russiese blad „On to Russia" van September 1919 skryf: „Dit moet nie vergeet word nie dat die Jode wat vir eeue deur konings en keisers verdruk is, die ware Proletariaat is, die ware proletariaat wat nie 'n land het nie." Angelo: S. Rappaport, „The Pioneers of the Russian Revolution" (Londen 1918, gedruk deur Stanley Paul & Co.), bladsy 250: „Die Jode in Rusland was almal

saam verantwoordelik vir die rewolusie." Moritz Rappaport, oor die rewolusie in Duitsland in 1918 :

„Die rewolusie herinner ons nogeens aan die belangrikheid van die Joodse kwessie, omdat die Jode die dryfvere is van die rewolusie." „Joodse Tribune", Julie 1922.

Die Duitse rewolusie is die werk van die Jode, die liberale demokratiese partye het 'n groot aantal Jode as hulle leiers en die Jode speel 'n oorheersende rol in die hoë regeringsbetrekkings.

Maurice Samuel, Jood, in sy boek „You Gentiles", bladsy 155. „Ons Jode, ons , die verwoesters, sal altyd verwoesters bly. Niks wat julle kan of wil doen sal aan ons behoeftes en eise voldoen nie. Ons sal verwoes omdat ons 'n wêreld vir onsself nodig het."

A. S. Rappaport. „The Pioneers of the Russian Revolution" 1918.

„Dwars deur die hele geskiedenis was die gees van die Jode rewolusionêr en ondergronds, maar ondergronds met die idee om te bou op die bouvalle." „The Iraccabean" Joodse Sionistiese Orgaan, New York, November 1905, bladsy 250, onder die opskrif : „'n Joodse Rewolusie" :

„Die rewolusie in Rusland was 'n Joodse rewolusie, 'n krisis in Joodse geskiedenis (nota : maar ten koste van die Russiese lewes en besittings !) Dit is 'n Joodse rewolusie omdat Rusland die tuiste is van die helfte van die Jode van die wêreld, en die vernietiging van sy despotiese regering moet 'n groot invloed hê op die lotgevalle van die miljoene wat daar woon en op die duisende wat kort gelede na ander lande verhuis het. Maar die rewolusie in Rusland is ook 'n Joodse rewolusie omdat die mees aktiewe rewolusioniste in die Keiserryk Jode is."

(Gedurende 1905, toe die eerste Joodse rewolusie in Rusland ontstaan het, was die sentrale komitee saamgestel deur die welbekende rewolusioniste Lenin (Vlianov) Rykov, Krassin (Vinter), Bogdanov en Postalovski).

„Jewish Chronicle," Londen, April 1919 : „Daar steek baie in Bolsjewisme self, in die feit dat so baie Jode Bolsjewiste is. Die ideale van Bolsjewisme kom ooreen met die hoogste ideale van Judaisme."

Rabbi Magnes het voor die Radikale Nasionale Konferensie van die Verenigde State, April 1918, gesê : „Ek doen my voor as 'n opregte Bolsjewis. Ek kom beslis verklaar dat die President van die Verenigde State binnekort 'n beroep sal doen op die Geallieerde regerings om onmiddellik vrede te sluit. Hy sal vir onmiddellike vrede vra op die troue van die Bolsjewiste van Rusland.

Dr. Oscar Levy, die Londense Jood, sê in „The world significance of the Russian Rewolution": „Ons Jode het 'n groot fout gemaak. Ons wat ons voorgedoen het as die wat aan die wêreld die Verlosser gegee het, is vandag niks anders as sy verwoesters, sy brandstigters, sy laksmanne. Ons wat julle 'n nuwe Hemel belowe het, het julle 'n nuwe hel gegee."

Zinovieff, 'n Jood, Voorsitter van die Derde Kommunistiese Internasionale, lees die verslag van die Kongres Desember 19, 1925. „Ons het die kapitaliste en grondeienaars uitgeroei en nou gaan ons dieselfde doen met die intelligensia van Europa en Amerika."

B. A. M. Shapiro van New York, wat homself nou 'n Christen deur die geloof, 'n Jood deur sy ras beskou, skryf in sy boekie, Amerika se grootste gevaar: „Die tyd het gekom dat die vaderlandsliewende Jode van Amerika die groot verantwoordelikheid moet besef van die bose daad, Kommunisme, wat ontwerp en uitgebroei is in die kamp van Israel."

Rabbi Juda Magnes het in 'n toespraak in New York in 1919 gesê: „As die Jood sy gedagte, sy toewyding aanwend in belang van die werkers, die wat nie besittings het nie, die wat onterf is, dan raak sy radikale eienskappe tot aan die wortels van sake en in Duitsland word hy 'n Marx en 'n Lassalle, 'n Haas en 'n Edward Bernstein; in Oostenryk word hy 'n Victor Adler en 'n Friedrich Adler; in Rusland 'n Trotsky. Neem net vir 'n oomblik die teenswoordige toestand in Rusland en Duitsland. Die rewolusie het groot skeppingsmagte bevry en kyk watter groot getal Jode beskikbaar was vir onmiddellike diens: Sosialistiese rewolusioniste, Mensjewiste en Bolsjewiste, meerderheids- en minderheids-sosialiste, wat hulle ook genoem mag word, word Jode orals tussen hulle vertroubare leiers en roetinewerkers van al die rewolusionêre partye gevind." New York Times Maart 1917.

Kennan se geskiedenis vertel hoe Jakob Schiff die finansieerder was van die rewolusionêre propaganda in die leër van die Keiser. Mnr. Keynan vertel van die werk van die „Vriende van die Russiese Vryheid" gedurende die rewolusie. Hy sê dat hy tydens die Japanse—Russiese oorlog in Tokio was, en dat hy toegelaat was om die 12,000 Russiese soldate wat krygsgevangenes was te besoek. Daar het hy die idee gekry om rewolusionêre propaganda in die Russiese leër te versprei. Die Japanse outoriteite het die plan goed gevind en hom vergunning gegee om daarmee te begin. Daarna het hy al die Russiese Rewolusionêre geskrifte uit Amerika laat kom wat daar te kry was. Hy sê dat Dr. Nicolaas Russell eendag by hom aangekom en verklaar het dat hy gestuur was om te help. „Die Beweging", sê hy „word gefinansieer deur 'n bankier van New York wat julle almal lief het en goed ken" (hier

verwys hy na Jacob Schiff). Verder vertel hy: „Dit was nie lank nie of ons het een en 'n halwe ton propaganda blaaie en boeke ontvang, alles in die Russiese taal gedruk. Teen die einde van die jaar het 50,000 offisiere en manskappe terug gegaan na Rusland as vurige rewolusioniste. Die Vriende van Russiese Vryheid het 50,000 saadjies van vryheid in 100 Russiese regimente gesaai. Ek weet nie hoeveel van hierdie offisiere en manskappe in die fort van Petrograd was nie, maar ons weet watter aandeel die leër in die rewolusie had. Toe is 'n telegram van Jacob Schiff gelees, 'n deel waarvan as volg lui: „Sal jy vanaand by die vergadering my innige spyt meedeel dat ek nie in staat is om saam met die Vriende van Russiese Vryheid fees te kan vier nie, die werklike beloning waarvan ons gestreef en na uitgesien het, al hierdie lange jare."

„The American Hebrew" 10 Sept. 1920. „Met die ekonomiese chaos het die Jode georganiseerde kapitaal tot stand gebring met behulp van die bankstelsel.

„Een van die mees indrukwekkende verskynsels van die tyd is dat die Jood in opstand kom teen die monster wat deur sy eie verstand geskep en deur sy eie hand tot stand gebring is.

„Die volvoering van die Russiese Bolsjewistiese rewolusie, wat bestem is om 'n groter betekenis te hê, in die geskiedenis, as die Wêreldoorlog, was grotendeels die vrug van Joodse dinkwerk, van die ontevredenheid van Jode, van Joodse pogings om te verbeter.

„Wat in Rusland tot stand gebring is deur Joodse idealisme en Joodse ontevredenheid, word nou in ander lande gedoen deur daardie selfde historiese eienskappe van die Joodse gees en hart.

„Sal Amerika, soos die Rusland van die Tzare, die Jode ook oorlaai met bitter en gemene verwyte dat hulle die verwoesters is, en hom daardeur in 'n posisie van 'n vreeslike vyand stel?

„Of sal Amerika gebruik maak van die Joodse genie net soos hulle die eienaardige genie van al die ander volke gebruik?

„Dit is 'n vraag vir die mense van Amerika om te beantwoord."

James Waterman Wise, (seun van Rabbi S. S. Wise, New York), het van die preekstoel van die Vrye Sinagoge op 28 Januarie 1934 gepraat oor „Die opkomende vloed van Fascisme.—Sal dit ons oorweldig?" „Wat ons jode moet doen is om ons gesigte soos staal te stel teen Fascisme in watter vorm ookal. Ons volgende stap wat geneem moet word so gou as moontlik, moet wees, om in belang van die werkers,

besit te neem van al die industrië van al die nasies en niks in ons pad te laat staan nie, al moet ons ook geweld gebruik.

Alfred Nossig, 'n Jood, in sy boek „Integrales Judentum", België 1922: „Sosialisme en die wet van Moses is glad nie verskillend nie; alle Joodse groepe, het 'n lewendige belang in die oorwinning van sosialisme; hulle moet dit nie aanvaar net om beginsels, of om dit dieselfde is as die wet van Moses nie, maar ook om praktiese redes. Die Joodse sosialis word verwyt omdat hy 'n leidende aandeel het in die Kommunistiese skrikbewind party."

Herman Bernstein. „Die Joodse vraagstuk is baie nou verwant aan al die fases van staatkundige, sosiale en industrieële lewe van die Russiese volk, en indien die Jode nie vry kan wees nie is die herskepping van die Russiese volk ondenkbaar."

„Joodse elemente vorm die dryfkrag van beide kapitalisme en kommunisme" sê Dr. Oscar Levy.

„Die slimste versamelaars van besittings skaar hulle by die kommuniste" sê Disraelli, 'n Joodse eerste Minister van Engeland in sy boek „Lord George Bertick."

In „The Jewish State", deur Theodor Herzl, die Sionisteleier, lees ons: „As ons Jode sink, dan word ons die rewolusionêre proletariaat (Kommunisties); as ons vooruitgaan, dan verrys daar met ons die vreeslike mag van die beurs (Kapitalisties).

„Die Joodse skrywer, Alter Brody, skryf in die „New York Massas" van 12 Mei 1936, bladsy 14: „Die onmiskenbare probleem van die Jood kan alleen opgelos word deur 'n sosialistiese gemeenskap."

„Die twee Jode, Heinrich Heine en Ludwig Borne, het meer gedoen as enige ander agitator om die Franse Rewolusie van 1848 tot stand te bring.

Dit was 'n Jood Leon Trotsky, wat die troepemagte wat die Kommunistiese saak gered het, gelei het. Dit was 'n Jood, Karel Liebrecht, bygestaan deur 'n Jodin, Rosa Luxemburg, wat die Spartistiese opstand in Duitsland gelei het. Dit was 'n Jood Bela Kuhn, wat die rooi regering in Hongarye tot stand gebring het. Dit was 'n Jood, Kurt Eisner, wat die sosialistiese skrikbewind in Beiere gelei het. Vir die Jood lyk aktiewe rewolusies die enigste weg na uiteindelike vryheid. Hierdie aanhalings uit die boek „How odd of God", deur Rabbi Lewis Browne en „New Massas" 'n Joods gekontroleerde blad van 29 Oktober 1935 is 'n artikel wat deur James Waterman Wise, seun van hoofrabbi S. S. Wise geskryf is.

Jode is nie kommuniste nie, is die inhoud van bewering

wat deur Dr. Cyris Adler, President van die Amerikaanse Joodse Komitee en Alfred M. Cohen, President van die B'rai B'rith en B. C. Vladeck, voorsitter van die Joodse Arbeidskomitee gemaak is. Hierdie here het histeries geword en ontken dat Kommunisme Joods is, en in angs het hulle die Jode wat Kommuniste is misken. Hulle verklaring, wat net opgestel was uit vrees vir hulleself, belaster Sowjet Rusland en vertel leuens van die Joodse nasie. Hulle hoogdrawende redes is niks anders as 'n uitnodiging aan die Amerikaners wat Nazi-gesind is om die Jode nie te vervolg nie. Laat ons hulle verklaring ontleed. Hulle probeer eerstens om te bewys dat die Jode van Duitsland en die ander lande nie Kommunisties was of nog is nie; tweedens, dat kommunisme en die Sowjet Unies vyande is van die Jode en Judaisme. Van Sowjet Rusland sê hulle: „Van die 36 Kommissarisskappe wat die Sowjet Rusland uitmaak is net twee Jode."

„Is dit moontlik dat die hoofde van die Amerikaanse Joodse komitee, die B'rai Brith en die Joodse arbeids-komitee nog nooit van Litvinoff of Yaroslovsky of Kaganovitch of Radek of Bela Kuhn gehoor het nie? Jode wat ontken dat baie Jode kommuniste is bring hulleself tot die stand van burgers van verdraagsaamheid. Sal dieselfde menere wat vandag Joodse kommuniste ontken, nie dalk more Joodse Sosialiste ontken tot tyd en wyl sulke ultra-patriotte hulle ingewerk het by die fasciste organisasies en waaksaamheidsgroepe nie.

Dat die ontwerpers van hierdie skynheilige verklaring nie die massas van Amerikaanse Jode verteenwoordig nie, sal baie duidelik gemaak word. Om sy gif teë te werk, en te voorkom dat dit weer herhaal word, moet die Jode aktiewe en positiewe maatreels neem. Die verenigde front teen fascisme (patriottisme) moet versterk word. En, as die Jode van Amerika hulleself aanteken as kommuniste omdat hulle heelhartig deelneem om die verenigde front te bestendig, **dan moet dit so wees.**

Raffes, 'n welbekende Joodse Bolsjewistiese leier, skryf: „Die haat wat die monargiste teen die Jode koester is geregverdig, want, vanaf die helfte van die eeu was die Jode altyd die mees aktiewe lede van al die rewolusionêre partye waarmee die regering te doen had."

M. J. Olgin, Joodse Editeur, in sy Joodse „Morning Freiheit", New York, 7 Augustus 1936.

Die „Joodse Front van Vriende van die Volk" verklaar dat dit die sterkste fort teen anti-Semitisme en vir die verdediging van die Joodse volk se regte is.

Daar word nou in die winkels gekollekteer vir die Volksfront in Spanje. Die kollektes is van net soveel belang vir die

vegter in Spanje as vir die massas in die V.S.A. Die vegters in Spanje kry die versekering dat groot massas van werkers hierdie kant van die oseaan met hulle is. Die massas in Amerika neem deel aan 'n daad van internasionale eenheid in 'n tasbare vorm.

Dit is 'n nodige taak wat ontwikkel moet word op die basis van 'n Volksfront-organisasie. Dit is my ook vertel dat dit die houding was van party Jode teenoor die kolleksie. Toe die vraag van fondse vir die Spaanse rewolusie in een groot winkel in New York bespreek was, het die werkers—'n minderheid—geprotesteer en gesê dat hulle nie sou bydraes stort nie, want hulle het nie die Spaanse inkwisisie, en wat hulle met die Jode gedoen het, vergeet nie.

Dit is nie nodig om aan die Jode te verduidelik dat die Rebelle—soos die koerante hulle noem—al die Jode in Spaans Morokko, wat onder hulle beheer is, in konsentrasiekampe geplaas het nie. Die vraag is egter baie groter as dit. Die oorlog wat in Spanje geveg word is wyer as die Spaanse gebied. Dit is 'n saak van lewe—en—dood vir die Jode van die wêreld.

„As die volksfront definitief in Spanje wen sal dit die volksfront in Frankryk baie versterk en 'n groot stoot gee aan die stigting van soortgelyke fronte dwarsdeur die wêreld. Dit sal die posisie van die Jode in Kapitalistiese state waar „Bourgeoise" demokrasieë nog bestaan, baie versterk, en dit sal die val van fascisme verhaas in lande waar die hakekruis en die swarthemp die opperheerskappy voer. **Dit is die rede waarom elke Jood die worsteling van die Volksfront in Spanje moet ONDERSTEUN.**

Die „New York American" van 4 April 1936 haal 'n Joodse telegrafiese agentskap kabel van Parys aan: „Internasionale Jodedom kies beslis die kant van die Spaanse Regering. Van die „New York American" 5 Augustus 1936, deur David Dubinsky, 'n Jood, President van die Radikale Internasionale Klerewerkersunie, kry ons: „Ek het gehoor van die noodsaaklikheid dat hulp gestuur moet word aan die Populêre Front" in Spanje en het bevel gegee dat ons hoofkwartier 5,000 (vyfduisend) dollars moet stuur. Dit is gedoen." Dieselfde blad het 'n portret van die tjek gepubliseer.

Die Jood, Einstein, die wetenskaplike, het sy ondersteuning aan die Spaanse Rooi Rewolusie belowe in Februarie 1937, ook die Jood, Charlie Chaplin (Levinsky).

Otto Weiniger, in sy boek „Sex and Character", Weenen, 1921:

„Die idee van privaat besit is onafskeidbaar saamgesnoer met individualisme. Dit is een van die redes waarom Jode by hope toestroom na Kommunisme. Bladsy 406.

„Die Jood is 'n Kommunis" bladsy 413.

„Die Jood is heeltemal onbekwaam om die idee van ‚Staat' te begryp" bladsy 407. Kaduni Cohen, 'n Jood, in sy boek „Nomads" 1928: „Die strewe om self te besit, wat voortvloei uit die gehegtheid aan grond, bestaan nie vir die semiete nie—hierdie nomade—het nooit 'n land besit nie en sal dit nooit besit nie. Vandaar hulle onbetwisbare kommunistiese neigings sedert oeroue tye"—Bladsy 85.

'n Mens het net nodig om die sake te noem van die groot rewolusionêre Jode van die 19de en 20ste eeue, die Karl Marx, die Lasalles, die Eisners, die Bela Kuhns, die Trotskys, die Leon Blums. So kan die name genoem word van denkers van moderne sosialisme. Die Jode het baie leiers gegee aan die Marxistiese beweging en het 'n aansienlike rol daarin gespeel."

„L'Univer Israelite," 5 September 1867, Parys: Rewolusie met sy gelykheid en broederskap is die ster van Israel. „Archives Israelites", Parys 6 Julie 1819.

„Dié jaar 1789 is 'n nuwe Paasfees. Die Franse rewolusie het 'n treffende Hebreeuse karakter." Elsie Eberlin, 'n Jood, in sy boek „Jode van Vandag", Parys, 1928:

„Poole—Sionisme gaan voort met sy taak in Rusland, Palestina en elders. Op die huidige oomblik kom dit voor as die unieke Internasionale Proletariese Party. Een deel sluit aan by die Kommuniste, die ander deel by die Sosialiste"—bladsy 24.

„Gedurende sy bestaan het die Joodse volk baie regeringstelsels ondervind. Die vaderlike diktatorskap van die groot Moses, nog die republiek van die getroues onder die presidentskap van hoë priesters, nog die despotisme van die laaste klein konings wat op Rome leun kan die nasie van dromers tevrede stel; Jode het altyd 'n regering gehad, maar hulle het altyd net verdra"—bladsy 134.

„Die feit is dat Jode nie hulle staat binne die ander state in stand kon hou nie, maar hulle moes die dodelike rewolusionêre verrotting word van die wêreld—bladsy 143.

„Wat ook Joods is in Bolsjewisme is die ontkenning dat daar 'n hiernamaals is waar beloning sal geskied; maar die Jode sê dat die jag na geluk hier op aarde moet wees. Maar hierdie idee wat geseëvier het oor die waarde van die Christelike leer is noual by almal ingeëent"—bladsy 155.

Bernard Lazare, 'n Jood, in sy boek „Anti-Semitism and its Causes", Parys, 1894:

„Die Jood speel 'n rol in rewolusies, en hy speel dit in soverre hy 'n Jood bly. Die gees van die Jood is in wese 'n rewolusionêre gees, en bewus of onbewus, DIE JOOD IS REWOLUSIONÊR.

Ook sê hy: „Die Jood is 'n tipe; hy is deur die wet en die Talmud gemaak soos hy is; dit het karaktertrekke in hom ontwikkel wat deur na-aping en oorerflikheid verder voortgeplant is."—bladsy 283.

„Geen Godsdiens was 'n beter vormer van die siel en gedagte, as die Joodse godsdiens"—bladsy 283. „Wees besiel deur die ou Hebreeuse materialisme wat altyd droom van 'n paradys op aarde. Verwerp altyd die ver en twyfelagtige hoop van 'n Eden na die dood"—bladsy 346.

„Die filosofie van die Jood was eenvoudig ....

„Aangesien hy maar 'n beperkte tyd het om te lewe wil hy dit geniet; hy vra nie vir geestelike plesier nie, maar vir materiële plesier, wat sy bestaan mooi en maklik kan maak. Aangesien die Paradys nie bestaan nie, so sê hy, kan hy as beloning vir sy getrouheid net tasbare gunste van God ontvang, nie vae beloftes nie—want dié is net goed vir hulle wat in 'n hiernamaals glo—maar werklikhede wat bestaan uit rykdom en persoonlike gemak.

„Met geen hoop op toekomstige beloning nie kan die Jood hom nie onderwerp aan die ongelukke van hierdie lewe nie. Die antwoord wat hy gegee het op die plae wat hom getref het, was nie die fataliteit van die Mohammedaan of die onderworpenheid van die Christen nie.—Hy het geantwoord deur opstand"—bladsy 307.

„Sonder die wet en sonder die Jode om dit in werking te bring, sou daar geen wêreld gewees het nie; God sou dit weer tot niet gemaak het; die wêreld sal eers weet wat geluk is as dit onder die wêreldheerskappy van die wet gebring is **en dit is die Joodse Ryk**"—bladsy 8.

„Die Jode glo nie alleen dat vryheid, gelykheid en geregtigheid, die regeerders van die wêreld kan wees nie, maar hulle glo ook dat hulle juis daarvoor uitverkore is om te werk vir die daarstelling van daardie regering. Al die begeertes, al die hoop wat die drie woorde kan veroorsaak, word eindelik gekristaliseer om een sentrale idee: die van die Massiaanse Ryk, die koms van die Messias wat deur Jehovah gestuur sal word om die mag van die aardse Koninge daar te stel—Bladsy 322.

„Soos hy was, met sy geaardheid en sy neigings is dit onvermydelik dat die Jood die grootste rol sal speel in rewolusies, en hy het dit gespeel,"—Bladsy 329.

„Jode was altyd ontevrede. Ek wil nie die idee versprei dat hulle altyd gekla het of altyd stelselmatig opponente van alle regeerings was nie, maar hulle was ontevrede met die bestaande toestand van sake; hulle was voortdurend gekwel

deur die verwagting van 'n staat wat hulle nooit kan kry nie." Bladsy 305.

Wie trek voordeel uit Kommunisme? Die wat hulle geld daarin belê!—Die Jode!

„Vir die laaste seventien jaar, het die Joodse telegrafiese agentskap, na die Joodse nuusblaaie getelegrafeer dat die Sowjet Regering besluit het dat daar geen belasting op Matso brood sou wees wat uit Amerika na Rusland gestuur word nie. Joods is deur die Sowjetregering erken as 'n offisiële taal."

„Jewish Chronicle" Londen, 6 Januarie 1933:

„Meer as een derde van al die Jode in Rusland het amptenare van die Sowjet geword. (Let wel daar is 12 miljoen Jode in Rusland en 4 miljoen is die ledetal van die Kommunistiese Party in Rusland.)

„New York Jewish Tribune", deur Jood Louis Fischer, Russiese korrespondent vir die blad „Narton" 18-1-'24:

„As die bolsjewiste beoordeel moet word deur wat die Jode saam met julle verkry het in die lyn van geleerdheid dan is die uitspraak seker in hulle guns.

„Tien duisende Joodse kinders besoek publieke skole waar Joods die voertaal is.

„Die regering het spesiale Joodse seminarieë opgerig waar onderwysers opgelei word om onderrig te gee in Joods in Joodse skole.

„Daar is ook afdelings in die Universiteite waar Joods die voertaal is.

„Voor die rewolusie, tydens die regering van die Keiser, was die persentasie Joodse studente beperk tot 4% van die totaal. Nou is daar nie 'n beperking nie. In sommige Universiteite is 50% van die studente Jode. In Mirsk, Wit Rusland, is die persentasie nog groter.

„'n Manifes geteken deur hoofrabbi Mehachem Gluskin van Minsk, rabbi Owsen, Zimbalist, rabbi Herzl Mazel, rabbi Gabriel Gabriclow, rabbi Oscher Kerschten en rabbi Mendel Jarcho. Hierdie manifes was gepubliseer deur die bolsjewistiese Jood Michael Scheinmann, leier van die teen God Internasionale, Moskou 1930. Bladsy 103—104:

„Dit is onmoontlik vir ons om ons lotgevalle los te sny van die lotgevalle van die Joodse nasie, in verband waarmee gesê kan word dat die Regering van die Sowjet Unies die enigste is wat openlik te velde trek teen enige openbaring van Anti-Semitisme.

„Van 'n wêreldstandpunt beskou, is dit 'n feit van die grootste belang dat die hoof van die Kommunistiese Party

en die hoof van die Sowjet Regering, Levien, 'n dekreet uitgevaardig het waarin anti-semitisme verklaar word as 'n vyand van die verskillende volke. En waar daar onder Britse regering in Palestina ernstige botsings tussen Arabiere en Jode nog kan plaasvind en in Roemenië en sekere andere lande openlik anti-Joodse agitasies ook nog moontlik is, is in die Sowjet Unies al die beskikbare middele gemobiliseer om anti-Semitisme te beveg, so ver as wat die masjinerie van die wet daarvoor ingerig kan word. Onder die Sowjetregering was ons nog nooit vervolg oor ons godsdienstige oortuigings nie.

„Ons beskou dit ons plig om te verklaar dat daar nog nooit 'n Rabbi in die Sowjet met die dood of enige straf bedreig was nie en op die oomblik is daar nie een wat bedreig word nie. Gedurende die hele tydperk van die werkers- en soldate-regerings in die Sowjet is nie een enkele rabbi geskiet nie.

(Let wel: In die laaste 17 jaar is daar 42,800 Christen-predikante van alle kerkgenootskappe vermoor in die Joods-gekontroleerde „Paradys", Sowjet Rusland.)

In 'n raadsvergadering van die Franse Jode in Lancret-straat, Parys, het die Jood Slatopolsky, voorsitter van die Tharbouth, gesê:

„Toe die rewolusie in Rusland vir die Jode die geleentheid besorg het om hulle aktiwiteite uit te brei, het hulle honderde skole en kolleges gebou waar al die onderwys in Hebreeus gegee is.

„Jewish Chronicle" Londen 18-2-1921:

„Die Bolsjewistiese Departement van Kuns het die pragtigste teater in Moskou weer herstel om dit geskik te maak vir Joodse dramatiese kuns. Die onkoste daaraan verbonde was ettelike miljoene roebels . . . 'n Geselskap Joodse spelers wat gegradueer het uit die Joodse skool vir Dramatiek, kom daar op die planke in die moderne repertoire."

„Jewish World" Londen, 18 Augustus 1922.

‚Besigheid vorder in Rusland, en onder die nuwe regering word Jode baie gou die kapteins van die industrieë. Daar is nou 100,000 Jode in Moskou en Kosher slagtertekens word in al die strate gesien. Anti-Semitisme groei in die stad, namate die Joodse bevolking groei."

„Canadian Jewish Chronicle" Montreal, bladsy 54, 27 Sept. 1935. ('n Kronologiese oorsig van die Joodse jaar 5695—A.D. 1934):

Oktober, Moskou,—Rusland gebruik 7 miljoen roebels meer vir Biro Bidjon Kolonisasie.

November, Moskou,—Die Rosin, rapporteer dat die Biro Bidjon kolonisasie prakties is.

Desember, Biro Bidjon, Sowjet Unies.—Josef Liebryer verkies tot eerste hoof van Biro Bidjon-regering en neem die administrasie van die landstreek oor.

Januarie, Moskou 1935.—Die Sowjet kanseleer £6,000,000 Joodse kollektiewe skuld.

Maart, Moskou,—Larindorff, die VYFDE Joodse selfregerende staat is in die Krim geopen.

April, Moskou,—Russiese Jode weier hulp van oorsee, hulle het dit nie verder nodig nie.

Mei, Moskou.—Kondig 'n vyfjaarplan aan vir Biro Bidjon.

Mei, Moskou.—Verslag van groot vermeerdering van produserende Joodse werkers in Rusland.

Mei, Moskou.—Sowjet kanseleer £2,500,000 skuld van Joodse kolonies in die Krimea.

Junie, Moskou.—Gewysigde vorm van privaat besit in werking gebring in Biro Bidjon.

Julie, Moskou.—Sowjet gee 30,000,000 dollar meer vir die Biro Bidjon ontwikkeling. (Let wel : Biro Bidjon is 'n selfregerende Joodse Sowjet sosialistiese republiek van die Sowjet unies. Daar is nog vier ander offisiële selfregerende Joodse distrikte in die Sowjet. Almal is gesteel van weerlose Russe").

„Nory Mir", offisiële Bolsjewistiese orgaan, van 16 Maart 1922. Oproep aan Joodse werkers en burgers van Amerika. Europa en alle andere lande :—

„Ons Sowjet Regering het miljoene gespandeer op Jode wat gely het deur vervolging. Maar vandag is ons republiek sonder inkomste. Julle moet druk uitoefen op julle regerings sodat hulle die koste kan betaal vir die verwoeste Joodse distrikte en om die Jode wat in Rusland gely het te vergoed. Alle Joodse organisasies van die wêreld word uitgenooi om hierdie petisie aan die geroepe konferensie voor te lê deur die Sowjet Gesantskap. Dit is julle heilige plig om druk uit te oefen op julle regerings, of hulle te vorm om die eise van die Russiese Jode te ondersteun. Julle moet daarop aandring dat die verteenwoordigers van julle op ouderlike lande die eise wat die Jode, deur hulle verteenwoordigers die afgevaardigdes van die Sowjet, sal voorlê, ondersteun."

„Canadian Jewish Chronicle" 10 Augustus 1923, uit die Joodse Korrespondensie Buro :

„Die vermeerdering in getalle van Joodse vrybuiters in Moskou vermeerder skrikwekkend. Daar gaan nouliks 'n dag verby sonder dat daar geweld gepleeg is of roweryе met geweld plaasvind deur bendes rampokkers waarvan die Jode die meeste in getal is.

„Asië," 'n bekende blad, Maart uitgawe 1920, bladsy 223 :

„In alle Bolsjewistiese instellings is die hoofde Jode. Hulle

vervolg almal wat die mense teen hulle opsweep. Hulle beskou Bolsjewisme as 'n Joodse bedryf. Daar is 'n groot godsdienstige ywer tussen die Jode. Hulle glo dat die beloofde tyd van die regering van Gods uitverkorenes op aarde aangebreek het."

„The Jewish Transcript", Seattle, Washington, 24 November 1933:

„Die erkenning van die Sowjet unies deur die V.S.A. word deur die Amerikaanse Jode met groot geesdrif ontvang.

„Meer Amerikaanse Jode sal met hulle oë sien wat die uitwerking van Kommunisme op die Jode en Judaisme in die nuwe Rusland het."

H. Wichham Steed, halwe Jood in „Through 30 years."

„Die blydskap van Jodedom oor hierdie gebeurtenis, die Bolsjewistiese rewolusie, is nie net 'n blydskap oor die oorwinning van 'n verdrukker nie, maar ook die blydskap oor die val van vyandige godsdienstige en halfgodsdienstige inrigtings",

„Jewish Chronicle" Londen 6 Januarie, 1933:

Anti-semitisme in Rusland word nou as anti-rewolusionêr beskou en is strafbaar deur die dood.

"Lenin on the Jewish Question", boekie deur Jood Diamantstein, 9 Augustus 1918:

„Die Raad van die Volkskommissarisse het al die Sowjet-afgevaardigdes opdrag gegee om onverbiddelike stappe te neem om anti-semitisme met wortel en tak uit te roei: propageerders daarvan word voëlvry verklaar".

Die offisiële Joodse jaarboek, V.S.A., publiseer ewe trots die volgende lys van Jode wat in bevel was in die Joodse jaar 5678 (1919),

„Aaronsohn Witcbsk; Alter Kameretz-Podolsk: Apfelbaum, bekend as Zinovich in Petrograd; Beilis, magistraat; Bekerman, magistraat in Rodom; Bernstam, in Petrograd; Bloch, in die departement van Justisie; Bon alias Kamkow in Petrograd; Bothuer, Moskou Polisie; Braunson, alias Abrahamson in Petrograd; Braunstein, alias Trotsky in die Rooi Leër; Brodsky, regter; Dickstein, Prokureur; Dalbronsky; Minister van Joodse sake; Eiger, minister van Poolse sake; Fischer, munisipale hof. Freedman, Burgemeester van Odessa, departement van Justisie; Freediman, in Petrograd; Geilman, departement van Bankwese; Ginsberg in Kolomensky; Greenberg, Moskou Polisie; Greenberg, kurator van die Petrograd distrik; Grodskin, regter; Grusenberg, vloot; Gunsberg, minister vir voedsel. Guitrik, minister van Handel; Gurevitch in departement van Binnelandse sake. Guter-

mann, Departement van voedsel; Halpern, assistent; Hefez, in die Departement van Justisie; Hilsberg, regter; Hurgin, van Joodse sake; Kaban, regter; Kalmarovitch, prokureur; Kamiretski, regter; Kantorovitch, minister; Kemper, regter; Kerensky, minister; Bernstein, Minister Steenkoolindustrie; Lazarovitch, Burgemeester van Odessa; Lichtengeld, regter van Warschou; Lublinsky, regter; Luria, Bankwese; Maldelberg.— Bladsy 28.

Schalem Asch, in Golos Rossü:

„Die minste skudding van die Sowjet-regering sal die dood beteken vir die Jode",

Scholem Asch, aangehaal deur die "Jewish World" Londen, 29 Junie 1922:

„In Rusland haat boere, soldate, vrouens, dorpenaars, almal die Jode. Jode van Rusland stem saam dat as die Sowjet val en die mag in ander hande kom dit die grootste ramp sal wees wat die Jode hulle kan voorstel".

Nahum Sokolow in "The History of Zivnism", bladsy 38:

„Die val van die Keiserryk was ongetwyfeld een van die grootste gebeurtenisse in die wêreldgeskiedenis. Rusland het 'n tydperk van rewolusie ingegaan, wat lyk of dit al die seëninge van reg en vryheid saamgebring het. Die bande van nasionaliteite en gelowe is weggeneem. Maar—ver is dit daarvandaan dat Sionisme vernietig is, die nuwe vryheid het dit 'n enorme versterking gegee.

JOODSE KOMMUNISME EN BANKWESE. 'N DOKUMENT VAN DIE AMERIKAANSE GEHEIME DIENS.

Joodse Kommunisme Ondersteun en gefinansiëer deur die Joodse Hoë Bank.

Die geld wat die oorwinning van die Kommuniste in Sowjet Rusland moontlik gemaak het, is deur die groot Joodse Bankiers van New York verskaf. Die bewys daarvan is gelewer deur die Geheime Diens van die Verenigde State (2de keer Buro) in 'n skrywe wat geadresseer was aan al die Ambassadeurs van die Geallieerde Magte. Hierdie sensasiewekkende dokument is sedert 1920 herhaaldelik herdruk deur baie nasionale publikasies in verskillende lande. Dit was ook gedruk in "The Mystical Body of Christ in the Modern World" deur die Eerw. Dennis Fahey, professor van

Teologie by die Blackrock College, Dublin, Eyre. Wat Eerw. Fahey gesê het en die inhoud van die dokument volg hier:

„Die hoofdokument wat handel oor die finansiëring van die Russiese Rewolusie, is die een wat opgetrek is deur die Amerikaanse Geheime Diens, en wat deur die Franse Hoë Kommissaris voor sy Regering gelê is.

Dit was gepubliseer deur die "Documentation Catholique of Paris in 1920" voorafgeaan deur die volgende opmerkings:

„Die egheid van hierdie dokumente is gewaarborg. Met betrekking tot die juistheid van die inligting wat dit bevat, neem die Amerikaanse Geheime Diens die volle verantwoordelikheid—Verslag van die Geheime Diens van die V.S.A., **Seksie 1**: Gedurende Februarie 1916, was dit vir die eerste keer ontdek dat 'n rewolusie in Rusland aan die broei was. Dit was ontdek dat die volgende persone, sowel as die Bank wat genoem is, besig was met hierdie werk van verwoesting: Jood Jakob Schiff, Jood Guggenheim, Jood Max Breitung, en die Joodse Bankiers Kuhn, Loeb en Kie., van wie die volgende persone die direkteure is: Jakob Schiff, Feliz Warburg, Otto Kuhn, Mortimer Schiff, S. H. Hanauer. Almal van hulle is Jode.

„Daar bestaan geen twyfel dat die Russiese Rewolusie, wat 'n jaar na hierdie informasie verkry was, uitgebreek het, opgestook en aan die gang gesit was deur duidelike Joodse invloed nie". Jakob Schiff het sover gegaan en 'n publieke verklaring gemaak in April 1917 dat dit aan sy finansiële hulp te danke was dat die Rewolusie suksesvol van stapel geloop het.

Seksie 2. In die lente van 1917 het 'n Jood Jakob Schiff begin om die Jood Trotsky Braunstein van fondse te voorsien om die rewolusie in Rusland te stig. Die New York dagblad "Forward" wat 'n Joodse bolsjewistiese orgaan is, het 'n bedrag gegee vir dieselfde doel.

„Jood Max Warburg het fondse aan Trotsky en Kie„ gestuur deur die omweg van Stockholm. Hulle was verder voorsien van fondse wat deur die "Westphalim-Rhineland Syndicate" gestuur was. Die "Wesphalim-Rhineland Syndicate" is 'n belangrike Joodse onderneming. „Verder het 'n ander Jood Olaf Aschburg van die "Nya Banken" van Stockholm, en die Jood Govotovsky—wie se dogter met Trotsky getroud is—vir hulle fondse gestuur.

Joodse kapitaliste sluit by die kommuniste aan. So het die kommunikasie begin tussen die Joodse multi-miljoenêrs en die Joodse Proletariaat.

Seksie 3. In Oktober 1917, het die rewolusie in Rusland plaasgevind en dit is daaraan te danke dat sekere Sowjet-

organisasies die bestuur van die Russiese volk oorgeneem het. In die Sowjette het die volgende persone, almal Jode, hulle baie merkwaardig gemaak:

Lenin (Ulianoff); Trotsky (Bronstein); Steskloff (Nakhames); Martoff (Zederbaum); Zinovieff (Appelbaum); Kameneff (Rosenfeld); Dan (Gaurevitch); Garetsky (Furstenberg); Parous (Helphand); Nritsky (Padomitsky); Larin (Lurge); Bohrin (Nathauson); Martinoff (Zibar); Bogdanoff (Zilberstein); Garin (Garfeld); Suchanoff (Gimel); Kammelff (Goldmann); Sagersky (Krochmann); Riazanoff (Goldenbach); Solutzeff (Bleichmann); Paitritzky (Ziwin); Axelrod (Orthodix); Glasunoff (Schultze); Zuriesain (Weinstein); Lapinsky (Loewensohn). Die skrywer wens hierby te voeg dat sommige skrywers oortuig is dat Lenin se moeder ook 'n Jodin was.

(Lenin het saam met Joodse Zioniste studente in Switzerland studeer. 'n Engelse korrespondent in Rusland, Victor Marsden, beskryf Lenin as 'n Calmyc Jood wat met 'n Jodin getroud is en wie se kinders Joods praat. Herbert Fish, 'n speurder van Scotland Yard, wat Lenin moes dophou toe hy as kelner in Londen gewerk het, het gesê dat Lenin 'n tipiese Jood is.)

Seksie 4. Die Jood Paul Warburg was in aktiewe verband met sekere andere berugte Bolsjewiste in die Verenigde State. Hy was 'n lid van die Federale Reserwe Raad. Hierdie informasie, saam met sekere andere punte waarop informasie ingewin was, was die rede waarom hy nie weer herkies is op die Federale Reserwe Raad nie.

JODE ARBEID EN JODE KAPITAAL.

Seksie 6. Judas Magnes, gefinansieer deur Jakob Schiff is in noue kontak met die wêreldwye Zionistiese Organisasie "Poole Zion", waarvan hy 'n direkteur was. Die doel van hierdie organisasie is om die internasionale opperheerskappy van die Joodse werkersbeweging te bevestig.

„Hier sien ons weer die verbintenis tussen die Joodse multi-miljoenêr en die Joodse Proletariaat.

Seksie 7. Nouliks het die sosiale rewolusie in Duitsland uitgebreek of die Jodin Rosa Luxembourg het outomaties die politieke leiding in hande geneem. Een van die vernaamste leiers van die Internasionale Bolsjewistiese Beweging was die Jood, Haase. Op hierdie tydstip het die sosiale rewolusie in Duitsland ontwikkel op presies dieselfde lyne as die sosiale rewolusie in Rusland.

Seksie 8. As ons onthou dat die Joodse Bankiers Kuhn, Loch en Kie in verbinding is met die „Westphaliam-Rhineland Syndicate", Duitse Jode Huis, met die gebroeders Lazare, Joodse Huis in Parys en ook met die Joodse Huis van Gunsbourg van Petrograd, Tokio en Parys, as ons nog hierby opmerk dat al die bogenoemde Joodse Huise 'n noue korrespondensie aan die gang hou met die Joodse Huis Speyer en Kie van Londen, New York en Frankfort-op-die-Main, sowel as met die Nya Banken, Joods Bolsjewistiese inrigting in Stockholm, is dit duidelik dat die Bolsjewistiese beweging in 'n seker mate die uidrukking is van 'n algemeen Joodse Beweging, en dat sekere Joodse banke baie geïnteresseer is in die organisasie van die beweging. **Joodse Kapitaliste word beskryf.** 'n Paar aanvallende opmerkings oor sekere van die reeds genoemde persone is van belang. Volgens die „Echo de Paris" van 28 April 1930, is Max Warburg die hoof van die bank van Max Warburg en Kie. van Hamburg. Hy is die grootste aandeelhouer in die Hamburg-Amerika en die Deutscher-Lloyd linies. Sy twee broers Paul en Felix, een is getroud met die skoonsuster van Jakom Schiff, en die ander met sy dogter, is saam met Schiff aan die hoof van die bank Kuhn, Loch en Kie.

„Uit 'n dokument genoem ,Gervau Bolshewik Conspiracy' (Bladsy 27), uitgegee deur 'n komitee vir publieke informasie, Washington D.C. Oktober 1918, leer ons dat Max Warburg geld gegee het aan die Bolsjewiste. Die volgende telegramme het daarin verskyn : Stockholm, 21ste September 1917. Men. Scholan Haparand. Liewe Kameraad, op las van die telegram van die Westphaliam Syndicate, stel die Max Warburg en Kie bank u in kennis dat 'n rekening oop is vir kameraad Trotsky se onderneming, geteken Furstenburg".

Uit informasie wat gelewer is deur Franse bronne blyk dit dat Jakob Schiff 12,000,000 (twaalf miljoen) dollers gegee het vir die rewolusie in Rusland. (As ons nou lees uit Mevr. Nesta Webster se boek "The Thunder of Empire", bladsy 74 tot 79, dan kry ons nog meer informasie omtrent die opkoms van Bolsjewisme.)

'N JOODSE BELEGGING IN REWOLUSIES.

Dit blyk dat die regte naam van die persoon wat Parvus genoem is in Seksie 3, Israel Lazarevitch Helpshand is, en dat hy 'n Jood in die Provinsie van Muisk in Wit Rusland is. In die tweede helfte van die vorige eeu het hy deelgeneem aan Rewolusies in Odessa. In 1886 het hy oorsee gegaan, en eindelik, na baie rondswerwery, het hy na Kopen-

hagen gegaan waar hy 'n groot fortuin bymekaar gemaak het, as hoof agent vir die lewering van Duitse steenkool aan Denemarke. Hy het deur middel van 'n Deense sosiale demokratiese party gewerk. Dokter Zin in sy boek (die lewe van Trotsky) vertel dat toe hy in 1916 in Amerika was, hy aan Trotsky gesê het: „Hoe gaan dit met Parvus?" waarop Trotsky ewe ongeërg gesê het: „Hy het net sy twaalfde miljoen bymekaar."

Dit is hierdie Joodse multi-miljoenêr wat, naas Karel Marx, die grootste inspirasie van Lenin was. Dit was deur die bemiddeling van Parvus dat Lenin na Rusland gestuur is. Rusland is nie 'n triomf vir die werkers nie, maar blyk slegs 'n reusagtige beleggingsoord te wees vir Joodse Kapitaliste vir hulle eie doeleindes.

ORALS LEIERS.

In China is die Bolsjewistiese organiseerder die Jood Borodin (Crusenberg).

In Italië was die Maxistiese leier die Jood Claudio Treves. In Rusland was die laaste koscher leier die halwe Jood Levin, al die ander is Jode. Trotsky (Bronstein); Zinoview, Kamenew, Radek, Kaganovitch, Kalmanovitch, Smirdovitch, Litvinov, Joffee, Karachau, Sverdlow, Vritsky, Garin, Linde, Ravitch, Rappaport, Radomilisky, Konstantinovitch, Abramovitch, ens.

In Hongarye was die bloedige diktatorskap van 1919 gelei deur Jode: Belg Kuhu (Cohen) Szamuely, Agoston, Peter Grumbaum, Weinstein, ens.

In Bavarië was die rewolusie van 1918 gestig deur die Jode Kurt Eisner, Lewensberg, Rosenfeld, Koeningsberg, Birbaum, Kaiser, Hoch, ens. Dieselfde tyd was die leiers in Berlyn die Jode Lundsberg, Riesenfeld, Lewisohn, Moses, Rosa Luxembourg, Cohen, Reuss en Hodenberg (1918).

In April 1919, was die leiers in Munchen: Levine, Levien, Asalrod en twaalf ander Jode. In Hamburg in 1923 was die leier Karel Radek (Sobelsohn). In 1936, was die leiers van die Kommunistiese rewolusie in Sao Paulo in Brasilië, die Jode Rosenberg, Gordelsram, Gutnek, Kaplansky, Goldberg, Sternberg, Jakob Gria, Weis en Friedman.

In 1936 sien ons die volgende Jode in Spanje „werk": Bela Kuhu, Neumann, Zamorra, Ginsburg, Julius Deutch, Del Vayo, Rosenberg, die Jodin Nelken, ens., ens.

In Engeland word die „Marxist Fabians" en P.E.P.

gelei deur die Jode Sieft, Professor Laski, en 'n massa van hulle rasverwante. In die Verenigde State is alle Marxistiese bewegings (kommunisties, sosialisties, anargisties, alle rookskerm verenigings) in die hande van die Jode, terwyl die hele stam van Juda saam droom om Roosevelt hulle prisonier te maak. In Frankryk is dit nog erger met die Blums, die Zays, die Denairs, die Zyromskys, die Mandels, die Blochs en die Brunchwigs. België, Nederland, al die Skandinawiese lande, Tjeggoslowakye, Yogoslawië, Roemenië, Pole, Hongarye, Oostenryk, Littoue, Eyre het almal Jode as die vernaamste leiers van hulle Marxistiese organisasies.

BRITSE WITPAPIER WAT DIE JODE ONTMASKER HET.

In 1919 is 'n wit papier gepubliseer, op las van Sy Majesteit, met die hoof „Rusland No. 1, 1919"—'n Versameling van verslae oor Bolsjewisme in Rusland. Hierdie dokument was voor die Laer Huis van die Britse Parlement.

Op bladsy 6 van die wit papier was 'n verslag van Sy Eksellensie die heer Oudendyk, Minister van Holland in Petrograd. Hy het ook die belange van Britse onderdane in sy amptelike hoedanigheid behartig, in die plek van die Britse verteenwoordiger, Kaptein Crounie wat deur die Bolsjewiste vermoor is. Die Oudendyk-verslag, gedateer 6de September 1918, gestuur deur Sir M. Findlay, Britse verteenwoordiger in Christiana, lees in party dele as volg:—

„Die voorgaande verslag sal bewys hoe uiters kritiek die teenswoordige toestand is. Die gevaar is nou so groot dat ek dit my plig ag om die aandag van die Britse- en van al die ander regerings daarop te vestig dat as daar nie 'n onmiddellike einde aan Bolsjewisme in Rusland gebring word nie, die beskawing van die ganse wêreld in gevaar verkeer. Dit is nie 'n oordrywing nie, maar 'n sobere feit; en die ongewone stap van die Duitse en Oostenrykse Konsul-generaals, na wie vroeër verwys is, om saam te protesteer met die neutrale gesantskappe bewys dat die gevaar ook in Duitsland en Oostenryk besef word. Ek beskou dat die onmiddellike onderdrukking van Bolsjewisme nou die grootste vraagstuk van die hele wêreld is—die oorlog wat nou woed word nie eers uitgesluit nie—en tensy, soos hierbo aangedui, Bolsjewisme nie dadelik vernietig word nie, is dit seker dat dit in een of ander vorm oor Europa en die ganse wêreld sal versprei, **aangesien dit georganiseer en gelei word deur Jode sonder nasionaliteit en wat net een doel voor die oë het, naamlik om die bestaande orde omver te gooi vir hulle eie doel-**

eindes. Ek smeek dat hierdie verslag so gou as moontlik oorgetelegrafeer word na die Britse Buitelandse kantoor, weens sy belangrikheid. (Nota: Toe 'n tweede uitgawe van die Wit Papier herdruk was, is die deel wat betrekking op die Jode had onderdruk. Dit was tengevolge van die druk wat deur georganiseerde Jodedom uitgeoefen was op die Britse Buitelandse kantoor. George P. Mudge, ondersteun deur 'n grot aantal Britse Patriotte, het probeer om 'n amptelike verklaring te kry oor die onderdrukking, maar geen amptenaar wou antwoord nie.)

'N GOUE SPINNERAK OOR DIE WERELD.

Die volgende is 'n gedig wat in 1918 deur die Jood Louis Levy geskrywe is. Dit was voorgedra deur die Joodse akteur Samuel Besikoow voor 'n vergadering ten bate van die Keren Hajisod te Kopenhagen Desember 1935, voor 'n Joodse gehoor wat dol geword het, volgens die Berlingske Tededende van 9 Des. 1935:

„Die tyd het gekom—een ding wil ons hê—om ons te wys net soos ons is—'n nasie tussen nasies—geldprinse, prinse van vernuf—'n Sug sal opgaan van die hele wêreld—en die krygsmagte sal bewe as hulle luister na die wysheid wat in die Jode woon. Wie weet nie wat die kliere wat in 'n menslike liggaam is, verteenwoordig nie? In hierdie moderne samelewing van nasies het die Jode by wyse van sluwe selfbehoud hulle op die kliere gevestig. Hierdie kliere is: Beurse, banke, kabinetsetels, dagblaaie-uitgawes, nedersettings, kommissies, hospitale, vredespaleise. Daar is party tollenaars en sondaars, dokters en professore wat volhou dat daar nie 'n Joodse vraagstuk is nie—Vra daardie klein straatloper—miskien weet hy beter—deur oorlogsugtige ambiesies is hy anti-semities, die rondloper. Natuurlik moet die Joodse nasie internasionale verteenwoordiging hê, en ook sy eie grond besit. Julle hoef egter nie te glo dat die Jode een tree uit Wes-Europa sal verskuif nie. Oënskynlik sal alles net dieselfde bly; tog sal alles skielik verander—Jerusalem sal 'n nuwe pousdom word, 'n spinnekop wat spin met drade van elektrisiteit en goud wat oor die hele wêreld blink. Die middelpunt van hierdie goue spinnerak waarheen al die drade loop is Jerusalem.

DIE ROOI VLAG.

Vir beskaafde witmense was die rooi vlag altyd 'n waarskuwing van gevaar—agter aan 'n trein, op die rand van 'n

afgrond, by 'n vervalle ou pad, om ou myne of orals waar die lewes in gevaar gebring kan word is 'n rooi vlag geplaas om die aankomende persone te waarsku. Nou word die rooi vlag voor menigtes uitgedra deur hulle wat droom dat hulle die wêreld kan verower, deur aanvalle, verwoestings, stakings, en menslike ellende, chaos, verwoestings van menselewes en -besittings.

Die rooi vlag is die banier van internasionale Joodse Finansiers, dit was die eerste keer deur die Rothschilds gebruik, en later deur Karl Marx, as die vlag van die Joods-Proletariese rewolusies.

,Jean Drault, die welbekende Franse skrywer, en Urbain Gohier, wat net so goed bekend is, het die oorsprong van die rooi vlag beskrywe.Die beginner van die Rothschildregering was Amschel Mayer. Hy het in Frankfurt-op-die-Main, Duitsland gewoon, waar hy 'n winkel gehad het vir die handel in ou medaljes en muntstukke. As hy 'n buitegewone verkoping adverteer, het hy die rooi vlag by sy deur laat waai. Mense wat daar besigheid gedoen het was later gewoond om te sê: „Ek gaan na die rooi vlag toe". Eendag het 'n verbygaande die vlag bespot en toe het die jood geantwoord „Eendag sal hierdie vlag nog die wêreld domineer". Kort hierna het hierdie ontwerper van internasionale finansiëring sy naam verander in dié van Rothschild, deur die twee Duitse Jode Rote (Rooi) en Schild (vlag), Mnr. Rothschild, Mnr. Rooi Vlag.

Sodra die Jode beheer van bo verkry het, nl. deur geld, het hulle besluit om beheer van onder ook te kry deur die Proletariaat. Hulle het vir Karl Marx gebring met sy sosialistiese en kommunistiese bybel, en die groot internasionale bewegings wat daaruit ontstaan het gefinansieer. Die rooi vlag (rote schild) van internasionale geldmag word toe die vlag van die internasionale Proletariaat. Of die oorwinning nou ookal begryp word deur „High Finance" of deur die deur Joods gekontroleerde werkersbewegings, die jood is altyd die wenner. Dieselfde rooi vlag van die Joodse dominasie kruip altyd weg onder die ander nasionale vlae. Legione van stommgayim, deur die jood beskou as beeste volgens die Talmud, volg in opgewondenheid daardie rooi vlag na slawerny toe, net soos skape in 'n slaghuis, blindelings die „leiers" wat juis vir daardie doel opgelei is—volg vas in die geloof dat hulle nou na die vryheid marsjeer. Rooi vlag, Jood vlag, vlag van die internasionale diewe, vlag van die moordenaars van nasies, vlag van die slagters van Rusland, Hongarye, Beiere, Spanje, China, ens., vlag van die Trotskap Bela-Kulus, Litvinows, Kaganovitchs,Rosenbergs, Rothschilds: **Banier van die Goue Kalf!**

DIE VERBAND TUSSEN DIE JOODSE BANK EN KOMMUNISME.

Sensasiewekkende erkenning van 'n Joodse bankier.

Teen die einde van 1936 het die Comte de Saint-anlaire, wat 'n Franse Ambassadeur in Londen was na die groot oorlog, 'n boek gepubliseer onder die titel „Geneva against Peach", Dit kan verkry word by „Librairie Plan" Parys teen 15 Frank. In die boek skryf hy van wat 'n groot New Yorkse Bankier aan hom gesê het in 'n kafé in Budapest, net na die Jood, Bela-Kuhn, Hongarye gedrenk het in Christen Bloed. Die Joodse bank wat hierin genoem word, is mees waarskynlik die Kuhn, Loeb en Kie. van New York. Die direkteure daarvan was Jacob H. Schiff, Otto H. Kuhn, Paul en Felix Warburg. Die volgende is uit die genoemde boek geneem—bladsy 85:

„Hierdeur word dit duidelik hoe die geheime bondgenote van Bela-Kuhn in Budapest kon bly nadat hy verslaan was, en hoe dit gebeur het dat hulle daarna te vinde was om die tafels van internasionale konferensies. Party van hulle was lede van hierdie konferensies, wat hulle ongetwyfeld baie handig gevind het om hulle ander taak te verrig. Hulle het lekker saam met die bondgenote wyn gedrink en ook saam met Bela Kuhn en toe hulle weer gedrink het as klein seuntjies, het hulle tonge ook los geword. Na die rewolusie het 'n aantal Joodse rewolusioniste wat uit Hongarye verdryf was, daarheen teruggekeer in Amerikaanse uniforms. Die standpunt wat die „Conseil Supreme" ingeneem het in Midde Europese sake is te danke aan die verslag wat hulle gelewer het. Ek het notas geneem van die voorstelle wat deur een van hulle gemaak is. Hy was my buurman aan tafel by een van die internasionale eetmale, wat een van die beste skole vir diplomate is, maar wat ook baie gevaarlik kan wees. Hy was 'n direkteur van een van die groot banke wat die Russiese Rewolusie gefinansieer het. Maar hy was nie een van die bankiers wat soos 'n geldkis aan die grond vasgespyker was nie. Hy het 'n breër uitsig gehad en het graag die mees abstrakte probleme bespreek. Soos 'n regte oosterling, het hy in gelykenisse gepraat en het lang denkbeeldige argumente by sy aanmerkings gevoeg."

„Daar is toe aan die bankier wat die pad vir die Bolsjewistiese Rewolusie reggemaak het gevra hoe dit dan gebeur het dat „High Finance" Bolsjewisme verder onder sy vlerk kan neem, aangesien Bolsjewisme lynreguit teen die beginsels is waarop groot firmas steun. Die bankier—wat een van dié is wat moes sorg dra vir die bevolking wat in ellende verkeer,—het geantwoord, nadat hy sy glas Tokay

leeg gedrink het en sy sigaar—wat 'n dollar kos—aangesteek het:

„Die wat hulle verwonder omdat ons verbonde is met die Sowjet, vergeet dat die volk van Israel die mense is wat die meeste nasionaal gesind is van alle nasies want dit is die oudste, die mees verenigde en die mees eksklusiewe van alle nasies. Hulle vergeet dat sy nasionalisme van die heldhaftigste is, want dit het alle vorms van vervolging weerstaan, en dat dit 'n suiwere en geestelike nasionalisme is, wat homself gehandhaaf het dwarsdeur die eeue sonder 'n grondgebied van sy eie en dit teen alle soorte van struikelblokke. Dié is wêreldwyd en geestelik soos die Pousdom. Maar dit konsentreer op die toekoms en nie op die verlede nie en **sy koninkryk is hier op aarde.** Dit is die sout van die aarde—en ek sal julle vertel wat ek van die visserye in New Foundland geleer het. Te veel sout verteer die vlees, te min bederf dit. Dit is dieselfde met die gees en die nasies. Ons moet wyslik gebruik maak van hierdie resep, want sout is die simbool van wysheid. Ons meng dit heimelik in die brood van die nasies en dien dit net in sy verwoestende hoeveelheid toe as ons alle spore van 'n onaangename verlede wil verwyder soos dié van die keisers van Rusland. Dit moet vir jou dus duidelik wees waarom Bolsjewisme vir ons aantreklik is. Dit is baie soos 'n soutvat wat gebruik word om te vernietig en nie om te behou nie. Jy sê, Marxisme is die bitterste teenstander van kapitalisme, wat vir ons heilig is. Net vir die eenvoudige rede, ja, omdat hulle die twee pole is, hulle lewer die twee pole van die gemeenskap, ontmoet omdat hulle een doel beoog, die vernuwing van die wêreld van bo af deur die kontrole van al die rykdom, en van onder af deur rewolusies. Vir eeue het Israel afgesonder van die Christene geleef, verdrink in „ghettos". Dit was veronderstel om die getuie van die ou geloof as tot die diepste toe verneder te toon aan dié van die nuwe geloof, uit berou vir die moord op die mensgemaakte God. Dit was egter dit wat ons gered het, en deur ons, die hele mensdom. Hierdeur het ons ons genie en ons besondere taak, bewaar. Nou is ons geloofsgetrou. Ons werk is om die nuwe wet te ontleed en vir ons 'n God te skep, dit meer met die idee om God te verduidelik en om Hom 'n werklikheid te maak, as die tyd kom. Om dit te doen, maak ons God en Israel sinoniem, want Israel het sy eie Messias geword.

Ons finale oorwinning sal Sy koms verhaas. **Dit is ons nuwe Testament.** Ons sal versoening bring tussen konings en profete net soos David die Koning-profeet, altwee in sy eie persoon verenig het. Ons is konings, sodat die profete vervul moet word, en ons is profete, sodat ons kan ophou om nie konings te wees nie.

Op hierdie stadium het die koning en profeet bietjie stilgebly om nog 'n glas Tokay te drink.

Een van die wat no hom geluister het en skepties was val hom toe in die rede:

„Loop julle nie straks gevaar dat julle self die martelare kan word van die Messias van wie julle voorgee om die apostels en profete te wees nie. Alhoewel julle nasionaliteit ontbloot is van alle uiterlike vorm, beroof dit ander nasies van hulle nasionaliteit. En sal julle rykdom verag as 'n middel tot plesier, verwerp julle dit nie as 'n middel tot mag nie? Hoe kan die oorwinning van 'n wêreldrewolusie, die teenstander van kapitalisme, die weg voorberei vir die oorwinning van Israel?

Die Bankier wat die Bolsjewistiese rewolusie voorberei, antwoord:

„Ek is heeltemal bewus daarvan dat Jerobeam die afgodsdiens van die goue kalf ingestel het by die Dan en Bethel. En ek weet ook dat in die moderne tyd rewolusie die hoë priester van hierdie kultus en die besorger van sy tabernakels is. As die goue kalf nog regop staan dan is sy veiligste voetstuk die grafstene van die Keisers en dit om twee redes. Eerstens omdat rewolusie net 'n verplasing of oordrag is van voorregte en rykdom na ander hande. Ons goue kalf is goed gevoed, nie deur die skepping van rykdom of deur die eksploitasie daarvan nie, maar deur sy **Mobilisasie,** die ontbeerlike van spekulasie. Hoe meer dit van eienaar verwissel hoe meer bly in ons hande agter. Ons is wisselaars wat bestellings ontvang op alle besighede op die Beurs of, as julle dit so wil noem „Publicians" wat elke straathoek van die wêreld dophou, en ons neem 'n persentasie op elke transaksie wat daar gemaak word in die „naamlose en ronddwalende rykdom," of dit 'n saak is waar geld van een hand na die ander oorgedra moet word of skommelinge op die geldbeurs is.

„Die gesondheid van ons goue kalf vereis dit dat sommige nasies siek moet wees, naamlik, die wat nie in staat is om hulle self te ontwikkel nie. Aan die anderkant voel ons weer eens met die groot moderne state soos Frankryk, Engeland, V.S.A. en Italië.

„Hulle het ons 'n edele gasvryheid getoon en ons werk saam het hulle vir die ontwikkeling van beskawing. Maar neem nou Turkye, soos hy voor die oorlog was, vir 'n voorbeeld; die „siekeman" soos hy deur diplomate genoem was, het gehelp om ons gesond te hou. Van Turkye het ons konsessies van alle soorte verkry: banke, myne, hawes, spoorweë, ens., met ander woorde, sy hele ekonomiese lewe was in ons hande. En ons het so goed vir hom gesorg dat hy gesterf het, ten

algemeen geword het, en dat ons die vervulling van ons roeping naby sien nou het ons 'n ander siek man nodig. Dit sou al genoegsame rede gewees het, sonder die groter oorsake, om Bolsjewisme oor te ent op die Keiserryk van Rusland. Rusland is nou die siek man en is baie meer voedsaam as die Ottoman Ryk. Dit doen ook minder vir sy eie behoud. Dit is nou gereed vir 'n ander fees; baie gou sal dit 'n lyk wees, en ons sal niks anders te doen hê nie as om hom stukkend te sny nie".

Aan die ander end van die tafel het 'n ander vreeslike baba van die sinagoge gewag vir 'n oomblik om 'n woord in te kry en hy roep toe uit „Daar word op ons neergekyk as voëls wat van prooi lewe, maar in werklikheid is ons liewers aasvoëls."

„Ja, maar jy moet nie vergeet om by te voeg dat ons dit net is tot die voordeel van die mensdom alleen nie", antwoord die een wat die nuwe geloof voorstaan. „Die dinamiese krag van ons natuur neem beide verwoesting en vernietiging in diens, die eerste net as 'n middel om die tweede te bevorder. Dit was lande soos Turkye en Rusland, met hulle leenstelsels. Hulle was soos lam ledemate wat die gehele liggaam verhoed het om te beweeg, of soos 'n stuk bloed wat belangrike are verstop het. Deur hulle ontbinding het ons hulle weereens in sirkulasie van die hele liggaam gebring. Al het daar 'n paar druppels bloed geval, dan het ons nie rede om opgewonde te word nie. Dit is 'n klein prysie wat moet betaal word vir 'n groothartige daad.

Ander noem ons rewolusioniste omdat ons wens om onsself te behou.

Ons het ons organisasie vir rewolusie en vir ons selfbehoud deur die toets van Bolsjewistiese verwoesting laat gaan en deur die daarstelling van die Volkebond, wat ook ons werk is. Dus is die een die versneller en die ander die briek van die meganisme waarvan ons die dryfkrag en bestuurders is.

En die doel? Dit is vervat in ons roeping. Israel is 'n gelyksoortige en saamgestelde nasie; saamgestel deur elemente, wat, hoewel hulle dwarsoor die wêreld verstrooi is, saamgesmelt is, een blok deur die vlam van ons geloof.

„Ons is 'n volkebond wat in homself al die ander nasies bevat. Dit gee ons die reg om die ander van ons te verenig.

„Ons word beskuldig dat ons die element is wat die ander laat verbrokkel. Dit is alleen so gedurende die tyd waar die samevoeging op smeltpunt staan, waarvan ons die beste voorbeeld is. Ons ontbind net op die oppervlakte,

maar binne in word genetiese verwantskappe wakker geskud wat nog altyd verberg was. Ons is die kleinste gemene faktor van die nasies om in tyd hulle grootste gemeenste veelvoud te word (dit is om al die nasies onder een regering te hê.) Israel is die mikrokosmos en die kiem van die stad van die toekoms."

WAARVOOR „ONS" BID.

In 1925 het Samuel Roth 'n boek geskrywe en dit genoem „Now and Forever". Hy gee 'n kort oorsig oor die toekoms van die nasies.

Europa is in 'n staat van verval. Die lande aan die ooste van die Rooi See sal weer die Gees ontvang. Is dit nie daarvoor dat ons Jode moet bid nie? Ons Jode moet 'n lang tyd wag. As die tydperk van ons afwagting verby is, sal die hele wêreld verander wees. Amerika sal so oud wees as Engeland vandag is. Die bene van Europa sal nog so effens roer in sy verval. Amerika sal die Jode uitjaag. Die geel mense sal op sy rug en aan sy keel wees. 'n Vreeslike man sal opstaan. Hierdie man sal die leier word van 'n onderneming van wraak. Die geel wolk sal so stadig afsak tussen ons. Die lewe van die mense van Europa sal hulle verlaat. In Rusland sal net die suigelinge en die ongeletterdes gespaar bly.

Van Poland en die Oekraine sal hy 'n skreeuende verwoesting maak. Al die vrouens van hierdie lande sal eers onteer word voor hulle doodgemaak sal word.

„ONS JODE HET JULLE IN 'N NUWE HEL BELAND," sê Dr. Oscar Levy.

In 1920 het die Engelse skrywer, George Patt-Rivers, van Worcester Kollege, Oxford, 'n boekie geskrywe, „The World Significance of the Russian Revolution". Uitgegee deur Basil Blackwell, Oxford, 2/-. Dr. Oscar Levy, 'n Jood van hoë stand in die Engelse Letterkundige kringe, het 'n voorwoord vir die boek geskrywe met die volgende aanhalings:

„Bolsjewisme, is 'n godsdiens en geloof. Hoe kon daardie halfbekeerdes ooit droom, om die „Opregte" en „Getroue" van hulle eie geloof te verower, die heilige kruisvaarders, wat versamel het om die Rooi Banier van die profeet Karel Marx, en wie geveg het onder die dappere leiding van die

offisiere met ondervinding van al die jongste rewolusies, die Jode?

„Daar is nie een nasie in die wêreld wat meer raaiselagtig, meer dodelik en daarom meer interessant is as die Jode nie. Elke skrywer wat soos jy, terneergedruk is oor die uitsig van die huidige tyd en verlei is deur sy bekommerheid oor die toekoms, MOET probeer om die Joodse vraagstuk en sy uitwerking in ons tyd op te klaar.

„Die Joodse vraagstuk en invloed op die wêreld, in die verlede sowel as in die hede, sny tot aan die wortels van alle dinge, en moet bespreek word met elke eerlike denker, hoe vol moeilikhede dit is en hoe ingewikkeld die onderwerp sowel as die persone van hierdie ras mag wees.

„Met regte verontwaardiging wys jy op die groot gevaar wat ontstaan deur die oorhand wat Jode het in finansies en industrië, en van die oorwig van Jode in rebellies en
en industrieë, en van die oorwig van Jode in rebellies en
Kollektivisme van ontsaglike ryk internasionale finansies—die demokrasie van kontantwaardes, soos jy dit noem—en die internasionale Kollektivisme van Karel Marx en Trotsky—die lokroep-demokrasie—In al hierdie euwels en ellende, ekonomies sowel as staatkundig, volg jy die spoor terug na die ou bron, tot die „fous et origo malorum", **die Jode.**

„Ander Jode mag jou verlaag en kruisig oor hierdie uitgesproke sienswyse van jou; ek sal my onthou om deel te neem aan die koor van vervloeking!

„Ek wil dit eers sê: Daar is byna nie 'n gebeurtenis in die huidige Europa wat nie by die Jode tuisgebring kan word nie.

„Die Duitse hervorming was gebaseer **op 'n nie-christelikheid:** 'n soort christelikheid was uitgevind wat gepreek en gepropageer was deur Jode; daarom het die Jode die oorlog gemaak. Moet asseblief nie dink dat dit 'n grap is nie; dit lyk na 'n grap, maar daaragter skuil die ontsaglike waarheid, en dit is dit, dat al die onlangse idees en bewegings hulle oorsprong by 'n Joodse bron gehad het, om die eenvoudige rede dat die semistiese idee eindelik geseëvier en die skynbare ongodsdienstige heelal van ons oorwin het.

„Dit ly geen twyfel dat die Jode een beter en erger gaan as die Christen nie, wat laasgenoemde ookal mag doen; daar is ook geen verdere twyfel dat hulle invloed 'n baie sorgvuldige ondersoek vereis, en nie anders as met ernstige onrus beskou kan word nie.

„Op hierdie vraag het ek net een antwoord om jou te gee en dit is „Jy is reg". Hierdie verwyt van jou is heeltemal geregverdig „Ons (Jode) het 'n fout begaan, my

vriend, ons het 'n gruwelike fout begaan. En as daar waarheid in ons fout was 3,000 of 2,000, nee 100 jaar gelede, dan is daar nou niks anders as valsheid en waansinnigheid nie, 'n waansinnigheid wat nog groter ellende en nog woester anargie sal voortbring. Ek bely dit oop en eerlik, en met 'n smart, waarvan die diepte net met 'n Psalmis s'n vergelyk kan word en net hy sou kon betreur in hierdie brandende heelal van ons.

„Sy Brandstigters, sy laksmanne.

„Ons, wat beloof het om julle na 'n Nuwe Hemel te lei het julle oplaas in 'n nuwe Hel gestoot . . . Daar was geen vooruitgang, veral geen morele vooruitgang nie . . . Dis juis ons moraliteit wat alle ware vooruitgang verhinder het en . . . wat nog erger is . . . wat vandag in die pad staan van natuurlike hernuwing in hierdie verwoeste ou wêreld van ons. Ek kyk na die ou wêreld en sy saaklikheid laat my sidder. Ek sidder destemeer as ek dink aan dié wat vir die aakligheid verantwoordelik is . . .

Maar die verantwoordelike persone wat van hierdie toestand onbewus is, net soos hulle onbewus is van wat hulle verrig, weet nog niks van hierdie skrikwekkende onthullings nie. Terwyl Europa aan die brand is, terwyl die geskreeu van sy slagoffers en gehuil van sy honde in die ontvlamming opgaan, en terwyl die rookwolke al donkerder op ons kontinent neerdaal, probeer die Jode, of ten minste 'n gedeelte van hulle, wat geensins onwaardig is nie, om uit die brandende gebou te ontsnap en van Europa na Asië te verhuis, om uit die sombere toneel van ons ramp na hul sonnige hoekie, Palestina, te vlug. Hul oë is gesluit vir die ellende, hul ore is doof vir die gekerm, hul harte is verhard teen die banneloosheid in Europa; hulle voel alleen hul eie leed, bekla alleen hul eie noodlot, en sug maar net onder hul eie laste."

DIE WAARHEID AGTER DIE WORSTELSTRYD VAN DIE PROLETARIAAT.

Die Jood Baruch Levy, 'n intieme vriend van Karel Marx, Cremieux en Rothschild, het die volgende wat so dikwels deur skrywers en nuusblaaie aangehaal word, aan Karel Marx geskryf:

„In die nuwe organisasie van die mensdom sal die Israeliete hulle oor die hele aardbol versprei en sal hulle oral, sonder enige teenstand, die toonaangewende element word, veral waar hulle in sekere mate beheer oor die wer-

kende klasse kan uitoefen. Die regerings van die nasies wat die Universele Republiek uitmaak sal sonder moeite in die hande van die Jode val ONDER DEKMANTEL VAN DIE OORWINNING VAN DIE PROLETARIAAT. PRIVAAT EIENDOM SAL ALSDAN DEUR DIE REGEERDERS VAN DIE JOODSE RAS, WAT ORAL IN BEHEER VAN PUBLIEKE FONDSE SAL WEES, ONDERDRUK WORD".

Op hierdie wyse sal die belofte van die Talmud verwesenlik word naamlik dat MET DIE KOMS VAN DIE MESSIAH DIE JODE DIE RYKDOM VAN AL DIE VOLKE VAN DIE WERELD SAL BESIT (Geneem uit „La Revue de Paris," 1 Junie 1928, bladsy 574).

'N RABBI PLEIT SKULDIG EN REGVERDIG ANTI-SEMITISME.

(Die volgende is 'n vertaling van 'n artikel deur Rabbi Manfred Reifer, wat in die „Czernowitz Algemeine Zeitung" van 2 September 1933 verskyn het. Czernowitz is die hoofstad van Boekowinië, 'n deel van die oue Oostenryk-Hongarye, en wat in die vredesverdrag aan Roemenië gegee was. Natuurlik was die pragmatiese historiese behandeling van die onderwerp deur een van hul eie mense vir die Jode minder aangenaam ; hulle het die stem van hierdie „verraaier van sy mense" probeer dood smoor, en het die Joodse Kommuniteit van Czernowitz die uitgawe van die blad, waarin hierdie artikel verskyn het, sover moontlik opgekoop).

„DIE LOT VAN DIE DUITSE JOOD"

deur Dr. Manfred Reifer.

1. DIE HISTORIESE PROSES

„Die huidige toestand van die Duitse Jode is die beeindiging van 'n historiese proses. Dis 'n ontwikkeling wat in die tyd van Bismarck begin het. Dit het noodwendig so moes gebeur, d.w.s. as ons die diepe historiese betekenis van hierdie anti-semitiese beweging, waarvan Adolf Hitler die sterkste eksponent is, verstaan. Enige een wat ook nie nie kon sien nie moes blind gewees het. 'n Mens het maar net jou oë vir die loop van sake kon toemaak, en gehandel het volgens die prinsiep dat jy alleen weet wat jy wil. Dit was natuurlik die gemaklike manier om fundamentele vraag-

stukke te ontdek en om die wêreld deur rooskleurige glasse te besigtig. Die voorstanders van samesmelting het probeer om 'n sluier oor sake te gooi, en probeer om hul laaste kaart—liberalisme—te speel. Hulle het nie die loop van die geskiedenis verstaan nie, en het gedink dat hulle dit sou kon ontduik deur voor te gee dat hulle Duitsers van die Mosaise geloof is, deur te ontken dat daar so iets as 'n Joodse nasie bestaan, en ook deur al die hande wat hulle aan die Jodedom bind te breek, deur die woord „Sion" van hulle gebede boeke te skraap en 'n Sondag diens in te lyf. Hulle het op anti-semitisme as 'n verbygaande verskynsel gesien—een wat uitgeskakel sou kon word deur intensiewe propaganda en 'n genoodskap te organiseer wat dit sou kon bestry. Dit was die gedagte van die oorgrote meerderheid van die Duitse Jode. Vandaar die teleurstelling en diep onderwerping in sake Hitler se oorwinning, vandaar ook die naamlose wanhoop, die toenemende psychosis wat op selfmoord uitgeloop het, en die totale verlies van moreel.

„Maar hy wat die loop van sake in Duitsland as toevallig wil beoordeel, sal dan die Nazi beweging moet beskou as die beëindiging van 'n natuurlike ontwikkeling; hy sal ook verstaan dat die geskiedenis nie so iets as 'n ongeluk erken nie, dat elke tydstip die gevolg is van 'n voorafgaande gebeurtenis. En op hierdie wyse sal die huidige toestand verstaan kan word. Die stryd teen die Jodedom is vir 'n halwe eeu intensief en met Duitse deeglikheid in Duitsland gevoer. Wetenskaplike anti-semitisme het goed wortel geskied in Duitse grond.

„Dit alles het die Duitse Jode geweier om raak te sien, hulle het hul tevrede gestel met valse hoop. Werklikhede oor die hoof gesien en gedroom van 'n kosmopolitaanisme van die tyd van Dohm, Lessing en Mendlesohn. Die verhuiste Jode het fantastiese idees opgedoen, en het hulself op kosmopolitaanse drome gevoer. En dit het op 'n tweeledige manier geskied. Hulle het óf, die algemene Liberalisme toegejuig of hulle het die vaandeldraers van sosialisme geword. Albei terreine het nuwe voedsel vir anti-semitisme verskaf.

---

2. HULLE LOTGEVAL.

„Met die doel om hul eie belange sowel as die van die mensdom in die algemeen te dien, het die Jode begin om aktief deel te neem in die lewe van die Duitse volk. Met kenmerkende Joodse geesdrif het hulle al die vertakkings

van die wetenskap aangepak. Hulle het die algemene pers in hande gekry, die werkende klasse georganiseer, en alles in hulle vermoë gedoen om die hele geestelike lewe in die rigting van Liberalisme en Demokrasie te stuur. So 'n beleid moes noodwendig 'n diepe reaksie van die kant van hul gashere veroorsaak. Dus toe die Jode bv. die sogenoemde internasionale disipliene in hande gekry het, d.w.s. waar hulle daarin geslaag het om op die gebied van natuurkunde, skeikunde, medisyne, sterrekunde, en in sekere mate in die gebied van filosofie te presteer, het hulle 'n sekere mate van jaloesie onder hul Arieense tydgenote te veroorsaak, hoewel hulle nie daarin geslaag het nie om algemene haat van die hele nasie te laat ontstaan nie. Dit het 'n mens nie in die smaak geval dat Jode die wenners van „Nobel Pryse" moes wees nie. Dit het hulle egter swygend aangeneem, maar op die gebied van nasionale disipliene was die saak heelwat anders. Hier het elke nasie probeer om sy eie oorspronklike magte te ontwikkel, en om aan die huidige sowel as die toekomstige geslag die vrug van sy geestelike arbeid te oorhandig. Dit is nie 'n saak wat lig oor die hoof gesien kan word nie deur skrywers van artikels met Kersfees mis, mense wat hoë mis bywoon sowel as die wat daarop aandring dat 'n mens na die Kerk moet gaan. Elke nasie be-oog maar die opleiding en deug in sy eie gees, maar terwyl die oorgrotere meerderheid van die Duitse volk vir eiebehoud geveg het, het ons Jode nie nagelaat om ons stemme onder die Duitse gepeupel te laat hoor nie. Ons het posseer as die hervormers van die wêreld, en het probeer om die invloed van ons idees op die publieke lewe te laat geld. Ons het die klokke gelui en die mense bymekaar geroep om in stilte te bid, ons het die Nagmaal berei en die wederopstanding gevier.

„Ons het met die Heilige besittings van die mens gespeel, ja—selfs die spot daarmee gedryf. Ons het ons vertroue op die onsterflike regte van die demokrasie gevestig, en ons het gevoel dat ons gelyke burgerregte in die Duitse Staat besit het. Ons het posseer as skepsels van die mense se sedes, en ons satire oor die Duitse Michel laat seëvier. Ons het probeer om te posseer as profete (in die heidendom van Germania) ; maar ons het terselfdertyd vergeet dat dit ons vernietiging kon beteken.

„Ons het 'n rewolusie aangegaan en voorgegee dat ons die ewige soekers na die Godheid was, in teenstelling met die res van die mensdom. Ons het die internasionale proletariaat 'n tweede Bybel gegee, een wat ons meer geskik vir die tyd geag het, en ons het hartstogte van die „Third Estate" aangewakker. Die Jood Marx het uit Duitsland

oorlog verklaar op Kapitalisme, en die Lasalle het die grootste gros van die Duitse volk georganiseer. Die Jood Edward Bernstein het idiologie populêr gemaak, die Jode Karl Leibknecht en Rosa Luxembourg het dit die spartisistiese punt in die lewe genoem. Die Jood Kurt Eisler het die Bauerse Sowjet Republiek gestig en was die eerste en die laaste president daarvan. Hierteen het die Duitse nasie egter opgestaan en gerebeleer, want hy wou oor sy eie lotgevalle en die toekoms van sy kinders beskik—en daarvoor kon geen mens hom blameer nie.

„Wat ons (bedoel die Rabbi miskien hier die Sioniste? of bedoel 'n deel van die Jodedom? Dit kan in elk geval nie die hele Duitse volk bedoel nie, waarmee hy hom nie kan verenig nie.—Die vertaler) In die erste plaas beswaar teen gemaak het was die idee van wêreldburgerskap, die Kosmopolitaanisme wat die Jode as sy vernaamste kampvegters geag het? Hierdie verhuiste persone het hul verbeel dat hulle die mag besit het om die idees van Jesaja oor te plant na die gepeupel van Germania, en om die Valhalla met Amos te bestorm. Nou en dan het hulle daarin geslaag, maar nogtans begrawe hulle hulself sowel as die Jode volk onder die ruïne van 'n wêreld wat ingestort het.

3. DIE SOEKERS NA DIE GODHEID BINNE DIE SOWJET.

Ons moet egter die worstel stryd van die Hitler regime uit 'n ander oogpunt beskou, en leer om dit te verstaan. Het ons Jode nie gerebeleer en bloedige oorloë teen alles wat uitheems gevoer nie? Wat was die oorloë van die Makabieers anders as proteste teen 'n uitheemse nie-Joodse lewenswyse? En waaruit het die hewige gevegte teen die Profete bestaan? Sekerlik uit niks anders as die idee om uitheemse elemente, uitheemse Gode te elimineer, en om die oorspronklike geaardheid van die Jodedom heilig te hou. Het ons nie teen die nouverwante konings van die huis van die Idumaene gerebeleer nie? En het ons nie die Samritane as gevolg van gemengde huwelike uit ons midde geelimineer nie? Waarom moet die Duitse nasionaliste dieselfde doen wanneer 'n Kurt Eisler hom die voorregte van die Wittelsbachers toe-ein? Ons moet probeer om die waarheid in die oë te kyk, en gevolgtrekkings dan te trek. Ons wil nie graag valse profete wees nie, maar deur die feite te probeer ontduik sal ons nie die probleem kan oplos nie. Wat vandag in Duitsland gebeur sal more in Rusland voorkom, want alle misdade wat volg op die kommunistiese stelsel sal eendag deur die Jode in Sowjet Rusland vergoed moet word. Vir die feit dat Trotsky, Joffe, Sinovieve, hoof-

rolle gespeel het in Sowjet Rusland sal ons nog duur moet betaal.

„Is daar nie meer teen die demokratiese vorm van regering in Sowjet Rusland as in Duitsland gesondig nie? Terwyl Hitler in Duitsland 'n meerderheid in die eleksie stryd verkry het, het daar niks van die soort in Rusland gebeur nie. Daar het 'n klein minderheid van nouliks vier imiljoen (nadat vir vyftien jaar georganiseer is) die Diktatorskap van die proletariaat geproklameer. In Sowjet Rusland probeer die Jode ook om te presteer as uitgewers en voorstanders van die nuwe absolute waarheid. Hulle probeer om die Bolsjewistiese Bybel te interpreteer en om die dinkwyse van die Russiese volk te beinvloed. Dit is egter 'n proses wat die skerpste teenstand vandag uitlok wat dit mag ly tot die disrupsie van anti-semitisme. Wat sal gebeur wanneer die Sowjet regering geval het en die demokrasie in Rusland. Die inleiding van so'n proses plegtig sal vier? Sal dit die toestand van die Jode enigsins beter maak as wat dit vandag in Duitsland is? Sal die Russiese volk wat agter hul Trotskys, Kamenevives, Sinovives staan nie eersdaags ontdek dat hulle name van Joodse afkoms is, en dat hul kinders eendag vir die sonde van hul vaders sal moet ly nie? Maar sal dit nog solank duur, sodat selfs die Vader sal moet betaal? Is daar nie reeds voorbeelde dat sulks die geval is nie? Het duisende Jode nie hul lewes in Hongarye verloor omdat Bela Kun (die Jood) 'n Sowjet Republiek op die grond gebied van Stephan die Heilige gestig het nie? (Dis snaaks dat die Rabbi geen melding maak nie van die duisende Hongare wat deur die leermagte van Bela Kun afgemaak is.—Die Vertaler). Die Hongaarse Jode het inderdaad duur betaal vir hul profeetskap . . . binne die Internasionale het die Jode as die radikaalste elemente opgetree. Duitsers, Franse, Pole, Sjekke, het almal hulle tuiste, en lewe hulle as internasionale in Duitsland, Frankryk, Pole en Slowakye; hulle eien hulself die regte van inboorlinge toe, wat in die alledaagse lewe bewys word. Die Duitsers het in 1914 hulle rooi vlag in die Tiergarten in Berlyn verbrand en het met die „Deutschland op hul lippe na die oorlog gegaan. Die Poolse sosialis Daszinkske het in die geveg vir die herlewing van Pole op die voorgrond gestaan, terwyl die Sjegse sosialiste met groot geesdrif hulle „Hatikwah—Kde domov muj" gesing. Net die Jode wou niks van 'n tehuis hoor nie en het as profete op die gebied van vryheid presteer. Karl Leibknecht, Rosa Luxemburg, Kurt Eisler, Gustav Landauer het gesê:

„Geen kardoesh sal gespreek en geen mis sal gelees word nie."

„Hulle en, ongeveer dieselfde mate, die kinders van Libera-

lisme, die digters, skrywers, artiste, joernaliste het die huidige toestand berei. Hulle het haat vir die Jode aangekweek en die veld berei sowel as die materiaal verskaf vir die eeu van nasionale sosialisme. Hul doel was natuurlik goed maar die teenoorgestelde het gebeur. Hulle was met blidheid geslaan, want die nadering van die noodlot kon hulle nie besef nie, die luide voetstappe van die tyd, die luide voetstappe van die Nemesis van die geskiedenis het hulle nie gehoor nie."

DIE WREDE PROGROMS VAN DIE GESKIEDENIS. DIE OUTEURS EN SLAGOFFERS DAARVAN.

Wanneer die Pole 'n beweging maak om die handel in Pole te beheer, wanneer Duitsers regspleging deur Duitse regters en behandeling deur Duitse geneeshere te geniet. Wanneer Roemeense boere handel wil dryf met groothandelaars in Roemenië, wanneer jong Kanadese Kanada wil ontwikkel uitsluitlik vir die voordeel van die Kanadese, en wanneer die Jode uit 'n land verdryf word gaan daar oral 'n geroep van moorde en progroms op.

„Dis snaaks egter dat Jode nooit melding maak van die wreedse pogroms in die geskiedenis nie. Waarom? As 'n blik op die geskiedenis gewerp word, sal 'n antwoord daarop gou gevind kan word.

„In die ou dae het die Jode dikwels die nasies in hul nabyheid vermoor en verslind.

„Onder koning Ahasveros het hulle 70 duisend Kristene in een dag laat vermoor. Dit vier hulle tans nog onder die naam van „Purim".

„Voordat hulle uit Egipte gevlug het het hulle die eersgeborene seun van alle Egiptiese families vermoor.

„Met die geboorte van Jesus Kristus is 'n menigte klein kindertjies in Palestina vermoor met die hoop om die Heiland ook af te maak.

„Dan het ons die veroordeling tot die dood van Jesus deur Pontius Pilatus, en die steniging van Stephanus.

„Hulle het die Apostels vervolg en gemartel. Die vername adviseurs van Koning Nero was die Jood Attilius, en sy vernaamste bywyf die Jodin Poppea. Albei het Nero daartoe aangehits om duisende Kristene te vermoor. Die Joodse boek „Sepher Juchasin" (Amsterdam 1917) meld dat die Jode in die tyd van die Paap Clementius A.D. 91—100, legioene Kristene binne en buite Rome vermoor het. (Hier volg nog heelwat aanhalings van dieselfde aard).

„Die grootste en oordadigste pogrom in die geskiedenis van die mensdom was in Sowjet Rusland, in die tyd van die Jode Trotsky, Sverdlow, Zinovive, Kamevive, Joffe, Litvinow, Kaganovitch, Levine, Rappaport, Parvus-Halphand, Garin, Radek-Sobelsohn, Kolmonovitch, Smirdovitch en ander Sowjet Diktators (waarvan 90% Jode was) gevoer, 1,900,000 Russiese Kristene tereggestel . . . .

„Daar was natuurlik nog ander sulke pogroms wat die Jode onder die Kristene gevoer het, en waar die Jode vir sulke misdade gestraf was het hulle nie 'n tiende van die euwele gely wat hulle uitgedeel het onder die nasies wie se gasvryheid hulle geniet het nie.

„Soos Samuel Roth gesê het (bls. 16) is die Jode nie so seer 'n vervolgde minderheid nie, soos hulle geneig is om voor te gee, as wat hulle 'n ras van dodelike vervolgers is nie. Maar hulle het altyd nog deur middel van hulle propaganda dit reg gekry om die publiek 'n indruk van die teenoorgestelde te gee, en dit tenspyte van wat deur die geskiedenis en selfs hulle eie skrywers en tydskrifte gestaaf word.

DIE VREESAANJAENDE JOODSE BLOEDGEHEIM.

Hoof-Rabbi Neofit, 'n bekeerling tot die **Christendom, het** 'n monnik geword en in 1803 'n boek publiseer **in die Moldaviese** taal getiteld „The Christian Blood in the Israelitish Rites of the Modern Synagogue." Die boek is in 1833 **in Italiaans,** en in 1843 in Grieks vertaal. Neofit skryf op bladsy 19 :—

„Daardie angswekkende geheim is nie aan alle Jode bekend nie, maar slegs aan die chakam (Israelitiese dokters) en Rabbis wat genoem word „Bewaarders van die **Bloedgeheim.** Hulle deel dit mondeliks aan familiehoofde mee, **wat op hulle beurt die geheim toevertrou aan die seun wat die vertroubaarste blyk, met verskriklike dreigemente teen die persoon wat die geheim verklap.**

„Toe ek dertien jaar oud was het my vader my alleen in 'n donker kamer geneem en nadat hy aan my die haat vir Christene as welgevallig vir Jehova voorgestel het het hy my daarop gewys dat God verorden het dat die bloed van Christene vergiet en vir seremoniële gebruik bewaar moet word. Hy het my omhels en gesê, „My seun jy het nou my intiemste vertroueling geword ; noudat jy in besit van hierdie geheim gekom het het jy in werklikheid my ander self geword.

„Hy plaas toe 'n kroon op my hoof en verduidelik aan my die Bloedgeheim wat in die verlede geopenbaar is deur Jehova aan die Hebreërs. Voortaan sou ek 'n draer wees van die

belangrikste geheim van die Israelitiese geloof. Verskriklike waarskuwings en dreigemente is teen my gebesig, om onder geen omstandighede die geheim aan my moeder, my broers, my susters of my toekomstige vrou mee te deel nie. Ek mag dit alleen aan een van my seuns oordra, dié een wat die mees betroubare sal wees en dit vir homself sal bewaar. Op hierdie wyse sal die geheim van vader tot seun oorgedra word deur toekomstige geslagte van die eeue wat nog moet kom."

DIE PONTIFFS VAN DIE GOUE KALF. MEESTERS VAN DIE WêRELD.

„Die Jode beheer die grootste nuusagentskappe, wat wêreld-aangeleenthede onder die dekmantel van Joodse belange voorstel."

„Die rolprentnywerheid waardeur die mentaliteit van die jeug in alle lande gevorm word, is grotendeels onder beheer van Jode.

„Die Jode beheer modes, en kleredrag op so'n manier dat die spaargeldjies wat families andersins vir huislike doeleindes sou kon gebruik uitgeput word. Jode beheer die wêreld se goud en die manipulasie daarvan, beheer die internasionale muntstelsels en rente-koerse (onder hulle vind ons die Rothschilds, Bleichroeders, Mendlesohn, Japhet, Seligman, Lezard, Straus, Morgenthau, Schiff, ens.

„Die familie Sassoon beheer die opiumhandel oor die hele wêreld. Die Jood, Lord Melchett (Alfred Mond) kontroleer nickel; Die Jood Louis Dreyfus kontroleer koring; en die masjinerie van die Volkerebond word, soos hulle hul verbeel, deur Jode gekontroleer.

„Jode oefen 'n gevaarlike en direkte invloed uit op die groot kommunistiese, sosialistiese en demokratiese regerings, t.w. die Belishas, die Samuels, die Sassoons ens., in Engeland; die Morgenthaus, die Perkins, die Frankfurters, die Barchaus ens., in die Verenigde State; die Blums, die Mandels, die Denians, ens., in Frankryk; die Vanderveldes (Epstein), die Hymans ens., in België; die Zamorres, die Azanas, en Rosenbergs in Madrid; die Kaganovitchs, Litvinows, Karachans ens., in Sowjet Rusland.

Die „Jewish Encyclopedia" meld dat die Sterns en Goldsmiths, Portugal byna uitsluitend gefinansieer het; dat Baron de Hirsch, die Turkse spoorweë gefinansieer het . . . Verder meld die Encyclopedia dat die groot dam in die Nyl met Joodse kapitaal veral geld deur Sir Ernest Cassel verskaf, gebou is;

dat kwiksilwer deur die Rothschilds, diamante deur die Barnato broers en Werner Beit & Co., silwer en koper deur Lewisohn en Guggenheim gekontroleer word.

„As 'n voorbeeld van die mag wat deur net een Joodse internasionale finansiër uitgeoefen kan word noem die Encyclopedia die naam van Jacob Schiff, wat Lenin en Trotsky in 1917, en die mislukte Joodse Rewolusie in Rusland in 1905 gefinansieer het.

Rabbi-geld: „Die moderne Amerikaanse Rabbi is 'n man van die wêreld" sê die „Reflex" 'n vooraanstaande Joodse tydskrif, van November, 1927. „Hy staan besonder hoog aangeskrewe vanweë die feit dat hy die uitvoerende bestuurder is van 'n skatryk gemeente. Hy ken en waardeer die mag van geld. In verband met geldsake, verbande en lenings blink hy uit."

Finansiër van Oorloë: In dieselfde uitgawe van bogenoemde tydskrif, wat deur 'n Jood met name Dr. S. M. Molamed uitgegee word, verskyn die volgende in 'n advertensie van die „Jewish Encyclopaedia": „Het u miskien geweet dat geen groot oorlog sonder hulp van Joodse geld gevoer kan word nie"?.

Terwyl Kristene Omgekom Het. Op bladsy 13080 van die „Congressional Record" van 27 Junie 1934 verskyn die volgende: Na die Groot Oorlog het Bernard M. Baruch voor 'n Kongressionele Gekose Komitee verskyn en verklaar dat hy feitlik in volle beheer was van al die hulpbronne van die Amerikaanse volk gedurende die Groot Oorlog. Hy het gesê: „Ek het miskien meer mag gehad as enige ander persoon gedurende die oorlog."

Vreeslike Ras: Wickham Steed sê in die „Hapsburg Monarchy", 1913, bladsy 169: „Daar is die Joodse vraagstuk, en hierdie vreeslike ras beoog nie alleen om die grootste krygshaftige volke van die wêreld te oormeester nie, hy meen ook om te velde te trek teen die ander groot volk in die Noorde (die Russe), wat die enigste nasie is wat tot nogtoe tussen hom en sy doelwit gestaan het, naamlik wêreldoorheersing. Engeland en Frankryk, hoewel nog nie werklik onder die dominasie van die Jode nie, kom tog geleidelik daaronder, terwyl die Verenigde State ook stadig maar seker onder daardie internasionale indringende heerskappy gebring word sonder dat hulle bemerk deur wie se hande dit gedoen word. „Onthou dat, wat my bloed betref, ek half Joods is, maar in alles waar ek die mag daartoe besit is ek dit nie."

'N ALLESVERVOLGENDE RAS VAN AASVOËLS— VOLGENS DIE JOOD SAMUEL ROTH IN SY BOEK „JEWS MUST LIVE."

In 1934 het by die „Golden Hind Press, Inc.", 'n boek van 320 bladsye van die hand van die Nu Yorkse Jood, Samuel Roth, 'n bekende skrywer en uitgewer, en geïllustreer deur John Conrad, verskyn. Roth het voorheen reeds twee boeke ter verdediging van sy ras geskryf, nl. „Europe" (hive-right, 1919) en „Now and Forever" (McBride 1929). Israel Zangwill het gereeld hierdie werke aangehaal. Deur 'n studie van die oorsake van die ongewenstheid van Jode deur alle tye en in alle lande, na 'n noukeuriger ondersoek en na meer ervaring, het Roth sy mening heeltemal verander en hom vol-kome vereenselwig met die argumente van diegene wat hulle land beskerm teen die stille Joodse oorheersing. Onmiddellik na die publikasie van die boek is Roth van alle kante aange-val en die Jode het alle onsuksesvolle pogings aangewend om hom as waansinnig verklaar te kry. Hier volg enige uit-treksels uit die boek „Jews must Live":

SKYNHEILIGHEID EN WREEDHEID.

„Disraeli het die Joodse spreuk in die lewe geroep dat elke land net die soort van Jode het, as wat hom toekom. Maar dit is net so waar dat die Jode ook alleen die soort van vyande het as wat hulle verdien om te hê."

„Die Joodse geskiedenis is tragies vir die Jode self, maar nie minder tragies vir die naburige nasies nie, wat daardeur moet ly. Ons grootste ondeug van ouds, soos vandag, is ons parasitisme. Ons is 'n nasie van aasvoëls wat leef op die arbeid en die goeie gesindheid van die res van die wêreld."

„Maar nieteenstaande ons foute, sou ons nooit so in die wêreld soveel skade berokken het as dit nie was vir ons aan-gebore aard vir sondige leierskap nie. Voeg daarby ons parasitisme. Die skande van Israel is nie daarin geleë dat ons nie die bankers en fabrieksbase van die wêreld is nie, maar dit is geleë in ons verbluffende skynheiligheid en wreedheid op ons afgedruk deur ons noodlottige leierskap, en deur ons op die res van die wêreld.

„Want die eerste van alle Jode se beginsels is dat die Jood moet lewe. Dit maak nie saak hoe, waardeur en met watter doel nie. Jode moet lewe. En so is teruggegryp na die ou beleid van oorwinning op die meer vreedsame en on-skuldige wyse van bedrog en skelmery".

ANTI-SEMITISME.

Hier wil ek slegs weer die feit beklemtoon dat anti-

semitisme so instinktief is dat dit heeltemal tereg een van die fundamentele instinkte van die mens genoem kan word, een van die vernaamste instinkte waardeur die ras homself beskerm teen algehele vernietiging. Ek kan die saak nie te sterk beklemtoon nie. Die anti-Joodse gevoel is nie 'n vooroordeel soos die Jode die wêreld wou wysmaak nie. Dit is 'n diep gesetelde instink waarmee elke mens gebore word. Hy bly onbewus daarvan—totdat iets gebeur om dit wakker te roep. Netsoos die oog vanself toegaan as iets in die rigting daarvan vinnig aankom, netso seker ontbrand die instink van anti-semitisme in die mens.

VERVOLGERS.

Is die Jode nie van die vroegste tye deur alle nasies vry en vriendelik toegelaat tot die land waarheen hulle gekom het nie? Volgens die geskiedenis van die Jode soos deur hulself geskryf, het hulle steeds vooruitgegaan om in die gemoedere van vreemde volke, nuuskierigheid en medelye aan te wakker. Het die Jode ooit nodig gehad om by hulle eerste aankoms in 'n land die regering te soebat om toegelaat te word?

„Lees self die geskiedenis van die vooruitgang van die Jodedom deur Europa en Amerika. Waar hulle ookal gekom het, is hulle verwelkom, en toegelaat om te woon en om deel te neem in die algemene sake van die gemeenskap. Maar die nywerhede van die lande is die een na die ander vir hulle gesluit weëns onregverdige praktyke—totdat, wanneer dit onmoontlik is om die toorn van 'n verraaide volk langer te beteuel nie, geweld ontstaan en die kwaadwillige verbanning van die ganse ras daaruit volg. Daar is nie 'n enkele geval waar die Jode nie tenvolle die wrange vrugte van hulle vurige vervolgers verdien het nie".

„Ons kom na die mense onder die dekmantel dat ons vervolg word, ons die mees dodelike vervolgers in al die ellendigste annale van die menslike geskiedenis."

„Die siekte is 'n soort morele vuilsiekte, bekend as Judaisme, en dit skyn helaas onheelbaar. Die gevolg is, soos enige dokter sal verklaar, ongetwyfeld verraderlik en ongesond. As u nog twyfel, kyk dan na enige Joodsbeheersde land in Europa. Om verder oortuig te word, kyk na wat in Amerika aangaan."

GOEIE BESIGHEID.

„Ek het selfs in Nutscha geweet dat die kristene ons met 'n wrewelige haat bejeën het. Maar hoe kan hulle ons lief gehad het?

„Lippe Gay het aan hulle siek varke verkoop teen 'n prys wat jy nie kan behaal vir gesondes nie. Die tavais het hulle elke Saterdagaand in die herberg dronk gemaak en hulle van

hulle weeklikse verdienste beroof (netsoos hulle my oupa van die herberg beroof het) en Reb Sholom het elke Sondag en Kersfees sy vrou met die kerk se sleutel gestuur om die tol in te samel, en om te weier om die kerk oop te sluit".

„My eerste kennis van die Joodse standpunt teen hulle christenbure, het ek gekry deur in die herberg te luister na die verhale van Joodse reisigers, (wat 'n nag by ons oorgebly het vir ete en slaapplek) aangaande hulle transaksies met die Gayim. As die Gay verneuk is, was dit goeie besigheid. Hoe groter die skade was wat hy die Gay berokken het deur 'n besigheidstransaksie, des te groter was die vreugde van die Jood wat dit vertel het."

AFKOMS.

„Aangaande hulle meerderwaardigheid oor die res van die bevolking van die dorp was daar geen twyfel nie. Dit was alles baie eenvoudig. Hulle was Jode. En die Gayim was slegs Gayim. Meerderwaardigheid is nie die juiste woord om die houding van die Jode teenoor hulle bure weer te gee nie. Hulle meerderwaardigheid in wetlike posisies was die eintlike moeilikheid. Wat die Gayim besit het, was slegs 'n tydelike besitting wat hulle deur onnosele wette permanent wou maak. Was hulle, die Jode, dan nie die uitverkore volk van God nie? Het God nie van die begin af bedoel dat alle goeie dinge in die hande van sy uitverkorenes moes wees nie? Dit was die Jood se plig om dit gedurig te onthou, veral in die transaksies met die Gayim. Dit was per slot van sake 'n morele verpligting van elke getroue Jood om die Gay te bedrieg wanneer en waar moontlik.

„Ons het die Gay gehaat en sy godsdiens verfoei. Die Gay, volgens die stories wat aan die kinders vertel word, aanbid 'n bedenklike skepsel genoem Yoisel (Jesus?) en 'n dosyn name te lasterlik om te herhaal. Die Yoisel was eers 'n menslike wese en daarby 'n Jood. Maar hy het eendag waansinnig gewond en verklaar dat hy God is."

„Om 'n Jood te wees is 'n belemmering slegs as jy 'n Jood is wat besigheid doen volgens Joodse tradisies. Maar jy kan 'n Jood wees wat op 'n eerlike en beskaafde manier besigheid doen. Ek het een of twee sulke Jode in my lewe teë gekom."

'N AANHOUDENDE OORLOG.

„Die bewaring van die Joodse godsdiens en -kultuur is slegs voorwendsels vir iets anders; dit is maar rookskerms. Wat die Jood eintlik wil hê en wat hy verwag deur middel van die Hebreeuse skool, is om in sy seuns die bewussyn te versterk dat hy besig is om 'n ou stryd teen sy bure te stry.

Die jong Jood moet in die eerste instansie leer dat hy 'n Jood is, dat sy eenheidsgevoel met die Joodse volk voor enige ander volksliefde gaan. Hy mag 'n goeie Amerikaner wees as dit goeie besigheid beteken om 'n Amerikaner te wees. Hy mag hom selfs voordoen as 'n goeie Sjinees. Maar geen verpligting wat hy aangaan teenoor 'n nie-Jood is geldig as dit die belange van daardie vernaamste verpligting van hom benadeel nie.

„Dit word aan die jong Jood vertel dat dit van die uiterste belang vir hom is om 'n lid van die professies te word, 'n geneesheer, regsgeleerde, werktuigkundige, selfs 'n verkoopsagent of 'n handelaar. Om verplig te wees om te werk, om handearbeid te verrig vir sy daaglikse brood, is die slegste toestand waarin 'n Jood kan geraak. Dit is vernederend en beskamend. Hierdie houding van die Jood bewaar handearbeid as histories.

DIE BELANGRIKSTE PROFESSIES.

„Daar sou nie soveel kwaad steek in die feit dat die Jode by sulke groot getalle in die belangrikste professies ingaan nie, as hulle dit slegs in die regte gees gedoen het. Maar die Jood kan nie na die wet gaan met enige respek vir die professie of sy luisterryke tradisies nie.

„Die houding van die jong Jood teenoor sy professie is eintlik die van 'n rower teenoor sy buit. Die eintlike doel is die hoeveelheid geld wat dit hom moontlik in die sak kan bring vir die kleinste belegging van arbeid en energie.

„Wat gebeur met die jong Jood wat nie een van die professies kan bekom nie, wat nie die nodige geld het om iets te begin nie? Die meeste van hulle bly op die straathoeke van hulle omgewing en word die goud-diewe, rampokkers, opbrekers van stakings, 'backstove crapshooters', 'straathoek maskers' en klein rampokkers van elke vredeliewende gemeenskap in Amerika."

„Die Ier, die Italiaan, die Griek word misdadigers uit blote nood, en bly dit slegs solank as die nood duur. Maar soos enige ander ding wat die Jood aanpak, beskou hy dit ook as 'n beroep.

„My geloof is dat niks wat die Jood in Amerika doen tot die wesenlike voordeel van die land strek nie. Inteendeel baie van wat die Jood doen is teenstrydig met die Amerikaanse belange.

„Die Jood in Amerika is steeds verdiep in die ver-

leidelike beroep om alles te kry uit niks—sy nederige opinie omtrent die christene om hom.

„Wat is hierdie Joodse praktyk om alles uit niks te te verkry nie? Dit is ongetwyfeld uiters interessant. Die hele saak kan moontlik in een magiese woord verklaar word. Dit is die woord **handel**.

DIE JOOD IN DIE HANDEL.

„Amerika is vol besighede onder christen name, wat in werklikheid deur Jode besit en bestuur word. Die meeste van hulle is verkry op die wyse wat ek nou net beskryf het, die wyse waarop die Jood alles uit niks kry nie (stadige verwurging),

„Die Jood weet beter as enigeen in die wêreld hoe om die arm- en die middel klas te beroof. Vir elke christen wat die besigheid ingaan is daar twee Jode om hom uit te neem.

„In een van sy slegte gemoedstoestande het Heine gesê dat Judaisme geen Godsdiens is nie, maar 'n ongeluk; hy het aan sy eie ongeluk gedink. Maar niemand het tot vandag nog die bron van hierdie ongeluk oor die wêreld vasgestel nie.

KOL NIDRE.

„Geen godsdiens ter wêreld het nog ooit 'n verskynsel so teenstrydig, so kwaadwillig, so vol van die gees van onredelikheid gelewer as die Joodse gebed, die Kol Nidre, gedurende die Yam Kippus nie.

„Afgesien van watter besigheid hy ook al van voorneme is om met sy buurman te onderneem, stoflik of moreel, hy vra dat God reeds by voorbaat moet toelaat dat daar een voorwaarde is ('n voorwaarde wat hy egter nie stel wanneer hy 'n argument begin nie): die uitvoering daarvan moet voordelig wees vir God, of dit sal deur die Jood beskou word as van geen waarde, asof dit nooit aangegaan is nie, as of daar nooit iets aangegaan is wat enigsins in verband daarmee staan nie.

„Die Jood ontken, deur sy herhaling van die Kol Nidre, selfs voordat hy nog enigiets onderneem, enige moontlike verantwoordelikheid vir 'n misdaad. Kan daar nog enige twyfel bestaan aangaande die geweldige bose invloed wat dit moet uitoefen op sy karakter as burger en as mens?"

JOODSE BESKAWING.

Ons leef op hierdie kontinent in 'n Joodse beskawing. So diepgaande is ons instelling gebrandmerk met die stempel van die Joodse gees en temperament dat ek dit nodig vind, om definisies te gee vir ons mees elementêre institusies.

Die Jood het 'n sterk drang tot die besit van vaste eiendom. Die eerste belofte wat aan Abraham gemaak is, is die belofte van land: Land reeds besit, en die wetlike besittings van mense wat dit bebou het.

Jode ken slegs een nut vir die besit van grondgebied, of van alles: spekulasie. En daarin is geleë die werklike rede waarom die christen-wêreld dit nie wil toelaat dat die Jood grond besit nie.

DIE VROUEMARK.

Ek twyfel daar nie aan dat die aanwesigheid van die Jood in die filmwêreld die een groot struikelblok is in die ontwikkeling van die drama in sy geestelike aspek nie. 'n Oorsig van die geskiedenis van die teater is genoeg om duidelik te wys dat die dramatiese kuns en alle kunste daaraan verbonde, slegs kan bloei waar die Jood nie in 'n posisie was om in te meng nie. In Amerika is die Jood nie alleen in die filmwêreld nie, maar ook daarop. Vir die Jood beteken die film slegs twee dinge, 'n gemaklike wyse om geld te maak, en 'n vrouemark. Die ontughuis kry sy ondersteuning van die Bioskoop-agent wat 19 uit die 20 kere 'n Jood is. Die surplus van hierdie genotvolle dinge word verskeep met ons oorproduksie van katoen, aartappels en koper na China, Japan, Panama, Suid-Amerika en elke ontughawe in die duistere gebiede van die Stille oseaan. Ten spyte van die talente van kunstenaars kom die kenteken van 'n geweldige moment van 'n onnosele, duistere, nywerheid (die film), gebou op een van die besigste plekke van die wêreld, ooreen met die figuur van 'n Jood.

Die Jood is onrein en hy maak enige plek onrein wat hy sy tuiste noem, al is dit maar net tydelik. Dit is 'n besluit waartoe ek kom deur my beperkte ervaring uit my lewe tussen die Jode.

WAAROM JODE NIE NASIONALE BURGERS KAN WEES NIE.

In die volgende Joodse uitsprake het ons die mees ondubbelsinnige erkennings dat die Jood 'n unieke en eksklusiewe

nasionaliteit besit en dat hulle oral waar hulle kom, 'n staat binne 'n staat uitmaak. In elke land waar die Jood kom is hy gretig om burgerskap te verkry, om alles moontlik uit die regte van daardie burgerskap te kry, om die beskerming van die vlag en publieke instellings te geniet, om uit die land en sy bevolking alle moontlike materiële en morele winste te maak, wat mag voortspruit uit hulle onvermoeide ywer. Maar terselfdertyd gee daardie ewig-klaendes hulle eerste en laaste trou aan 'n ander nasie, 'n ander vlag en 'n ander nasionale (of liewer internasionale) organisasie, aan ander nasionale leiers vorm hulle 'n staat binne 'n staat, nasie binne 'n nasie, terwyl hulle, sodoende, 'n dubbele status geniet, wat die nasies, in die boesem waarvan hulle woon en magtig word, nie besit nie. Laat ons sien wat hulle self daarvan sê: „Ons is Jode en niks anders nie, 'n nasie binne 'n nasie" (Dr. Chaiun Weizeraux, die Joodse Sioniste leier, in sy pamflet „Great Britain, Palestine and the Jews").

'n Jood bly 'n Jood; assimilatie is onmoontlik, omdat 'n Jood nie sy nasionale karakter kan verander nie. Wat hy ook al doen hy is 'n Jood en bly 'n Jood. Die meerderheid het die feit ontdek, maar te laat. Jode en nie-Jode ontdek dat daar geen uitweg is nie. Albei het geglo dat daar 'n uitweg is. Maar daar is nie. („Ludwig Lewishon, 'n Jood in sy boek „Israel" 1926).

Die naam van hulle nasionale godsdiens, Judaisme, is afgelei van hulle nasionale bestemming, 'n ongodsdienstige Jood is nog 'n Jood."

(Jesse E. Sampter, 'n Jood).

„Dit is die Jood wat lieg as hy trou sweer aan 'n ander godsdiens wat 'n gevaar word vir die wêreld". (Rabbi S. Wise, „Nu York Tribune", 2 Maart 1920). „Die Jode is 'n ras en slegs een ras. Herzl het die mislukking van assimilasie begryp. (Max Nordan: „Le Peuple Juif", Parys, 6 tishri(?) bls. 2). „Hierdie unieke wonderwerk, in die lewe van 'n volk, vir 'n 1800 jaar totaal versprei oor alle dele van die aarde, en tog nooit geassimileer met mense wat hulle saam mee leef nie." (Archives Israelites", Paris, 24 March 1864).

„Die Joodse Godsdiens is geheel en al gebaseer op die idee van nasionalisme" (Leby Bing, 'n Jood). In 'n toespraak voor die bond van Russiese Jode op 7 Maart 1897 het 'n Jood, Bernard Lazare, die volgende betekenisvolle woorde gebruik, „Watter band verenig ons, ons wat van verskillende lande kom? Dit is ons nasionaliteit as Jode. Ons is 'n nasie."

„Ons is nie Duitsers nie, ook nie Engelse of Franse nie. Ons is Jode. Julle Kristelike mentaliteit is nie ons s'n nie". (Max Nordan, Sioniste leier).

„Ons het die reg om te wees wat ons is. Vandag, meer as ooit tevore, wil ons dit beklemtoon dat ons 'n nasie is." (Die Jood S. Rokhomovsky in „Le Peuple Juif", 21 April 1919).

„Laat ons die masker afneem. Laat ons nou weer 'n slag die Leeu van Juda wees. Weg, met valse patriotisme, 'n Jood mag alleen een vaderland erken—PALESTINA". („Jewish World, 1 Januarie 1909, ondergeteken deur M. J. Wodislawski"). „Of ons nou hier gebore of hier genaturaliseer is, ons is nie Brits nie, ons is nasionale Jode deur ras en geloof en nie Engelse nie." („Sionist in Sunday Chronicle, Manchester, 26 September 1912").

„Joodse nasionalisme is 'n Joodse saak, wat deur Joodse beginsels regeer moet word, en nie ondergeskik gemaak moet word aan die gerief of aan tydelike noodsaaklikhede, of aan enige regering, hoe belangrik ook al. As 'n volk het ons Jode nie onder mekaar twis nie, die Jode van Engeland nie teen die Jode van Duitsland, of die Franse Jode teen die Oostenrykse Jode nie, en om die Jodedom te seksioneer ooreenkomstig internasionale verskille, gee aan ons die indruk dat dit die hele beginsel van Joodse nasionalisme vernietig" („Jewish World", 15 Januarie 1919, bls. 6).

„Die Joodse vraag is nie net sosiaal nie, maar ook godsdienstig. Dit is 'n nasionale vraagstuk, wat nie besleg kan word nie, sonder om dit 'n universele politieke vraagstuk te maak nie. „Theodor Herzl in ‚The Jewish State' ").

Die volgende is aanhalings uit die Voorsittersredes van Adv. Leo N. Levy, Voorsitter van die B'Nai B'Rith (1900) en soos kwoteer in 'n „Memorial" uitgegee deur die order van die B'Nai B'Rith: Die Joodse vraagstuk kan nie deur verdraagsaamheid opgelos word nie. Daar is 'n groot aantal welmenende mense wat hulself veel getroos om 'n gees van verdraagsaamheid teenoor die Jode te openbaar, bls. 98.

„Dit is seker dat tot nog toe die ras en die godsdiens so saam gesmelt het dat niemand kan bepaal waar die een begin en die ander ophou nie," bls. 16.

„Daar is volgens my mening niks meer onjuis as hierdie onredelike postulaat, die liberale opvatting nl. dat Jood die naam is van 'n godsdienstige opvatting en nie van 'n ras nie," bls. 189.

„'n Gebore Eskimo, 'n Amerikaanse Indiaan mag opreg elke jota van die Joodse kerk aanneem, mag elke vorm en seremonie wat deur die Joodse wet vereis word, uitvoer, en sover dit die godsdiens betref 'n Jood wees, maar niemand wat vir 'n oomblik nadink, sal hulle vir 'n oomblik met die Jode klassifiseer as 'n volk nie. Wie kan sê dat die Jode nie meer 'n volk is nie? Bloed is die basis en sub-stratum van die ras-

idee, en geen volk op die aardbol kan met soveel reg as die Jood beweer dat hul bloed suiwer is nie. Die godsdiens alleen maak nog nie 'n volk nie. Soos ek reeds gesê het, iemand wat die Joodse geloof aangeneem het word nie daardeur 'n Jood nie. Aan die ander kant bly die Jood van geboorte 'n Jood, al sweer hy ook sy godsdiens af, bls. 200.

„Niemand gee voor dat 'n Japanese kind of Indiër kind wat in Engeland gebore is 'n Engelsman is nie. Dieselfde geld vir die Jood." (Jewish World, London, 22 September 1915)."

„'n Jood bly 'n Jood al verander hy ook van Godsdiens; 'n Kristen wat die Joodse Godsdiens aanneem kan nie 'n Jood word nie, want die aard van die Jood is nie geleë in sy godsdiens nie, maar in sy ras. 'n Vrydenker en 'n Ateïs bly steeds 'n Jood." (Jewish World, Londen, 4 Desember 1922).

„Om die Joodse nasionaliteit te ontken, beteken om die bestaan van die Jode te ontken." (Rabbi Morris Joseph in „Israel as a Nation').

„Elke Jood is, of hy dit wil weet of nie, solied verenig met die ganse (Joodse) nasie". (Moses Hess, 'n Jood).

„Vir 50 jaar was ek 'n volgeling van assimilasie en het ek daaraan geglo. Die Amerikaanse smeltkroes sal nie die samesmelting van een Jood bewerkstellig nie". (Rabbi Schmalen, „Jewish Chronicle" 28 April 1911).

„Israel is 'n nasie soos die Franse. Die ware Jood assimileer nie. Hoeveel van diegene wat ons as geassimileer beskou, en wat dit self geglo het, het nie onder buitegewone omstandighede die kenmerk van 'n ras gevoel herlewe nie." (Pro Israel Parys).

„Judaisme is 'n nasionale en nie 'n godsdienstige kenmerk nie. Die nasionale sentiment van die Russiese of Romeinse Jode is nóg Russies, nóg Romeins, maar Joods". (Aanhaling in die „L'Universe Israelite", Parys, uit 'n Joodse rapport 1918). „Om die Jode te beskou as 'n godsdienstige sekte gelyksoortig aan Katolisisme en Protestantisme is 'n onjuistheid. As 'n Jood gedoop word sal niemand glo dat hy nie meer 'n Jood is nie. Sy bloed en temperamentele, en intelektuele eienskappe het nog nie verander nie." (Arthur D. Lewis, West London, Sionist Association, in „Israel as a Nation").

„Die idee dat Judaisme 'n godsdienstige sekte is, gelyksoortig aan Katolisisme of Protestantisme is belaglik." (Leon Simon, Parys).

„In sy amptelike manifes van Januarie 1935, verklaar die Jood, Gerald Soman, Voorsitter van die „World Jewry Fellowship": „Julle kan nie Engelse Jode wees nie. Ons is 'n ras, en slegs as 'n ras kan ons voortbestaan. Ons mentaliteit dra

Hebreeuse karakter, en verskil van die van 'n Engelsman. Genoeg uitweë! Laat ons openlik erken dat ons internasionale Jode is."

„Die Jode van Amerika vorm, vanweë hulle tale, hulle belang, en hulle bekwaamheid, 'n groot politieke mag. Hulle het hierdie mag nie onwettig ingepalm nie. Dit behoort op natuurlike wyse aan hulle. Hulle gaan dit uitoefen na goeddunke. En wat gaan julle daaraan doen?" („Der Tag Jiddies", Nu York, April 9, 1936).

„'n Kinderagtige swakheid van 'n ‚grand style" is die naam wat ek sou gee aan die liefde vir jou land." (Rabbi Dr. Bernard Fischer in sy „Talmudic Chrestounatia" bls. 230).

„Die Amerikaanse Joodse Komitee het met sukses die wetgewing en die regterlike toepassing van diskriminasie, waardeur Asiate van Burgerreg verstoke sou bly teen geveg, omdat sodanige wetgewing die Jode uit Asia die reg ontneem om genaturaliseer te word." (Communal Jewish Register 1918).

„In die „Chicago Tribune" van 25 September 1935, gee Bernard M. Baruch die volgende mening oor Vaderlandsliefde: „Ek glo dat nasionale trots niks anders as 'n klomp onsin is nie." Regter Brandius van die hoë geregshof van die Verenigde State, (Jood), het die Joodse nasionaliteit duidelik omskryf in die volgende aanhaling uit „The Jewish Problem and how to solve it." Laat ons erken dat ons Jode 'n aparte nasie is, waarvan elke Jood 'n afsonderlike lid is, wat sy oorspronklike land ook al mag wees."

En Rabbi Israel Goldstein van Nu York waarsku in die „Herald Times" van 26 Nov. 1934 teen daardie beweging wat hulle nasionaal noem.

„Jode wat voorgee dat hulle Engelse patriotte is, en ook goeie Jode is eenvoudig lopende leuens." (B. Felz in die Londense „Jewish Chronicle" van 8 Des. 1911).

„In die Jewish Encyclopedia" skryf Dr. Cyrus Aaler, Predikant van die Joodse Teologiese Seminarium van Amerika: 'n nog delikater probleem wat van die begin ontstaan het, was die houding van die Ensiklopedia teenoor daardie Jode wat in die Joodse gemeenskap gebore is, maar dit om die een of ander rede verlaat het. Aangesien hierdie werk handel oor die Jode as 'n ras, is dit onmoontlik om diegene wat van die ras was uit te sluit, watter godsdienstige affiliasies hulle ook al mag aangegaan het."

„Judaisme en die Joodse Nasionalisme gaan hand aan hand. Die Jode was altyd 'n nasie, selfs toe hulle versprei en uit hulle tuiste verdrywe was. Die Joodse ras is 'n suiwere ras. Jode het hulleself altyd as lede van die Joodse nasiona-

liteit beskou, (Israel Messenger Shanghai, 7 Feb. 1930"). „Dit is snaaks en tog onaangenaam komies om te sien hoe sommige Jode, volgelinge van monoteïsme, voorgee om Duitsers of Hongare of iets dergeliks te wees, en tog van die beskawing van Moses. Dit is van weinig belang dat Jode voorgee dat hulle 'n nasie is of hul eie godsdiens het, die Joodse godsdiens kan nie geskei word van die Jood se nasionalisme nie (Nahum Sakolow, Sionist leier in ‚Sionism and the Bible", bls. 7—8).

Die „Archives Israelites" van Parys, (1864) skryf: Israel is 'n nasionaliteit. Die kind van Joodse ouers gebore is 'n Jood. Ons verkry ons Joodsheid nie deur die besnydenis nie, maar ons laat ons kinders besny omdat hulle Israeliete is. Ons verkry ons Joodse karakter deur geboorte. Ons kan dit nie verloor of daarvan ontslae raak nie. Die Jood wat sy godsdiens afsweer, selfs al word hy gedoop hou nie op om Jood te wees nie. Alle Joodse pligte rus nog op hom.

„Die eerste en mees belangrike plig van 'n nasie, soos van 'n indiwidu is die plig van selfbehoud. Die Joodse volk moet bo alles eers vir homself sorg." (Jewish Chronicle, 11 May, 1923).

„Jode mag die taal en die kleredrag van die land waarin hulle woon aanneem, maar hulle word nooit 'n integrale deel van die nasionale bevolking nie." (Jewish Canarier and Jewish World, 17 Januarie 1934).

„Die Jode is 'n nasie, as daar slegs 'n teologiese verskil was sou daar dan so'n treffende ooreenkoms en voorkoms en geaardheid wees? Om na die sinagoge te gaan in plaas van na die kerk, verander niks aan die buiging van die neus nie, ons is ongetwyfeld 'n volk, 'n verspreide volk maar die mees verenigde volk in die wêreld." (G. B. Stern, 'n Jood, in sy boek „Debatable Ground").

„Die beroemde pro-Joodse ekonoom Werner Sombart in sy boek „Jews in Economic Life, 1926 (wat later onderdruk is) sê op bls. 51. Tot 'n sekere mate mag ons met juistheid beweer dat die Verenigde State van Amerika wat hy vandag is, aan die Joodse impressie te danke het nl. sy Amerikanisme; want wat ons Amerikanisme noem is maar die ware uitdrukking van die Joodse gees. En omrede die geweldige invloed wat Amerika van die begin af voortdurend uitgeoefen het, sedert sy ontdekking van die ekonomiese lewe van Europa en die algemene Europese kultuur, het die aandeel van die Jode in die opbou van die Amerikaanse wêreld van aktuele belang geword in die ontwikkeling van ons geskiedenis."

„Toe die groot Rabbi van Jerusalem in Julie 1930 van Londen af teruggekom het, het die Joodse telegrafiese agent-

skap van Java en Palestina die volgende woorde van die Rabbi se samewerking gekabel:

„Dit blyk nou dat die Jood nou die menslike regeerders van die wêreld is. Ryke soos Duitsland, Rusland, Oostenryk word deur Jode regeer; die Jode is leiers van volke. Weldra sal die ander lande en volke volg, en die Jode sal hulle vlag oor die wêreld sien wapper."

WAAROM JODE NIE SOOS ANDER MENSE KAN WEES NIE.

DIE JOODSE KODE VOLGENS DIE TALMUD.

„Die Joodse „Godsdiens" berus gedeeltelik op sommige boeke van die ou Testament, en deels op eeu-oue kommentare daarop, wat deur die eeue bewaar is as mondelinge oorlewerings en nadat dit op skrif gestel is, bekend as die Talmud.

„Volgens die Talmud is die Joodse God nie die Vader van alle mense en die ideaal van liefde, regverdigheid en genade nie, inteendeel, hy is 'n God van wraak tot in die tiende geslag, alleen regverdig en genadig teenoor sy eie mense, maar 'n vyand vir alle ander volke, wat aan hulle wetlike regte ontsê en hulle oorwinnings deur Israel eis, sodat Israel hulle besittings in hande kan kry en oor hulle kan heers.

„Julle is mense, maar die nasies van die wêreld is nie mense nie, maar diere." Baba Mecia 114, 6. „Op die huis van Gay (nie-Jode nie) sien 'n mens neer soos op 'n veekraal." —Tosefta, Erubia VII, 1.

GEBED.

Die Joodse wyses het gou besef dat Kristus se kommentare op die ou wet, inplaas van haat teenoor vreemde nasies, broederlike verhoudings teenoor hulle en gelyke waardes voor God inhou, en die Jode dus ontneem van hulle bevoorregte posisies as meesters van die wêreld.

Terselfdertyd het Kristus se hervorming van primitiewe, stam-mores van die Ou Testament die Jode hulle dubbele moraliteit ontneem. Vandaar die Joodse haat teenoor die Kristendom; dit is nie so vurig teenoor ander, selfs heidense godsdienste, nie, omdat hulle nie die gevaar vir die Jood bring nie.

„In die wet (die Bybel) is daar dinge wat van mindere of meerdere belang is, maar die woorde van die wyse in die skrif is altyd belangrik.

Dit is slegter om die woorde van die Rabbi's as die woorde van die Tora (Bybel) in twyfel te trek. Miszna Sanhedryb 11, 3.

LOJALITEIT—IETS ONBEKENDS.

Aanhalings uit „You Gentiles", 1934, 'n boek geskryf deur die Sionisteleier, Maurice Samuels :

„Tussen Christene en Jode lê 'n onoorbrugbare kloof. Ons lewe is een soort, julle s'n 'n ander. Die primêre onderskeid is nie versoenbaar nie. Dit is oneindig.

Waar die Jood ook al gevind word, is hy 'n probleem, 'n bron van ongelukkigheid, vir homself en vir ander. Jode is orals, tot 'n groot mate vreemdelinge, ongetwyfeld 'n vreemde gees in julle gemeenskappe. Hy sal nie julle opvattings oor reg en verkeerd aanneem nie, omdat hy dit nie verstaan nie. In sy beskouings is die lewe van die Christen wesenlik sonder moraal. Hierdie twee lewensstelsels is wesenlik vreemd aan mekaar. Hulle is vyande.

Ons Joodsheid is nie 'n geloof nie ; dit is ons gehele wese. 'n Jood is 'n Jood in alles. Ons kan ons geen tweeledigheid van godsdiens en lewe, die heilige en die aardse voorstel nie. Ek mag sê : Ons en God het saam opgegroei. In die hart van elke vroom Jood is God 'n Jood. Jode alleen kan die alomteenwoordigheid van God begryp.

Dit skyn asof daar geen land met enige geskiedenis is waar daar nog nie op een of ander tyd 'n anti-Joodse gees bestaan het nie.

Julle sal miskien sê : Laat ons langs mekaar bestaan en mekaar verdra. Maar die twee stelsels is nie alleen verskillend nie, hulle staan teenoor mekaar in geestelike vyandskap.

In julle wêreld moet 'n mens trou wees aan sy land, sy provinsie, sy stad. Vir die Jood is blote trou 'n onverstaanbare iets.

Jode is die mees eensgesinde ras. Die feit dat hulle vir 80 geslagte daarin geslaag het om 'n rasse- en geestelike identiteit te bewaar, getuig van wesenlike dissipline en verbasende krag en ywer. Die dissipline van ons Joodsheid is die onderwerping van die indiwidu aan die massa.

Ons Jode bestee min aandag aan die hiernamaalse lewe. Ons dank God dat hy ons anders as julle gemaak het.

Die instink van die Christen is om die Jood, van die Jood om die Christen te wantrou. Julle is in vergelyking met ons „Bullies", lafaards en massas.

Ons is nie tussen julle uit eie keuse nie, maar deur julle

toedoen. Ons is onwelkom tussen julle, omdat ons is wat ons is. Ons het meer werklike redes om julle te verfoei, as wat julle het om ons te haat.

Liberale Jode, radikale Jode, modernistiese Jode, agnostiese Jode word die dominerende element in die Jodedom. Ons het 'n oorweldigende getal rewolusionêre persone gelewer— vaandeldraers van die leërs van die wêreld vir bevryding ; om die Joodse Godsdiens te verlaat beteken nie dat die Jood verander nie.

Die modernistiese Jood, solank hy getrou bly aan die oorwegende Joodse eienskappe, is so onwelkom vir julle as die ortodokse Jood vir julle vaders was om dieselfde redes.

Julle moet leer om die modernistiese en ongeassimileerde Jood nog meer te haat en te vrees as die ou Jood. Hy is gevaarliker vir julle. Sy vyandigheid teenoor julle lewensstelsel was hardnekkig ; vandag is dit aktief. Hy kan homself nie help nie. Hy kan nie anders wees nie. Solank ons leef moet ons uiting gee aan ons gees.

Ons Jode word beskuldig dat ons vernietigers is. Ons is 'n tuistelose massa wat bevrediging soek. Ons kan dit nie vind nie omdat julle vernaamste instelling die sosiale stelsel as sulks is. Ons is daarin die mees uitgesproke vernietigers, selfs in die middele van vernietiging waarheen ons ons wend vir hulp. Jode sal vir altyd vernietigers bly. Niks wat julle doen sal aan ons bevrediging gee nie. Ons sal vir altyd vernietig omdat ons 'n eie wêreld wil hê.

Die Jood is 'n burger van die wêreld ; die vooruitgang van die mensdom is sy besondere sorg.

Ons het nie nodig om iets in onsself te verander om uiterstes te wees nie ; dit is by ons ingebore.

Ons middelklasse, selfs al is hulle deeglik gemoderniseer, behou 'n sekere individualiteit, afstootlik vir julle. Ons het nie maniere nie omdat dit 'n weerkaatsing is van julle speelwêreld. Maniere kan nie nagedoen word nie. 'n Enkele aanduiding van terughoudendheid bederf dit. Jode is te terughoudend.

Ons het gebrek aan inisiatief ; ons het ook gebrek aan simpatie met julle. Julle noem dit oorwinning deur aangebore aard : maar dit is 'n enorme kompliment vir ons.

Een ding staan vas : 'n Jood word nooit gedoop om 'n Christen te word nie. Sy doel is om 'n Ariër (Gentile) te word.

Julle mag die vraag stel wat die verskil is tussen 'n Jood wat voorgee om 'n Amerikaner te wees en 'n Italianer wat Amerikaanse burgerskap aangeneem het ? Dit is meer ver-

nederend vir die een as vir die ander. Die kloof tussen julle, Amerikaners en Italianers, Franse en Duitsers is slegs 'n groot sprong in vergelyking met die afgrond tussen ons en enigeen van julle. Ons kan nie assimileer nie. Dit is so vernederend vir ons dat ons veragtelik word as ons daaraan toegee.

VRYMESSELARY, 'N GEVAARLIKE INSTRUMENT VAN JUDAÏSME.

Waar die Jodedom beheer het oor die finansiële sake van die wêreld deur sy beheer oor Goud, waar dit die proletariaat oorheers deur sy kontrole van die drie Internasionales, regeer die Jodedom ook in groot aantal staatsmanne en besigheidsmanne deur Vrymesselary. Elke Vrymesselaar kan oplet dat alle kennisgewings en leuses van die loges, ooreenkom met die wat publiek gemaak word deur Joodse organisasies.

Die Pousdom het die Vrymesselary altyd genoem „die Sinagoge van Satan". Die woord **Sinagoge** is met opset gebruik. Toe Bernard Lazare gesê het dat die Jood nie tevrede is om die Christen van sy godsdiens te vervreem nie, maar dat hy alle protestante en katolieke wie se Godsdiens hy ruïneer, ook Judaïseer, het hy reg gehad. In die Loges word aan die Christene die Geloof in die „Groot Boumeester", 'n een-persoonlike God soos die God van die Jode, geleer, in teenstelling met die Drie-enige God van die Christendom.

Die uitgesproke doel van die vrymesselary is die herbouing van die tempel van „Salomo", wat nie alleen as simbool gebruik word nie, maar 'n werklikheid sal word sodra die Arabiere uit Palestina verdryf is. Dit is die Joodse ideaal om hulle Godsdiens as die enigste Godsdiens op aarde te vestig, wanneer hulle, volgens Disraeli, „die Christendom vernietig het." En as hulle daarin slaag, sal dit gebeur met behulp van Christene wat verblind is deur die Joodse Vrymesselary, die Joodse Volkebond, ens.

Benjamin Disraeli, 'n Jood en eertydse Eerste Minister van Engeland in sy „The Life of Lord George Bentinck":

„Aan die hoof van al hierdie geheime verenigings wat as provisionele regerings optree, is manne van die Joodse ras te vinde."

„La Verite Israelite", 'n Joodse blad, skryf in 1861 op bladsy 74 van die vierde nommer: „Die gees van die Vrymesselary is die gees van Judaïsme in sy mees fundamentele beginsels: dit is sy idees, sy doel en grootliks sy organisasie. Die verwagtings wat die Vrymesselary inspireer en ondersteun is die verwagtings wat die inspirasie en ondersteuning van

Israel uitmaak. Die Kroon hierop sal wees daardie wonderlike gebedehuis waarvan Jerusalem die triomfantelike sentrum en simbool sal wees.

Die blad „Latomia" (7-8, 1928) haal die volgende woorde van Rudolph Klein aan : „Ons ritus is deur-en-deur Joods ; die publiek moet hiervan aflei dat ons werklik verband het met die Jodedom.

Vrymesselary is gebaseer op 'n outydse wet van Israel . . Israel het geboorte gegee aan die morele skaamheid wat die basis van vrymesselary vorm.

Duidelik stel die blad „Le Symbolisme" van Julie 1928 die taak van die vrymesselary : „Die mees belangrike taak van die Vrymesselaar moet wees om die Joodse ras wat die onveranderde verhewe standaard van wysheid beaam het, te verheerlik. Om alle struikelblokke te oorwin, moet julle op die Joodse ras vertrou."

Op bladsy 7 van die „Text Book of Freemasonry" (Landau), lees ons „Op die be-oefenaar van die meesterlike ritus word gewys as die nederige verteenwoordiger van Koning Salomo."

„**Vrymesselary is gebaseer op Judaisme. Skakel die leerstellinge van Judaisme uit die Vrymesselaar seremonies en** kyk wat **bly oor.**" (‚Jewish Tribune" New York 28 Oct. 1927. Chesvan 2,5688 ; **Deel** 91 No. 18).

„Dit is nou baie maklik **maar** tog ongeregverdig om die stigters te kritiseer omdat **hulle** Judaïstiese tradisies ingevoer het. Dit het hulle lank geneem om die Nuwe Testament te onderdruk terwille van harmonie tussen Kristen en Jood.

Die Boek van die Heilige Wet is nie die Bybel, of enige besondere boek nie, maar die Heilige Boek van elke Godsdiens wat in die beweging ingesluit is. Elke Godsdiens is voldoende as dit die Vrymesselaarsbehoeftes kan bevredig. („That which was lost : A Treatise on Freemasonry, and the English Mystery" deur Br. W. Sanderson. 1723 bladsy 55).

Die volgende is 'n besluit van die „World Non-Sectarian Anti-Nazi Council to Champion Rights", aangeneem op 'n vergadering in Londen onder Voorsitterskap van die Amerikaanse Jood, Samuel Oubenmeyer, en soos gerapporteer in die „Jewish Chronicle" van 14 Desember 1934, ten effekte dat o.a. **Joodse boikot van Duitse goedere sal voortgaan totdat die Duitse regering die Vrymesselaarsloges se status en besit, waarvan dit beroof was, herstel.**"

In 'n toespraak gehou te Aylesbury op 20 September 1873 het Disraeli die volgende betekenisvolle woorde gebesig : Ek kan u verseker Menere, dat diegene wat regeer, met nuwe ele-

mente te doen het! Ons het nie alleen met Keisers en regerings te doen nie, ons moet ook inagneem geheime organisasies wat instaat is om op die laaste moment alles omver te gooi, wat orals agente het, besliste persone, wat sluipmoord aanmoedig en instaat is om op enige oomblik 'n slagting teweeg te bring." Wat die beskawings van die Vrymesselary is, blyk verder uit die uitspraak van Eerw. James Anderson in sy „Boek of Constitutions", 1738. 'n Lid wat deel gehad het in sedisie teen die staat, maar nie skuldig is aan enige ander misdaad nie, behoef nie uit sy Loge verban te word nie.

In die volgende woorde begroet „Latomia" 'n Duitse Vrymesselaarsblad (Deel 12. Julie 1849, Bladsy 237). Die Kommunisme: „Ons kan nie anders as om Sosialisme (Marxisme) te begroet as die mees uitstekende Kameraad van Vrymesselary, om die mensdom te veredel en om die menslike welsyn te bevorder nie. Sosialisme en Vrymesselary, tesame met Kommunisme het uit een bron ontspring."

„Ek glo dat ek ten volle bewys het dat Vrymesselary wat sy symbolisme betref, deurgaans gebaseer is op 'n wesenlike Joodse Fondament" (Bernard Stillmann, 'n Jood in „Hebraic Influences on Masonic Symbolism" 1929, en aangehaal in die „Masonic News," Londen).

Die Martinesistiese Loges was miskien terwyl die ander ordes van Vrymesselary rasionalisties was: Dit veroorloof die bewering dat die Geheime Verenigings die twee aspekte van die Joodse gees verteenwoordig—Praktiese, Rasionalisme en Panteisme. Hierdie twee het tot dieselfde resultaat gelei: „Die verswakking van Katolisisme" (Bernard Lazarre, Jood, in L'Antisemitisme", bldsy 340).

„Dit gaan minder om 'n stryd vir die belange van die mensdom as om 'n stryd vir die belange en dominasie van Judaïsme. En in daardie stryd openbaar Judaïsme homself as die dominerende mag waaraan Vrymesselary homself sal moet onderwerp. Dit moet niemand verbaas nie want, in 'n bedekte en geheime wyse, is Judaïsme alreeds die dominerende mag in vele van die Europese groot Loges. Wat betref Duitsland, moet nie vergeet word, dat Jodaïsme reeds sy finansiële marke, sy handel beheer en meester is van sy politieke en Vrymesselaarspers, en dat miljoene Duitsers sy finansiële skuldenaars is". „Der Juden als Freimaisen" deur die Joodse Vrymesselaar, Findel").

„Die invloed van die Joodse Sanhedrin in Vrymesselary is vandag kragtiger as ooit." (O. B. Good, M.A. in „The Hidden Hand of Juda," 1936).

Gedurende die onderhawige tydperk, 1720 tot 1760, is daar niks belangriks aan te merk oor Engelse Vrymesselary

nie, behalwe dat Jode prominent daarin was." (H. Sadler, „Masonic Facts", Londen 1887).

Die volgende instruksies is vervat in 'n brief van Picolo-Tigre, 'n Joodse leier van die HAUTE VAN ROMAINE, 'n geheime vereniging wat kontak hou met die Vrymesselaars, 18 Januarie 1822. „Die Haute Vente begeer dat onder een of ander voorwendsel soveel adel en rykes as moontlik in die Vrymesselary loges opgeneem moet word. Prinse van Koninklike bloed . . . vlei hulle ambisies vir populariteit . . . berei hulle vir vrymesselary . . . en die Haute Vente sal dan alles in sy vermoë doen om behulpsaam te wees in die saak van vooruitgang. Intussen sal hulle 'n aantrekkingskrag wees vir imbesiele, onderkruipers, misdadigers en rondlopers. Hierdie arme Prinse sal ons ook dien, terwyl hulle onder die indruk verkeer dat hulle vir hulself werk. Dit is 'n lasterlike leuen, en daar is altyd genoeg dwase wat gewillig is om hulle te komprомiteer in die diens van 'n sameswering waarin elke Prins hom beskou as 'n weldoener."

„The Freemason" van 19 Januarie, 1935, haal die onderstaande „instruksies" van Albert Pike aan, wat terselfdertyd Groot Meester van die Sentrale Direksie van Washington, Groot Kommandeur van die Hoë Raad van Charleston, en Soewereine Pontiff van die Universele Vrymesselary was: „Wat ons nou die massas moet sê is dit: Ons eer 'n God, maar dit is die God wat 'n mens aanbid sonder bygeloof. Aan hulle Algemene Groot Inspekteurs, sê ons dit: dat julle dit kan herhaal aan die Broeders van die 32ste, 31ste en 30ste grade— die Vrymesselaars-Godsdiens behoort vir ons as beoefenaars van die hoë grade te wees om suiwer te handhaaf die sataniese leerstellings. As Satan nie God was nie, sou die God van die Kristene, wie se dade sy wreedheid onreinheid en haat van die mens, barbarisme en onderdrukking van die wetenskap, sou dié God en sy priesters hom beswadder? Ja, Satan is God, en ongelukkig is die God van die Kristene ook God . . .

„Die intelligente priesters van ZOROASTER sowel as, na hulle, die Cheniane en die Tempeliere het erken dat die enigste logiese metafisiese opvatting is die stelsel van die twee verhewe beginsels in ewige stryd, en dat mens nie kan glo dat die een swakker is as die ander nie. Dus is die enigste en suiwere filosofiese godsdiens die geloof in Satan as die gelyke van die God van die Kristene."

„Gnostisisme is die esotiriese stelsel van teologie en wysbegeerte. Gnosis is nog suiwere wysbegeerte, nog suiwere religie, maar 'n kombinasie van die twee met toorkrag; laasgenoemde is die dominerende element, soos in die begin van alle Godsdiens en wysbegeerte. Joodse Gnostisisme het ongetwyfeld die Kristendom voorafgegaan, want die Bybelse eksegese

het reeds 'n ouderdom van 500 jaar bereik in die eerste eeu van die Kristen-tydperk. Daar is, oor die algemeen 'n kringloop van idees, waarin spore van Gnostisisme aangetref word sonder dat Jode daarmee bekend was, te bespeur. Dit is 'n merkwaardige feit dat hoofde van die Gnostiese skole en stigters van Gnostiese stelsels deur die Kerkvaders as Jode aangewys word. Verskeie Gnostise elemente het ongetwyfeld behoue gebly in die Kabbala, tesame met toorkuns en mistisisme" (Rabbi Ludwig Blau, Ph.D., Professor aan die Joodse Teologiese Seminarium van Budapest, in 'n artikel aangehaal deur „Freemasonry" deur A. S. Leese).

„Die B'Nai B'Rith Magazine", deel 43, bls. 8, haal die volgende erkenning van die Rabbi en Vrymesselaar Maguin aan: „Die B'Nai B'Rith is slegs 'n skerm. Oral waar Vrymesselary kan erken dat dit Joods is, beide in sy wese en strewe, is die gewone loges opgewasse vir die taak" (N.B. B'Nai B'Rith seuns van die verbond—maak 'n supervrymesselaars loge uit, waarin alleen Jode toegelaat word).

Domenico Margiotta, in sy boek „Adriano Lemmi" bls. 225, gee die volle inhoud van 'n geheime verdrag wat in 1874 aangegaan is deur Albert Pike, as verteenwoordiger van die „Supreme Doguratic Directory of the Scottish Rites" (Charleston V.S.A. en Armand Leyi in die B'Nai B'Rith van Amerika, Duitsland en Engeland, die volgende is 'n uittreksel: „Die Supreme Doguratic Directory of Universal Freemasonry" erken die Joodse loges soos hulle reeds in die vernaamste lande bestaan. Die geheim van die bestaan van die Federasie sal onverbiddelik bewaar word deur daardie lede van die hoë graad Vrymesselary, aan wie die „Supreme Dorugatic Directory" dit wenslik sal ag om dit bekend te maak.

Die sentrale hoofkwartiere van die B'Nai B'Rith sal te Hamburg wees, en die hoogste liggaam sal die naam dra van „Soewereine Pabriargaalse Raad." Nog die Soewereine Pabriargaalse Raad van Hamburg of enige van sy onderhorige loges sal op die jaarlikse rapporte van die Soewereine Administratiewe direksie verskyn; maar die Soewereine Pabriargaalse Raad sal direk aan die Soewereine Dogutariese Direksie 'n bedrag stuur van 10% van die persoonlike subskripsie van die lede van die Joodse Loges."

Die tegniese taal, simbole en ritus van Vrymesselary is vol van Joodse idees en terme. In die Skotse Ritus, word die datum op offisiële dokumente gegee volgens tydrekening en die maande van die Joodse kalender, en gebruik word gemaak van die Hebreeuse alfabet." (Jewish Encyclopedia 1903, deel 5, bls. 503.)

WÊRELDHEERSERS.
DIE VERBORGE HAND.

Walter Rathenau, Jood, gewese finansiële diktator van Duitsland, in die „Wiener Vrye Pers", 25 Des. 1909: „Slegs 300 man, elk van wie al die ander ken, bestuur die lotgevalle van Europa. Hulle kies hulle opvolgers uit hulle eie gevolg. Hierdie Jode het die mag in hulle hande om 'n end te maak aan die vorm van enige staat wat hulle mag onredelik vind.

ZIONISME 'N GERIEFLIKE KAPSTOK.

„Zionisme is net 'n insident in 'n verreikende plan; dit is slegs 'n gerieflike kapstok om 'n magtige wapen aan op te hang." (Brief van Louis Marshall aan Max Senior, New York, September 1918).

„Die Joodse Agentskap is nie slegs 'n ekonomiese wapen nie . . . dit is 'n groot diplomatieke masjien, wat die Volkebond aan die Jodedom toevertrou het." (Lord Melchett—Jewish Chronicle, 9 Nov. 1928).

„Was dit al ooit vir julle opvallend hoe treffend dit is dat deur die wêreldwye bloedvergieting hierdie geleentheid nou geskep is? Glo julle werklik dat dit per toeval is? Glo julle werklik in julle harte dat ons deur niks anders as 'n gelukskoot na Israel teruggelei is nie?" (Jewish Chronicle, 9 Nov. 1928).

Theodor Herzl in sy „dagboek":

10 Junie 1895. „Wees verseker dat die volgende Europese oorlog geen nadelige uitwerking op ons strewe kan hê nie, maar eerder die uitwerking kan hê om dit te bevorder, want alle Jode sal hulle eiendomme daarheen bring (Na Palestina) . . . Wat meer is, as geldskieters sal ons ongetwyfeld seggenskap hê in die besprekings wanneer vrede gesluit word en die voordele van erkenning in 'n diplomatieke sin erlang . ." En op 12 Junie 1895 skryf hy:

„Deur land oor te neem sal ons ook voorspoed na die land bring. Privaat eienaars van die benodigde landelike eiendomme moet stilweg onteien word . . . Besitters van vaste eiendom sal dink dat hulle ons verneuk en 'n te hoë prys vra. Hulle sal egter nooit weer in staat wees om iets terug te koop nie.

„Ten einde gewillige afstand van grond te kry, moet gebruik gemaak word van geheime subagente, wat nie moet weet dat hulle indiensnemer self 'n geheime agent is en verantwoording verskuldig is aan die Kommissie vir Aankoop van Vaste Eiendomme, nie."

DIE VOLKEREBOND — 'N JOODS-VRYMESSELAARS IDEE.

Deur die Volkerebond is ons land gebonde aan kollektiewe veiligheid, d.w.s.: ons land is gebonde aan alle oorloë wat Geneva mag goed vind om te verklaar. In 1936 is sanksies toegepas wat byna die hele Engelse ryk in 'n oorlog beland het. Wat is die Volkerebond en waar kom dit vandaan? Dit het sy oorsprong in die Judaïstiese vrymesselary, soos aangetoon sal word. Elke waarnemer sal opmerk dat die ideale van die Jodedom en die Vrymesselary volkome ooreenkom met die van die Volkerebond, en dat die drie magte ten nouste saamwerk.

In 'n toespraak het die Joodse advokaat, Dr. Klee van New York op 19 Januarie 1936 verklaar: Die Volkerebond is in geen opsig die werk van President Wilson nie. Dit is uitsluitelik 'n Joodse skepping, waaroor die Jode trots mag wees. Die idee daarvan is gebore onder Wyses van Israel. Dit is 'n produk van die Joodse kultuur.

Gerald Barry, „Sunday Times" 20 Nov. 1927: 'n Wonderlike ooreenkoms is vas te stel tussen Wilson en Lenin, albei was idealiste: albei het diesefde droom gekoester. Daardie droom was die „Verenigde State van Europa."

Lenin ('n Kalmuk Jood) in die „Social Democrat" (Russies) No. 40, 1915: „Die Verenigde State van die Wêreld (en nie net van Europa nie) is die formule van die Unie, en die vryheid van die nasies wat ons koppel aan sosialisme, totdat die tyd aanbreek dat die algehele oorwinning van kommunisme die verdwyning van elke staat, selfs die mees demokratiese sal teweegbring.

Jesse E. Sampler, Jood, in „Guide to Zionisier" bladsy 21 en 87: „Die Volkerebond is 'n ou Joodse Iideaal."

Lennhoff, 'n Jood, in die „Weiner Freienunser Zeitung", Nov. 6, 1927: „Die persone wat 'n verband raak sien tussen vrymesselary en die Volkerebond is volkome korrek. Die Volkerebond, as sulks, het sy oorsprong te danke aan Vrymesselaarsidees."

„Der Freienunser", deur Platon, haal die volgende aan uit die Switserse Vrymesselaars tydskrif „Alpina": „Gaan na die spieël-saal te Versailles. Daar kan julle die onskeplike deklarasie van die menslike regte (Verdrag van Versailles) lees. Dit is ons werk. Vrymesselaars-inhale versier die hoofskrif van die dokument.

Sir Max Macchler, 'n Joodse Vrymesselaar, in 'n lesing voor die „London Institute", 1909:

„Al die State behoort byeen te kom om die konstitusie

van die Europese Federasie af te boek op die basis van een tarief, een muntstelsel en een taal. Die keuse van hierdie taal sal gevel word deur die eerste Europese Parlement, die vernietiging van grense en die vrye omgang tussen state: die Presidentskap van die Federasie moet beurtelings gehou word deur die Groot moondhede, hetsy monargieë of republieke."

Emil Ludwig, in sy Gemies and Character:

„In die toekoms as die Verenigde State van Europa 'n werklikheid geword het, sal mense Woodrow Wilson die stigter daarvan noem."

„Jewish Chronicle", 3 Jan. 1936: „Jode mag nie daarvan verskil nie. Hulle het niks te verloor nie maar alles om te wen van 'n instelling wat nie alleen die bevorderaar van hul beste prediking is nie, maar hulle enigste beskerming teen immorele leerstellinge (nasionalisme) wat, indien dit toegelaat word om te seëvier, vir hulle sal bring 'n toestand van ontsaglike ellende, en die aarde vir hulle 'n tranedal sal maak . . Nie, sonder of teen die Volkerebond nie, maar met hom, moet ons onwankelbare besluit wees. Elkeen van ons in die stryd vir sy oorwinning."

„Judische Rundschau", Nov. 83, 1921:

„Die regte plek vir die Volkerebond is nie Geneva of Den Haag nie. Aschen Ginsberg het gedroom van 'n tempel op die Berg Sion waar die afgevaardigdes van alle nasies 'n tempel sal wy aan die ewige vrede. Slegs wanneer alle Volke van die aarde na hierdie tempel gaan sal enige vrede 'n voldonge feit word."

Lennhoff ('n Jood) en welbekende Vrymesselaar, wie se boeke in Engels vertaal is, sê in die „Wiener Freien unser Zeitung":

„Die mense wat 'n verband raaksien tussen vrymesselary en die Volkerebond is heeltemal juis in hulle beskouings. Die Volkerebond as sulks is gebore uit Vrymesselaars idees." Hierby moet eerstens onthou word dat die President Wilson 'n Vrymesselaar was (daarvan is genoegsame getuie rus op bladsy 268 in Cichol se boek „Welt freierauerrei) en dat die grootste staatsmanne wat daarin betrokke was ook lede was: Lloyd George, Clemenceau, Briand, Stresemann. Dit is nie ongepas om te meld dat Lloyd George se sekretaris die Jood Sassoon; President Wilson se hoofadviseur, die Jood House; Clemenceau se sekretaris, die Jood Mandel-Rothschild was nie; ook dat die eerste daad van die Volkerebond was dat Sir Eric Drummond 'n brief van Charin Weizunamm gestuur het om hom te verseker dat die beskerming van die Joodse regte 'n belangrike plig van die bond sou wees. (Vgl. Huber bladsy 285). Die „Berliner Tageblatt" (die vernaamste Joods-Duitse

dagblad voor die regering van Hitler) in sy uitgawe van 3 Junie, 1927, erken dat hy die toetrede van Duitsland tot die Volkerebond, Stresemann gebruik gemaak het van Vrymesselaars-voorbeelde in sy eerste toesprake, en in werklikheid sekere tekens gegee het wat deur Briand beantwoord is.

Die Switserse Vrymesselaarstydskrif, Alpina (No. 19 1929) verklaar dat die Groot Meester van die Berne Loge, 'Zur Haffurung" by geleentheid van die begrafnis van Herr Stresemann 'n toespraak gehou het waarin hy gesê het: „Die strewe van die Vrymesselary kan verwesenlik word as dit in een eeu drie sulke manne soos Stresemann, Briand, en McDonald kon oplewer. (Voorvegterrs van die Rooi Republiek van die wêreld).

NAHUN SOKOLOW.

Sioniste leier 27 Aug. 1922 op die Carlsbad kongres, volgens die New York Times (van 28 Aug. 1922). „Die Volkebond is 'n Joodse idee, ons het dit in die lewe geroep na 'n geveg van 25 jaar. Jerusalem sal vandag die hoofstad van die wêreldvrede word. Wat ons Jode na 'n stryd van 25 jaar bereik het, is ons verskuldig aan die genie van ons onsterflike leier Theodor Herzl.'

„Die minderheids-verdrae is die fondament van die Volkebond, daardie wesenlike Joodse aspirasie", skryf Israel Zangwill, beroemde Joodse skrywer, digter en dramaturg in die Jewish Guardian, van Londen, 11 Junie 1920, in 'n ontleding van die Versailles Vredesverdrag wat 'n einde gemaak het aan die wêreld-oorlog.

Brother Nathan Larrier, 'n Jood, word aangehaal in die Bulletin Official de la Grande Loge de France, 1920, bls. 34—35.

„Brother Nathan Larrier, 'n groot spreker het aangetoon hoe hy van Vrymesselary gebruik gemaak het vir die stigting van die Volkebond."

„Lucien Wolff, 'n Jood, in sy amptelike rapport voor die Amerikaanse Joodse Kongres, as Joodse verteenwoordiger na die Vredes Konferensie sê: „As die Volkebond in duie stort, sal daardie gebou wat met soveel moeite opgetrek is deur Joodse afgevaardigdes van Engeland en Amerika in 1919, ook intuimel."

Max Nordau, 'n Jood, in 'n toespraak voor die 6de Sioniste Kongres 1903, soos aangehaal in „When Prophets Speak", deur Libman Rosenthal, die Jood: „Moontlik sal daar binnekort 'n wêreld-kongres byeengeroep word. Laat ek julle die volgende vertel asof ek aan julle voorstel die sporte van 'n leer

wat altyd hoër lei: Herzl, die Sioniste Kongres, die Engelse Uganda proposisie, die toekomstige wêreldoorlog, die vredeskonferensie waar met die hulp van Engeland, 'n vrye Joodse Palestina gestig sal word."

Offisiële rapport van die Konvensie van die „Grand Orient" van Frankryk, 1932, bls. 3.

„Is die vonk wat die Volkebond, die internasionale Arbeidsburo, en alle internasionale organe wat die raamwerk van die toekoms van die Verenigde State van Europa en miskien van die wêreld produseer het nie afkomstig uit die loges nie?"

„Dr. Doillon in sy boek aan die Parys Vredeskonferensie sê: „Van al die kollektiewiteite wie se belange behartig is op die Konferensie, het die Jode seker die mees invloedryke en vindingryke verteenwoordigers gehad. Daar was Jode van Palestina, Pole, Rusland, Utarania, Roemenië, Griekeland, Holland en België; maar die grootste en mees brilliante afdeling is gestuur deur die Verenigde State. Dit mag die lesers verbaas maar dit is 'n feit dat 'n groot deel van die afgevaardigdes geglo het dat die werklike invloed agter die Anglo-Saksiese volke, die Jode was."

„PROCEDURES OF THE INTERNATIONAL GRAND CONVENT OF FREEMASONRY" gehou op 28, 29 en 30 Junie 1917 (voordat daar nog gedink is aan die Volkebond)."

„Dit is van belang dat ons die gelukkige staat van more moet bou. Dit is vir daardie werklike Vrymesselaarstaat waarvoor julle byeengeroep is. Hierdie oorlog is verander in 'n mededoënlose stryd, tussen georganiseerde demokrasie en militêre en despotiese moonthede. In hierdie orkaan het die eeuoue mag van die Tsaars ten gronde gegaan. Ook ander regerings sal weggeveeg word deur die vryheid-storm. Gevolglik is dit noodsaaklik dat 'n supernasionale mag geskep word. Vrymesselary, die bewerker van vrede, stel voor om die nuwe orgaan te bestudeer: die Volkebond."

„Bulletin du Convent de la Grand Loge de France", 1922, bls. 235—236:

„Onder die take van die Grand Loge is die volgende om te vervul: die afskaffing van geheime diplomatieke dienste, handelsbetrekkings baseer op vryhandel, . . . 'n pasifistiese sisteem gebaseer op die uitbreiding van 'n wêreldtaal (Esperanto opgestel deur die Jood Zamenhoff), die skepping van 'n Europese gees; die formasie van die Verenigde State van Europa, of liewer 'n Wêreld-Federasie."

DIE WURGGREEP.

HOE 'N LAND IN 'N WURGGREEP GEVANG WORD.

„Die Vader van die Federale Reserwe Bank is Paul M. Warburg (buitelands gebore lid van die groot internasionale Joods bankiersfamilie van Duitsland), het Edwin R. A. Seligman, Joodse Professor aan die Columbia-universiteit op 29 Januarie 1927 aan die ‚New Evening Post' geskryf."

„Professor Frankfurter meer as enige ander persoon is die werklike brein agter die ‚New Deal' "—Simon Schuster in die 1934 ‚New Dealers'.

„Bernard M. Baruch word dikwels ingeroep om met die President te beraadslaag. Hy het baie verkiesingsveldtogte vir die Kongres finansiëer; en is **omring deur 'n garde van** senatore wat al sy bevele slaafs gehoorsaam. Baruch is besig om vir homself 'n geweldige invloed in die openbare lewe te verower. Die aanstelling van Eugene Myer deur President Hoover as Goewerneur van die Federale Reserweraad word aan sy toedoen toegeskryf. **Hy is die man agter die skerms in Washington en Wallstraat."**—Uit die „Tycoon"-maandblad „Fortune", Oktober 1933.

„Bernard M. Baruch is een van die sleutelraadgewers van Roosevelt en was 'n groot mag in die Wilson-administrasie. As die President en Staatsekretaris Hull afwesig is uit Washington word Baruch as onoffisiële President beskou"—Brooklyn Jewish Examiner, 20 Oktober 1933.

„Toe President Wilson na Parys is om die vredestraktaat op te stel is Bernard M. Baruch saam en het hy gedien as die President se ekonomiese adviseur"—Boston Daily Globe, 20 Junie 1933.

Op pagina 26 van die 1934 sensasiewekkende nuwe book „Are These Things So ?" staan : Wilson se beste vriend was Bernard M. Baruch wat aan die hoof van 'n groep van 117 Jode vir Wilson vergesel het na die vredeskonferensie. In die „Who's Who in America" word hy aangegee as ekonomiese adviseur van die Amerikaanse vredesafvaardiging.

Max Bedacht van New York wat die kommunistiese party verteenwoordig het by die sitting van die Raad van Verteenwoordigers van die begrotingskomitee, het tydens die verhoor van 2 April 1936 algehele goedkeuring teenoor die Roosevelt administrasieplan om onverdeelde surplusse te belas geheg en gesê dat hierdie soort van heffing reeds vir jare deel van die platform van die kommunistiese party was" meld 'n Washingtonse verslag aan die „New York Herald Tribune."

Die „New York Jewish National Day" van 11 Mei 1937

haal onder andere goedkeurend aan: „Die Maatskaplike Geregtigheidskomitee van die Raad van Rabbi's is ten gunste van die algemene neiging van die onlangs-aangenome sosiale wetgewing en wil in besonder die speelruimte van T.V.A. goedkeur. **Dit onderskryf die plan van die President om die Hooggeregshof te reorganiseer (pak).** Dit stuur sy hartlikste goeie wense aan die Spaanse lojaliste-regering (kommunisties beheer deur Moskou).

„'n Beroep dat Jode met President Roosevelt moet saamwerk omdat sy ideale dieselfde is as dié van die Hebreeuse profete van ouds is gister deur Rabbi S. H. Goldenson in sy **preek gedoen" sê die „Jewish Daily Guillotine" van 12 Maart 1934.**

„Baie van die „New Deal" beginsels van Staatsbestuur en ekonomie is duisende jare gelede in die Mosaise- en Talmudwette neergelê, het Burgemeester F. H. Laguardia gister aan 1500 afgevaardigdes op die nasionale konvensie van die onafhanklike orde van B'rith Abraham in die Mecca-tempel, New York, gesê"—„New York American", 8 Junie, 1937.

„President Roosevelt sal die Gootheil Medalje vir **Uitstaande Dienste aan die Jodedom** ontvang, het Harold Riegelman, oud-president van die „Zeta Beta Fraternity" Saterdagaand aangekondig"—Associated Press, New York City Despatch, 8 Mei 1937.

„Dit is duidelik dat Roosevelt nie die leier is van die magte agter hom nie. Hy word deur hulle gebruik."—deur die Jood, Walter Lippman in New York Herald Tribune, 27 Junie 1932.

„Die geweldige ovasie wat Goewerneur Lehman op die 1936 demokratiese konvensie te beurt geval het . . . het onweerlegbaar bewys dat **naas President Roosevelt, Goewerneur Lehman vandag die populêrste figuur in die Verenigde State is.** Die pos van Goewerneur van die Ryksstaat word in die hele Verenigde State alleen deur dié van die President van die V.S.A. oortref"—Margoshes, Redakteur van „The Jewish Day."

In 1930 het daar 'n boek „The Social and Economic Views of Mr. Justice Brandeis" verskyn. Die uitgewers het later 'n pamflet gedruk waarin die volgende voorkom. „Brandeis se idees het geleidelik die sosiale gedagtegang gewysig . . . Vir die laaste vyftig jaar het hy **stilweg** geywer . . . om aan sy land 'n nuwe maatskaplike orde te gee—**'n plan wat nou deur ons ,New Dealers' uitgebrei word om die hele land te behels . .** die nuwe plan van sosiale en ekonomiese **beheer.** Amerika word vandag regeer deur die verligte gedagtes van Justice Brandeis.

Uit die N. Y. Times, wat aan Jode behoort, van 28 Junie

1934: „Die filosofie wat as grondslag dien vir die ‚New Deal' is die filosofie van Justice Brandeis van die Verenigde State Hooggeregshof. Die N.R.A. (Nasionale Herstel Administrasie) wat later onkonstitutioneel verklaar is, is feitlik 'n samevatting van sy beskouinge."

Genl. U. S. Johnson skryf in die Saturday Evening Post van 26 Okt. 1935: „Felix Frankfurter is die invloedrykste persoon in die hele Verenigde State." Die Brooklyn Jewish Examiner wie se hoofredakteur Rabbi Louis D. Gross is, sê 20 Okt. 1933: **„Die Roosevelt administrasie het meer Jode gekies om invloedryke posisies te beklee as enige vorige administrasie in die geskiedenis van die V.S.A.**

„Een van die sleutel-raadgewers van Roosevelt is Bernard M. Baruch, 'n mag tydens die Wilson administrasie. As staatssekretaris Hull en die President uit Washington afwesig is, word Mnr. Baruch beskou as onoffisiële President. Professor Felix Frankfurter wat die aanbod van 'n hele paar belangrike poste in die Roosevelt administrasie van die hand gewys het, het nietemin sy aanbevelings aanvaar gekry by die vulling van byna 'n halfdosyn van die allerbelangrikste wetlike poste in die Regering, en hy gaan voort om op te tree as een van die President se mees vertroude raadgewers."

„Dave" Stern se New York Post van 1 Junie 1936 gee die volgende opheldering in 'n Washington berig: „Die middelekomitee van die Senaat se hooghandige afhandeling van die belastingswetsontwerp kan alleen in die lig van daardie skerpsinnige Wallstraatse genie, Bernard M. Baruch, se optrede begryp word. „Pat" Harrison van Mississippi is altyd beskou as Baruch se handlanger in die Senaat; en dit sal 'n redelike gevolgtrekking wees om te sê dat die helfte van die Senatore uit die Suid-Oostelike State op die een of ander manier 'n verpligting teenoor hierdie verbasingwekkende man voel. 'n Besoek deur hierdie ou towenaar aan die Presidentshuis is duidelik bespeurbaar."

„Jewish Examiner" artikel deur P. Stal (aangehaal in „The Hidden Empire"): „Die aandag was reeds gevestig op Roosevelt se noue verband met Jode lank voordat hy President geword het. Gedurende sy eerste verkiesingsveldtog vir die goewerneurskap in New York in 1923 het hy kennis gemaak met Samuel I. Rosenman, destyds 'n lid van die Staats-Wetsopstellers Kommissie. Mnr. Roosevelt het vir Mnr. Rosenman aangestel as sy persoonlike adviseur. Dit was in die loop van hierdie omgang dat Roosevelt Rosenman se oordeelkundigheid begin hoog op prys stel het en hom baie gou belas het met 'n hele aantal vertrouelike en verantwoordelike take. Toe Roosevelt vir Rosenman verhef het tot die Hooggeregshof, het hy erken dat hy so besig was om sy regterhand af te kap; dat

dit nie ydele vleiery was nie, word bewys deur die feit dat Regter Rosenman 'n portret van assistent-sekretaris Moley besit met die inskripsie „Aan Sam Rosenman, Oprigter en Hoof van die Brein Trust." Die inskripsie som Rosenman se diens aan Roosevelt paslik op, want die nou beroemde Brein Trust het tot stand gekom tydens Roosevelt se regering as Goewerneur. Selfs nou nog word Regter Rosenman dikwels na Washington ontbied om met die President te beraadslaag."

Professor Ingwell van die Brein Trust in 'n toespraak in Los Angeles 28 Okt. 1935 sê: „Ons is besig om **ons mense** te help om hulleself in die mees voordelige en permanent versekerde betrekkings geplaas te kry.

„Die nasie aanskou vandag die stuiptrekkinge van industriële outokrasie en die geboorte van demokratiese dissipliene. Hierdie geskiedkundige veranderinge is nooit aangenaam nie.

„Ons is besig om 'n boer-werksman alliansie daar te stel wat alles voor hom sal wegvee. Ons beste taktiek is om vorentoe te beur met die werkers en die boere in volle vertroue in die genie van **ons leier** vir die verspreiding van ons magte en die tydsbepaling van ons aanvalle. Die beweging sal in elk geval vorder. **Dit leef in die brein en die bloed van 'n nasie om die ou rasse-ideale op kragvolle wyse te verwesenlik."**

(Voetnoot: Die Washington D.C. Carnegie Instituut het 'n geslagsregister van F. D. Roosevelt gepubliseer wat die volkome Joodsheid van die Roosevelts tot onlangs aantoon. Verduidelik dit nie alles nie? Disraeli het gesê: **„In die politiek is alles ras.")**

VERNIETIGERS VAN SEDELIKHEID. BYDRAES TOT DIE „BESKAWING."

Leon Blum, gewese Joodse eerste minister van sosialistiese Frankryk, het in sy boek „Du Mariage" geskryf: „Hulle (jong meisies) sal van hulle minnaars terugkeer op net so'n natuurlike wyse as hulle nou terugkeer na 'n koppie tee saam met 'n vriend te geniet het. Maagdelikheid, waarvan hulle vroeg en met plesier ontslae raak, sal nie langer die treffend bedwingende invloed uitoefen wat voortspruit uit beskeidenheid, waardigheid en 'n soort vrees nie . . . Ek kon nog nooit uitmaak wat daar in bloedskande is wat werklik afstootlik is nie. Ek merk maar net op dat dit natuurlik is en dikwels gebeur dat broers en susters minnaars is."

Blanke Slawehandel: „Almal wat enigiets weet van die heersende toestande in die blanke slawehandel stem saam dat

as die Jood daar kan uitgeskakel word, dit sal inkrimp totdat dit 'n geringe faktor word."—The Jewish Chronicle, Londen, Engeland, 1 April 1910.

Madame Kroupskaya, weduwee van Lenin, Jodin, in haar „Outchit Gazeta', 10 Oktober 1929:

„Alhoewel die sosialisasie van vroumense nie formeel in Sowjet Rusland bekragtig is nie, moet dit 'n werklikheid word en deurdring tot die bewussyn van die massas. Gevolglik, wie ook al mag probeer om 'n vroumens wat op onwelvoeglike wyse aangerand is, te verdedig, openbaar 'n bourgeoise beskouing en verklaar homself ten gunste van private eiendom. Om beswaar te maak teen verkragting is dieselfde as om jou teen die Kommunistiese Rewolusie van Oktober te verset."

Idem:

„Dit is uiters noodsaaklik dat die staat sy stelselmatige anti-geloofsveldtog onder kinders sal hervat. Ons moet ons seuns en dogters nie net ongelowig maak nie, maar aktief en geesdriftig anti-godsdienstig . . . Die invloed van gelowige ouers oor hulle huisgesin moet met alle mag beveg word."

Theodor Reuss, Jood, vrymesselaar van die „English Grand Lodge" uit 'n Duitse manuskrip:

„Dit is ons begeerte om 'n gemeenskap van mense te organiseer wat seksueel vry is. Ons wil menslike wesens skep wat nie sal skaam voel vir hulle geslagsorgane nie. Deesdae terwyl die christelike beskawing nog bestaan, sal ons met groot moeilikhede te kampe hê. Maar die begin is reeds gemaak en, alhoewel nog maar gering, is dit tog suksesvol. Wanneer dit op 'n groot skaal aangepak word, sal dit slegs dán definitief sukses meebring as die jeug sedert hulle jongste kinderjare groot gemaak word volgens die beginsels van hierdie nuwe moraliteit. Die jeug moet meen dat vanaf hulle geboortedatum hulle geslagsorgane iets heiligs is."

„Bezboznik" (Die Goddelose), Moskou, waarvan die redaksie honderd persent Joods is, 5 Nov. 1930:

„Ons sal al die kerke in die wêreld tot in die grond afbrand en al die tronke flenters slaan. Ons sal ons anti-geloofswerk wat besig is om die fondamente van die wêreld te ondermyn, op 'n meer duursame en doeltreffende grondslag plaas. Ons sal die miljoene van plaasarbeiders en werklui verenig onder die vlag van die vegtende goddeloosheid. Hulle vorder reeds onder die wapperende baniere van Lenin. Hulle is besig om vanuit elke land te vergader om deel te neem aan die laaste aanval op die wêreld."

VLAGSWAAIERS MAAR NIE VLAGVERDEDIGERS NIE.

„The Sentinel". Chicago, 24 September 1936:

„Die Sentrale Konferensie van Amerikaanse Rabbis het besluit om aan die Amerikaanse regering 'n eis te stuur om die Jode wat weens gewetensbesware teen oorlog gekant is, vry te skeld van alle militêre verpligtinge." (Die Internasionale Jodedom wil oorlog hê terwille van sy winste en hulle ‚hoë' ideale, maar met „Ariese bloed en geld."

HERZL EN DIE „PROTOKOLLE."

Dr. Ehrenpreis, hoof-Rabbi van Swede in die „Judish
„Ek het saam met Herzl aan die eerste Zioniste Kongres
TIdskrift" No. 6, Augustus-September 1939:
wat in 1897 in Basle gehou is deelgeneem. Herzl was die mees uitstaande figuur in die eerste Joodse wêreldkongres . . . Net soos Isai, dekades voordat dit gebeur het, die oorwinnende mag van Cyrus voor enige ander persoon voorsien het, so het Herzl 20 jaar voordat ons dit ondervind het, die rewolusies wat deur die wêreldoorlog teweeggebring is, voorsien, en hy het ons voorberei vir wat sou gebeur. Hy het die verbrokkeling van Turkye voorsien en ook dat Engeland beheer oor Palestina sou kry. ‚Ons kan baie belangrike verwikkelinge in die wêreld verwag.' Hierdie woorde is 20 jaar voor die wêreldoorlog deur Herzl gebesig. Hy het bygevoeg dat die gebeurtenisse nuwe geleenthede vir die Jodedom sou bied."

(Voetnoot: Omtrent dieselfde tyd het die „Protokolle van die Ouderling van Zion", in sy openbaring van die Joodse komplot wat op die Basle Kongres neergelê is, ook twintig jaar vooruit alles aangekondig wat sedertdien gebeur het.)

HALF WEG TUSSEN UPINGTON EN DE PLAATS CHRISTIANA,

30 Januarie 1915.

Tegenwoordig Col. J. L. van Deventer, met zijn Staf Officier Lt. Col. I. J. Meyer, en zekere anderen van zijn officieren, en Generaals S. G. Maritz, J. Kemp en A. Bezuidenhout, en Comdt. de Villiers. Col van Deventer zegt dat deze vergadering belegd is op verzoek van Genl. Maritz en zijn officieren. Genl. Maritz zegt Col. van Deventer weet goed de bedoeling van de opstand en dat toen hij op Schuitdrift kwam hij zijn Commando bijeen riep en zei dat de jonge mannen (Defence Force) terug moeten gaan naar hun huizen daar hij niet wou toelaten dat gezegd moest worden dat Duitsers hen voorzien met kost, enz., en dat hij in de namiddag een draadloze telegram kreeg dat Transvaal en Vrijstaat opgestaan hadden en dat zij allen moesten bij elkaar staan. Na de slag van Lutzputs heb ik uit de koeranten vernomen dat de rebellie ten einde was en ik heb toen besloten om de zaak op een einde te brengen alhoewel ik de andere leiders niets daarvan zei. Na ik de andere leiders geraadpleegd had heb ik Capt. Williams van Christiana ingezonden. Ik had gemeend dat indien Col. van Deventer kon uitkomen en duidelik maken dat rebellie op een einde was en de toestand bloot te leggen zij dan beter konden beslissen. Geen tijding kwam en wij wisten niet of er niet misschien versterking aan het komen was en daarom werd Upington onmiddellik aangevallen.

Genl. Maritz zegt dat hij wil niet hebben dat Col. van Deventer moet denken dat het juist was om de nederlaag te Upington dat besloten werd om een einde aan de zaak te maken, maar het was een verstandhouding van af beginne dat indien de zaak hopeloos bleek er een einde aan de zaak gemaakt moest worden. Wij, Genls. Maritz, Kemp en Bezuidenhout hebben met Commandos gesproken en zij gevoelen natuurlik slecht en wij zullen blij wezen indien de burgers op parole geplaatst kunnen worden onder borgtocht tot zij voor het hof gebracht worden en dat dit ook van toepassing moet zijn op officieren indien mogelik.

Col. van Deventer zegt dat hij hoopt dat gewone burgers niet langer aangehouden zullen worden dan tot het Parlement beslist. Col. van Deventer zegt dat hij bij de Regering zal aanbevelen dat elk burger naar zijn Magistraat zal terug keren om daar op parole uitgelaten te worden en wat de officieren betreft zal hij ook aanbevelen dat zij naar hun distrikten zullen terug gaan en op parole onder borgtocht uitgelaten worden en dat hij dadelik daaromtrent aan Gouvernement zal telegra-

feren maar dat het zeer goed verstaan moet worden dat hij slechts aanbevelingen kan doen en niets beloven.

Genls. Maritz, Kemp en Bezuidenhout en Comdt. de Villiers zeggen dat zij hun Commandos onvoorwaardelik zullen overgeven. Genls. Kemp en Bezuidenhout zeggen zij zullen met ongeveer 530 man overgeven. Genl. Maritz zegt hij zal met tussen de 300 en 400 man overgeven.

Op een vraag van Genl. Kemp zei Col. van Deventer dat het geld van prisoniers niet genomen zal worden.

Aldus gedaan en getekend te Upington de 30ste Januarie, 1915.

J. L. van DEVENTER,
Colonel,
Opperbevelhebber van Zuidelike Macht,
en Vertegenwordiger van de Unie Regering.

I. J. MEYER,
Lt. Col., Hoofdstaf Officier,
Zuidelike Macht.

S. G. MARITZ.
J. KEMP.
A. BEZUIDENHOUT.

---

* **Wat die Oorlog die Engelse Regering gekos het:**

1899—1900	=	£23,000,000
1900—1901	=	63,737,000
1901—1902	=	67,670,000
1902—1903	=	47,500,000
		£201,907,000

Bogenoemde bedrae, tesame met sekere items wat na Maart 1903 ingekom het, bring die totaal op £205,000,000, waarby die rente op die oorlogskuld en pensioene vanaf 1 April 1903 nie gereken is nie. Die vermeerdering van pensioene alleen het op daardie datum op sowat 'n half-miljoen per jaar te staan gekom. Dit is almal laste wat nog vir jare gevoel sal word.

* The Times History of the War in South Africa 1899—1902, **Vol VI.**

Tabel aantonende die getal manne, vroue en kinders wat in die Konsentrasiekampe gedurende die Engels-Boere Oorlog (1899—1902) omgekom het.

	Transvaal.	Oranje-Vrystaat.	Kaapkolonie.	Natal.	Totaal.
Manne bo 16 jaar woonagtig in:	814	785	74	3	1,676
Vroue bo 16 jaar woonagtig in:	2,030	2,032	118	2	4,177
Kinders onder 16 woonagtig in:	12,900	8,930	224	20	22,074
Totaal	15,744	11,738	416	29	27,927

Gedurende die oorlog omgekom:

Op slagveld geval	3,990	burgers.
Dood aan siekte op kommando	924	,,
Dood per ongeluk op kommando	157	,,
Dood as krygsgevangene	1,118	,,
Totaal	6,189	,,

Engelse gesneuwel gedurende die Anglo-Boer Oorlog 1899—1902 20,718.

	Offisiere behalwe Stafoffisiere	Offisiere, Onder-offisiere en Manskappe.					Totaal alle range
		Berede	Artillerie	Voetgangers	Andere	Totaal	
Oorspronklike Garnisoen	318	1,127	1,035	6,428	1,032	9,622	9,940
Uitgestuur of hier gerekruteer—							
Gereelde troepe—							
(a) Uit Engeland of die Kolonies	9,206	22,348	18,426	156,288	21,903	218,965	228,171
(b) Uit Indië	568	3,483	1,029	13,133	16	17,661	18,229
Totaal Gereelde troepe	10,092	26,958	20,490	175,849	22,951	246,248	256,340
Anders as Gereelde Troepe—							
Uit Engeland—							
„Militia"	1,691	—	906	42,610	359	43,875	45,566
Imperial Yeomanry	1,408	—	—	—	—	34,945	36,353
Vrywilligers	589	—	—	—	—	19,267	19,856
Suid-Afrikaanse Konstabelmag	19	—	—	—	—	7,254	7,273
Uit Engeland	3,707	—	906	42,610	359	105,341	109,048
Uit Indië en Ceylon—							
Vrywilligers	26	—	—	—	—	509	535
Uit die Kolonies—							
Koloniale Troepe	1,452	—	—	—	—	27,393	28,845
Suid-Afrikaanse Konstabelmag	30	—	—	—	—	1,208	1,238
Scottish Horse	—	—	—	—	—	250	250
Totaal uit Kolonies	1,482	—	—	—	—	28,851	30,333
In S-Afrika gerekruteer	2,324*	—	—	—	—	50,090*	52,414
Totaal uit alle oorde	17,646	—	—	—	—	431,079	448,725

* Na skatting.

Bostaande syfers is verkry uit die aanhangsel van die „South African War Commission Report" behalwe die wat betrekking het op die Koloniale troepe, wat gebaseer is op gegewens wat later verkry was.

The Times History of the War in South Africa, 1899—1902, Vol VI, Edited by L. S. Amery, P. 279.